

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A black and white photograph of a man from the chest up, wearing a white long-sleeved shirt. He is leaning forward, and his right hand is visible, holding a large, ornate cufflink that is shaped like a crown. The background is dark.

*throne
of
truth*

New York Times & USA Today Bestselling Author

PEPPER WINTERS

GERÇEĞİN TAHTI

tarafından

New York Times Bestseller

Pepper Winters

Throne of Truth Telif
Hakkı © 2017 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız.

Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayımlanmıştır: Pepper Winters 2017:

pepperwinters@gmail.com Kapak Tasarımı: Cover it!

Tasarımlar

Düzenleme tarafından: Editing-4-Indies (Jenny Sims)

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'in tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

KARANLIK ROMAN

New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçlemesi "En İyi Karanlık Romans, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı Erotik Romans Seçildi"

Üçlemeye şununla başlayın

[Tess'in Gözyaşları \(Karanlıktaki Canavarlar #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

New York Times'in En Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi "Vintagely Dark & Delicious Seçildi. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"

Seriye ÜCRETSİZ olarak başlayın

[Borç Mirası \(Indebted #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

GRİ ROMANS

USA Today Bestseller '[Destroyed](#)' SATIN ALMAK İÇİN

TIKLAYIN "En İyi Gözyaşı Döktüren, 1 Numaralı Romantik

Gerilim" SURVIVAL CONTEMPORARY ROMANCE

[USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Saf Yolsuzluk' Duolojisi

["Günahkâr ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Amnezi Hikâyesi"](#)

[Duolojiye şununla başlayın:](#)

[Yıkım ve Kural \(Saf Yozlaşma #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

GÜNAHKAR ROMAN

USA Today Bestseller 'Dolar' Serisi "Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."

Bu seriye sadece 99c ile başlayın

Pennies (Dolar Serisi #1) [SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

EROTİK ROMANS

Yepyeni Yayın 'Gerçek ve Yalanlar' Düeti Bu düete Yalanların

Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) ile başlayın TESS HUNTER olarak

yazılan ROMANTİK KOMEDİYİ [SATIN ALMAK İÇİN](#)

TIKLAYIN

#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This'

[SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#) "2016'nın En İyi Romantik

Komedisi Seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya." YAKLAŞAN

YAYINLAR

2017 ve sonrası başlıklar için lütfen [BURAYA TIKLAYIN](#)

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Yaklaşan yayınlardan ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'in Bültenine katılın (size asla spam göndermeyeceğine veya sizi rahatsız etmeyeceğine söz veriyor.) [Pepper'in Bülteni](#)

Instagram: [@Pepperwinters](#)

Facebook Grubu: [Peppers](#)

[Playgound](#) Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

İçindekiler

GERÇEĞİN TAHTI

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Throne of Truth

Tanıtım Yazısı İthafı

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki

Bölüm Onüçüncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltıncı

Bölüm

On Yedi Bölüm On

Sekiz Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Bir Bölüm Yirmi

İki Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz Bölüm

Otuz Bir Bölüm Otuz

İki Bölüm Otuz Üç

Bölüm Penn'den

Mektup Elle'den

Mektup Otuz Dört

Bölüm

[Elle'den Mektup](#)

[Penn'den Mektup](#)

[Bölüm Otuz Beş](#)

[Bölüm Otuz Altı](#)

[Bölüm Otuz Yedi](#)

[Bölüm Otuz Sekiz](#)

[Bölüm Otuz Dokuz](#)

[Bölüm Kırk Bölüm](#)

[Kırk Bir Bölüm Kırk](#)

[İki Bölüm Kırk Üç](#)

[Bölüm Kırk Dört](#)

[Bölüm Kırk Beş](#)

[Bölüm Kırk Altı](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[PEPPER WINTERS'IN DİĞER](#)

[ESERLERİ YAZAR HAKKINDA](#)

Throne of Truth

Tanıtım Yazısı

İKİ YIL

Hayatım ikinci kez değiştiğinden beri ve her zaman daha iyisi için değil. Hapishane parmaklıklarını sokaklarla takas edip ara sokakta tanıştığım bir kaçağın peşine düştüğümünden beri iki yıl geçti.

İKİ GÜN

Yalan söylemeyi unuttuğumdan, yumruklara uyandığımdan ve benden çalınan kızın peşine düştüğümünden beri.

İKİ SAAT

Onu kurtarmak için, yalanlarımı sağlam tutmak için. Bana nefret dolu bakıyor. Ben de ona itiraf dolu bakıyorum.

İKİ DAKİKA

İlişkimizin karşılıklı hoşnutsuzluktan bilinmezliklerle bocalamaya dönüşmesi için. Onu incittim. Şimdi, o beni incitti. Sanırım ödeştik.

İKİ SANİYE

Dinlemesi, görmesi ve sonunda kim olduğumu bilmesi için. Cevap zorlukla gelir. Cevap onun duymak istediği şey değil.

İKİ NEFES

Kapıdan çıkıp gitmem için.

İKİ KALP ATIŞI

Her şeyin bitmesi için.

Adanmışlık

Tanışma, internette konuşma, sokakta yanından geçme ya da örnek alma onuruna eriştiğim herkese.
Bir saniyeliğine tanışmış olabiliriz ama beni ben yapan o saniyelerdir.

Önsöz

Penn

YALAN.

Kendilerine ait bir hayatları vardır. Çoğalırlar, bölerler ve fethederler - sadece dinleyiciyi değil, yalancıyı da. Gerçeğin içine sızarlar. Yanlış, gerçekten daha doğru olana kadar kelimeleri çarpıtırlar.

Bilmem gerekirdi. Bu işte ustalaşmıştım.

Bir süre için yalanlar benim kurtarıcım olmuştu. En soğuk gecelerde beni sıcak tuttular ve sadece karanlık kaldığında beni korudular, ama şimdi, servetim ve ailem var ve yalanlarım artık bana güç vermiyor... beni ondan mahrum bırakıyorlar.

Beni ondan mahrum
bıraktı. Benden kaçtı.

Ben ona gerçeği söyleyemeden kaçtı.

Gerçeğin onun duymak istediği şey olmaması önemli değildi. Çok fazla itirafım olması ve sadece birkaçını açıklayacak cesaretim olması önemli değildi.

Koştı.

Ve sonra ortadan kayboldu.

Birinci Bölüm

Elle

"Çık şu lanet arabadan, Elle."

Çenemi eğdim, pencereden dışarı baktım.

Hayatımdan çık, Greg.

Küfür dilimi haşladı ama söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Yanağım hâlâ acıyordu.

Korku hâlâ içimi kesiyordu. Arabanın dışındaki manzara yabancı ve istenmeyen bir şeydi.

Kaçırıldım, yaralandım ve sinirlendim.

Senden nefret ediyorum Greg.

Bunu sana ödeteceğim, Greg.

Dudaklarım küçümseyen bir ifadeye büründü.

Kazanamayacaksın, Greg.

"Elle!" Grafit Porsche'sinin tavanına üçüncü kez vurdu. Takırtı içeriyi salladı ve irkilmeme neden oldu. Yolculuğun büyük bölümünde iyi gitmiştim.

Evimle aramda kilometrelerce mesafe varken gevezelik etmeye devam etti. Soğukkanlı ve ölümcül bir sessizlik içindeydim; cevap vermek için bağırdığında irkilmedim ve elini tehdit edercesine kaldırdığında sinmedim.

Vücudumun rahatsızlığını daha fazla görmezden gelemesem de beni etkilemesine izin vermeyi reddettim. Bağlı ellerim bileklerimin etrafındaki sicim yüzünden uyuşmuştu. Omuzlarım merhamet çılgınlıkları atıyordu ve kığım uzun yol yüzünden dümdüz olmuştu.

Beş saat boyunca Greg'i uydurduğu çılgın fikirden vazgeçirmek ya da onu etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmak için bir plan yapmaya çalıştım.

Zihnim onu bayıltma, bir ağaca bağlı bırakma ve arabasını çalma görüntüleriyle beni eğlendirmeye devam etti. Kendim New York'a dönecektim. *Ehliyetimi aldığımdan* beri araba kullanmamış olmamın bir önemi yoktu; *beni her yere götüren David'in suçu*ydü bu. Otomatik vites yerine standart vites kullanmayı zar zor bilmemin de bir önemi yoktu. Ve ellerim arkadan bağlıyken yetişkin bir erkeği nasıl alt edeceğimi bilmemem de önemli değildi.

Birlikte büyüdüğüm bu deliden kurtulmak için ne gerekiyorsa yapardım.

İşbirliğini reddetmekle başlıyoruz.

"Elle..." Greg homurdandı, eğilip yüzünü benimkine dayamadan önce son bir kez arabaya vurdu. Gece gökyüzü gölgeler ve kasvetli bulutlarla kaplıydı. Tek bir yıldız bile yoktu; ayın bir şeridi bile. Sanki dünyanın yolları bir yerlerde U dönüşü yaparken biz bir çıkmaz sokakta var oluyorduk.

"Bir daha sormayacağım."

Bakışlarımda elimden gelen tüm otoriteyi kullandım. "Burada olmak istemiyorum Greg. Beni eve götür."

Gözlerini devirerek güldü. "Çok kötü. Geldik işte. *Şimdi git.*"

Beni baltalamasına izin vermedim. Korkumu ya da hayal kırıklığımı görmesine izin vermedim.

"Arabadan inmeyeceğim çünkü beni eve sen bırakacaksın. Hemen şimdi."

"Oh, öyleyim, değil mi?" Daha sert güldü, bu kez uğursuz bir yankıyla. "Sen öyle sanıyorsun." Emniyet kemerimi çözdü ve parmaklarını uyluğuma yerleştirdi. "Beşe kadar sayacağım." Sıktı. Sert. "Beşe vurmadan önce çıkmanı"

öneririm.” Kalbim öksürdü.

Greg bütün numaraları bıraktı ve maskesini çıkardı. Babamın en yakın arkadaşı ve benim çalışmamın sıkıcı oğlu gibi davranmaktan bıkmıştı. Burada (tek başına) gerçekte kim olduğunu gösterdi ve ben ondan *nefret* ettim.

Ondan korktuğumdan daha çok nefret ediyordum.

Ama bacağımı sıktıkça korkum daha da artıyordu. İtaatsizlikten titriyor, ona lanet ediyor, toprağın dış çıkarıp onu canlı canlı çiğnemesini diliyordum.

"Bir." Gülümsedi, parmakları bacağımdan göbeğime doğru tırmanıyordu.

Dışlerimi sıktım. Onun dokunuşunun şiddetle istemediğim bir yere bu kadar yakın olmasının tenimi ne kadar ürperttiğini görmesine izin vermedim.

"İki." Gözlerinde sert bir parıltıyla beni kabaca kavrayarak son mesafeyi de kat etti.

Beni yakaladığı gibi hızla bıraktığında ürperdim. Dokunuşu yukarı doğru kayarak göbeğimi, kalçamı, belimi okşadı. "Üç."

Kendime rağmen yer değiştirdim.

Bacaklarım itaat etmek için kasıldı -planladığı her türlü iğrençlikten kaçınmak için kendi irademle dışarı tırmandım. Ama kendini kapıya sıkıştırdı, bana çıkmak için yer bırakmadı.

Bunu biliyordu.

Beni engellediğini anladığımı bildiği için sinsice başını salladı. Bundan sonra ne olacağına dair bir seçeneğim yoktu.

"Dört." Dokunuşu belimden göğsüme geçti, omzuma kadar tırmanmadan önce bir meme ucunu cimcikledi. Parmakları dikenli tel gibi içime battı, keskin ve çelik gibiydi; beni parçalamaya hazırды.

Acıya hazırlandım.

Misilleme olarak

kokladım. Bir işe

yaradığından değil.

"Beş." Omzumu kavrayışı zonklayan bir çapaya dönüştü. Tırnaklarını etime geçirerek tüm enerjisiyle çekti.

Beni arabanın içinde tutan hiçbir şey olmayınca yan yattım. Mücadele etmek ya da yana doğru hareketimi durdurmak için hiçbir yolum yoktu.

Düştüm, bacaklarım hâlâ Porsche'deyken ve kollarım arkamdan bağlıyken acı içinde omzumun üzerine düştüm. Keskin çakıllar yanağıma battı. Rüzgâr ciğerlerimde uğuldadı.

Yüzümü yere dayadığım için Greg'in üzerime çömelmiş siyah mokasen ayakkabılarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum. "Bu bir başarı. Arabadan çıktın." Ayak parmağıyla beni dürttü. "Şimdi ayağa kalk."

Kıvrandım, her eklem ve bağ acı içinde ciyاكلarken irkildim. Omurgam, omuzlarım toprağa gömülürken bacaklarımın yukarıda takla atmasından nefret ediyordu.

Greg bir adım geri çekilince dehşet damarlarımda ayrık otları gibi filizlendi. Bir tekme ya da azar için gerildim ama ellerini kalçalarına koymuş bekliyordu.

On dakika önce istediği gibi dışarı çıksaydım, yanağımdaki şarapnelden ve vücudumdaki yeni çürüklerden kaçınabilirdim.

Aptaldın, Elle.

Premsiplerimden dolayı her şeyi reddetmek mi yoksa gücümü korumak için itaat etmek mi akıllıca olurdu? Nefret etsem de cevabı biliyordum.

İniltimi bastırmak için elimden geleni yaparak ayak bileklerimi yavaşça Porsche'den çözdüm

ve bacaklarım aŖađı inecek yer açmak için öne doğru kıpırdandım. Yavaşça, acı çekerek, yanlara doğru nasıl kayacağımı ve ellerimi arkamda tutarak yerden nasıl iteceğimi buldum - dik oturmak için yeterli kaldıraç sağladı.

Biraz zaman aldı ama ayağa kalktığımda Greg küçümseyerek alkışladı. "Sonunda patronu dinliyorsun."

Ağzımdan bir avuç dolusu toz tükürdüm. "Sen benim patronum değilsin."

"Yanlış, Elle. Benim. Çok uzun zamandır yetki sendeydi. Artık her şey farklı olacak."

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Onu daha fazla kışkırtamazdım. Hayal görüyordu. Deli bir insana söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Bırakın benim komutanım olduğumu düşünsün. Hapishaneye girdiğinde onu düzeltirdim.

Ben çenemi eğip onu görmezden gelene kadar çocuklar gibi bakışarak savaştık. Ben ağrıyan bedenimi harekete geçirirken o konuşmadı.

Bacaklarımı altına alıp uyuşan ve karıncalanan ayaklarımı iterek ayakta durmayı nasıl başaracağımı bulmam birkaç dakika sürdü ama başardım.

Başardığım anda Greg dirseğimi yakaladı. "Kalkma vaktin gelmişti." Beni sık bir ormanın sınırında duran büyük bir kulübeye doğru çekerek ekledi, "Vaktimi boşa harcıyorsun, Elle. Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Bana yardım edebilirdin. Daha da iyisi, beni eve götürebilirdin."

Kıkırdadı. "Komik kız."

Kabin, ortadan kaybolan CEO'lar ve yasadışı faaliyetler kokuyordu. Başka bir durumda, sarı ve kahverengi süslemeli şirin pencereler herhangi bir misafirin hoş karşılandığını hissettirirdi. Bu durumda - isteğim dışında çalındığımda - girmek istemediğim bir tabuttu.

Her bir zerrem o yere gitmek istemiyordu (binlerce *istemiyordu*). Ama yorgundum, açtım ve duygusal olarak tükenmişim. Evime attığı yumruk yüzünden başım hâlâ zonkluyor ve Penn'in söylediği yalanlar yüzünden kalbim hâlâ sıkışıyordu. Safir yıldızımın ışıltılı mavisini zihnimde sallanıyor, Penn'in yalanlarını tekrar tekrar yok ediyordu.

O kolye nereden gelmişti?

Penn'in Beyzbol Şapkası ya da Adidas olduğu doğru muydu? Gerçek ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey vardı. *Bütün erkekler pisliktir.*

Babam ya da David, Greg'in beni nereye götürdüğünü bulamazlarsa tek başımaydım.

Göz ucuyla Greg'e ve onun kendini beğenmiş yüzüne baktım. Onunla ilgili her şey beni öfke noktasına kadar rahatsız ediyordu.

O bir moron.

Burada onu durduracak kimse yokken beni öldürebilecek bir moron.

Penn'den kaçmama ve onu sonsuza dek lanetlememe rağmen, onun beni avlamasına ve serbest bırakmasına karşı çıkmazdım. Bu gece kötünün iyisiydi.

Verandanın basamaklarını tırmanırken, ayak seslerimiz şık bir dekorla yıpranmış, lekeli ahşap güvertede yankılandı.

Greg beni bıraktı, cebinde anahtar arıyordu.

Kaçmadım ya da ormana doğru kaçmaya çalışmadım.

Ellerim hâlâ bağlıydı ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Okuldayken yürüyüşlerde hiç iyi değildim ve elim kolum bağlıyken vahşi doğada bir ayıyla uğraşmaktansa Greg'le uğraşmayı tercih ederdim.

Sesimi buz gibi tuttum. "Neredeyiz biz?"

Greg antika görümlü kilide bir anahtar sokarken sınıtı. "Babamın kulübesi."

Belle Elle'i devralmadan önce Steve'in bir tatil yeri satın almakla övündüğünü hayal meyal hatırlıyordum. O ve babam erkekçe şeyler yapmak için bir hafta sonu uzaklaşmışlardı.

Bu erkekçe şeylerin neleri gerektirdiğini sormamıştım.

Bu doğru. O bir moron.

Greg'in aptallığı karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutarak gözlerimi kırptım. Beni kaçırmış ve babasının bildiği bir yere götürmüştü. Var olmayan yıldızlara teşekkür etmek istedim.

Küçük beyni için ona şükürler olsun. Süvarilerin benim için gelmesi an meselesiydi.

Greg kapıyı açıp içeri girmem için genişçe tuttuğunda saygıyla başımı sallayarak vardığım sonuçları kendime sakladım. O da peşinden gitti ve ahşap duvarları, katedral tavanları ve ahşap döşemeleri ortaya çıkarmak için ışıkları yakarken beni fuayede bıraktı.

Buraya boşuna kütük kulübe denmemiştii; mutfak tezgahı da dahil olmak üzere her santimetrekaresi kurban edilen ağaçlardan yapılmıştı.

Ekose bir kanepa, rustik yemek masası ve pencerelerin yanında gölgeli dallarını sallayan uğursuz ormanı keşfetmektense kitap okumaya daha meyilli on çocuğun sığabileceği bir pencere kenarı ile aşırı ahşap yüklüydü.

Ev büyüktü, koridorlar yatak odalarına açılıyordu ve birkaç basamak aşağıda dev bir şöminenin bulunduğu ikinci bir salon vardı.

Greg ceketini silkti ve gelişigüzel bir şekilde kanepenin arkasına attı. Gülümsedi. "Buraya gel."

Taşaklarına tekme atmak istedim ama yavaşça yaklaştım.

Önünde durduğumda parmağını havada döndürdü. "Arkanı dön."

Yutkundum ve dediğini yaptım. Anında, omurgam diken diken oldu. Arkamda olmasından, görememekten hoşlanmıyordum.

Parmakları bileklerime kenetlendi.

Gerildim, sonra sıkı sicim yavaşça gevşeyip bir bileğimden tamamen kayınca biraz rahatladım.

Omzumun üzerinden baktım, tamamen serbest bırakılmayı bekliyordum ama bir bileğimin etrafına yeni bir düğüm attı ve ben ona dönene kadar çekiştirdi.

Dişleri altın rengi ampullerin ışığında parlıyordu. "Şimdi kaçmana izin veremeyiz, değil mi?"

Kolumu onun kontrolüne bağlayan, beni ona bağlarken diğer koluma da öne çıkma ve omzumdaki bükülmeleri çözme rahatlığı veren tasmaya baktım.

"Kaçmayacağım." Beni hapseden düğümleri çözme ihtiyacıyla kaşındım.

"Kişisel algılama ama sana inanmıyorum." Beni öne doğru çekerek, bedenim onunkine yaslanırken sırtı, kolum ipin yardımıyla beline dolandı.

Başını eğerek boynuma sokuldu.

Tiksintiyle ürperdim.

"Artık seni yakaladım, gitmene izin vermeyeceğim, Elle."

İçimdeki çılgılık atma arzusuna yenik düşmek yerine yavaş ve düzenli nefes almak için elimden geleni yaparak, "Bana sahip değilsin Greg. Bana *asla* sahip olamayacaksın."

"Burada sana sahip çıkan başka birini göremiyorum." Yanağımdan öptü. "Sen benimsin ve hiçbir yere gitmiyorsun."

"Birinin beni sahiplenmesine ihtiyacım yok. *Ben* bana sahip çıkarım." İçimdeki CEO ortaya çıktı. Kibirli bir otoriteyle burnumun ucuyla baktım. "Burada ne elde etmeyi umuyorsun Greg? Beni uzun süre tutsak tutamazsın. Beni bulacaklar. Belle Elle'e erişmek için benimle evlenmek gibi hastalıklı ve çarpık bir fikre sahip olman kusurlarla dolu. Benimle evli olsan bile, şirketimin hisselerini sana asla vermem ve beni zorladığını söylesem hiçbir yargıç sana mülkümü vermez."

Ağzımdan, söylemeyeceğime dair kendime söz verdiğim şeyler döküldü. "Peki ya babalarımız? Gerçekten bunu yanına bırakacaklarını mı sanıyorsun? Babam seni ya uykunda öldürtecek ya da hapse attıracak ve baban yaptığın şeyin utancıyla yaşamak zorunda kalacak."

Boştaki elim havaya kalktı. Sanki uyanmak için iyi bir tokat yemesi gereken bir ahmakmış gibi şakağına vurdum. "Bunu iyice düşün Greg. Beni şimdi serbest bırak, ben de suç duyurusunda bulunmayayım. Babalarımıza bu işin peşini bırakmalarını söyleyeceğim. Herkese Penn'e duyduğun kıskançlıktan kurtulman gerektiğini söyleyeceğim ve sonra her şey normale dönecek."

Yüzü, tanıdığım ve hoş gördüğüm samimi playboydan farklı değildi. Koyu sarı saçları tek gözünün üzerine dökülüyor, oynaması ve manipüle etmesi kolay biri olduğu izlenimini veriyordu. "Normal, ha?"

Başımı salladım. "Hiçbir yankısı olmadan. Bunu bir düşün." Bileğimi çekiştirdim, ipin diğer ucunu tuttuğu elini salladım. "Beni serbest bırak, eve götür ve tüm bunları unutalım."

Sanki teklifimi düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. Sonra gözlerine karanlık bir perde indi. "Senin için çok kötü, normalden hoşlanmıyorum."

İleri atılarak beni mutfaktan geçirdi ve arka kapıdan dışarı çıkardı. Merdivenlerden aşağıya, ormanın kenarına doğru tökezleyerek inerken, adımları doğruca yaklaşan ormana doğru yöneldiğinde korkumu yuttum.

Ne-

Beni nereye götürüyor?

Kulübe istenmiyordu ama gece geç saatlerde ormanda dolaşmaktan çok daha iyiydi.

"Greg-"

"Kapa çeneni, Noelle. Küçük konuşmanı yaptın; şimdi kapa çeneni." Cebinden küçük bir el feneri çıkardı ve biz çalıların arasından geçip yapraklı devlerin dünyasına girerken ışığı yaktı. "Beni çözdüğünü sanıyorsun, ha? Eminim seni babamın kulübesine getirdiğim için aptal olduğumu düşünmüşsündür." Soğuk soğuk güldü. "Bahse girerim David çoktan buraya doğru yola çıkmıştır. Onun için çok kötü."

Beni arkasından sürükleyerek koşmaya başladığında daha sert güldü. "Ben ahmak değilim, Elle. Bunu aylardır planlıyordum." Asırlık ağaçların arasına sıkışmış eski bir kulübeye doğru ilerlerken kayarak durdu.

Zafer kazanmış bir kendini beğenmişlikle arkasına bakarak, kilidi açılmış asma kilidi köhne kapılardan söktü ve zinciri ahşap kulpların etrafından kaydırdı.

İp tasma, her hareket ettiğinde bileğime sıkıca dolanıyor, kaçmam için bana hiç gevşeklik vermiyordu.

Kapıları kırarak beni içeri çekti ve el fenerini görmek istemediğim tek şeyin üzerine tuttu.

Başka bir araba.

Temiz ve yeni - çalışmayı ve yorgunluktan bozulmamayı garanti edecek bir şey. Siyah bir Dodge Charger.

Beni yolcu girişine doğru çekerek kapıyı açtı ve beni içeri itti. "Daha yolun yarısındayız, Elle. Bu bir tuzaktı. Asıl varış yeri kimsenin tahmin edemeyeceği bir yer. Sadece benim bildiğim bir yer. Sonunda birbirimizi tanıyacağımız bir yer."

Kalbim kızgınlıktan çılgınlığa geçti.

Greg kapıyı suratıma çarparak beni içeri kilitledi.

Tanrım, ne yapmalıyım?

Sürücü tarafına doğru koşarak, sanki keşfe çıkmak üzere olan balayı çiftleriymişiz gibi arabaya atladı.

Anahtarı kontağa soktuğunda, araba yüksek bir homurtuyla uyandı.

Elini dizimin üzerine koydu. "Birbirimizi *çok* iyi tanıyacağımız bir yer." Arabayı vitesle takarak ileri fırladı ve aracı işaretlemeyi ya da babasının geri çekilmesini mahvetmeyi umursamadan kulübenin kapılarını sonuna kadar açtı.

Motor kükrerken çamurlu zeminde balıklama atladık. Gaza bastı ve küçük patikadan roket-gemi tarzında geçti, eğilen ağaçların, kırık dalların üzerinden geçti ve tüm telefonları, arabaları ve tanınmış kabinleri geride bırakarak toprak bir yolda patladı.

Penn beni bulamaz.

David ve babam beni bulamazdı.

Gerçekten tek başımaydım.

İkinci Bölüm

Penn

Gecenin daha da kötüleşemeyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Hayatım boyunca herkesin en boktan şansına sahip olduğumu düşünürsek, bu beni haklı çıkarıyordu. Bir risk aldıysam, geri tepti. Bir fırsat yakaladığımda, bu bir dolandırıcılıktı. Umut gördüysem, hep yanılttı.

Elle yardım gecesinden kaçtıktan, telefonuna cevap vermedikten ve evine gittiğimde kapıya gelmeyi reddettikten sonra neden bu gecenin daha kötü olamayacağını düşündüm, bilmiyordum.

Bu benim normalimdi. Sürekli şaşırmak yerine buna alışmam gerekiyordu.

Eve kafam karışmış ve tüm dünyaya küsmüş bir şekilde dönmüştüm. Binama girdim ve sokaklarda yaşamaktan hayat dediğimiz sıçan yarışına geri dönen insanlar için dairelerin geri kalanını yaparken kendime ait olarak tutacağım yenilenmiş birime giden merdivenleri tırmandım.

Burası için harika planlarım vardı.

Yontulmuş duvarlar ve sızdıran borular beni korkutmuyordu. Temeline ve dekoruna yatırım yapacak param vardı ve inşaat ekibinin aşağı Manhattan'daki mevcut projelerini bitirip sadece benimkinde çalışmasını bekleyemezdim.

Mutfağa girip bir bardak buzlu votka alırken düşüncelerim geçmişim ve Elle arasında gidip geliyordu.

İçimi yatak odama taşıırken soyunmaya zahmet etmedim. Sadece ayakkabılarımı çıkardım, gümüş blazer ceketimi silktim ve kemerimi çözdüm. Geriye kalanlar -beyaz gömlek, gümüş kravat ve metalik pantolon- yatağa tırmanırken üzerimdeydi, likörden keskin bir yudum aldım ve Elle'in ilk gecemizden kalma iç çamaşırlarını ve seks oyuncaklarını içeren çantayı kendime doğru çektim.

Oyuncakları onun üzerinde kullanmak için sabırsızlanıyordum ama şimdi kaçıyor. Ben ona söyleyemeden kaçtı, sonra da benimle bir şey yapmayı reddetti. Kapısı kapalı kaldı, telefonu cevapsızdı.

Dürüst olmak gerekirse, kalbimin olması gereken yere saplanan örs içimi acıtıyordu. Ama bir geleceğimiz olamayacağını biliyordum. Buna güvenmişim. İstedikimi alıp gideceğimi çok iyi bilerek onun peşine düşmüştüm.

Ama bu çikolatalı mus, limuzin ve galadan önceydi.

Onu her gördüğümde, duygularımın dökülmesini engellemek daha da zorlaşıyordu. Sahte nişanlılık, saçmalıklar... hepsi gitmişti. Tıpkı Elle gibi.

Sikeyim.

Bunu planladığım onca yılın yorgunluğu sonunda beni yakaladı. Gözlerim kapanmadan önce içkimin kalanını yudumladım.

Bu gece dinleneceğim.

Yarın özür dileyecek, onun sözlü kırbacını kabul edecek ve sonra da hayatından temelli çıkıp gidecektim. Plan iyi bir plan değildi ama bu plana sahip olmak dağınık düşüncelerimi sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Yastıklarına yaslandım ve uykuya daldım, tıpkı Elle'in hayatımdan ikinci kez kaybolduğu gibi.

*

Uyku hızla başladı ve aniden sona erdi.

Tıpkı daha boktan şeylerin olmasını beklemem gerektiği gibi, bunun olacağını da görmeliydim. Ama göremedim çünkü lanet bir aptaldım.

Çeneme inen bir yumrukla uyandım, beni kaotik rüyalarından manik gerçekliğe savurdu. Başka bir yumruk solar pleksusuma indi, oksijenimi çaldı ve nefes almamı sağladı. Çeneme bir yumruk daha ve ardından karnıma çift yumruk.

Ne oluyor lan?

İki adam, dört yumruk, bir tane de ben.

Onlar beni döverken şiltenin üzerine kıvrılıp başımı korudum. Kalça, göğüs, kaburga, sakak.

Yıka ve tekrarla.

Kaç darbe aldıklarını ya da yeni ve eski yaralanmalardan kaynaklanan kaç ağrının alevlendiğini sayamadım. Geçmişimde birkaç kez dayak yemiştım, diğerlerinde ise kötü işler yapmıştım.

Ama Bones asla unutmadı.

Bazı geceler hatırlamak için ısındılar. Bazı geceler cezalandırmak için.

Yürüyen bir kemik ve yalan yığınıydım ve bu amcıklar ben bayginken bana saldırmak için evime girmişlerdi.

Bayılmadan karşılık vermenin hiçbir yolu yoktu. Bu yüzden onlar tekrar tekrar vurdukça acı içinde homurdanarak bekledim.

Sonunda, ben hareket etmeyince ya da onları öldürmekle tehdit etmeyince, piçler acı yağmurlarını durdurdular ve ben aptal küçük topumda yatarken birbirlerine fısıldaştılar.

Karşılık vermek için bir fırsat yakaladığımı düşünerek, alev alev yanan rahatsızlığımı bir kenara ittim ve ayağa fırladım. Her zaman hızlı hareket edebilirdim.

Geldiğini görmediler.

Bir pisliğin çenesine bir aparkat indirdim ve diğer sik kafalının kasığına bir yan tekme attım.

"Evime gelip bana zarar mı veriyorsun?"

Vücut parçalarını tutarak geriye doğru tökezlediler.

Yumruklarımı havaya kaldırarak yatağımdan yarı sıçradım, yarı yere yığıldım. "Sen de kimsin ve benim dairemde ne işin var?"

İkisinden daha iri olan boynunu kırdı ve etli vücudunu yeniden düzenledi. Alt dudağını, aparkatımla dişlerinin onu kestiği yere doğru kaydırıldı. "Bunu ödeyeceksin." Kendini bana doğru fırlattı.

Onunla kafa kafaya çarpıştım, yumruklar yumruklara, tekmeler tekmelere, ama gücümü çoktan elimden almışlardı ve iki kişilerdi.

Yumrukları çok sık iniyor, gücümü azaltıyordu.

"Hey, pislik herif," dedi küçük adam, yüzünde kar maskesi vardı. "Yere yat, yoksa seni bayıltırız."

İri olan duyamadığım bir şeyler homurdandı, yüzü sivilce izleri ve çene kayışıyla kaplıydı.

Bana sertçe vurdu, kafatasımı kilise çanlarıyla çınlattı, oda dönene kadar dengemi bozdu.

Yatağa doğru geriye doğru yalpaladım.

Göz kırpmaya çalıştım, savaşımaya devam etmek için. Ama göğsüme yediğim sert bir yumruk beni yatay bir şekilde havaya uçurdu.

Daha küçük olan adam üzerime atladı, dizleriyle göğsümü yatağa sabitledi. "Yerde mi kalacaksın?" Tekme attım ama büyük haydut bacaklarımı yakaladı. "Senin yerinde olsam durmazdım."

Öfkeyle baktım. "Çekil üstümden." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Sihirli kelimeleri söyle."

Bu piçlere karşı kibar olmamın imkanı yoktu.

"Ne istiyorsun?" Tükürdüm. "Para mı? Çok kötü, burada hiç yok."

"Oh, buraya sizden çalmaya gelmedik." İri adam kıkırdadı. Yardımcısına göğsümden inmesini işaret etti ve birkaç saniye önce yumrukladığı yere etli bir elini yerleştirdi.

Sertçe bastırıp çürükleri harekete geçirdiğinde kaburgalarım çığlık attı. "Şimdi dikkatinizi çektiğimize göre, size mesajı vereceğim."

"Ne mesajı?"

Beni uyarmak için yanağıma dokundu. "Ah, karşılık vermek yok, anladın mı?" Gözlerini devirerek arkadaşına baktı. "Hiç öğrenmiyorlar."

Kusmak istediğim nefretle dilimi ısırđım. Evime girdiler, beni dövđüler, sonra da sanki aptal olan *benmişim* gibi bana gözlerini devirme cüretini gösterdiler.

Gider gitmez onları tutuklatır, sonra da Larry'den cezaevi sisteminden hiç çıkmamalarını sağlamasını isterdim.

Pislikler.

"Hayır." Kar maskeli adam güldü. "İstersen ona daha fazla zarar verebilirim?"

"Hayır, emir onu hastanelik etmek değıl, hırpalamaktı." Vahşı adam üzerimden kalktı ve yumruğunu yüzüme doğru salladı. "Bir mesajınız var."

"Kimden?"

"Kim olduğunu söylemeyeceğim." Sırıttı. "Mesaj ondan uzak durman. O benim. Benimle evlenmek için seni terk etti. O yüzden siktir git ve başka bir sarışını becer." Parmaklarını çıtlattı.

"Anladın mı?"

Oh, evet, anladım.

Greg Hobson piçi.

Onunla ilk tanıştığım andan itibaren nefret ettiğim adam, sadece rakip olduğu için değıl. Elle'i izleme şeklinden nefret ediyordum. Takıntı derecesindeydi.

"Beni korkutmak için seni tuttu." Ağız dolusu kıpkırmızı tükürüğümü kusarak güldüm. "O lanet olası bir hayalperest."

"Ne olduğu umurumda değıl. Şartlar böyle."

Kanayan burnuma bastırdım, bir ara verip vermediğimi kontrol ettim. Gözlerim yaşardı. "Onunla birlikte olmayı asla kabul etmeyecek. Ben onu almadan önce kaybetmişti."

Koca serseri kollarını kavuşturdu. "İnce yazılar umurumda değıl. Biz işimizi yaptık ve mesajı ilettik."

Zihnim, Elle'in Greg'le birlikte olmayı kabul edeceği düşüncesini boykot ederek koşuşturdu. Kabul etmezdi. Kabul edemezdi.

Tabii...

Kahretsin!

Ayağı kalktım. Oda yüzüyordu. Başım çarpıyordu.

Ya Greg ona zarar verdiyse? Ya bu yüzden kapıyı açmadıysa ya da lanet telefonu açmadıysa?

Elle.

İleriye doğru ateş ederek, bana tekrar vurmaya çalışan adamlardan kaçtım.

"Hey!" Peşime düştüler ama kanlar içinde ve dayak yemiş olsam da hayatım boyunca koşmuştum.

Yıllarca canımı kurtarmak için koşturdum. Yıllarca ölümden kaçtım.

Arkama bakmadım.

Yatak odasından fırlayarak oturma odasına girdim ve arabamın anahtarlarını attığım büfeye çarptım.

Çıplak ayaklarım parkeye vuruyor, pantolonum kemersiz olduğu için bol geliyordu. Ama Tanrı'ya şükür hiç soyunmadım.

Yapmak üzere olduğum şey çıplakken çok sakıncalı olabilirdi.

Kendimi ileri doğru iterken parmaklarım anahtarlığa takıldı, savrulan yumruğun altından eğildim ve onlar beni yakalayamadan kapıdan dışarı fırladım.

Onlar ikinci kattan aşağıya inmeyi başaramadan ben gitmiştim.

Üçüncü Bölüm

Elle

Bir kabinden diğerine.

Dekor ve yapı malzemeleri aynıydı (her yer çam), ancak bu daha küçüktü; rahat bir oturma odası, küçük bir mutfak ve yatak odalarına giden dar bir koridor vardı. Bununla birlikte, uzun yoldan aşağı inip şirin konutun önünde durduğumuzda bir su kütesinden parıldayan araba farlarına bakılırsa, artık bir ormana gömülmek yerine bir gölün üzerindeydik.

Gösterişli taş şöminenin üzerindeki saat bir saattir burada olduğumuzu gösteriyordu. Greg beni kırmızı-lacivert ekoseli kanepeye fırlatıp buzdolabından bir şişe cin aldıktan ve ikimize de birer kokteyl hazırladıktan bu yana tam bir saat geçmişti.

Bunu kabul ettim ve ekşi sıvıyı gerçekten içtim, rahatlamak için elimden geleni yaptım ve likörün korkumu almasına izin verdim, böylece kurtulmanın en iyi yoluna konsantre olabilirdim.

Dikkatim saatten ayrılmayı reddetti.

Sabahın dördü olmasına rağmen gözlerim açıldı ve beynim uykudan kaçınmak yerine farkındalıktan zonkluyordu. Saatlerdir yolculuk ediyorduk. Penn'i, Larry'yi ya da Stewie'yi görmeyeli günler olmuştu sanki. Babamın sesini duymayalı ya da Sage'in yumuşak tüylerini okşamayalı aylar olmuştu.

Greg'in küçük esiri olmak çok uzun sürdü.

Greg kanepenin yanındaki tekli koltuğa uzanırken inledi; bileğimdeki sicim sandalyelerin kollarından sarkıyor, beni sonsuza dek ona bağlıyordu. "Tanrım, oturmak iyi geldi."

"Araba kullanırken oturuyorsun."

Kokteyli yudumladı. "Araba kullanmak yorucu." "Ve adam kaçırmak yanlış."

"Kim kaçıрма hakkında bir şey söyledi?" Sırtarak bardağı tekrar dudaklarına götürdü. "Son baktığımda artık çocuk değildin." Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Aslında, çok büyümüşsün."

Ona tokat atma isteğimle savaştım. Ellerim içkimin etrafında kıvrıldı. En uzun dakika boyunca baktık, savaş ve otorite mücadelesiyle doluyduk.

Yarışmayı bozarak cinin kalanını geri attım ve bardağı yüksek sesle ahşap sehpanın üzerine bıraktım. "Tuvalet gitmem gerek."

"Çok talepkâr." Ayağa kalktı, ağrıyan bedenimi ayağa kaldırmamı bekledi. "Ama şimdi rahatsız olmana izin veremem, değil mi?"

"Seninle birlikte olmak bile beni rahatsız ediyor."

Alnı çatıldı. "Dikkatli ol, Elle. Bu dilin başını belaya sokacak."

İpi çekerek beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek ilerledi. Beni (daha iyi bir kaçırma sözcüğü bulamadığı için) koridordan geçirerek, üzerinde duş bulunan, sonbahar yapraklarıyla süslü bir duş perdesi ve birkaç on yılı fazlasıyla görmüş kabuklu bir leğeni olan tek kişilik bir banyoya götürdü.

Kenara çekildi ve onu geçmeme izin verdi. "Bir şey denemeye kalkma." Beni tuvalet doğru iterken sırtı ve ipi sallayarak kendisiyle birlikte çekti. "Hemen dışarıda olacağım."

Tehdidini sürdürerek kapıyı kapattı.

Eğer bu pencereden tırmanmak ya da ecza dolabında bir silah bulmak için bir oyun olsaydı,

tasma ve mesanem bunu imkânsız hale getirirdi. Sicim, elbisemi karıştırmak ve tuvaletin üzerine çıkıp işimi yapmak için bana ancak yeterli alan sağlıyordu.

Kolum önümde mızraklı kaldı, ipin kan dolaşımını kesmemesi için elimden geleni yapıyordum.

İşim bitince yüzümü leğende yıkadım. Alnımdan aşağı damlalar yağarken, yanaklarımın endişeden beyazlaşmış haline, şakağımın onun yumruğundan morarmış haline ve sol gözümün onun tokadından kızarmış haline baktım. Sarı saçlarım kontrolden çıkmış bukleleriyle mini bir kasırgayı andırıyordu ve makyajım her iki gözümün altına bulaşmış, beni bitkin ve yaşlanmış bir rock yıldızı gibi göstermişti.

Yansımadan nefret ederdim.

Arkamı dönerek derin bir nefes aldım ve ona tekrar tahammül etmeye hazırlandım. Ama aynaya bakarak durakladım.

Ben gelemem.

Kontrol etmeden olmaz.

Ecza dolabını açtığımda işe yarar hiçbir şey bulamamanın verdiği umutsuzluğa kapılmamaya çalıştım. Ne tırnak makası, ne makas, ne bir kulak çubuğu ne de diş ipi.

Dolap tıpkı lavabonun altındaki su dolu çekmeceler gibi bomboştı.

İpi kesmek ya da Greg'in şahdamarını delmek için kullanabileceğim tek bir insan parçası bile yoktu. Ben koridora çıkarken sıırıttı. "Her şey bitti mi?"

Cevap vermedim.

İpi çekiştirerek ilerledi. Beni oturma odasına geri götürmedi. "Sanırım bu gece için yeterince şey yaptık. Bittim ben."

Beni yatağa götürüyor.

İşte bu kadar.

İşte bu noktada tek kişilik deneyimim istenmeyen iki kişilik bir deneyime dönüştü.

En azından bekaretimi çalmayacak.

Kontrolüm dışında alınmak nasıl bir his olurdu? Sakinliğimi koruyacak mıydım yoksa yalvaran gözyaşlarına mı boğulacaktım?

Öğrenmek istemiyorum.

Beni bir yatak odasına götürdü ve yamalı bir yorgan, eski ahşap yan sehpa ve ferforje başucu lambaları olan orta boy yatağın üzerinde hüznü püsküllü bir gölgede asılı duran ampulü yaktı.

O yatağı onunla paylaşma düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Dur, sana yardım edeyim." Elleri omuzlarıma indi ve gümüş rengi elbisemin görünmez fermuarını açmak için beni döndürdü.

"Hayır, bekle-" İleri atıldım ama o küçük fermuarı çekiştirdi ve omuzlarımdaki ağır sateni çekti.

"Yeterince bekledim." Üzerimdeki muhteşem giysiyi yırttı ve yerçekimi onu yere düşürene kadar kalçalarımın üzerinden itti. Beni döndürerek inledi.

Giydiğim gümüş ve beyaz iç çamaşırları Penn'in iyiliği içindi, onun için değil.

Penn, bana her konuda yalan söyleyen adam. Beni hak etmeyen adam, tıpkı Greg'in beni hak etmediği gibi.

Boşta kalan kolumu göğüslerimin üzerine kapattım, bu kadar çok yerimin açıkta kalmasından nefret ediyordum. Bakışlarının tenime kilitlenmesinden, elinin sanki bana dokunma arzusuyla savaşıyormuş gibi göğsümün üzerinde gezinmesinden nefret ediyordum.

Dudaklarını yalarken gözleri benimkilerle buluştu. "Bu gece bizi resmileştirecektim ama sana sahip olmak için o kadar uzun süre bekledim ki Elle, biraz sadist oldum."

Eğildi ve ağzını araba yolundaki çakıllar yüzünden morarmış elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Senin için çok sertim, ama sana yapacaklarımın beklentisi neredeyse yapmak kadar iyi."

Beni bırakarak gömleğinin düğmelerini çözdü ve yere fırlattı, ardından ayakkabılarını, çoraplarını ve kot pantolonunu çıkardı. "Önümüzdeki birkaç saat dinleneceğiz. Ve sonra... biraz eğleneceğiz."

Beni istediği konusunda yalan söylemiyordu. Aleti beyaz boxerının içinde gururla duruyor, bir totem direğini ve bayrak direğini taklit ediyordu.

Gözlerimi tiksintiyle ayırdım.

Nefesinin altında kıkırdadı. "Uyku zamanı, Elle. Yarın yeni bir gün ve yapmamız gereken bir sürü şey var." Bileğimdeki ipi çekerek beni yatağa götürdü ve çarşafı geri çekti. "Gir içeri."

Boğazım gözyaşlarıyla şişti. İçimdeki çılgılık patlamak ve yok etmek istiyordu - Greg başarılı bir şekilde kırmızı bir ringa balığı koymuş ve daha önce hiç görmediğim bir arabayla hiç bahsetmediği bir kulübeye gitmiş olmasına rağmen yardım çağırmak istiyordu.

Ormandan, yollardan ve küçük kasabalardan geçtik.

Gerçekten de gitmiştik.

Yardım için ağlasam kimse gelmezdi.

Beni benden başka kimse

kurtaramazdı.

Hareket etmeyince beni yatağın üzerine itti. Öne doğru düştüm, öfkeyle yan yattım ve iç çamaşırılı vücudumu mümkün olduğunca gizlemek için bacaklarımı kıvırdım.

Greg şefkatli bir aşık gibi aşağıya baktı, parmağını çene çizgimde gezdirdi, bir kıvrımı sıkıştırdı. "Burada olduğumuza inanamıyorum. Birlikte olduğumuza."

Bakışlarımla onu öldürmeye çalışarak dokunuşundan uzaklaştım. "Biz birlikte değiliz. Ben bunu istemiyorum. Beni zorluyorsun. Seni istemediğimi asla unutma. Asla istemedim ve istemeyeceğim."

Sertleşti. "Bunu geri alacaksın. Göreceksin."

"Yanlış. Beni ne kadar uzun süre tutarsan o kadar gerçek olacak. Senden daha önce hoşlanmıştım Greg. İyi bir arkadaş olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi... şimdi senden *nefret* ediyorum."

Çenesini sıkarak yorganı bacaklarımın altından çekip aldı ve biraz yuvarlanmama neden oldu. "Senin yalanların da neredeyse onunkiler kadar kötü."

Çarşafı nazikçe üzerime yerleştirirken acı veren diken içimde kıpırdandı. Işığı kapatıp yatağa tırmanırken ayak sesleri döşeme tahtalarının üzerinde ağırlaştı.

Kaskatı kesildim ve boyun eğmedim, ama o beni kaşıkladı, kollarıyla sıkıca sardı. Ereksiyonu kıcıımı dürtüyor, beni hasta ediyordu.

Penn'le yatma anıları ve aramızdaki kimya şu anki durumumun yerini almaya çalıştı. Ama bu bile rahatlatıcı değildi. Penn, geçmişimle korkunç bir şekilde bağlantılı olarak ona karşı hissettiklerimi yok etmişti.

Kimseye güvenemeyeceğimi kanıtlamıştı.

Sadece kedin.

Neyse ki babam bu gece Sage'i eve götürmüştü; yoksa beslenmemiş ve sevilmemiş olacaktı.

Tanrım, yarın işe gitmediğimde babam panikleyecek.

Kalbiyle ilgili korku beni zorladı, durumumu görmezden geldi, bunun ona ne yapacağı konusunda beni parçalara ayırdı.

Nefretimi yuttum ve karanlıkta fısıldadım. "Greg?" Daha da yaklaştı, kalçaları öne doğru çıktı. "Evet, bebeğim?"

Titredim. "Ben senin bebeğin değilim."

"Artık öylesin."

Kazanamayacağım bir tartışmayla dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. "Babamı aramam gerek. Kalp sorunları olduğunu biliyorsun. İyi olduğumu bilmesi gerek."

Burnu ensemi gıdıkladı. "Hayatta kalacak."

Kıpırdanmaya çalıştım ama kolları daha sıkı dolandı. Bileğimdeki lanet ip beni sabit tutuyordu.

"Panikleyecek."

"Benim sorunum değil."

Geriye doğru ittim ve yatağı salladım. "Bu senin sorunun. Ve sana nedenini söyleyeyim.

Yaptığın şeyin stresi yüzünden ölürse, seni öldürmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Sana sonsuza dek söz veriyorum-"

Bir eliyle ağzımı kapattı ve kafatasım çenesine sıkışana kadar başımı geriye doğru sürükledi.

"Sus. Uyumaya çalışıyorum." Sikini kıcıma doğru itti. "Eğer iyi bir kız olursan, yarın onu aramana izin verebilirim. Eğer anlaşmamızı kabul edersen."

Gerildim.

Hiçbir şekilde onunla isteyerek yatmazdım ama babamın sağlığını rüşvet olarak verirse istediğini yapardım. İtaat ederdim çünkü babam bir kalp krizi daha geçirirse kendimle asla yaşayamazdım.

Senden nefret ediyorum Greg.

Yanağımdan öptü. "Artık konuşmak yok." Bileğimdeki ipi parmaklarına dolayarak, şefkat

kılığına bürünmüş bir tehditle saçlarımı okşadı. "İyi geceler, Elle. Yarın çok eğlenceli olacak."

Dördüncü Bölüm

Penn

"O GİTTİ, LARRY."

Öfkeli parmaklarımla telefonumu ezmek için içimdeki tüm güdülerle savaştım.

Kalbim, kanım, lanet olası nefesim, evimden Elle'nin evine kaçtığım ve korktuğum gibi kaçırılmadığından ve yatakta güvende olduğundan emin olmak için dairesine girmeme izin vermezse dava açma tehdidiyle güvenlik görevlisini yakaladığım için adrenalinle yarıştı.

İstedikimi yapmıştı.

Yatağı boştu.

Ve şimdi, kırmızı şarabın zemini kirlettiği mutfağında duruyordum, telefonu ve partiden kalma gümüş çantası - onu kucağıma çekmek için limuzin koltuğundan ittiğim çanta - tezgahın üzerinde üzgün bir şekilde oturuyordu.

Bir çekmece açıldı, kiler kapatılmamıştı.

Belirgin bir mücadele belirtisi beni öfke ve endişeden çılgına çevirdi.

Onu öldüreceğim. Onu

kaçırmıştı.

Onu incitmişti.

Ve ben onun için orada değildim.

Benim yüzümden eve kaçmıştı. Benim yüzümden yıllarca o piç kurusuna katlanmak zorunda kalmıştı.

Bunu düzeltmeliyim.

Larry boğazındaki uykuyu temizledi, tanıdığım ve saygı duyduğum otorite figürüne dönüştü.

"Gitti mi? Kim gitti?"

"Elle," diye tersledim. "Birlikte çalıştığı o salak onu kaçırdı."

Larry nasıl bildikimi ya da emin olup olmadığını sormadı. Ona sadece gerçeği söylediğim için benden hiç şüphelenmemişti.

O benim kuralımın istisnasıydı.

Çünkü ben ona sebep vermeden önce o bana güvenmişti. İlk tanıştığımızda anlattıklarımı dinledikten sonra, diğerleri gibi alay etmesini ve gözlerini devirmesini bekliyordum. Ama ilk kez biri bana inanmıştı. Yanımda kaldı ve söz verdiği şeyi yaptı. Kimse yapmazken o bana ikinci bir şans verdi.

Sesi bulanıklığını kaybetti. "Detaylar nedir?"

"Greg geldi ve onu kaçırdı, sonra da beni korkutmak için peşime serserilerini taktı."

"Zaman dilimi?"

"Kim bilir." Beni içeri alan ve telefonda polisle konuşan güvenlik görevlisini görmezden gelerek mutfakta volta attım. "O şerefsizlerin benim kötü rüyalar görmemi sağlamaya gelmeleriyle aynı zamanda ya da galadan ayrıldığı an olabilir."

"Babasını aradınız mı?" "Hayır."

Larry şüphesiz yataktan kalkarken arka planda bir hışırtı duyuldu. Dinlenmeye ihtiyacı varken onu uyandırmak iyi bir şey değildi ama bunu tek başıma yapamazdım. Kimseye sırtımı dayamadan hayatımı sürdürmeye çalışmışım ve bakın bu beni nereye getirdi. Larry'nin beni bulduğu gün,

paylaşmayı ve sadece kötü şeylerin değil iyi şeylerin de başıma gelmesine izin vermeyi öğrendiğim gündü.

"Telefonu kapat ve babasını ara. Polise söyle, alabileceğin tüm bilgileri al, sonra buraya gel. Onun peşinden birlikte gideceğiz."

Hayır, yapmayacağız.

"Tamam." Greg'in yerini öğreneceğimi ama onu takviye olarak almayacağımı söyleyemeden aramayı kestim. Sağlığı daha yeni düzelmişti. Onu da Elle gibi riske atamazdım.

Onun peşinden kendim giderdim. Onu kendi bencil nedenlerim için kovalamıştım. Kim olduğumu öğrendiğinde ruhsal durumunu umursamamıştım.

Çoğu zaman, o aşamaya gelmeden çekip gideceğime kendimi ikna etmiştim. Kahretsin, zaten çok uzun sürmüştü.

Bitirmeye çalışmıştım.

Ama her seferinde biraz daha kendini ortaya çıkardı, biraz daha verdi ve lanet olası süreçte benim her şeyimi çaldı.

Ve şimdi, yalnız gitmek aptalca olsa bile onu geri getirecektim. Her zaman işleri zor yoldan halletmişimdir.

Geciken polisi karşılaması için güvenlik görevlisini bıraktım ve Elle'in eskiden yaşadığı taş binayı aramak için yatak odasına girdim.

Bu sayıyı ezbere biliyordum, tıpkı hangi pencerenin ona ait olduğunu, en sevdiği yemeğin ne olduğunu (yaban mersinli krep), o lanet kediyle kaç kez kucaklaştığını (izlemeye başladığımdan beri altı yüzden fazla) ve Belle Elle için ne kadar çok çalıştığını (hayatının her saati) bildiğim gibi, bu da suçluluk duygumu daha da kötüleştiriyordu.

Son üç yıl boyunca onun hakkında düşündüğüm her kötü şey için suçluluk duygusuna suçluluk duygusu eklenmişti. Telefon çaldı.

Parmak uçlarımla yastığının üzerinde gezinirken durakladım ve yatağın üzerinde hiçbir kedi topu bulunmayan tertemiz çarşafı fark ettim. Geldiğimde Sage bana saldırmamıştı, bu da kedinin ya Elle'nin babasıyla birlikte olduğundan ya da Greg'in Elle'yi götürürken onu da götürdüğünden şüphelenmeme neden oldu.

"Alo?" Sonunda hatta halsiz bir ses geldi.

Sabit hatlar ve geceleri onları susturamadığımız için Tanrı'ya şükürler olsun. "Bay Charlston? Ben Penn Everett."

Joe Charlston boğazını temizledi. "Sabahın beşinde normal saatlerde bekleyemeyecek neye ihtiyacın var evlat?"

Bu sevecenlik karşısında kalbim tuhaf bir şekilde çarptı. Hiç de düşündüğüm gibi biri değildi. Üç yıl boyunca neredeyse her gün ondan nefret etmişim. Tıpkı kızını yanlış değerlendirdiğim gibi onu da yanlış değerlendirmiştim. "Steve Hobson'ın oğlu Greg hakkındaki tüm bilgilere ihtiyacım var. Satın aldığı gayrimenkuller ya da sevdiği yerler."

Sesi keskinleşti. "Neden? Ne oldu?" Kendimi hazırladım. "Greg kızını kaçırdı." "Ne?"

Burnumun kenarını çimdikledim, kurumuş kanı yerinden oynattım ve morlukları harekete geçirdim. Güvenlik görevlisini asansöre ittiğimde çıplak ayaklarımı ve kanlı yüzümü unutmuştum. Berbat görünüyor olmalıydım. "Elle, şerefsiz Greg Hobson tarafından kaçırıldı. Dairesi boş. Kavga izleri var. Onu bulmam gerek. Derhal."

Aksi takdirde ona ne yapacağını kim bilebilirdi ki?

Joe, "Orada kal, geliyorum," diye bağırdı. "Hayır, sadece söyle bana-" Telefon kapandı.

Boş odaya doğru homurdandım. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Lanet olsun.

Daha fazla zaman harcanır. Daha fazla insan karıştı. Gitmem gerekiyordu. Onu yoldan arayacaktım. Gerekenden daha fazla beklemeyecektim.

Elle benimdi.

Onu eve tek başıma getirirdim.

*

Planlandığı gibi, on beş dakika sonra cep telefonum çaldı ve Elle'in babası kızının dairesine geldiğinde beni kayıp olarak buldu. "Hangi cehennemdesin?"

"Araba sürmek."

"Burada Elle'i aramama yardım ediyor olmalıydın."

Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı. "Elle'i aramaya yardım ediyorum." "Ne yaparak? Daireler çizerek mi?"

Larry'nin NYPD'de bağlantıları olduğunu, telefon kayıtları ve kredi kartı ekstreleri konusunda bana yardımcı olabileceğini söyleme zahmetine girmedim. Joe'nun sağlayabileceğini umarak daha hızlı bir yol istemiştim, ama beni yavaşlatacaksa, öyle olsun.

Geride kalırdı.

"Bana Steve ve Greg hakkında anlatabildiğin her şeyi anlat."

Joe burnunu çekti. "Greg babasıyla birlikte benden birkaç blok ötede yaşıyor. Ama orada değil. Steve'i aradım, o da en az benim kadar korkmuş durumda. Greg'in dün gece eve hiç gelmediğini söyledi ama bu yeni bir şey değil. Periyodik olarak birlikte kaldığı kız arkadaşları var."

Elle'i yatağa atmaya çalışırken sümük topunun etrafta uyuduğu gerçeğini görmezden geldim. Sırf bunun için bile onu öldürebilirdim.

"Başka bir mülk? Kendi başına gidebileceği bilinen adresler?" Broadway'den aşağı inerken arabam hız sınırını aştı.

"Steve birkaç yıl önce Rochester'da bir kulübe satın aldı. Greg'in olabileceğini söyledi-" "Adres. Şimdi."

"Alışılmışın dışında bir yer. Bearfoot Rapids adında bir dere arayın. Ev, araba yolunun başında elinde posta kutusunu tutan oyma bir oduncu ile gizlenmiştir."

"Sokak adı ya da numarası yok mu?"

"Hayır, onu cazip kılan da bu. Kolayca bulunamıyor."

Çok zekice.

Lanetimi tutarak, "Teşekkürler. Oraya gittiğimde seni ararım."

Telefonu kapattım ve yanımdaki koltuğa fırlattım.

Rochester arabayla beş saatlik mesafedeydi.

Tanrım, bu süre içinde ona her şeyi yapabilirdi ve ben çok geç kalmış olurdum.

Pedala bastığımda Mercedes homurdandı ve açgözlü motorunu beslemek için gazı zorladı.

Bekle, Elle.

Bu sefer onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Beşinci Bölüm

Elle

GÜNİŞİĞİ.

Yeni bir

gün. Uyku

yok.

Dinlenme

k yok.

Sadece panik.

Greg kımıldadı, kolu hâlâ ortama kilitlenmişti, teni tenime değişiyordu, vücudu mide bulandırıcı derecede yakındı.

Şafak sökmüştü ve gökyüzünün siyahtan pembeye, sonra da pembeden altına dönüşerek kulübenin güneşini almasını, pencerelerden gölün ışıltısını yansıtmasını her acı dolu dakikasında izlemiştim.

Sakin kalmak ve kemiklerimi kemiren paniğe teslim olmamak için tüm irademi

kullandım. Özgür kalabilmem için daha kaç sabah geçmesi gerekiyordu?

Greg yuvarlandı; beni ona bağlayan tasma bileğimi sarstı. Derim ip yanığı yüzünden kızarmış ve tahriş olmuştu.

Beni vücuduna yaslayarak yuvarlanmaya zorladığında homurdandım. "Günaydın güzelim." Dilimi ısırdım ve cevap vermedim.

Eğer yapsaydım, küfürler ve emirler yağdırırdım ki bunların hiçbirisi bana fayda sağlamazdı.

Sessiz ve itaatkâr kalırsam, babamı aramama izin vereceğini ve endişesini hafifleteceğini, böylece yetim değil ebeveyn olarak kalacağımı ummak zorundaydım.

Greg'in beni almasının tek iyi yanı Penn ve onun aldatmacası hakkında düşünecek zamanımın olmamasıydı. Şu anda sadece Greg'den nefret edecek beyin kapasitem vardı.

Penn sonra gelecek.

"Konuşmaman umurumda değil, Elle. Sessiz kadınları severim." Yumruğundaki ipi çözerek ayağa kalktı ve gerindi. Sabah odunu bir kez daha boxer külotunu mızrakladı.

Beni bakarken yakalayınca sıırttı. "Duş aldıktan sonra hepsi senin." Üzerime eğildi, ellerini kulaklarımın iki yanındaki yastığa bastırdı. "Önce yıkanmadan seni beceremem. O piçin dün gece sana dokunup dokunmadığını kim bilebilir ki?"

Yüzümü kaplayan cevapla savaştım. Penn bana dokunmuştu.

Gerçeği öğrenmeden önce beni limuzinde becermişti. Ben ona karşı bir şeyler hissederken onun da bana karşı bir şeyler hissettiğine inanmışım. Dürüst ve açık sözlü olacağını ve tüm güvensizlik ve yalanların gölün üzerinde kaybolan sis gibi yok olacağını düşünerek heyecanlanmışım.

Açıklık için yalvarmışım.

Sadece bana verilen netlik değil.

Kolyem bu fantezileri mahvetmişti.

Greg elimi tutarak beni sıcak yorganı altından çıkardı ve sabahın serin havasına soktu. Isıtıcı olmadığı için tüylerim diken diken oldu, sonra bana bakarken daha da arttı. "Bunca zamandır Belle Elle'de farklı katlarda çalışmak yerine yan yana uyanıyor olabilirdik." Parmakları göbek deliğimde

gezindi. "Güzel değil mi?" Öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sadece sabah nefesi fobim olduğu için değil, beni öpmeye hiç ama *hiç* hakkı olmadığı için yüzümü geri çektim.

"Bırak beni, Greg." Saatlerdir söylediğim ilk sözlerdi.

Sırıttı. "Yani bunu çözeyim mi?" Sicimi çekestirerek kolumun zıplamasına neden oldu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Her şeyi. Beni serbest bırak, eve götür. Bu iş yeterince uzadı."

Başını iki yana salladı. "Yerinin benim yanımda olduğunu anlayana kadar gitmiyorsun." "Benim yerim Belle Elle'i yönetmek. Sen bir hapisane hücresindeyken."

Kıkırdadı, yeşil gözlerinde intikamdan ziyade neşe parlıyordu. "Beni tanıdıkça fikrini değiştireceksin."

Bundan süpheliyim.

Beni yatak odasından çıkarıp banyoya götürdü ve bileğimdeki ipi çözdü. "Duşa gir."

Acıyan derimi ovuşturarak lavaboya doğru geri çekildim. "Seninle burada yıkanmam."

"Evet, öylesin amına koyayım." Boxer külotunun kenarlarından tutup bacaklarından aşağı çekti.

Aleti serbest kaldı, ağır ve sertti, kenarlarında kırmızı damarlar kabarmıştı. Penn kadar büyük değildi ama kızgın görünüyordu.

Ben kıpırdayamadan omuzlarımdan tuttu ve beni döndürdü. Hızlı parmaklarıyla sütyenimi çözdü.

Kollarım göğsüme çarptı, kendimi korudum.

Hiçbir işe yaramadı.

Kollarımı çekip aldı, sallanmama neden oldu, askıları koparıp sütyeni koridora fırlatırken beni morarttı. Yüzümü ona dönmem için beni geri çevirdi. "Şimdi gerisi."

"Cehenneme kadar yolun var." Kollarımı göğsümün üzerinde tutarak mütevazılığımı korudum.

Bakışları külotuma kaydı, dudaklarında ateşli bir gülümseme vardı. "Onları çıkaracak mısın yoksa

I?"

Geri çekildim. "Greg...yapma."

"Greg, yapma," diye alay etti. "Kaç yıldır seni dinlemek zorunda kaldığımı biliyor musun?

Emir vermek mi? Yemek masasında bana gülümsüyordun, kendini beğenmiş sürük suratınla. Tek istediğim seni becermekken iş yerinde bana emirler vermen." Üzerime abandı. "Gerçek hislerini sakladığınızı sanıyordun ama bana her baktığında biliyordum. Küçümsemeni gördüm. Benden daha iyi olduğuna inandığınızı biliyordum-"

Ona tokat attım.

Enine boyuna düşünmedim. Sadece

yaptım. İkimiz de donup kaldık,

aynı derecede şok olmuştuk.

Tısladım, "Eğer kendini bu saçmalıklarla besliyorsan, o zaman tamamen mahvolmuşsun demektir. Seni asla hor görmedim Greg. Çocukluğumuzun büyük bölümünde seninle oynamaktan keyif aldım. Ama sonra sen gittin ve kıskançlığın seni yozlaştırmasına izin verdin-"

Çenemi kavradı ve cümlemi durdurmak için sıktı. "Kıskançlık *mı*? Bunun kıskançlıkla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" Büyük bir hayal kırıklığıyla güldü. "Seni kıskanmıyorum Elle. Sahip olduğun şeyi kıskanmıyorum."

Başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Dünyanın en zengin kadınlarından biri olman umurumda değil. Bu beni korkutmuyor. Beni korkutan şey, sahip olduklarına erişebilmek için seninle nişanlı olduğu yalanını söyleyebileceğini düşünen bir ezik."

Parmaklarımı bileklerine dolayarak kurtulmak için mücadele ettim. "Yalan söylemesinin nedeni

bu değildi."

Bir ara sokakta üç yıllık bir sözden sonra benimle yatmak için yaptı.

"Umurumda değil. O artık gitti. Ben sadece seninle birlikte olmak, sahip olduğun şeyleri paylaşmak istiyorum. Bu çok mu yanlış?" Sesi alçaldı. "Bunu senden almak istemiyorum, Elle. Sadece yan yana tadını çıkarmak istiyorum. İyi bir koca, çalışkan ve çocuklarımıza sadık bir baba olmaya hazırım. Bu benim senden çalmamla ilgili değil. Bu sana hak ettiğini vermekle ilgili."

Homurdandım. "Neyi hak ediyorum? Kaçırılmayı ve iradem dışında tutulmayı mı hak ediyorum?" Lütfen, aptalın tekiydi.

"Beni dinleyene kadar, evet." Greg beni iterek gümüş ve beyaz külotumu yırttı ve bacaklarımdan aşağı indirdi.

Bir kolum göğsüme yapışık kaldı, diğeri ise Nameless'la tanıştığımdan ve açık bir parkta libidomun kölesi olduğumdan beri korumaya çalıştığım kesilmiş buklelerimi ve pürüzsüzlüğümü gizlemek için kalçalarımın arasına daldı. Seksin bir olasılık olabileceğı bir an için asla hazırlıksız olmak istememiştim -hayatım zevk için hiç zaman ayırmadan işe zincirlenmiş olsa bile.

Penn'e kadar.

Kalbim kustu ve sonra garip bir pirouette yaptı. Bir yanım şimdi bildiklerimi bile bile onunla yattığım için iğrenirken, daha sığ, daha az tutarlı bir yanım daha az umursayamazdı. Üç yıl önce bir dolandırıcıydı, değişmiş olabilir miydi? Bu kadar kötü olduktan sonra iyi bir insan olabilir miydi?

Saçma sapan konuşuyorsun.

Greg'i suçladım.

Sadece Penn'in yalanlarını ve sakladığı kişiyi kabul ettim çünkü o karanlık sokakta korkunç parmakları kıyafetlerimi parçalayıp paramı çalarken bile Greg kadar kötü değildi. Elbette beni korkutur ve çalabildiğini çalardı. Ama Greg beni ömür boyu kölelikte tutabileceğini, eşit olduğumuza inandırabileceğini düşündü ve bu arada beni kızdığım, iptal ettiğim ve parçalara ayırmak istediğim bir evliliğin içinde boğdu.

Beni belimden kavrayarak küvetin kenarına kaldırdı ve ayaklarım kaygan banyoda çekiş gücü kazanana kadar beni tuttu.

Arkamdan tırmanarak çıplaklığıma uzanıp musluğu açtığı anda tiksintiyle ürperdim.

Buz gibi su tek duş başlığından doğrudan göğsüme fışkırırken nefesim kesildi.

Greg kollarını bana dolayarak beni buzul selinin altında tuttu ve kulağıma sıcak nefesini üfledi. "Tek başına ne kadar üşüdüğünü görüyor musun, Elle? Isınmanın ne kadar zor olduğunu?"

Daha da yaklaşarak önünü sırtıma dayadı, istenmeyen ama çok ihtiyaç duyulan vücut ısınısını sırtıma sıkıştırdı.

Beni kucaklarken aleti kalınlaştı ve alt omurgama doğru nabız gibi atmaya başladı. Soğuk spreyden korunmamı sağlamasından nefret ediyordum, en başta suyu açan o olduğu halde zihnimi koruyucu olarak çarpıtiyordu.

"Bırak beni." Tırnaklarımı kalçasına geçirmek için arkasına uzandım. Titreme dişlerim takırdayana kadar beni ele geçirdi. "Kahretsin, Greg. Dur!"

İrkildi ama sadece daha sıkı tuttu. Sol koluyla uzanarak musluğu sığa çevirdi ve sıvı buz yavaşça ılık şelaleye, buharlı akıntıya ve kavurucu fırtınaya dönüşürken tüylerim diken diken olarak bekledim.

Derim ıstakoz kırmızısına dönerken yüzümü buruşturdum. "Ah!"

"Hoppala. Şimdi yanmana izin veremeyiz, değil mi?" Musluğu tekrar çevirdi ve sonunda doğru sıcak-soğuk oranını buldu.

Bedenim artık bir buz dağına dönüşmeye ya da magma ile erimeye çalışmıyordu ama rahatlamamıştım. Birazcık bile.

Beni çevirirken, direncimi fark etmedi bile. Ayaklarım banyoda hiç çaba harcamadan kaydı, vücudum bir kılıç gibi kaskatı kesildi. Kollarım iç çamaşırım gibi davranırken ona dönük durduğumda sırttı. "Geri git." Başım duşun altında kaybolana kadar itti ve uzun saçlarımı ıslattı.

Su, şu anda birlikte olduğum deliyle birlikte küçük kulübedeki küçük banyoyu ortaya çıkarmak yerine kulaklarımı, gözlerimi ve duyularımı temizleyici akıntılarla doldurarak bir rahatlama sağladı.

Yeterince boğulduktan sonra beni öne doğru çekti ve banyonun kenarındaki bir şişe şampuanı açtı. "Sana ne kadar destekleyici ve nazik olabileceğimi göstereceğim, Elle."

Dudaklarını yaladı ve sentetik meyve kabarcıklarını avucuna döktü. "Tertemiz olduğundan emin olacağım ve sonra birlikte yeni hayatımız hakkında sohbet edeceğiz."

Dilimi ısırdım.

Kelimeler onun üzerinde işe yaramadı ve ben de mantıklı olması için yalvarıp yakaracak bir seviyeye inmeyi reddettim. Mantık diye bir şey kalmamıştı. Kaybolmam babama zarar verirse onu öldüreceğime söz verdikten sonra bana bakacağına söz verirken Greg'le çıplak bir şekilde duştaydım.

Ya sanrılarına inanıyordu ya da o kadar sapkındı ki, gerçekten onu istediğimi ve sadece elde edilmesi zoru oynadığımı düşünüyordu.

Elleri başıma indi, istenmeyen köpükleri saç tellerime sürterek beni yabancı bir kokuyla kapladı.

Banyomu ve hanımeli vücut losyonumu özledim.

Sage'i ve onun sabah miyavlamasını ve kafa

atmasını özledim. Babamı ve onun nazik

gülümsemesini özledim.

Hatta Penn'den nefret ederken bile onu özlüyordum.

"Sessizlik tedavisi benim üzerimde sonsuza kadar işe yaramayacak, biliyorsun." Greg ıslak saçlarımı toplayıp başımın üzerine yerleştirdi ve daha fazla köpük masajı yaptı.

Onun telaşından zevk almayı reddettim. Yumuşak baskıyla rahatlamak yerine derim ürperdi. Çenemi havaya kaldırıp öfkeyle baktım.

Göreceğiz.

"Eğer böyle yapacaksan, arkanı dön." Omzumu iterek beni olduğum yerde döndürdü. Kaygan yüzeyde yalpaladım, kollarımın denge çubuğu görevi görmesi için namusumu korumayı reddediyordum.

Parmakları saçlarımdan sırtımdan aşağı inerek daha fazla baloncuk yaydı. Ellerini kollarımın altından geçirip beni içtenlikle yıkarken, bu çarpık şimdiki zamanda bana yapmak istediği şey için beni geçmiş hayatımdan arındırırken dişlerim dehşet içinde takırdadı.

Parmakları kıcıma doğru kayarken, "Temizlenmen için sabırsızlanıyorum, Elle," diye mırıldandı. "Bir kez yıkanıp gittiğinde, her anının yerine kendimi koyabilirim."

Dokunuşu çatlağıma baskı yaparken bir inilti yuttum.

Etrafımda döndüm, artık beni çıplak görmesini umursamıyordum, bir kolum onu yumruklamak için havaya kalkarken diğer kolum denge için beyaz fayanslı duvarı kavradı. "Sakın bana dokunma!"

Kolumu salınımın ortasında yakaladı ve beni sabit tuttu. Bakışları göğüslerime, oradan da göbeğime kilitlendi.

Anında korktuğum bir siyahlık onu kapladı. Göğüs ucumu yakalayıp sertçe çekiştirirken siki daha da sertleşti. "Kahretsin, çok güzelsin."

"Bırak beni." Karşı koymaya çalıştım ama bileğimi hapsetti ve diğer kolumu sabit tutmak için beni kasıtlı olarak yanlamasına duvara doğru itti.

"Birkaç gün sonra, bununla neden savaştığını merak edeceksin, Elle." Sesi arzuyla boğuklaştı. "Sana birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstereceğim. Göreceksin." Eli göğsünden indi, karnımdan aşağı indi ve göbeğimi avuçladı.

Daha çok mücadele ettim, kaydım ve beni ayakta tutmak için ağırlığımı alması için onu zorladım. Beni dengeledi ama bacaklarımın arasından tuttuğu yeri asla bırakmadı. Parmakları dışarıda kaldı, sadece artık onun olduğuma ve benimle ilgili her şeyin de onun olduğuna inandığını hatırlatan baskın bir hatırlatmaydı.

"Yıkanmaya en çok ihtiyacı olan yerin burası." Daha fazla baloncuk toplayıp kısa buklelerime bastırdı. "Lanet olası göt deliğinin silinmesi gerekiyor."

Gözlerimi onunkilerden ayırdım, öfkeli gözyaşları dökülürken tavana baktım. Beni yavaşça, sahiplenerek, bir sürü tehdit ve vaatle yıkadı.

Taşan, duşa karışan, göğsünden aşağı yuvarlanan gözyaşlarıma engel olamadım.

Parmağıyla bir tanesini yakalayıp dudaklarına götürdü. "Ağlama, Elle. Artık temizsin. Olanlar geçmişte kaldı, önümüzde yepyeni bir gelecek var." Beni spreyn altına itti, sabunu durularken elleri her santimde gezindi.

Beni kendine doğru çekerken, sarılışı Penn'i küçümseme ve beni arzulama kokuyordu. Sonunda beni mahvedecek bir tarif.

"Aç mısın?" Islak kafa derimi öptü. "Hadi, yemek yiyelim. Ve sonra... birbirimizi yıllar önce olması gerektiği gibi tanıyacağız."

Altıncı Bölüm

Penn

Sık ağaçların arasında kaybolan uzun ve geniş araba yolunun başına park ettim.

Elinde baltası ve soyulmuş boyalarla süslenmiş tulumuyla aptalca oyulmuş bir oduncu bana, sakirlere savaş açmak yerine dostça yazışmalar yapabileceğim bir posta kutusu sundu.

Onu parçalara ayırmak istedim.

Şafağın taze pembesi dışında hiçbir ışık parıldamıyordu. Çakılların üzerinde yakın zamanda oluşmuş lastik izleri dışında hiçbir yerleşim izi yoktu.

Ama biliyordum.

Buradalar.

Mercedes'imi bırakarak telefonumu aldım ve garaj yoluna doğru koştum. Arabayla gidip ona haber vermektense gizlice yaklaşıp Greg'e sürpriz yapmak istiyordum.

Zaten benim olanı almıştı. Ona, kızıma da zarar verme fırsatı veremezdim.

Koşarken ayakkabısız ayaklarım hafifçe kayıyor, mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışıyordum. Çakıl taşları tabanlarımı zedeledi ama durmadım.

Lanet olsun, bu araba yolu ne kadar uzun?

Çakıllar ormanlık alanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti. Eğer bu bir kurtarma görevi olmasaydı, Elle'i getirmek için güzel bir yer olabilirdi. Şehirden uzaklaşmak ve birlikte rahatlamak için. Rahatlamaktan kastım, ikimiz de yürüyemeyecek hale gelene kadar sevişmekti.

Onda karşı koyamadığım bir şey vardı. Onun yanındayken tek düşünebildiğim ona dokunmak, öpmek ve içinde olmaktı.

Üç yıllık mavi topolar. İlk tanıştığımızdan beri üç yıl bekledik.

Onu Greg'le birlikte düşününce içim sıkıştı. Cin barda babasıyla o anı planladığımdan beri ona karşı hiç nazik, hatta kibar olmamıştım. 'Uygun kaderin tasarladığı' buluşmalarımızla ilgili her şey titizlikle planlanmıştı.

Gardımı bir kez bile düşürmemiştim.

Olanlardan sonra bunu bana borçlu olduğuna inandığım için ondan istediğimi almıştım.

Ama şimdi, böyle bir piç olabileceğim için kendimi hasta hissediyordum -özellikle de benim tarafımdan yalan söylenirken güvendiği biri tarafından kaçırıldığı için.

Pisliğin tekiydim.

İtiraf ediyorum.

Ormanda bir kulübe belirlediğinde gökyüzü yavaş yavaş aydınlandı. Küçük bir açıklıktı ve yeşilliklerin arasında sade bir sığınak vardı.

Greg'in arabası gri boyasının üzerinde çiy parıltılarıyla ön tarafta

duruyordu. Kalbim hızla çarpıyor, bir kavgaya hazırlanıyordu.

Ağaçlardan uzak durarak, ön verandanın etrafından dolaştım ve yan tarafa doğru ilerledim.

Eğilerek eve doğru ilerledim ve ahşap dış cepheye bastırdım. Dallar çıplak ayaklarıma battı ama acıyı görmezden geldim. Üstümde bir cumba duruyordu ve bakmam için benimle alay ediyordu.

Kulaklarım gürültü için gerildi. Ayak sesleri ya da sesler için.

Hiçbir şey gelmeyince - ne döşeme tahtalarının gıcirtısı, ne de su sesi - ayağa kalktım ve loş kamaraya baktım. Kuşlar yavaşça uyandı, sabah şarkıları benim sığ nefesim dışındaki tek sestti.

Pencere mutfığa bakıyor, mutfak oturma odasına açılıyor, oturma odası da trafiği koridora yönlendiriyordu.

Boş. Her

oda.

Hiç yaşam belirtisi yok.

Kahretsin, neredesin Elle?

Evin etrafında dolanarak daha fazla pencereye baktım, aradım.

Ekose battaniyeli yatak odası: hiçbir şey yok.

Kitap rafları dolup taşan ofis: kimse yok.

Eski bir video kaset oynatıcı ve televizyonun bulunduğu yan oturma odası: boş.

Tekrar ön verandaya doğru ilerlerken, panikle savaşıırken bile kendimi sakın kalmaya zorladım.

Joe bana bu adresi verdi.

Greg'in arabası buradaydı.

Yine de o ve Elle gitmişti.

Siktir!

Avıma devam etmek için sahanlıktan atlarken, gözlerim çakıl taşlarının yer değiştirmesine takıldı. Ayak sesleri.

Biri bot izli büyük. Biri

küçük, iz yok. Elle

yalınayak mıydı?

Benim gibi mi?

Ayaklarım ne çakıllı yolda koşmaktan hoşlanmıştı ne de ormanda daha fazla dalın beni dürtmesini ve çimdiklemesini dört gözle bekliyordu. Onun da aynı rahatsızlığı hissettiğini bilmek beni mutlu etmedi, aksine öfkelenirdi.

Telefonumu elime alarak ağaçların arasındaki izleri takip ettim, güneşin tamamen uyanmasını ve kalan gölgeleri kovalamasını diledim. Kaliteli bir uyku çekememiştım, çalar saatim gibi dayak yemiştım ve aşırı adrenalin ve öfke yüküyle seğiriyordum ama ellerim kanlı olmasa da sağlandı ve gözlerim kanlı olmasa da kısıktı.

Saldırmaya hazırdım.

Merhamet yok.

Koşmaya başlayarak küçük patikayı takip ettim ve Greg'in onu vurup gömmek için çalılıkların arasına götürmemiş olmasını umdum. Cesedini bulduğuma dair görüntüler, itiraf edemeyeceğim bir şekilde beni rahatsız ediyordu.

Geçen ay kendimi ondan koruduğumu sanmıştım. Kendimi bir şeyler hissetmeye karşı çelikleştirdiğimi sanıyordum.

Kalbim dehşetle çarparken boktan bir iş yapmıştım. Onun benim olduğunu hayal ederek çok uzun zaman harcamıştım. Ve o kısa bir an için benim olmuştu. Eğer ona tekrar sahip olamazsam... ne yapardım?

Gitmek mi?

Veda mı

edeyim? Nasıl

söyleyebilirim

ki?

Zihnimi aptalca kalp meseleleri yerine gerçeklere dönmeye zorladım. Greg onu öldürmek istediye, bunu neden Belle Elle'de yapmamıştı babasının göreceği ve şirketi içten dışı yok edeceği

bir yerde?

Pisliğin teki ama akli dengesi bozuk değil.

Sorgulanabileceği bir yerde onu neden öldürsün ki? Kimsenin görmeyeceği bir yerde yapmak çok daha iyiydi ve olaya karıştığını inkâr etme şansı daha yüksekti.

Burası babasının kulübesi olsa bile.

Ağaçların arasından geçerken, kapıları açık ve içi boş bir baraka beni yaklaşmaya çağırınca kalbim sıkıştı.

Kasvetli, örümcek ağlarıyla örülü kulübeden çıkan lastik izleri, tozdaki ayak izleri Greg'in Elle ile birlikte burada olduğunu gösteriyordu.

Ve şimdi, gitmişlerdi.

Yedinci Bölüm

Elle

"Yemek yapmayı biliyorsun, değil mi?" Greg biftek bıçağının ucunu tezgâhın üzerinde döndürerek sordu.

Otuzuncu kez, bana giydirdiği altın rengi sabahlığı çekiştirdim. Nereden almıştı, hiçbir fikrim yoktu -Belle Elle marka değildi ve saten çıplaklığımın üzerinden korkunç bir şekilde kayıyordu- ama giymem için son derece ısrarcıydı.

Senden nefret ediyorum Greg.

Spagetti askıları meme uçlarımın üzerinde zorlukla dururken, etek ucu kış yanaklarımı sıyrıyor, beni çıplak ve onun dikkatini çekmeye hazır bırakıyordu.

Mutfağın ortasında dikilip bıçağa baktım, bıçağı elinden alıp bacağına saplamayı çok istiyordum.

Onu öldürmek istemiyordum; sadece serbest kalana kadar etkisiz hale getirmek, David'i arayıp beni buradan çıkarmasını sağlamak ve sonra da akli başında bir insanın yapacağı gibi suç duyurusunda bulunmak istiyordum.

Greg'in akli başında değil.

Bu çilgınlıkta ona katılmak ve onu öldürmek için tam bir nedeniniz var.

Onun ya da benim hayatım söz konusu olsaydı, bunu yapacağımdan hiç şüphem yoktu. Ama bana eski kafalı diyebilirsiniz, hayatım boyunca tanıdığım birini öldüremezdim. Bu şekilde kendimi kapatamazdım.

Bıçağı yere çarptı. "Bana cevap versen iyi olur, Elle. Nazik ve kibar davrandım ama benimle konuşmaya başlamazsan başka bir yönümü göstermek zorunda kalacağım, anladın mı?"

Ellerimi tezgâhın üzerine koyup kendimi destekledim. "Bu senin farklı bir yönün değil. O yönünü sandığından daha iyi biliyorum. Yıllardır gözlerinde görüyorum."

Sırıttı. "Harika, yani doğruyu söylediğimi biliyorsun."

Bana doğru yaklaşıp yanağımı okşarken yutkundum, gözleri göğsüme kaydı. "Seni yıkadım, giydirdim ve şimdi en azından birlikte yeni geleceğimizi kutlamak için bize güzel bir yemek pişirebilirsin."

Dokunuşundan uzaklaşarak irkildim.

Yüzü gölgelendi. "Neredeyse unutuyordum." Parmaklarını şıklatarak döndü ve kanepenin üzerinde bir spor çantasının durduğu oturma odasında kayboldu. Bıçağı sehpanın üzerine -hevesli parmaklarımdan uzağa- koyarak çantanın fermuarını açtı ve içindekileri kontrol etti.

Greg'in pek çok hatası vardı ama onu hiç bu kadar titiz

tanımamıştım. Kaçırılmamı kusursuz bir şekilde planlamıştı.

Benim için olan kıyafetler, onun kıyafetlerinin hemen yanında gardıropta asılıydı. Mutfakta lezzetli yiyecekler ve temel ihtiyaç maddeleri ile diş fırçası ve tuvalet kağıdı gibi hijyen ürünleri bol miktarda bulunuyordu.

Geldiğimizde banyo bomboştu ama bu, Dodge'a dönüp bagajı boşaltmadan önceydi.

Bunu ne zamandır uyduruyordu?

Beni burada ne kadar tutmayı planlıyor?

Greg çantayı alıp döndü ve büyük bir gürültüyle mutfak tezgâhının üzerine bıraktı.

Saçlarım duştan dolayı hala nemliydi, tenim ise cimri sabahlığın termal özelliklerinin olmamasına rağmen hala sıcaktı. Suyu kapattıktan sonra beni kuruladı (karşı koymama ve

reddetmeme rağmen), sonra beni yatak odasına sürükledi ve altın rengi sateni başıma geçirdi.

Mutfağın ortasında durup bıçağı kapana kadar gitmeme izin vermemişti. Keskin bıçak beni korkutmuyordu ama sıcak tutacak kıyafetlerimin ve ayakkabılarımın olmayışı korkutuyordu. Kaçmak için bir fırsat gözlesem bile, uygun şekilde giyinmezsem fazla uzaklaşamazdım.

Greg çantayı okşadı. Dudaklarından bir gülümseme yayıldı. "Bunları son çare olarak getirdim ama bileğindeki ipin rahatlığından sonra işe yarayacaklarını düşünüyorum." Deri bir kelepçe çıkardı, zincirlerin ağır şingirtisi duyuldu.

Pazıları şişip ağırlığı çantadan tezgâha taşırken ağzım kurudu.

Beyaz bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymişti, koyu sarı saçları arkaya taranmış, ortak duşumuzdan kururken, tek tük damlacıklar tişörtünün omuzlarını yarı saydam hale getirmişti.

Masum ve tanıdık görünüyordu. Az önce ortaya döktüğü şeyler ise bunun tam tersiydi. Fırına çarparak geri çekildim. "Bu da ne böyle?"

Kıkırdadı. "Senin için hediyeler, tabii

ki." "Hediye falan istemiyorum."

"İnan bana, yakında fikrini değiştireceksin." Parıldayan zincire bağlı deri kelepçeyi çözerek, metali oturma odasındaki sağlam görünümlü bir kancaya taşıdı. Izgaradaki külleri temizlemek için bir ateş demiri ve küçük bir kürek asılı duruyordu.

Demir çubuğu çıkarıp zinciri sabitledi ve küçük bir asma kilitle kilitledikten sonra bana doğru geri döndü, zincirin halkalarının parmaklarının arasından kayıp döşeme tahtalarını hapsedilmişlikle lekelemesine izin verdi.

Boyu oturma odasından mutfakta donup kaldığım yere kadar uzanıyordu.

Kalan zinciri ayağımın dibine bırakarak, "Uslu durup kaçmak için kapıya bakmayı bırakana kadar burada benimle kalmanı sağlayacağım, tamam mı?" dedi.

"Hayır, tamam değil. Beni çoktan kimsenin bizi bulamayacağı bir yere sakladın." Geriye doğru fırladım, dolaplar tarafından tuzağa düşürülmüştüm. "Bağlanmaktan hoşlanmıyorum Greg."

"Çok kötü." Gözleri kısıldı. "Senin fikrini ya da iznini sormadım." Deri kelepçeyi havaya kaldırdı. "Şimdi, buraya gel."

Başımı salladım, gözlerim omzunun üstündeki sehpanın üzerinde duran bıçağa kaydı. Keşke ona ulaşabilseydim. "Kaçmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum. Bu sistem bundan emin olacak."

İlerledi. Dolabın içine doğru daha sert ittim ama gidecek başka yerim yoktu.

Bizi sadece bir ayak ayırdı.

Greg gülümsedi ve evlenme teklif edecekmiş gibi bir dizinin üzerine çöktü. Ayak bileğime uzanıp iğrenç parmaklarını bacağımın etrafına geçirdiğinde nefesimi tuttum, şok ve korku içimi kapladı.

Beni yakaladığı anda deri kelepçeyi uzvumun etrafına sardı, zinciri tepedeki küçük kancadan geçirmeden önce sıkıca çekti ve başka bir asma kilit yardımıyla sabitledi.

Yerime kilitlendiğim anda yüzünde muzaffer bir ifadeyle ayağa kalktı. "Kabin içinde istediğin yere gidebilirsin ama dışarı çıkamazsın." Çantaya dönerek başka bir zincir çıkardı, bu seferki daha kısaydı ve her iki tarafında bir yerine iki kelepçe vardı. "Bana ellerini ver."

"Ne?"

"Ellerin, Elle." "Ciddi olamazsın."

"Son derece ciddiym." Öne doğru geldi, kullandığı aptal sicim yüzünden ip yanıkları olan bileğime uzanırken bir kelepçenin sallanmasına izin verdi.

Ne halt ediyor bu?

"Ben senin tutsağın değilim Greg."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Kelepçeyi etrafıma sararken parmakları kolumu ısırды ve bir kez daha küçük bir asma kilitle sabitledi. En azından deri kaba ve dikenli değil de yumuşak ve esnekti. Altın dikişleri ve suni kürk süslemeleriyle pahalı görünüyordu. Özentisi seks dükkanlarında satılan ucuz sapkınlıklardan değildi.

Ucuz ya da pahalı seks oyuncaklarının neye benzediğini bildiğinden değil.

Loveline'daki Seahorse ve diğer dildo örneklerinin anısı bana Penn'in hala benim malım olduğunu hatırlattı.

İç çamaşırım da onda.

O zamanlar, bu beni rahatsız etmemişti. Daha fazla seks macerası için geri döneceğimi ve oyuncakları üzerimde kullanacağını düşünmüştüm. Ama bu beni eve bırakmadan ve neredeyse tacize uğramadan önceydi; beni kucaklayıp ayaklarımı yıkamadan önce. Yalanları çökmeden ve alev alev yanmadan önceydi.

Diğer kolumu da yakalayan Greg, ben kıpırdanıp kurtulmaya çalışırken homurdandı. "Kıpırdama."

Kolumu vücuduna yaslayıp son kelepçeyle diğer bileğimi çember içine alırken homurdandı. Dördüncü asma kilidin yumuşak tıkırtısı, özgürlüğüm için onu boğma düşüncelerimi paramparça etti.

"İşte, güzel ve güvenli." Greg alnıma bir öpücük kondurdu ve artık kalıcı olarak mevcut olan zincir sayesinde beni öne doğru çekti.

Ona yumruk atmayı, tekmelemeyi, bağırıp çağırmayı ve *küfretmeyi* düşündüm ama bu ne işe yarayacaktı ki? Bacağım şömineye bağlıydı, neredeyse çırılçıplaktım ve kollarım artık idam mahkûmları gibi birleşmişti.

Kaçmama izin vermedi. Gitmeme izin vermedi.

Sadece ona zarar verirsem bana geri ödeyecekti. Ve yumruklarının ne kadar acı verici olabileceğini zaten biliyordum. Şakağım aynı şekilde zonkluyordu.

Daha dün gece apartmanımın garajında bana vurmuş muydu?

Ne kadar yorgun ve stresli olduğumu düşünürsek yüzyıllar sürmüş olmalı.

Penn ile limuzinde seks yapma düşüncesi bile beni eskisi gibi etkilemiyordu. Karın güveleri ölmüştü, kâğıttan kanatları safrada erimişti.

Penn'i severken ondan nefret etmeye başlamıştım ve aynı anda iki kişiden tamamen farklı nedenlerle nefret etmek çok yorucuydu.

Greg beni serbest bıraktı ve yaptığı işi inceledi. "Zincirler içinde çok seksi görünüyorsun." "Polis seni yakaladığında parmaklıklar ardında da seksi görüneceksin."

"Benim düşünce tarzıma döndüğünde suç diye bir şey kalmayacak."

"Asla yola gelmeyeceğim çünkü senin yaptıklarını istemiyorum."

İçinden kıkırdadı. "Çok tartışmacısın. Geçmişte böyle olduğunu hatırlamıyorum."

Ellerimi kalçalarımaya koymaya çalıştım ama zincir yeterince uzun değildi. Parmaklarımı birbirine geçirmekle yetindim ve ona fırlatmak istediğim tüm saldırganlığımınla sıkı sıkıya tutundum. "Çünkü beni tanımıyorsun. Beni hiç tanımadın. Beni tanımaya hiç çalışmadın."

Kaşları öfkeyle yeşil gözlerinin üzerine yerleşti. "Şimdi deniyorum. O yüzden bana bir şans ver." Güldüm ve zinciri yüzüne doğru salladım. "Bu denemek değil. Bu adam kaçırma. Bırakın beni." "Hâlâ emir yağdırmaya alışkınsın, ha Elle?" Mutfaktan yalınayak çıktı. Kendini kaldırarak

Bir bar taburesine oturup ekledi, "Acıktım. Yemek konusuna geri dönelim."

Onunla yüzleşmek için hareket ettim, bir kölegibi onun için yemek yapmamı talep etse bile tezgahın artık bizi ayırmasına sevindim. Sağ bacağımı hareket ettirerek beni odanın karşısındaki şömineye kilitleyen zincirin ağırlığını test ettim.

Tanrım, bu çok ağır.

Ne kadar hızlı hareket edebileceğimi test etmek için küçük bir daire çizerken metal halkalar hafif değildi, üstünden geçmek ya da tekmelemek de kolay değildi. Bileklerimin etrafındaki zincir daha hafifti, bir şeyler almak ve tutmak için yeterli alana sahipti ama onu bıçakla bıçaklamak ya da kafasına bir tava sallamak için yeterli değildi.

Omuzlarım yuvarlandı, sonunda bunun onun için sadece bir oyun olmadığını anladım. Bu ciddi bir şeydi.

"Ne istiyorsun Greg?" Cesaretim kırıldı. "Gerçeği söyle. Artık oynamayacağım."

Bar taburesinden kayarak mutfığa geri döndü ve kendini önümdeki tezgâha attı. "Sonunda mantıklı olmaya hazır olmana sevindim." Sarkan bacakları bulaşık makinesine çarparken, kasap bıçağından bir bıçak daha çıkardı ve ucunu tekrar döndürdü. "Ama sana ne istediğimi söyledim. Beni görmezden gelmeye devam ediyorsun."

"Hayır, yapmadın." Ellerimi açarak ona konuşması için alan açtım. "Şartlarınızı belirlemediniz; sadece ne beklediğinizi talep ettiniz. Onlar farklı." Üzerimdeki daracık geceliği ve deri kelepçeleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, kendimi korumaları ve ne emredersem yapmaya hazır kişisel asistanları olan hayali bir takım elbisenin içine soktum. "Belle Elle'de bir iş görüşmesinde olduğumuzu farz et. Sen ne derdin?"

Sırıttı. "Bunun bir devralma olduğunu söyleyebilirim." "Düşmanca bir devralma, değil mi?"

"Hayır, Elle, bir ortaklık. Yeni bir yönetim kurulu üyesi hisselerin yüzde elli birini satın alıyor ama eski yöneticinin kırk dokuzunu elinde tutmasına izin veriyor."

Ne kadar cömertsiniz.

"Bu bir ortaklık değil. Bu bir diktatörlüktür."

"Yine yanlış. Bu, en küçük yetkiye sahip bir ortaklıktır."

Belle Elle'i asla ona teslim etmem. Beni öldürse bile. Şirket benim değildi ki vereyim. Ailemindi, gelecekteki çocuklarıma aitti. Charlston mirası sadece benim yanımda hizmet etmeye layık bir adama gidecekti.

"Eğer mesele paraysa, sana biraz veririm. Ne istiyorsun? Bir milyon mu? İki milyon mu?"

Başını arkaya atıp katıla katıla güldü. "Öfkenizin sevimli olduğunu biliyordum, ama bozuk parayla pazarlık yapmaya çalıştığınızda çok sevimli oluyorsunuz."

"Bir milyon önemsiz bir para değil." "Senin için öyle."

"On milyon." Dudaklarımı büzdüm. "On milyon ve çekip gideceksin." Ellerimi havaya kaldırdım, zincirin ağırlığından ve hareket ettikçe halkaların çıkardığı şingirtiden nefret ediyordum. "Bu işten, benden, Belle Elle'den uzaklaş, ben de parayı hemen şimdi sana havale edeyim."

"Burada telefon çekmiyor. Wi-Fi yok." "Peki, beni şehre geri götür, orada hallederim." *Polisi arayabileceğim bir yere, bankayı değil.*

"İyi deneme, Elle." Keskin bıçağıyla burnuna vurdu. "Şu anki durumumuzu tercih ederim." Tezgâhtan sıçrayarak bir boz ayı gibi boynumu içine çekti. "On milyon hâlâ bozuk para. Beni satın alamazsın. Kabul edeceğim tek rüşvet..."

Beni kasıtlı olarak asılı bıraktı.

Kendimden nefret ediyordum ama yemi yuttum. "Olur muydu?"

"Sen." Gözleri parladı. "Benimle evlen, Belle Elle'in yüzde elli birini ve banka hesaplarının yüzde ellsini bana ver, sonra da beni boşa."

Gözlerim parladı. "Seninle evlenirsem ve sahip olduğum her şeyin yarısını sana veririm çekip gideceğini mi söylüyorsun?"

Başını eğdi. "Belki."

"Belki de kabul edebileceğim bir cevap değil."

"Sanırım bize akşam yemeği hazırlaman ve takas yapmayı bırakman gerekecek, ha?" Bıçağı göbek deliğimin etrafında gezdirerek altın sateni tenime bastırdı. "Bana bir şeyler pişir, müstakbel eşim, o zaman yatak odasında da toplantı odasındaki kadar uyumlu olup olmadığımızı görebiliriz."

"Yönetim kurulu odasında asla uyumlu olamadık. Senin yönetim kurulu odasına girmene asla *izin* verilmedi." "Kesinlikle. Orada patron sendin." Dişleri parlıyordu. "Ama burada, yatağında, kamaramda

Patron.

"Ve sana neler yapabileceğimi göstermek için sabırsızlanıyorum."

Sekizinci Bölüm

Penn

"O burada değil," diye hırladım telefonda. "Başka bir mülkü var mı?"

Joe Charlston boğazını temizledi, hattan yüksek bir motor sesi geliyordu. "Hayır, sadece Steve'in-"

"Everett? Sen misin?" Joe'nun sesinin yerini Steve Hobson'ın sesi almıştı. Telefonu kapattığını hayal ettim, ya karşıma dikilecek ve saksocu oğluna zarar vermemem için yalvaracak ya da onun için kızı gibi olan kadını bulmama yardım edecekti.

"Bana onu nerede bulabileceğimi söyle." Araba izlerinin bir yolda kaybolduğu ormanlık alanda volta attım. Ne yöne gittiklerine dair hiçbir fikrim yoktu, kovalayacak başka ipucu da yoktu.

Elle hala dışarıdaydı.

Gecenin yerini yeni bir gün almıştı ve onun hâlâ onunla birlikte olduğunu düşündükçe öfkeden deliye dönüyordum. "Kulübede değil mi?"

Dişlerimi sıktım. "Öyleydi. Porsche'si burada ama onlar değil. Başka bir arabası vardı. Hâlâ kayıplar."

Steve yakalayamadığım bir şeye küfretti. "Sana başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bana yardımcı olacak bir şey söyle. Bana oğlunu tanıdığını söyle. Tercih ettiği oteller, sevdiği yerler." Steve durakladı ve aceleyle, "Bir balıkçı kulübesi almayı düşündüğünü biliyorum. Aldığını sanmıyorum,

Ama yine de kulübede başka bir arabası olduğundan haberim yoktu." Sesi umutsuzluğa dönüştü.

"Tüm bu fiyasko kendi kanımdan olanları ne kadar az tanıdığımı gösteriyor."

Telefona başka bir adam çıktı. Birçok nedenden dolayı canlı bir şekilde hatırladığım bir adam. Ve o da beni hatırladı. "Everett, ben David. Elle'in koruması."

"Kim olduğunu biliyorum."

İlk tanıştığımız geceyi hatırlıyorum, senin yargılayan Elle ile birlikte olmaktan duyduğum tüm mutluluğu çalmıştı ve bana onu hak etmeyen bir pislik olduğumu hatırlatmıştı.

"Bay Charlston ve Bay Hobson'ı kulübeye götürüyorum. Orada bekleyin ve birlikte izlerini sürelim. Bağlantılarımla biraz araştırma yapacağım ve onun adı altında başka varlıklar olup olmadığına bakacağım."

İletişim.

Kazıyoru

m. *Tabii*

ki.

Aramam gereken daha iyi biri vardı.

Böylesine anlamsız bir konuşmayı kapatmak için duyduğum aciliyet beni hırlattı, "Buraya gel, seni durduramam.

Ama siz geldiğinizde burada olmayacağım. Onu kendim bulacağım."

Telefonu kapattım, Elle'in babasına kızının beni bir daha görmesini yasaklaması için bir sürü neden verdiğimi umursamıyordum - tabii eğer beni onunla aynı odaya sokarsa.

Ama aile dinamikleri ve iyilik kazanmak umurumda değildi.

Tek umursadığım Elle'i bulmak ve güvende olduğundan emin olmaktı.

Ona kim olduğumu söyledikten sonra beni öldürmeye çalışsaydı, bunu kabul ederdim. En

azından ait olduğu yere, evine dönmüş olurdu.

Gelecekte yapacağımız konuşmayı düşündükçe göğsüm sıkıştıyordu. Kolyesinin neden bende olduğunu, o gece sokakta yaptıklarımı neden yaptığımı ve onu neden takip ettiğimi (kimlik kartı sayesinde) ve sonra vermeye hazır olmadığı şeyleri aldığımı açıklayacaktım.

Ama önce onu bulmalıydım.

Telefonuma çok kullandığım bir numarayı tuşlarken parmaklarım titredi. İlk çalışta cevap verdi.

Her şey için başvurduğum adam.

Babam ve arkadaşım dediğim adam.

"Larry konuşuyor."

"Hayvanat bahçenizde hala o Mirket var mı?"

Larry'nin bana öğrettiği ilk şey: insanlar her zaman dinliyordu. Toplumda ne kadar yükselirseniz, banka hesabınız ne kadar büyürse, insanlar hayatınızın her bölümünü o kadar çok dinliyordu.

Meerkat polisler için, hayvanat bahçesi de maaş bordrosu için bir koddu. Larry bir avukattı. Hem de çok iyi bir avukat. Ama bu, işine geldiğinde fazladan araçlar kullanmadığı anlamına gelmiyordu - elbette hepsi de masumları savunmak adına. Aynı yöntem benim de serbest kalmama yardımcı olmuş, jüri bana inanmasa bile yemin ettiğim şeylerin doğru olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Yapmadığım bir şey yüzünden bir hücrede çürümeye terk edildiğimde bile.

"Evet, hayvanat bahçem her zaman doludur."

"Harika, biraz elmaya ihtiyacım var."

Bilgi için aptal kod. Bunu değiştirmeliyiz.

"Adını söyle."

"Söz konusu hayvanı tanıyorsunuz. Son birkaç yıl içinde herhangi bir büyük dolum için kova gözlemine ihtiyacım var. Hayvan bakıcısını ve kafes temizleyicilerini takip edin. Rahat kafesinden ayrılıp aniden vahşi doğayı sevip sevmediğine veya saklanmış başka yuvaları olup olmadığına bakın. Anladın mı?"

Öyle olmasını umuyordum çünkü Greg'in araba ya da kiralama gibi yersiz alışverişleri için kredi kartı ekstrelerine (kova izleme) bakmasını belli belirsiz nasıl ima edeceğimi hatırlamak zihnimi acıtıyordu. Ve otel ekstreleri veya ev alımları için ipotek belgelerini (hayvan bakıcıları) veya kredi limitlerini (kafes temizleyicileri) araştırmak.

Eğer Greg bunu planladıysa... bir şeyler ortaya çıkacaktır.

Hep öyle olur.

"Raporun devam ettiğini düşünün." Larry boğazını temizledi. "Kız hâlâ elinde ama-"

Beni rahatlatmak istediğini biliyordum ama zamanım yoktu. "Şimdilik olabilir-" Telefonu ellerimde sıkıca sıktım "-ama çok uzun sürmeyecek."

"Bana yirmi dolar ver. Seni sonra ararım." Telefonu kapattım.

Ayaklarımdaki kesiklere ve yediğim dayaktan dolayı moraran eklemelerime karşı dişlerimi sıkarak ormanın içinden geçip Merc'e giden yola doğru koştum.

Larry yeni bilgilerle aradığı anda onu bulacaktım. Ve bu sefer, başarısız olmayacaktım.

Dokuzuncu Bölüm

Elle

ZİNCİRLERDE PİŞİRMEK alışık olduğum bir şey değildi.

Garipti, ağırdı ve kilere doğru ilerleyip fesleğenli pesto ve parmesanlı basit bir tagliatelle için malzemeleri alırken çıkan tıkırtılardan kesinlikle nefret ediyordum.

Hapishane gardiyanıma hakkını vermeliydim - ayrı yiyecek gruplarından ana yemeğe dönüştürülmesi kolay, lezzetli şeyler getirmişti.

Normalde, prensip gereği ona itaat etmezdim - bıçağı gözlerinde bir parıltıyla, sanki konuşmam için beni cesaretlendiriyormuş gibi döndürmeye devam etse de. Ama normalde açlıktan ölmüyordum. Midem sürekli homurdanıyordu, boştu ve yemeye hazırды.

Kendime bu yemeğin benim için olduğunu ve talihsiz arkadaşımın artıkları yiyeceğini söyledim.

Greg tezgâhın üzerine oturmuş, ara sıra bacağını uzatarak yanımdan geçmemi engelliyor, omzumu okşuyor ve sarı bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyordu.

"Hiç kurumsal dünyayı bırakıp evde oturan bir anne olmayı düşündün mü?" Elini göğsüme götürdü, ben ona vuramadan göğsümü sıktı ve pişmiş makarnayı süzülmesi için bir süzgece koymak üzere lavaboya doğru ilerledi.

Dokunuşu kalbimi titretti ama kendime onun sadece bir insan olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Bedenim sadece bir bedendi; onarılabilirdi. Evet, beni zorla alarak tüm emirleri ihlal etmişti ama henüz buna odaklanamıyordum.

Sadece gerçekleştiğinde.

Zihnimin "eğer "i değil "ne zaman "ı kabul etmesinden nefret ediyordum.

"Hayır. Belle Elle ile çok meşguldüm." Tenceredeki sıcak su giderden aşağıya sıçradı.

Ayrıca, hala gencim. Önce dünyayı görmek istiyorum. Keşfetmek, pervasız olmak ve aşık olmak istiyorum.

İçim düğümlendi. Penn.

Yalan söylemeseydi ona aşık olabilir miydim?

Mutluluğu bulmak için İsimsiz fikrinden vazgeçebilir miydim?

Artık bunu asla bilemeyecektim çünkü ne Penn'i ne de İsimsiz'i bir daha

göremeyecektim. "Görmelisin. Ev işleri sana yakışıyor."

"Bu söylediğin çok cinsiyetçi bir şey."

"Hayır, cinsiyetçi olmak ev işlerinin tüm kadınlara yakıştığı anlamına gelir." Sırıttı. "Az önce sen dedim."

Gözlerimi devirip süzölmüş makarnayı tencereye geri koydum ve sotelenmiş mantar, parmesan ve pesto ekleyerek karıştırıp ısıttım.

Yemek yaparken rahatlıyordum. Koşullarım değişmiş olsa bile yöntem değişmemişti. Geceliğimin içinde zincirlenmiş, tecavüze uğramayı ve işimin çalınmasını bekliyor olsam bile tarif hâlâ işe yarıyordu.

"Kahretsin, benim için yemek yapmanı izlemek beni sertleştiriyor." Greg onun ereksiyonunu yakaladı. "Bana ne yaptığını görüyor musun?"

Bakmaya hiç niyetim yoktu. "Bu beni hasta ediyor."

"Çünkü hâlâ o piç Everett tarafından beynin yıkanmış durumda." Tüylerim

diken diken oldu.

Penn'in bedenim üzerindeki hâkimiyetinden ve hâlâ hissettiğim şehvetten mi (onu öldürmek istesem de) yoksa garip bir şekilde, suçlu olsa bile beni kurtaracağına olan inancımdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Bu kadar saçmalama.

Cevap vermedim, dikkatle pesto sosunu katlamaya odaklandım.

Greg ofladı, bileklerimdeki zinciri tutup beni öne doğru çekmek için tezgâhtan kalktı. "Benimle gel."

"Ne? Ama daha bitirmedim."

"Fark etmez. İki dakikadan bir şey olmaz."

Beni mutfaktan çıkarıp küçük koridordan paylaştığımız yatak odasına götürürken başka seçeneğim yoktu. Yatak kıyafetlerim birbirine karışmıştı; iç çamaşırlarım banyoda tekmelediği için hâlâ yerdeydi.

Beni bıraktı ve ayak bileğime sarılı zincirin üzerinden geçerek (şimdi koridordan aşağıya, gittiğimiz yöne doğru uzanıyordu) gardırobun kapısını açtı. İçeride bir dizi iç çamaşırı ve sabahlık asılıydı; hepsi de kaçmak için tamamen kullanışsızdı. Ayakkabı yok, sadece çoraplar. Ceket yok, sadece sütyen.

Depresyon ve yorgunlukla savaşıarak derin bir iç çektim.

Bu garip rol yapma oyunu, durumumla ilgili anlık endişelerimin bir kısmını silmeye yardımcı oldu.

Zincirlerle yemek pişirmek mi? Garipti ama en azından zarar görmüyordum. Yatakta yıkanmak ve sarılmak mı? Birçok açıdan korkunçtu ama yine de korku sınırlarını zorlamıyordu.

Ne yapıyor bu?

Neden bu işi uzatıyor?

Bilmemek en kötü kısmıydı. Ne zaman saldıracağını, ne zaman bacaklarımı açmamı ve bana sahip olmasına izin vermemi isteyeceğini bilmiyordum. Daha ne kadar tetikte ve sürekli savaşımaya hazır kalabileceğimi bilmiyordum.

Sonunda yoruldu. Uyuyacaktım. Ve sonra onun merhametine kalacaktım. Greg, üzerinde Tiffany'nin logosu olan turkuaz renkli küçük bir çanta çıkardı.

Oh, hayır.

Çantayı ellerime bıraktığında kalbim boğazıma düğümlendi. "Aç şunu."

Geri çekildim ve rahatsız edici hediye yatağın üzerine fırlattım. İçinde ne olduğunu anlamak için açmama gerek yoktu. "Onu istemiyorum."

Çantayı alıp yüzük kutusunu avucunun içine atıp açarken çenesi sıkıştı. "Evet, öyle Elle." Pelüş kutunun içinden tek karatlık pırlantayı çıkarıp sol elimi tuttu ve yüzüğü nişan parmağıma taktı.

Tam oturdu.

Tabii ki.

Anında onu çıkarmak istedim. Ondan kurtulmak için kendi parmağımı bile keserdim.

"Benimle evleneceksin, Elle. Soyadını Hobson olarak değiştireceksin. Belle Elle benim olacak."

Kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Bana bir kız ya da oğul vereceksin, böylece ailelerimiz sonsuza dek birleşecek ve Belle Elle her zaman benim hakkım olacak ve sonra, bana istediğim her şeyi verdiğinde, beni boşamana izin vereceğim."

Kıkırdarken dişleri parladı. "Ama sadece gelmiş geçmiş en iyi koca olduğun için yüklü bir tazminatla. Aldattığına dair bir dedikodu yayacağız ve sempati oyları, sen gözden kaybolurken

herkesin benim tarafımda olmasını sağlayacak."

Çenemi yakaladı ve beni çabucak öptü. "Ya da evli kalıp benim sadık karım olursun ve sana verdiğim her şeyi paylaşırsın."

Ağzımı dezenfekte etmek, dilimi koparmak ve beni bir daha asla öpememesi için dudaklarıma fermuar çekmek istedim. Ama o zaman ona bu gülünç, korkunç planı hakkında ne düşündüğümü söyleyemezdim.

Öfkeden titreyerek yüzüne güldüm. "Perilere inanıyor musun Greg? Çünkü bunun gerçekleşeceğini düşünüyorsan inanmak zorundasın." Onu ittim, tökezlerken gururla şiştim. "Benden alacağın tek şey on milyon ve bu teklif sadece önümüzdeki beş dakika için geçerli. Bunu neden teklif ettiğimi bile bilmiyorum." Omuz silktim ve lanet zinciri kollarımın arasında salladım. "Kim bilir?

Belki de sekiz yaşındayken doğru bisikleti seçmeme yardım eden Greg'i ya da evime taşınmama yardım eden Greg'i hala görüyorum."

Ona doğru koşarak parmağımı göğsüne sapladım. "Paylaştığımız geçmiş için on milyon ve bir kuruş daha fazla değil. Seninle evlenmeyeceğim. Kesinlikle çocuklarını doğurmayacağım. Ve hiçbir şekilde Belle Elle'i alamazsın-"

Yüzüğü çıkarmak için hamle yaptım ama elini yüzüğümün üzerine kapattı. "O elması çıkarırsan canını yakarım." Tehdidi boş değildi. Soğukkanlı bir vaat kokuyordu.

Yutkundum, parmaklarımı çekmesine izin verdim ve yüzüğün beni hapsedmesine izin verdim.

Sonra, sanki az önce beni taşlaştırmamış gibi, bacaklarımın arasını avuçladı, parmakları beni morarttı. "Belle Elle'i alamayacağıma emin misin? *Tam olarak* istediğimi alamayacağımdan emin misin? Seni beceremeyeceğimden, sana sahip olamayacağımdan, senden her şeyi çalamayacağımdan? Çünkü kazanıyormuşum gibi geliyor."

Koluna vurarak geriye doğru kaydım. Ayak parmaklarım zincire değince irkildim. "Benden uzak dur."

Benimle birlikte yürüdü, parmakları hiç gevşemedi, aptal geceliğin altındaki göbeğimin etrafında daha sıkı kıvrıldı. Bileğini tırmalayıp beni bırakması için çekiştirdiğimde bırakmadı.

Geriye doğru o kadar hızlı itildim ki duvara çarptım ve boştaki elini başımın yanındaki dik yüzeye vurup bir parmağını içime sokması için ona mükemmel bir zemin hazırladım.

Acayip bir inkârla ürperdim.

Kuruydum. Canım yandı. Keyifli olmaktan ziyade acımasızdı.

Zihnim paramparça olmuş, Penn ve dokunuşunun büyüğü için yalvarıyordum. Hikâyelerle kafamı karıştırırken bile beni ıslattı. Ben ondan ne kadar hoşlandığımı inkâr ederken bile boşalmamı sağladı.

Penn usta bir manipülatördü.

Greg sadece şeytandı.

Onun hayatımdan çıkmasını ve benden uzak olmasını istedim.

Onun ölmesini istiyorum.

Onu ittim, bileklerimdeki zincirler yüksek sesle şingırdadı.

Metali kavradı, yukarı kaldırdı, kollarıma itaatsizlik etme şansı vermedi, sonra da dik bir şekilde çekip duvara yasladı.

"Bu... Elle, lanet olası amın benim." Sesi kalınlaştı ve zalimleştirdi. "Sana sahip olacağım. Seni becereceğim. Bekleyebildiğim kadar bekledim. Yüzüğümü taktın, benim yatağında uyudun, seni benim düşümde yıkadım. Artık ona ait değilsin, bana aitsin, anladın mı?"

Parmağını içeri soktu, tırnağı narin eti sıyırdı. "Yemek biter bitmez seni becereceğim."

Dokunuşunu geri çekerek beni bıraktı ve mutfağı işaret etti. "Şimdi oraya git ve iyi bir eş gibi bana yemek yapmayı bitir."

Onuncu Bölüm

Penn

Gaza mümkün olduğunca sonuna kadar bastığımda MERC'İN MOTORU homurdandı.

Otuz iki dakika olmuştu ve Larry hâlâ aramamıştı.

Ama umurumda değildi.

Hareket halinde kalmalıydım. Aksi takdirde, öfkemi masum bir ağaçtan çıkarır ve bu süreçte kendime zarar verirdim.

Ve yeterince incindim.

Doğru yönde mi yoksa yanlış yönde mi ilerlediğimi bilmiyordum. Elle hâlâ güvende miydi yoksa Greg affedilemez bir şey mi yapmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

Tek umudum zamanında yetişebilmektir.

Bir köy yolunda ilerlerken, telefonumun zil sesi havayı böldüğünde sıçradım. Eller serbest özelliğiyle cevap vererek homurdandım, "Nereye gidiyorum Larry?" "Cherry Cove, Medina."

"Otel mi, özel ev mi?" "Balıkçı dağ evi."

"Onun mu?"

"Emin değilim. Başka bir mülk satın aldığına dair herhangi bir kayıt bulamadım." "O zaman orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir arkadaşının adına başka bir araba satın aldı ama finansmanının sağlanmasına yardım etti.

Dodge Charger hırsızlık önleyici GPS ile donatılmıştı. Bana iyilik borcu olan birine açtırdım. Araba, gelen kutunuza gönderdiğim adresin dışında. Ne tür bir ev olduğunu görmek için Google haritaları kullandım."

"Hafiyeliğin beni etkilemekte asla başarısız olmuyor."

Larry'nin sesi bir gülümsemeyi gizliyordu. "Bana ne kadar harika olduğumu sonra söylersin. Onu geri getir, Penn, sonra da bunu düzelteceksin. O zavallı kıza her şeyi anlatacaksın. Dürüst olacaksın."

Dişlerimi sıktım ama isteksizce başımı salladım, beni bir daha görmek istemeyeceğini biliyordum. "Tamam." Sona bastım, vites küçülttüm ve Greg'in peşinden top atışı yaparken homurdanan motora sııttım. GPS'ime göre bir saatten biraz fazla yolum kalmıştı.

Elle'in tekrar benim olmasına sadece bir saat kalmıştı ve sonra tüm yalanlarım ortaya çıkacaktı. Ama en azından güvende olacaktı.

Kalbim kırılacaktı ama o ait olduğu yere dönecekti. Onun dünyasında ben olmadan.

On Birinci Bölüm

Elle

Makarna mideme tutkal gibi oturdu.

Acıktığım için yemek yemiştım ama çok nefret ettiğim şirket beslenmeyi vücudum tarafından istenmeyen bir hale getirmişti.

Greg makarnayı höpürdeterek yerken yanaklarına sıçrayan pesto sosu topaklarını da silip süpürdü. Çatalına daha fazla makarna koyarken sırıttı. "Gerçekten iyi bir aşçısın, Elle." "Seni zehirlemediğim için şanslısın."

Kıkırdadı. "Burada beni zehirleyecek bir şey yok." Bir ısırık daha aldı, ağzı doluyken yiyordu. Steve görse onu dövecekti; Greg küçüklüğünden beri onu bu alışkanlığından vazgeçirmeye çalışıyordu. "Çamaşır suyu yok, temizlik malzemesi yok. Zarar verebilecek hiçbir şey yok."

Su bardağıma uzandım, halkaların masanın üzerinde şingırdamasından ve öğle yemeğimin içinden kayma tehdidinden nefret ediyordum. Diğer bileğimi kaldırarak zincirin ayağını tabağın üzerinde dengeledim ve beceriksizce bir yudum aldım.

Greg gözlerini benden hiç ayırmadı.

Piç kurusu.

Pencereden dışarı, pırıl pırıl göle ve güneş ışığına baktım. Burada başka biriyle olsaydım, bu kadar yoğun çalışmaktan uzakta mükemmel bir tatil olurdu. Hiç yapmadığım bir tatil. Gölün etrafında yürür, piknik yapar, bir ağacın altında kitap okur ve sonra geri dönüp beni buraya getiren kişiyle sevişirdim.

Penn.

Penn'le sevişebilirdin.

Düşüncelerimi kapattım.

Onu kafamın içinde istemedim.

Artık zihnime girmesine izin verilmiyor ya da buna müsaade edilmiyordu. Yirmi dört saat önce ona şüpheyle yaklaşır ve söyleyeceklerini dinlerdim.

Bu kolyeden önceydi.

Şimdi, ne açıklama yaparsa yapsın, ona gitmesini söyleyeceğim.

Greg son lokmasını da bitirdi, dudaklarını şapırdattı ve tabağı itti. Takdirle başını salladı. "Uzun zamandır yediğim en iyi öğle yemeği."

"Belli ki pek dışarı çıkmıyorsun."

"Senin için çalışıyorum." Gözleri kısıldı. "Normalde öğle tatilinde de çalışırım çünkü personelinizden çok şey bekliyorsunuz."

Bu saçmalığın yanına kâr kalmasına izin veremezdim. "Her neyse Greg, yönetici asistanın kendi işini ve senin işini birlikte yapıyor. Asla ofisinde değilsin; hep dışarıdasın."

Dudakları gerildi.

"Ne? Fark etmediğimi mi sanıyorsun? *Çalışanlarıma* göz kulak olmadığımı mı?" Kelimeyi uzatarak söyledim, sandalyesinde sıkıntıyla kıpırdanışının tadını çıkarıyordum. "Burası benim şirketim. Elbette kimin işini iyi yapıp kimin yapmadığının farkındayım. Ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen hiçbir zaman iyi bir iş çıkarmadın. Steve'in babamdan sana o pozisyonu vermesini istediği ilk günden beri. Maaşını aldın ve bunun için hiçbir şey yapmadın."

Artık aç olmadığım için peçetemle ağzımı sildim. "Aslında, maaşınızı vergi beyannamelerimizde hayır kurumu bağışı olarak gösteriyorum çünkü yönetici asistanınıza normal maaşının iki katını ödemek zorundayım ki çekip gitmesin ve departmanınızı darmadağın etmesin."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Sen gerçekten bir kaltaksın." "Ve sen de sadece bir piçsin.

Sanırım ödeşdik."

Ben zincirin kucağıma düşmesine izin verirken o kollarını kavuşturdu, kelepçeler bileklerimde ağırlaştı. "Güzel bir öğle yemeğini mahvetmek için ne güzel bir yol, Noelle." Ayağa kalktı, tabağını kaptığı gibi bana doğru hışım ile yürüdü.

masanın yan tarafına geçip benimkini tuttu. "Hâlâ bu kadar yüksek ve güçlü olduğunu düşünmek seni iyi hissettiriyor mu?"

Üzerimde beliren gölgesinin beni korkutmasına izin vermedim. Sırtımı dikleştirdim ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "İlk olarak, ben Elle. Noelle'den hiç hoşlanmadım ve hoşlanmayacağım. İkincisi, evet, kusurlarını yüzüne vurmak ve sana bu her neyse onu göstermek beni iyi hissettiriyor -" Parmağımda parlayan nişan yüzüğünü gösterdim - aynı yüzüğü ikinci kez çıkarmaya çalıştığımda öyle sert bir tokat yemiştik ki, el izinin hâlâ yanağımda parladığından şüpheleniyordum - bu bir sahtekârlık."

Öfkeli gözyaşları ve hızlı kalp atışları kelimelerimi titretti. "Sen de tıpkı onun gibisin. Beni nişanlanmaya zorluyorsun ve benim de buna uymamı bekliyorsun!" İnançsızlıkla güldüm. "Penn söz konusu olduğunda aptalın tekiydim. Ona daha fazla karşı çıkmalıydım. Geçmişini daha erken araştırmalıydım, ama yapmadım çünkü yalanlarının altında yatan normallliği aslında *sevmiştim*."

Greg'le alay ettim. "Ama sana baktığımda tek gördüğüm çürümüş bir açgözlülük. Kokusunu aldığım tek şey kazanmadığın ve asla kazanamayacağın şeylere duyduğun açlık."

Yumruğu değmeden hemen önce ellerim kıvrıldı.

Elmacık kemiğıme çarptı, son yumruğun üzerine katlandı, şüphesiz gözümün altındaki soluk griliğı tamamen siyah bir noktaya dönüştürdü.

Başım yana kaydı, çenem göğsümde sallanırken kollarım masayı kavramak için dışarı fırladı. Kenarda sallanıyordum, sandalyeden düşüp ayaklarının dibine yığılmama ramak kalmıştı.

İşin bu noktaya geleceğini biliyordum ama yine de kendime engel olamadım. Onu aptal bir çocuk gibi azarlamalıydım çünkü o öyleydi.

Bir çocuk.

İyi bir dayağa ihtiyacı olan cahil küçük bir çocuk.

"Benimle son kez böyle konuşuyorsun." Nefesi öfkeyle saçlarıma çarptı. "Duydun mu beni?"

Gözlerimi kırptım ve başımı hafifçe sallamaya cesaret ettim. Dünya kendini düzeltti. Acı hafifledi. Sandalyeye daha sıkı oturdum, dirseklerimi masaya dayadım ve başımı kucakladım. Zincir ve kelepçeler beni engellerken, birbirine karışmış saçlarımdan oluşan bir perdenin arkasına saklandım ve keşif parmaklarımı şişmiş, sıcak yanağıma bastırdım.

Ouch.

Tanrım, acıttı.

Gözyaşlarım bu kez duygusal hayal kırıklığı yerine fiziksel acıdan kaynaklanıyordu. Gözyaşlarım üzgün bir şekilde öğle yemeğimin bulunduğu masanın üzerine sıçrarken onları durdurmaya zahmet etmedim.

Greg tepinerek mutfığa girdi ve tabakları lavaboya fırlattı. Çini gürültülü bir kıymıkla çatladı ama umurunda değildi. Bana doğru yürüdü ve ısırın parmaklarıyla dirseğimi kavrayarak beni ayağa kaldırdı. "Dövüşmek mi istiyorsun, Elle? İyi o zaman, dövüşürüz." Beni oturma odasına sürükleyerek

koridoru işaret etti. "Seç, hemen şimdi. Yatak ya da kanepede."

Gözlerimi kısıtım, başımda zonklayan ağrıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. "Ne?" "Yatak ya da kanepede."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Burnunu benimkine bastırdı. "Seni becereceğim. Bir fahişe gibi kanepenin üzerinde mi yoksa nişanlım gibi yatakta mı tercih edersin?"

Her şey karardı ve soğudu. Çok, çok soğuk.

Tuttuğu yerde kıpırdandım; geriye doğru adım attığımda ayak bileğimdeki kelepçe şingirdadı ve otuz yedinci kez arkamdan dolanan zincire basarak bir parçamı daha incittim. "Greg, dur. İkisini de istemiyorum."

"Çok kötü. Yerini öğrenmen gerekiyor. Artık benim patronum ya da CEO'm değilsin Elle." Sesi tıslamaya kadar alçaldı. "Benim."

Saçlarımdan bir avuç tutarak beni ekose kanepenin üzerine fırlattı. Yanlara doğru kayarak diğer uca ulaşmaya ve tırmanmaya çalışırken cızırtılı malzeme altın rengi sabahlığıma cırt cırt gibi yapıştı.

Ayak bileğimdeki zinciri tutarak beni geriye çekti. Saten kalçalarım kadar yükseldi ve bacaklarımın arasını ortaya çıkardı.

Gözleri açgözlülükle üzerime dikilmişti ki, elimi olabildiğince terbiyeli bir şekilde üzerime kapattım. "Dokunma bana."

"Bundan daha fazlasını yapacağım." "Çılgılık atacağım." Sırıttı. "Seni duyacak kimse yok." "Seni öldüreceğim."

"Denemeni görmek isterim."

Öfkem yakıcı bir hal aldı, içimi yaktı. O kadar sert titredim ki dişlerim takırdadı.

Üzerime doğru eğildi, zinciri tutmaya devam ederek bana gidecek bir yer bırakmadı. Eğilerek beni boğazımdan yakaladı ve vücudumu kanepeye yapıştırdı.

Bacaklarım gergin ve çapraz duruyordu, ellerim aşağıda sıkışmıştı.

"Öp beni. Bana nazik olabileceğini göster, ben de ilk seferimizde nazik olayım." Yüzüne tükürdüm.

Yanlış hamle.

Cidden yanlış hamle.

Ama elimdeki tek hamle buydu çünkü onu öpemiyordum. Kendimden hiçbir şeyi isteyerek veremezdim çünkü içimdeki nefret kendimden nefrete dönüşürdü.

Zaman yavaşladı.

Elini kaldırdı ve oraya bıraktığım tükürük damlasını ovuşturdu. Gözlerini benden ayırmadan elini kot pantolonuna sildi ve başını salladı. "Bunu ödeyeceksin."

Yüzü çirkinleşti, parmakları dirseklerimi kavradı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni koltuktan kaldırdı.

"Hayır!" Beni kendisine doğru çekerken göğsüne vurdum, bacaklarım kanepenin ucuna dayanana kadar beni geriye doğru yürüttü.

"Evet." Beni döndürerek kolçağın üzerine bastırdı ve ellerini omurgamdan kıcıma doğru gezdirdi.

"Bana iyi davranmaya hazır ol, Elle. Çünkü sana iyi davranmayacağıma adım gibi eminim."

On İkinci Bölüm

Penn

Bu kulübenin göl manzarası vardı, orman değil. Bu kulübede bir Dodge vardı, Porsche değil. Bu kulübede Elle vardı, boş değil. Burası sessizlikle değil, bir çığlıkla yankılandı. *Siktir!*

Sürpriz yapma umuduyla Mercedes'imi yine garaj yolunun başında bıraktığım için lanet ettim. Çalıların ve gölgelerin arasından gizlice geçip gözden uzak durmak için acele etmedim. Yaklaştıkça ara sıra esen yemek kokuları burnuma geliyordu. Elle'ye yakın olmanın verdiği elektriksel karıncalanma, gizlice yaklaştıkça beni harekete geçiriyordu. Ama bu çığlıktan önceydi. Gizliliği unutarak, kasvetli çalılıklardan pırıl pırıl gün ışığına doğru fırladım. Tüm içgüdülerim bana ön kapıdan içeri dalmamı ve Greg'i parçalara ayırmamı söylüyordu. Ama mantıklı yanımda -onlarca yıl beni sokaklarda hayatta tutan yanımda- sabırlı olmamı fısıldadı. Ya boğazına bıçak dayadıysa? Ya beni öldürmeye hazır bir silahı varsa? Nerede olduklarını, ne yaptıklarını bilmem gerekiyordu; o zaman kazanabilirdim. Eğilerek evin çevresinden dolaştım. Kulaklarım başka bir çığlık için gerildi ama hiçbir şey gelmedi. Buzlu su omurgamı yıkadı. Hiçbir çığlık iyi ya da kötü olamazdı. Başıma vuran parlak güneş ışığı yüzünden loş içeriği göremiyordum. Rüzgârda sallanan bebek fidanların bulunduğu küçük bahçeden koşarak geçtim ve duş buharının dağılmasını sağlamak için bir banyo penceresinin açıldığı evin yan tarafına yaklaştım. Kabinin arkasında hareket yok. Dış cephe kaplamasına bastırarak oturma odası ve mutfakın olduğu ön tarafa doğru ilerledim. Boyumu pencere çerçevelerinin altında tutarak Elle'in hangi odada tutsak olduğuna dair herhangi bir ipucu yakalamak için kulak kabarttım. Çatlak bir pencereden, parke üzerinde sürüklenen zincirlerin sesi kulaklarımı tırmaladı. *Onu zincirledi mi?* Orosu çocuğu. Bunun bedelini ödeyecekti. Tekrar *tekrar* ödeyecekti. Lanet olası elleri onun üzerindeydi. Yakında benimki de onun üzerinde olacaktı. Yükselen sesler öğleden sonra boyunca süzüldü, bir şey gümbürdedi ve ardından kanepenin ayakları döşeme tahtaları üzerinde gıcırdadı. Kendimi durduramadım. Dik durdum, vücudumu alçakta tuttum ama gözlerim süslemenin üzerindeydi. Camın arkasından bakarken kalbim duracak gibi oldu. Greg, Elle'i kanepenin kenarına sıkıştırmıştı. Bileklerinde ve ayak bileklerinde zincirler vardı. Altın rengi bir gecelik kalçalarının üzerinden geçirilerek çıplaklığı ortaya çıkarılmıştı.

Üç yıl önce onu sokakta yarı yırtık kıyafetlerle savunmasız görmenin haydut olmam için yeterli olduğunu düşünmüştüm.

Bu... bu benim cinayet işlemem için yeterliydi.

On Üçüncü Bölüm

Elle

ÇIĞLIK ATTIM.

Nasıl yapamam?

Birlikte yemek yediğiniz, birlikte büyüdüğünüz, çocukluktan yetişkinliğe geçişini izlediğiniz bir adam aniden tüm kontrolü elinden alıp size tecavüz etmeye hazırlandığında, tüm sağduyu, konuşma becerileri ve pazarlık anlayışı uçup gider.

Acıyı ve tedbiri bıraktım.

Vahşet ve dehşetten başka bir şey hissetmiyordum.

"Dur!" Tekmeledim. Kıpırdandım. Kanepeyi tırmaladım.

"Tek yapman gereken bana karşı nazik olman Elle. Ve bu senin için çok daha iyi olabilir."

Söz, kafamın içinde bir şeyler yapmamı fısıldadı. Bana zarar vermeyeceği anlamına geliyorsa, iltifatlara karşı cömert olmak. Ama böyle bir küfür karşısında fiziksel olarak tıkandım.

Sırtımı okşadı, parmaklarını çıplak kalçalarımnda gezdirirken kot pantolonlu sikini bana doğru sıkıştırdı. Fermuarını açmak için hareket etmedi ama bu onun sertliğinin kanımda iğrenme fişkırmasına engel olmadı.

Zemine kısa bir anlığına bir gölge düştü ve gözlerimi güneşin yıkıntılarımin üzerine döküldüğü pencereye çevirdi.

Belki de tatilci bir arkadaş bir fincan şeker ödünç almaya gelmişti. Belki de bir balıkçının solucan yemi için bahçeyi kazması gerekiyordu. Umarım, iyi bir yardımsever beni kurtarmak için buradaydı.

Tekrar çığlık atmak için ağzımı açtım ama Greg terli avucunu dudaklarımin üzerine kapattı.

"Kibar ol ve yatak odasına gidelim." Diğer eliyle kemerini karıştırdı. "Yapmazsan, burada benim olursun."

Deri kemerlerin çözülme sesleriyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Zamanım tükeniyor. Bir

şeyler yap.

Düşün.

Tekmele. Dövüş. Isır. Çığlık at.

Her şeyi yap!

Gölge tekrar geldi, hızlı ve kısacıktı, ama bu sefer onu neyin yaptığını yakaladım. Beni kurtarmaya gelen bir meleğin en ufak görüntüsü.

Buna inanmamıştım.

Buna inanamadım.

Bir balıkçı, bir kuş ya da gezintiye çıkmış şaşkın bir ayı bile değildi.

Çok daha iyiydi.

Çok daha kötü.

Kalbim ağır katranla kaplanmış olsa da kanatlandı. Greg kot pantolonunu çıkardı. Kotun verdiği his yerini çıplak erkek etine bıraktı.

Avucunun arkasında inledim, başımı savurdum.

Penceredeki figür tekrar belirdi, bu sefer ön kapıya daha yakındı. Karmakarışık siyah saçları yerdeki kalıpları dağıtıyordu.

Yalancı.

Sokak tacizcisi.

Her şeye rağmen hisler beslediğim adam. Yine eğildi.

Onu gördüğümü biliyor

muydu? Minnettar

olduğumu biliyor muydu?

Ne yapacaktı ki?

Nasıl oldu da David ya da babamı değil de beni buldu?

Greg'in sert siki kıcımla aynı hizaya gelince sorularım buharlaştı. Ürperdi, bir eli ağzımın etrafında kenetlenirken diğeri kalçalarımı içine çekti.

Beni almasına çok az kalmıştı. Ben de

yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Hayatta kalmayı gurura tercih ettim.

Ben de Penn gibi yalan söylemeye karar verdim.

Vücudumu serbest bırakarak, kıcımlı ona doğru zorladım, ereksiyonunu ovuşturdum, sanki onun tarafından becerilmek tam da istediğim şeymiş gibi kasten sırtımı eğdim.

Bedenim benden nefret etti,

nefret etti. Kalbim

lanetledi, *lanetledi* beni.

Ve dudaklarım dökmek üzere olduğum yalanları nasıl

şekillendireceğini bilmiyordu. Şok içinde elini ağzımdan çekerek bana

konuşma özgürlüğü verdi.

"Mmm, *Greg*." Boğucu iniltilerim derimi bıçak gibi kaşdı. "Haklısın... Ben çok-" İçine doğru sallandım, inlemesine ve parmaklarının kasılmasına neden oldum "-*çok* üzgünüm."

Dondu kaldı, kalçaları benimkinin arkasına doğru seğiriyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Sesimi çikolata, likör ve zengin, zengin kahve gibi yavaş ve çökmüş tuttum. "Haklısın dedim.

Sana karşı *daha nazik* olmalıyım." Kalçalarımı yuvarladım, ondan tiksindirici bir nefes ve benden bir mide bulantısı sarmalını sürükledim. "Ayağa kalkmama ve seninle yüzleşmeme izin verirsen, sana ne kadar *iyi* olabileceğimi göstereceğim."

Dilim yalanlarla yandı.

Boğazım yalanlarla kesildi.

Penn benimle her konuştuğunda böyle mi hissediyordu?

Greg kalçalarıyla beni dürterek kanepeye yapışmamı sağladı. "Sana neden güveneyim ki?

Buraya geldiğimizden beri kaltaklıktan başka bir şey yapmadın."

Bileklerimdeki zinciri şingırdattım. "Ben seninim, unuttun mu? Hiçbir yere gitmiyorum."

Bedenimin tamamen itaatkâr olmasına izin verdim. "Birlikte sahip olabileceğimiz şeyi bir şans vermeden yok etmektense senin teklifini dinlemenin zamanı geldi."

Yalanlar, yalanlar, *yalanlar*.

Yalanlarla kusmak istedim.

Yalanları yıkamak istedim.

Yalanları ağartmak istedim.

Greg yavaşça gevşedi. Geri adım atarak bana ayakta durmam için yer açtı.

Pencereye son bir kez baktım. Kapıya yakın hafif bir gölge belirdi. Penn pek çok şey

olabilirdi ama bana yardım edeceğine güveniyordum. O gece arabasıyla benim için gelmişti. Başlangıçta kulüpte benim için savaşıyordu. Beni serbest bırakacaktı ve ben de ona kibarca teşekkür edip uzaklaşacaktım.

Tek yapmam gereken Greg'in dikkatini yeterince dağıtmaktı, böylece tam bir dövüşten ziyade bir pusu olacaktı.

Bu kaçırma olayını ölüme ya da kan dökmeye dönüştürerek hayatımı daha fazla karmaşıklığa ihtiyacım yoktu.

Greg ne yapmış olursa olsun, onunla kanunsuz adalet değil, kanun ilgilenecekti.

Dik durarak, örtünmek için geceliğimi kalçalarımın altına ittim ve ona döndüm. Tek sorun, Penn'in büyük olasılıkla içeri gireceği kapıyı tamamen görebiliyor olmasıydı. *Bunu değiştirmeliyim.*

Elimi Greg'in göğsüne koyarak titreyen parmaklarımı soluk soluğa bir kahkahayla gizledim.

"Biliyor musun... Söylediğin başka bir şeye de katılıyorum."

Gözleri önce genişledi, sonra da şüpheyi kısıldı. "Benimle aynı fikirde misin? Bu bir ilk olacak."

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım, sola doğru bir adım attım ve arkamda yerde sürüklenen zincirin sesini duymamak için elimden geleni yaptım. "Belle Elle bizim olabilir."

Bir adım daha atarak dikkatini kapıdan uzaklaştırdı. "Sen ve ben." Takip etti, gündemimi koklamaya çalışıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Belle Elle senin olduğunda daha çok çalışırsan, o zaman belki bu bir seçenek olabilir." Soğuk soğuk sırtıttı. "Peki bu ani fikir değişikliğine neden inanayım?"

Bir adım daha, kapıdan dörtte üç döndüm. Attığım her adımda beni takip etmek için dönüyordu.

"Fikrimi değiştiremez miyim?"

"Yapabilirsin, ama şimdi değiştirmen garip." Eli yanağımı kavradı ve başparmağını bana verdiği morluğun üzerinde gezdirdi. "Sana birlikte ne kadar iyi olduğumuzu göstermeden hemen önce işbirlikçi olman garip."

Parmağımı göğsünde gezdirip açık kemer tokasının etrafında bir daire çizerken safrayı yuttum.

"Beni korkuttun. Ama söz verdiğin gibi bana iyi davranırsan sana da iyi davranabilirim."

Cinsel gönderme dilimi haşladı ama Greg'in gözleri parladı. "Öyle mi? Ne kadar *güzel* konuşuyoruz?"

Bir adım daha attı ve sırtı çıkışa dönüktü. Omzunun üzerinden, kapı ılık bir güneş ışığıyla aralanırken zafer sırtışıma gizledim.

Penn'in öfkeli bakışları benimkilere kilitlendi.

Karakterime sadık kalarak ve kalbimin çılgınca pırtırtılarına teslim olmayarak başka tarafa baktım.

Kanlı ve kırık. Pas bulaşmış ve omzundan yırtılmıştı ama hâlâ yardım galasından kalma beyaz gömleğini ve gümüş pantolonunu giyiyordu. Sessizce ama daha önce olmayan bir sertlikle hareket ediyordu.

Ona ne oldu böyle? Önemli değil.

Devam et.

Greg'in dikkatini dağıt.

Düşmanıma yaklaştım, kemerini çekiştirdim ve kot pantolonunun ilmeklerinden geçirdim. "Ben çok ama çok

güzel." Kirpiklerimi kırıştırdım. "Geçen ay çok büyüdüm. Nasıl memnun edileceğimi biliyorum." Penn yaklaştı.

Yukarı bakmaya cesaret edemedim. Flörtüme ne kadar kızdığını ya da benim onun yalanlarına ne kadar kızdığımı görmeyi göze alamazdım. Birbirimize öfkeliydik.

Güzel, öfke şehvetten daha iyidir.

"Bu doğru mu?" Greg'in eli omzuma indi, sıktı, Penn'in bana bir ders verdiğinde ve ofisimde onu

emmemi emrettiğinde yaptığı gibi aşağı doğru baskı uyguladı.

Dizlerimin üzerinde duramazdım. Penn'i Greg'in arkasından izlemek zorundaydım, böylece doğru zamanda yoldan çekilebilirdim.

Kıkırdadım -asla kıkırdamazdım- ama flörtün dozunu korkunç seviyelere çıkardım. "Önce şartları konuşsak, *sonra* ben sana iyi davransam nasıl olur?"

"Şartları zaten biliyorsun." Elimi tuttu ve nişan yüzüğünü parmağımda döndürdü. "Bu benim olduğun anlamına geliyor. Sahip olduğun her şey benim. Anlaşma bu, Elle."

"Ya benim vücudum? O da mı senin?"

Aç bir bakışla göğüslerime baktı. "Evet, öyle."

Göğsünü okşayıp pantolonundaki sertlikten uzaklaşarak vücudunda yukarı doğru ilerlerken mide bulantısı mideme sıçradı. "Peki ya senin vücudun? Karşılığında o da benim mi?"

Dudaklarını yaladı. "Eğer istiyorsan öyle."

Penn kapı aralığından yavaşça oturma odasına doğru süzülürken omzunun üzerinden bakmaya cesaret ettim. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, daralmış, karanlık ve cinayet doluydu. Yumrukları nefretinden başka bir silahla sıkılmamıştı.

Tamamen yüce biriydi.

Ve tamamen

korkutucuydu.

Tenim hayal kırıklığı ve takdir karışımıyla titredi. Ona karşı bir şeyler hissetmiştim. Onunla mutlu olabilirdim. Ama gerçek bunu paramparça etti.

Burada olmasından memnundum ve bu durum *minnettarlığımı* gerektiriyordu ama ondan sonra... *Onu bir daha asla görmek istemiyorum.*

Gözlerimi tekrar Greg'e çevirerek, bu pandomimi durdurup Penn'in onu etkisiz hale getirmesine izin verene kadar geçen saniyeleri saydım.

Elimi Greg'in kalbinin üzerine koyduğumda, bileklerimdeki zincir sallanıyor, ereksiyonunu ürkütücü bir mücevherle dürtüyordu. "Evet, istiyorum."

Kollarını belime doladı ve kendini bana yasladı. "Bu durumda, iyi bir kız ol ve yatak odasına gir. Sen benim için iyi olursan ben de senin için iyi olurum. Tek istediğim bu Elle."

Onu boğmak istememe rağmen yine kıkırdadım. "Tamam..."

Penn gizlice ilerledi, gözleri Greg'in kollarındaki benimle döşeme tahtalarındaki ayakları arasında gidip geliyor, gıcırdayan noktalar arıyordu.

"Hadi gidelim." Greg ilerledi, başını mutfığa doğru çevirdi. Eğer periferik görüşü iyiye Penn'i görecekti ve tüm yalanlarım ve dokunuşlarım boşa gidecekti.

"Bekle!" Yüzünü tuttum, bakışlarını kendi bakışlarımla birleştirdim. "Gitme, henüz değil."

Kaşları birbirine kenetlenmiş, koyu sarı saçları alnına dökülmüştü. "Neden olmasın ki?" Temper gözlerini sıkılaştırdı. "Eğer bir oyun oynuyorsan-"

"Oyun yok-" Panik, cinsel merakla mırıldanmak yerine ağzımdan

kaçırmama neden oldu. Penn yaklaştı.

Bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Greg'in burun delikleri, omzunun üzerinden bakmak için

seğirirken alevlendi. Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Aklıma gelen tek şey.

Tırnaklarımı yanaklarına geçirerek yüzünü kendime doğru çektim ve onu öptüm. Dudaklarım isteyerek onunkini bulup onu baştan çıkarırken dünya çılgın atarak durdu. Tadı yanılttı.

Yanlış

hissediyordu.

Yanılıyordu.

Vücudu gerildi.

Bir an için beni tokatlayarak uzaklaştıracığından ve Penn'i bir adım gerisinde bulacağından korktum. Ama sonra rahatladı, beni kendine yaklaştırdı ve dilini ağzıma soktu.

Beni derin derin öperken öğürdüm, elleri saçlarıma dolanmıştı.

Her ıslak sıcaklığından nefret ettim. İstenmeyen istilasının her darbesinden nefret ettim.

Karakterime sadık kalmaya çalışarak onu ısırılmamak için elimden geleni yaptım. Ama reddetme iniltisini ya da reddetme kıvranışını durduramadım.

Homurdanarak beni kendine yaklaştırdı. Öpücük acımasız ve basit bir hal aldı. Dişleri dudağımı ısırıyordu, keskin ve pürüzsüz.

Ve sonra... bitti.

Kargaşa, yaygara, sonra Greg kollarımdan koptu ve geriye doğru sarsıldı. İçgüdüsel olarak bileklerimdeki zinciri kavradı ve beni de kendisiyle birlikte çekti.

Birlikte sert zemine düşerken keskin bir nefes aldım.

Kemiklerimi titreten bir sarsıntıyla yarısı onun üzerine, yarısı da yere düştüm. Acıyı fark edecek zamanım olmadı çünkü hain eller belime dolandı, beni Greg'den kopardı ve yolun dışına, yana fırlattı.

Penn'in Greg'in üzerine atlayıp onu yere yapıştırdığını ve çenesine iki sert yumruk indirdiğini görmek için tam zamanında dizlerimin üzerine yuvarlandım. "Seni sik emici orospu çocuğu!"

"Bu da ne-" Greg yüzünü korumaya çalıştı ama Penn'in sürpriz yapma şansı vardı. "Onu almaya nasıl cüret edersin?" Penn parmak eklemlerini Greg'in çenesine geçirdi.

"Ona dokunmaya nasıl *cüret* edersin?" Şakağına, boğazına vurdu; yumrukları dağınık ama hızlıydı. "Onu incitmeye nasıl cüret edersin!" Şeytani bir hal aldı, ulaşabildiği her yere vuruyordu.

Greg inledi, sesi yumruklar ve acıyla kesilmişti. Penn pes etmedi.

Şiddeti durdurmadı.

Onu öldürecek.

"Bekle!" Dik durmaya çalıştım.

"Dur!" Penn dinlemedi.

Greg'in burnundan kan fişkırdı. Anlaşılmaz bir şeyler inledi.

Penn ayağa kalktı, onun üzerinde yükseldi. Göğsü nefes almaktan kabarmış, vücudu lekeler ve yaralarla kaplanmıştı. "Sen bir pislisin." Ayağı Greg'in yan tarafına çarparak dışarı fırladı. "Yok edilmesi gereken bir sürüngensin - tıpkı kendilerine ait olmayanı alabileceklerini düşünen diğer tüm sürüngenler gibi."

Bir kavganın ortasında bile iç sesimin "*ikiyüzlü*" diye fısıldamasına engel olamıyordum.

Penn de o pisliliklerden biriydi. O sokakta bana tecavüz etmeye çalışmıştı. Kolyemi çalmıştı. Tiksintiyle midemi tutarak geri çekildim.

İki duygu birbirine karıştı ve örüldü. Kafamı karıştırmak için birbirlerine düğümlendiler. Penn'i seviyordum. Penn'den nefret ettim. Penn'i istedim. Penn'i affedemedim.

Greg'in yumuşak karnına gömdüğü çıplak ayağının parıltısı beni geri getirdi. Mide bulandırıcı bir gümbürtü sinirlerin birbirine karışmasına neden oldu.

Hiçbir şey yapamadım.

Penn acımasız bir makineydi, tamamen durdurulamazdı. Artık beni büyüleyen asık suratlı

yalancı değil, soğuk ve acımasız bir katildi.

Greg homurdandı, kıvrıldı, koruyabildiği her yerini korudu. "Dur! Lanet olası dur!"

İhanet ve bitkinlikle dolup taşan sıcak gözyaşları bir yerden geldi. Greg kırmızı tükürüğünü parkeye tükürürken gözyaşları odayı bozarak döküldü ve yanaklarımı gıdıkladı.

Penn geri çekilmedi ama saldırmadı da. Greg'in kanı parmak eklemlerini kaplamıştı. Duruşu savunmacı ve sahipleniciydi. Kazanma niyeti her yerde bangır bangır bağıırıyordu.

Bundan önce de bir kavgaya karışmıştı. Greg'i incitmeden önce incinmişti. Neden? Nasıl? Kim tarafından?

Zaten cevapsız olan sorularıma bir yenisi daha eklendi.

Penn'i son birkaç hafta içinde pek çok ruh halinde görmüştüm; alaycı, koruyucu, kavgacı ve baştan çıkarıcı. Ama onu hiç bir katilin arzusuna kanalize olurken görmemiştim. Greg'e hiç merhamet göstermeden ve insan olduğuna bile inanmadan bakıyordu.

Ayağını Greg'in göğüs kafesine dayayarak parmağıyla yüzünü işaret etti. "Elle'e bir daha yaklaşırsan hayatta kalamazsın."

Yaklaştıkça zincirlerim şingirdadı. Penn'i uzaklaştırmak mı yoksa Greg'in ciddi şekilde yaralanmadığını kontrol etmek mi istediğimi bilmiyordum. İkisine de yakın olmak istemiyordum.

İkisinin de aptal olduğuna ve hükmetme sırasının bende olduğuna karar vererek Penn'i ittim, iğrenç nişan yüzüğünü çıkardım ve Greg'in göğsüne fırlattım. "O iğrenç elması geri alabilirsin." O prangadan kurtulur kurtulmaz zinciri bileklerimin arasından Greg'in yüzüne doğru sallandırdım. "Bu kadar kavgaya yeter. Asma kilidin anahtarları nerede?"

Penn gözlerini kırıştırarak şiddetli sersemliğini üzerinden attı ve fırlatıp attığı nişan yüzüğüne odaklanmadan önce bileğimdeki ve ayak bileğimdeki kelepçelere odaklandı.

Gözleri karardı. "Seni *zincirledi* amına koyayım." Parmakları omzuma saplandı ve beni incelerken sıkıca tuttu. Bakışları altın sabahlığının üzerinde, göğsümde, bacaklarımda ve ayak parmaklarımda gezindi, sonra beni döndürdü ve tekrarladı.

Sesi öfkeyle titriyordu. "Seni bağladı, morarttı, yüzüğünü zorla taktı ve canı ne isterse onu mu giydirdi?" Boğazında bir buzdağıyla güldü. "Seni *öptü mü*? Oh, lanet olsun. Lanet olsun. Hayır."

Beni iterek ikinci kez Greg'in üzerine atıldı.

Greg, iyi bir kafa vuruşu yapmayı başardı, yuvarlandı ve dört ayak üzerine tırmandı. "Bırak beni, seni orospu çocuğu."

Penn başını yıldızlardan kurtarmak için salladı, bir saniyeliğine sersemlemişti. Greg'in adrenalinle beslenip ayağa kalkması için gereken tek şey bir saniyeydi.

"O benim, pislik." Penn'in üzerine atladı.

Kaos patlak verdi. Dirsekler. Dizler. Yumruklar ve küfürler. Artık iki adam değil, yumruk atan kollar ve vuran tekmelerden oluşan bir kütleydiler. Merkezkaç kuvvetleri mobilyaları bir o yana bir bu yana itiyor, vücutları yan masaya çarpıyor ve kuğu şeklindeki bir lambayı yere düşürüyordu.

Greg, Penn'i kanepeye yapıştırdı.

Penn, Greg'in kafasının arkasına vurarak kurtuldu.

Greg acıyı silkelerken Penn onun kaburgalarına tekme attı ve ardından karnına şimşek hızında bir yumruk indirdi.

Yumrukları havada ve pazuları şişmiş olan Greg tekrar saldırmaya çalıştı ama Penn çok çevikti. Greg'in çenesine mükemmel bir aparkat indirdi, bu sırada Greg'in üzerinde sessiz bir öfke dalgalanıyordu.

Kavgaya tecrübesi endişe vericiydi. Geçmiş, bu tür sistematik cezalar için mükemmel bir eğitim kursuydu ve bana onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi ya da kanunsuzluğun ne kadar uzağına düştüğünü hatırlattı.

Zihinsel olarak bağlantıyı koparmıştı. Tamamen kazanmaya odaklanmıştı. "Durun! İkiniz de!" Çığlık attım.

Hiçbir işe yaramadı.

Hayatta kalmaktan doğan bir güçle saldırdılar.

Dışarıda kükreyen bir aracın sesi başımı kaldırdığımda, çok iyi tanıdığım siyah Range Rover'ın garaj yolundan hızla aşağı indiğini ve çarparak durduğunu gördüm. Camlardan dışarı fırlayan David'i gördüm, motor hâlâ kükrüyordu ve silahını kılıfından çıkarmış kulübeye doğru ilerliyordu.

"Kesin şunu! Hemen şimdi!" Penn ve Greg'in yuvarlandığı yere doğru atıldım. Birinin bacağı kelepçeli ayak bileğime çarptı.

Dizlerimin üzerine yuvarlandım, acı dolu bir nefes aldım.

Penn, Greg'in şakağına yumruğunu indirdiği sırada benimle göz göze geldi.

"Kahretsin." Greg yana doğru devrildi, gözleri başının arkasında yuvarlandı.

Bayılmıştı.

Bir saniye sonra ön kapı sekerek açıldı ve David silahını kaldırmış bir şekilde durdu. "Herkes kıpırdamasın."

Ellerimi kaldırdım, zincirlerden o kadar nefret ediyordum ki. "Sorun yok David. Ben iyiyim."

"Bayan Charlston?" Parmağı tetikten hiç çekilmeden ileri atıldı. Eski deniz piyadesi bakışları odayı taradı, katliamı gördü ve olan bitenin özünü anlatılmadan anladı.

Dikkati, morarmış bir gözün olduğu ve gözyaşı izlerinin beni bitkin ve gergin gösterdiği yüzüme takıldı. Yanıma geldiğinde silahını bana doğrultmuştu. "Bunu sana kim yaptı?" Penn, Greg'in baygın halinden sendeleyerek uzaklaşıp sallantılı bacakları üzerinde dururken o da arkasını döndü. Sağ ayak bileğine ağırlık verince biraz irkildi.

David hemen silahını Penn'in göğsüne doğrulttu.

Penn teslim olmak için ellerini kaldırdı ama vücudu hâlâ savaşın kalıntılarını taşıyordu. David homurdandı, "Seni ilk gördüğümde bir baş belasına benzediğini biliyordum."

Penn, Greg'in yüzükoyun yatan bedeninin yanına bir ağız dolusu kan tükürdü. "Hakkımda ne düşündüğün umurumda değil." Bana doğru yaklaşan Penn elimi tuttu ve beni ileri doğru itti. "Hadi Elle. Seni eve götüreceğim."

Ev mi?

Deli miydi?

Hastaneye gitmesi gerekiyordu. Greg'in de. Polis olaya dahil olacaktı. Onunla bir daha asla yalnız kalmak istemediğimden bahsetmiyorum bile.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Greg'e bakarak onu tutmaya çalıştım. "Ambulansa ihtiyacımız var mı?"

Penn soğuk bir şekilde kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum. Lanet olası şoförün ortaya çıkmasaydı daha iyi durumda olacaktı."

David silahı daha yukarı kaldırdı. "Böyle konuşmaya devam edersen, bir sorunumuz olacak. Bırakın Bayan Charlston gitsin."

Penn sıkı parmaklarını bileklerimi birleştiren zincire doladı. "Hayır, o benimle geliyor."

Çıplak ayaklarım yere gömüldü. "Hayır, gelmiyorum. Sana söyledim. Seninle hiçbir yere gitmiyorum." "Evet, gidiyorsun. Bunu konuşmamız gerek." Şişmiş elini kirli saçlarında gezdirerek

Gitmemi. "Bana anahtarları nereye koyduğunu söyle, seni serbest bırakayım. O zaman gidiyoruz."

Başımı salladım. Onunla gitmezdim. Ona güvenmiyordum. Ondan hoşlanmadım.

Onu tanımıyorum bile.

Ama cevaplar... Bu berbat gerçeklikte mantıklı olan tek şey onlardı.

Belki de gitmeliyim.

Bunu yetişkinler gibi bitir.

David benim adıma mücadele etti, bana artıları ve eksileri tartmam için zaman verdi. "İkiniz de kıpırdamayın." Greg'e doğru ilerlerken eğildi ve parmağını nabzına koydu.

Greg seğirmedi. Bacakları açılmış, kolları dağılmış, her yer kan içindeydi. Cinayet mahalline benziyordu.

David mırıldandı, "Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın. Yoksa onu öldürdüğün için seni vururdum." Penn homurdandı. "Ve sanırım Belle'in başını kurtaran adamı öldürmek adil bir adalet.

Elle?"

David ayağa kalktı, öfkeli bir sarsıntıyla silahını kılıfına soktu. "Onu kurtarmak üzereydim."

"Evet, ama seni yendim." Penn yakınımda durarak bana dokunmadı ama gözleri karnımın uçmayı öğrenen yavru kuşları taklit etmesine neden olacak şekilde gözlerimi yakaladı. Hiç bu kadar sert ve tehlikeli görünmemişti ama kanlı lekelerin altında tutku ve çaresizlik vardı. "Elle, lütfen. Konuşmamız gerek."

Geri çekildim. "Belki birkaç gün içinde. Eve döndüğümde ve bu olay geride kaldığında." "Benim birkaç günüm yok."

Sesim keskinleşti. "Neden olmasın?"

Penn başını salladı, dudaklarında hüznü bir gülümseme vardı. "Yakında anlayacaksın."

Gidiyor mu?

Bunu neden söylesin ki?

Omuz silkme şekliyle ilgili bir şey bilmek için beni çekiştirdi. Boyun eğmiş görünüyordu. Kızgın ve adaletsizlikle doluydu ama benim bilmediğim ama onun bildiği her şeyi isteksizce kabul ediyordu.

Senin bilmediğin birçok şeyi biliyor.

thÜç yıl önce Haziran ayının 19'unda Central Park'ta nerede olduğunu sorduğumda beni çok aptal sanmış olmalı. Onu ve pislik arkadaşını ara sokakta reddettiğimi ama bir saat sonra İsimsiz'le birlikte olduğumu biliyor olmalıydı.

Bu yüzden mi peşimden geldi?

Kolay biri olduğumu düşündüğü için mi?

Titredim, kendime sarıldım. Bilmek istiyordum ama en çok da bu işin bitmesini istiyordum. İlk defa seksten önceki hayatımın sadeliğini özlemiştim. Günümün nasıl geçeceğini bilmeyi özlemiştim: çalışmak, kedime sarılmak ve yatakta kitap okumak.

Yavanlıkta bir rahatlık vardı. O rahatlığı geri istiyordum.

"Hayır, Penn. Ben eve gidiyorum."

Sanki bir davet bekliyormuş gibi kaşları kalktı.

Çenem yukarı kalktı. "Sensiz."

Greg'le yaşadığım bu korkunç olayı bir kenara bırakmak ve bu küçük kulübedeki bu adamların değil, benim sorumlu olduğumu hatırlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Ben.

"Hadi gidelim." David'e baktım, Penn'in yerinden kıpırdamadığını ve çenesinin söylemesi gerekip gerekmediğini bilmediği şeyleri çiğniyormuş gibi çalıştığını gördüm.

David başını salladı. "Hemen."

Bileklerimi kaldırdım. "Kelepçelerimi çözün ve beni eve götürün. Lütfen."

David hemen Greg'e doğru yürüdü, kamburunun üzerine çöktü ve baygın adamın ceplerini karıştırarak anahtarları aradı.

Penn korumama ters ters baktı. "Onu götürmüyorsun. Konuşma fırsatımız olana kadar olmaz."

"Belki başka zaman," diye tersledi David. "Biz gidiyoruz. Hemen şimdi."

Penn'in öfkesi hesaplı bir şeye dönüştü. Görüş alanıma girerek bileklerimin arasındaki metal

halkaları tuttu ve hafifçe çekti. "Bana güveniyor musun?"

Yine o cümle.

"Hayır."

Sesi yumuşadı. "Güvendesin. Sadece... mutfağa gel." "Mutfaka mı? Neden?"

"Güven bana." Beni öne doğru çekerken, ona karşı koyarak bir an için geriye doğru sallandım. David başını kaldırdı, anahtar avında başarısız olmuştu, gözleri Penn'e dikilmişti.

David buradaydı. Penn bana zarar veremez.

Seni ne zaman incitti? Onunla sık sık yalnız kalıyordunuz.

Sağduyunun ağzına yumruk attım.

Penn'in beni ileriye doğru yönlendirmesine izin vererek, birbiriyle eşleşen çıplak ayaklarımız kulübenin zeminine bastı. Neden ayakkabı giymediğini sormak istiyordum ama tek bir soru sorsaydım, çığı durduramazdım.

Penn beni mutfaka götürdü ve sonra bıraktı. Kalacağımdan ya da ondan kaçacağımdan emin değilmiş gibi beni dikkatle izledi.

Ona hafifçe başımı sallayarak rahat olduğumu ve kaçmaya niyetim olmadığını gösterdim. Henüz.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı, bakışları vücudumun üzerinde gezinerek arzuyla doldu.

Boğazını temizleyerek bir çekmeceyi açtı ve aradığını bulana kadar birkaç aleti kenara itti.

Bir et öğütücü.

Geri çekildim. "Onunla ne yapacaksın?"

"Buraya gel, göreceksin." Tezgâhın üzerine eğilen Penn, Greg'in ben öğle yemeğini pişirirken benimle alay ettiği kasap bıçağını çıkardı.

Kirli tava ve tabaklar lavaboda yıkanmaya hazır bekliyordu. Penn bu konuda ne düşünürdü? Greg'le evcilik oynadığımı mı düşünürdü? Zorla da olsa ona yemek pişirdiğim için kıskanır mıydı?

Her nasılsa, Penn'in önemsiz ya da aptal olmadığı hissine kapıldım. Şiddeti avucunun içinde tutuyordu, düşmanlarının üzerine salmaya hazırdı ama nezakete de izin veriyordu.

Temkinli bir şekilde bir adım daha yaklaştım.

"Alabilir miyim?" Elindeki bıçakla zinciri

işaret etti. Yutkundum, başımı salladım.

Bağlantıları alarak bıçağın ucunu ilmeklerin içine soktu ve tezgâhın üzerine yerleştirdi. Bıçağı döndürerek, bağlantı artık bükülmeyi reddedene kadar baskı uyguladı. Et öğütücüyü eline alarak metale korkunç bir *vuruş* yaptı. Çıkan ses kulaklarımla birlikte uzuvlarımı da titretti.

Pülverizatörü fırlatıp attı, bıçağı çıkardı ve bir kez daha çevirerek halkayı kırdı. Zincirler birbirinden ayrıldı, artık birlikte değillerdi ama yumuşak deriyle bileklerime kelepçelenmişlerdi.

"Bu pek de değerli bir şey değildi. Ben hala-"

"Kapana kısıldım, biliyorum. Bir seçeneğin var." Kaşlarını çatı. "Ya benimle eve gelirsin, orada bir kilit açma kitim vardır ve kelepçeleri bir anahtarla açabileceğim gibi açabilirim. Ya da..."

Onunla eve gitme konusundaki yorumunu görmezden geldim. "Yoksa?"

"Ya da bunu kullanırım." Bıçağı havaya kaldırdı. "Tokmakla aynı yöntemi kullanamam ama asma kilitler bir bıçakla kırılabilir kadar dayanıksız görünüyor."

David öne çıktı. "Anahtarlar çok uzakta değil. Sabırlı ol ve aramama yardım et."

Penn ona bakmadı, gözlerini benden ayırmadan, "Elbette bak, ama sen onları bulana kadar o özgür olacak," dedi.

"Çok kibirli." diye takıldım.

Kıkırdadı. "Yeni mi fark ettin?" Beni sarkan zincirden tutup öne doğru çekerken, şehvetin ürpertisinin beni etkilemesine izin vermeyi reddettilim. Onun huzurunda ne kadar uzun süre kalırsam, kalbim ve bedenim arasında o kadar çok kazanılamaz bir savaş veriyordum.

Penn benim için iyi değildi. O bir yalancıydı. Ama vücudum gerçekten umursamadı.

Bir adım daha yaklaştı -gerekenden daha yakın- ve koluma sıkıca sarıldı. "Kıpırdamadan durmalısın. Narin cildine karşı bir bıçağım var. Kımıldama."

Sesi omurgamı yaladı. Bu konuşmanın bir parçası olmaya hakkı olmayan meme uçlarım karıncalandı.

"Kımıldamayacağım." Bıçağı küçük asma kilide taktı ve vahşi bir tirbuşonla, bir saniye sonra yere düşen bir şeyin yumuşak sesi gelirken zaferle gülümsedi.

"Özgür." Deriyi açarken parmakları bileğimin üzerinde şefkatle, korumayla ve en önemlisi onu dinlemem için bir istekle dolaştı. Ona birşans vermemi.

Kabin yok oldu ve geriye sadece biz kaldık.

Gizem.

Sahtelikler.

David ve Greg.

Hepsi gitti.

Penn'in her duygumu yakalamak ve beni yarattığı dünyaya kilitlemek için sihirli bir yolu vardı.

Alt dudağını yalayarak bir bileğini nazıkçe bırakıp diğerini tuttu.

Dokunuşu kolumda gezinirken nefesimi tuttum, sonra keskin bir çekiş ve metal üzerindeki bıçak beni ikinci kelepçeden kurtardı.

Penn tek kelime etmeden deriyi fırlatıp attı, parmaklarını bileğime doladı ve beni mutfaktan, dik dik bakmayı kesmeyen David'in yanından geçirip bileğimdeki zincirin kancaya kilitlendiği şömineye doğru götürdü.

Alnı çatıldı, zinciri kırmalı mı yoksa zahmete girmeyip ayak bileğimdeki tutsaklığı çözmeli mi diye düşündü.

O daha kolay olan seçeneği seçti.

Bir dizinin üzerine eğildi, dokunuşu baldırıma indiğinde yukarı baktı.

Nefesi altın rengi sabahlığımı dalgalandırırken irkildim ve bacaklarımın arasında sıcaklık patladı. Göğüslerime bakarken siyah arzu onu kapladı, sonra bıçağın ucunu küçük asma kilide soktu ve sarsıldı.

Son bağ da koptu, zincirlerle bağlı değildim ama onun elinden kurtulamıyordum. Ayak bileğime masaj yaparak beni nazıkçe ovdu. "Elle, lütfen. Seni eve götürmeme izin ver."

"I-"

David küçük anımıza daldı. "Onu hiçbir yere götürmeyeceğini zaten biliyorsun." Penn onu görmezden geldi, çikolata rengi bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Hayır cevabını kabul etmiyorum." "Kesinlikle almayacaksın. Polisi arayıp bu işi halledeceğiz." David silahına uzandı.

Telefon.

Evet, polis.

Greg'i rapor etmeliydim. Bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağından emin olmalıyım. Ama Penn soğuk davrandı, tek dizinin üzerinde duruyordu.

"Yapma."

"Bana ne yapacağımı söyleme." David hızla uzaklaştı, acil durum numarasını tuşlamaya başlamıştı bile.

Ona babamın nerede olduğunu, iyi olup olmadığını sormak istedim ama Penn'in sertliği ve kapıya doğru hafifçe eğilmesi odaklanmamı sağladı.

Gergin.

Olması gerektiği gibi. Daha önce hapis yatmış bir suçluydu.

Endişelenmekte haklıydı ama Greg'e yaptıklarından dolayı değil. Biraz ileri gitmişti ama bunu beni savunmak için yapmıştı.

Bunun için onu tutuklayamazlar. O bu senaryoda kahramandı, kötü adam değil.

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuzlarını sıvazladı. "Kâğıt iten aptallar için beklemeyeceğim. Asıl tutuklanması gereken o." Çenesiyle hâlâ yerde baygın yatan Greg'i işaret etti. "Ve o hiçbir yere gitmiyor."

David kaşlarını çattı. "Onu bayılttın. Polis seninle de konuşmak isteyecektir."

"Onlarla konuşmak istemiyorum." Penn bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. "Elle, lütfen. Benimle gel."

İnancım sarsıldı. Çok genç, çok yalvaran, çok kaybolmuş görünüyordu. Ama aynı zamanda sokaktaki adamdı.

"Hayır, sanmıyorum-"

Penn belirsizliğimi, günah çıkarma eksikliğimi duydu.

Parmakları benimkilere dolandı ve ani bir güç patlamasıyla beni öne doğru çekti. "Veda etmeden önce beni bir dinle. Tek istediğim bu."

Onun istenmeyen zorlamalarına karşı koyma içgüdüğü topuklarımı yere vurmama neden oldu.

"Hayır. Bugün olmaz.

Birkaç gün içinde ofisime gelin ve biz-"

"Hayır. Şimdi olmalı." Öfkeyle ileri atıldı ve beni hiç çaba harcamadan arkasından sürükledi.

David harekete geçti ve polise ayrıntıları mırıldandığı telefon görüşmesini bıraktı. Diğer elimi tuttu ve beni bir halat çekme savaşında ip olarak kullandı. "Onu götürmüyorsun, Everett."

"Lanet olsun!" Penn kolumu fırlatarak tüm bağları kopardı. Bir an için kaçacak ve bir daha arkasına bakmayacak gibi göründü.

Ama sonra arkasını döndü, kendini tutamıyordu ve gitmek için can atıyordu. "Peki." Yavaşça, gerginliğinin çözülmesine izin verdi ve gün batımında sıcak hava balonuna binmemi isteyen bir sevgili gibi elini bana uzattı. "Elle, benimle gelersen benim için çok anlamlı olur."

Başını eğdi, kapüşonlu gözlerle beni izliyordu. "Bir konuşma. Özel olarak. Ve sonra gidebilirsin. Sana söz veriyorum."

David beni bıraktı, böylece artık etrafımı saran üç adamdan herhangi biri tarafından tuzağa düşürülmeden kendi başıma durdum - biri hala la-la diyorlarsa olsa bile.

"Hanımefendi?" David silah kılıfıyla oynadı, silahının kabzasına dokundu. Bakışlarını Penn'den ayırmadı. "Sizi eve götüreyim. Baban ve Steve buraya geliyorlar. Seni bulmadan önce onları yerel bir işletmeye bıraktım. Olay yerine gelmelerine izin vermedim, ne olur ne olmaz diye-" Öksürdü. "Her neyse, önemli olan onu arayıp evde buluşacağınızı söylemeniz. Bizimle orada buluşması için ulaşım ayarlayacağım."

Baba.

Bu stresli gecede kalbinin iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Yapmam gereken pek çok şey vardı. Başımı sallayıp David'i Range Rover'a kadar takip etmeli ve asla arkama bakmamalıydım. Bir polis raporu tutmalı, Steve'e olabildiğince nazik bir şekilde Greg'in kovulduğunu ve bana birkaç yüz metre yaklaşırsa tutuklanacağını söylemeli ve akşamı babamın sinirlerini yatıştırarak geçirmeliydim.

Ve Sage, Sage'i beslemem gerek.

Ama Penn'le ilgili bir şey beni bir kez daha büyüledi. Elleri hafifçe titreyerek orada durdu, daveti

cevapsız kaldı.

Çenemi eğdim, David'i görmezden geldim ve bir kez olsun kendi sorularımı sordum. "Neden seninle geleyim Penn? Bana yalan söylemekten başka bir şey yapmadın. Şimdiye kadar senin gerçekte kim olduğunu araştırmamakla çok aptallık ettim. Sakladığın şeyi bana söylemen için seni zorladım."

Kıpırdamadı, sadece başını onaylar şekilde eğdi. "Sen aptal değilsin. Bana güvendin. Arada fark var."

"Sana hiç güvenmedim."

"Güveniyordun. Tıpkı şimdi benimle gelmen ve kendimi açıklamama izin verme nezaketini göstermen konusunda sana güvendiğim gibi."

"Nezaket mi? Gerçekte kim olduğunu sakladığında nezaketin neredeydi?" Daha da yaklaştım, son birkaç saattir yaşadığım korkunun yerini öfke almıştı. "Stewie yardım galasında safir yıldız kolyemi düşürdüğünde ve bana onu soygun cezanı azaltmak için senin için sakladığını söylediğinde nezaketin neredeydi?" Sesim yükseldi. "O sokakta beni incittiğinde nezaketin neredeydi?"

Sesim çözülmemiş bir nefret ve acıyla zonklarken David kaskatı kesildi ve silahını geri çekti.

Penn hareket etmedi. Eli havada kaldı, onu kabul etmemi bekledi. Gözleri okunmaz halde kaldı ama dudakları yumuşayarak mırıldandı: "Benim nezaketim şimdi. Senin için geldim, Elle. Seni Greg'in elinden kurtarmadım ki gideyim ve bir daha seni görmeyeyim. Bana ikinci bir şans vermen için geldim."

Öfkelendim. "Sana zaten ikinci bir şans verdim. Onu da mahvettin." "Üçüncü şans o zaman."

Başımı sallayarak kollarımı kendime doladım, gülünç sabahlığın içinde aniden üşüdüm. "Yalanlarla işim bitti."

"Güzel, ben de öyle." Penn bir adım daha yaklaştı. "Üç yıl önce o sokakta sana dokunmayacağıma, seni incitmeyeceğime ve konuştuğumuz anda seni eve bırakacağıma söz veriyorum."

"Yani orada olduğunuzu kabul ediyorsunuz. Haziran'ın 19'undath."

David bize baktı, çelik gibi bir konsantrasyonla konuşmamızı izliyordu.

Penn başını salladı. "İtiraf ediyorum. Tıpkı her şeyi kabul etmek istediğim gibi. Eğer benimle gelmeyi kabul edersen."

Cevaplar çok yakındı. Onlar için çaresizdim. Kapanışa ve gerçeğe hiç olmadığım kadar açtım. Bekâretimi aldığı zamanki kadar yakışıklı olması önemli değildi. Baştan çıkarmasına evet demem için beni zorladığı zamanki kadar tatlı dilli olması da önemli değildi.

Önemli olan tek şey bu işi bitirmek, ipuçlarını tamamlamak ve bu sözde romantizm hikâyesini kapatmaktı.

David bir adım daha yaklaştı, kararımı benden önce biliyordu ve fikrimi değiştirmeye hazırды. "Daha sonra konuşabilirsiniz. Bırak ben süreyim-"

Elimi kaldırdım, gözümü Penn'den ayırmadım. "Pekâlâ. Sizinle geleceğim Bay Everett, eğer gerçek adınız buysa." Ona doğru hışımla yürüdüm, üzerinde kan, vahşet ve geçmişinden kalan pek çok ağza alınmayacak şey olmasına aldırmadan. Yanağında büyük bir morluk vardı, burnu hafifçe şişmişti, dudağının altı kesilmişti. Tüm bunlara rağmen, kulüpte evet dediğim o geceki kadar güzeldi. "Ama bana söylediğin anda, seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Çenesi sıkıştı. "Anlaşıldı."

Kapıya doğru ilerledi. "Hadi gidelim. Sana ne kadar erken söylersem o kadar iyi." Sesindeki acı iğrençlik karşısında irkildim.

Acıya engel olamadım.

O da bunu geride bırakmak istiyordu. Aramızdaki fiziksel bağ, aramızdaki yanlış yönlendirme uçurumunu aşmak için yeterli değildi.

İyi gerçek ya da kötü.

Penn ve ben daha başlamadan bitmiştik.

Bölüm On Dört

Penn

Bir saattir yoldaydık ve tek kelime etmemiştik.

Söyleyecek o kadar çok piç vardı ki ama kafamda tek bir cümle bile oluşmadı.

Elle de yardımcı olmadı.

David ona giydiği altın rengi şeyin üzerine geçirmesi için blazer ceketini vermişti ve o da kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, yola, ağaçlara, geçen arabalara -ben hariç her şeye- bakarak oturuyordu.

Benzin almak için durmak durumu daha iyi yapmadı.

Ben aç aracıma yakıt doldururken, o dışarı çıktı ve servis istasyonuna girdi - ne giydiğini umursamadan, sahip olduğu mesafeli güzelliğiyle beni daha da aşık etti.

Merc'ü doldurmayı bitirdiğimde, onu bir çift pembe pırlantalı parmak arası terlik giymiş ve karmakarışık saçlarını lastik bir bantla örerken buldum. Etrafı cips paketleri, soğuk içecekler ve müstehcen dergilerle çevrili, mükemmel bir şekilde duruyordu.

Sıradan bir dünyada böyle sıradan bir mağaza ama Elle nefesimi kesti. O amcığın ona yaptıklarından sonra bile çok güçlü duruyordu. Otoritesini elinden almak için elimden geleni yapmış olmama rağmen hâlâ otoriter bir şekilde hareket ediyordu.

O gece sokakta olduğundan daha yaşlı, daha bilge ve daha yüceydi ama aynı derecede sarhoş ediciydi.

Muhtemelen ayakkabı da almalıydım ama tek düşünebildiğim oydu.

Gözlerimi ondan ayıramadan, promosyon çikolataların sergilendiği bir vitrine girdim ve bir tabelayı yerinden sökerek yere saçtım.

Ben arkamı dönüp benzin parasını ödemek için kasaya doğru yürürken başını kaldırdı, dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü.

Kahretsin.

Görevli kartımı okuttuğu sırada kadının elektriksel varlığı yanımda belirdi. Tenim anında kimya, ihtiyaç ve bu kadınla birlikte olduğum için yaşadığım ağır hayal kırıklığıyla dalgalandı. Bedenine girmeme izin vermiş ve kalbini açmaya başlamıştı ve şimdi onun üzerinde hiçbir hak iddia edemiyordum.

Benzin istasyonunun ortasında geceliği ve koruma ceketıyla duran benim kızım değildi. Bakılmakta, flört edilmekte ve baştan çıkarılmakta özgürdü.

Kredi kartı makinesini öfkeyle yumrukladım.

"Bunları da ödeyebilir misin? Cüzdanım yanımda değil." Parmak arası terliklerin ve bir şişe suyun fiyat etiketini tezgâhın üzerine bıraktı ve bana sert bir bakış attı. "Sana geri ödeyeceğim."

Bana geri ödeyeceğini biliyordum. Bu konuda çok

cömertti. "Paranı istemiyorum. Buna hediye de."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sorun değil."

Ona bir şey almanın -ayakkabı ve içki gibi basit bir şey bile olsa- bana yıllardır almadığım kadar zevk verdiğini nereden bilebilirdi ki?

Bu zevki benden almasına izin veremezdim.

Başımı salladım, sesime güvenmeyerek kazandığını düşünmesine izin verdim. O etraftayken

vücuduma güvenmiyordum.

Her santimim onu yakalamak ve sadece ona sarılmak için can atıyordu. Ona yakın hissetmek için onu becermeme gerek yoktu.

Zaten içinde boğulduğum süpernova hissini hissetmek için onu öpmeme gerek yoktu.

Görevliye gülümseyen Elle, su şişesini aldı ve yeni ayakkabılarıyla istasyondan dışarı çıktı. Onun gidişini izledim, dolgun bacaklarını ve blazer ceketinin kışının altından süzülüşünü seyrettim.

Kasiyer boğazını temizledi. "Kartınızı tekrar okutmanız gerekecek. Yeni tutarı koydum içeri."

Onun hayalini onunla takas etmek acı vericiydi, ama yaptım ve bana daha önce mal olan sekiz doları ödedim.

fişi cebe atıp dükkândan ayrılıyor.

Elle çoktan yolcu koltuğuna oturmuş, suyunu yudumluyordu.

Boğazının hareket etme şekli.

Saçlarının omzuna düşme şekli.

Lanet olsun, bu kadınla medeni bir konuşma yapabilmek için kendimi kontrol altına almam gerekiyordu. Greg'in ona dokunduğunu -öptüğünü- bilmek içimde baskın bir dürtünün gezinmesine neden oldu. Ona elini sürmüş olan son adamın yerine kendimi koymalıyım.

Ama amaç neydi?

Zaten öğrendiği an gidecek.

O zaman başka erkekler olurdu. Her yönden benden çok daha iyi erkekler. İç çekişimi gizleyerek Mercedes'in kapısını açtım ve direksiyonun arkasına geçtim.

Ona kim olduğumu söyleyecek kadar büyük bir çift taşak bulduğumda gitmesine izin vermeliydim. Ama onunla küçük bir alanda oturmak, kokusunu içime çekmek, keşke böyle bir pislik olmasaydım demek... canımı yakıyordu.

Parfüm kullanmıyordu ama sadece doğal kokusu bile beni taş gibi sertleştirmeye ve aklımı kaçırmama yetti.

Anahtarı çevirip Mercedes'i vitese taktım, motoru çalıştırdım ve trafiğe yeniden katıldım. Ona bakarak, "Yolun geri kalanında sessiz mi olacaksın yoksa konuşacak mısın-" dedim. Elini kaldırdı, kapağını kapatmadan önce bir yudum daha su içti. "Tek kelime etme Penn.

Tüm konsantrasyonunu bana verene kadar tek kelime etme."

"Aynı anda hem konuşup hem araba sürebilirim."

"Ama doğruyu söyleyip gözlerimin içine bakabilir misin?" Alt dudağında kalan bir damlacık, onu kendime yaklaştırp öylesine sert öpme arzusuyla kıvrınmama neden oluyordu ki, öfke değil sadece şehvet hissediyordum.

Ama tıpkı söz verdiğim gibi ellerimi kendime sakladım ve sessizliğe gömüldüm. Beklemek mi istedi?

Güzel.

Ben olsam beklerdim.

Önümüzdeki birkaç saat, başıma gelen her şeyi, olduğum her şeyi ve asla olamayacağım her şeyi ona en iyi nasıl anlatacağımı formüle etmek için bana zaman verecekti.

Ve umarım işim biter bitmez kapıdan çıkıp gitmez ve beni bir daha görmeyi reddetmezdi.

*

Elle'i bulmak için bütün gece ve günün büyük bir kısmını aldığım yol, ters yönde sadece birkaç saat sürdü. Esas olarak adresi ve yönü bildiğim ve daha doğrudan bir rotadan gittiğim için kolaylaştı.

New York ufukta parıldıyor, beni zorluklarla, vaatlerle, yoksullukla ve zenginlikle karşılıyordu. İki uçta yaşamıştım. Fakir ve zengin. Kaybolmuş ve bulunmuş. Güvende ve korkmuş. Çoğu zaman yeni dünyam eskisinden bin kat daha iyiydi.

Ama bu Elle'den önceydi.

Ben her şeyi mahvetmeden
önce.

Apartmanın bitişişindeki park yerine çekerken motoru kapattım ve gsteremediğim tüm hayal kırıklığı ve pişmanlıkla direksiyonu kavradım. Eğer bu gece dürüst olacaksam onun görmesine izin veremeyeceğim duygular.

Hiç utanmadığımı düşünmek zorundaydı. Sonuçlarını kabul ettiğimi ve affedilmek için bir korkak gibi yalvarmayacağımı.

Güneş batmıştı.

En son ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyordum ve Elle'in de uyuyabildiğinden şüpheliydim.

Kaçırılmış ve zihinsel işkence görmüştü. Eğer bu kadar güçlü olmasaydı, eve dönüş yolculuğu boyunca ağlamasını ve şekerleme yapmasını beklerdim.

Ama yapmamıştı.

Manzarayı seyretmiş ama hiç rahatlamamıştı. Bir kere bile. Sonra tekrar, ben de rahatlamadım.

Kahretsin, bu pisliği onun üzerine yıkmadan önce evine gidip duş almasına, morarmış gözü için ağrı kesici almasına ve dinlenmesine izin vermeliydim.

Onu evimde rehin tutarak Greg'in yaptığından daha iyi bir şey yapmadım.

Ancak Elle'in umurunda değil gibiydi. Dışarı çıkarken pembe parmak arası terlikleri n giriş yönündeki kaldırıma çarptı. Kapısını tutmamı beklememişti. Hiçbir şekilde yardımına ihtiyaı yoktu.

Peşinden gittim, Mercedes'i kilitlediğimden emin oldum, o piç kurusu ona saldırdığında peşinden gittiğim geceden kalma sokaktaki lastik izlerine bakarak öfkeyle baktım.

Durumunun boktan olduğunu biliyordum. Acısını anlıyordum. Ama bu ona benim olana dokunma hakkını vermiyordu.

Onunla yatmanın, onu tatma ve sonra da yoluma devam etme planımı değiştirmeyeceğini düşünmüştüm. Bu yüzden içine girdikten sadece birkaç dakika sonra onu evimden kovmuştum. Kafamı boşaltmak ve aptal kalbimi eğitmek için boşluğa ihtiyaım vardı.

Ama bu onun bakire olduğunu öğrenmeden önceydi.

Bana ilk seferini yaşatacak kadar güvenmeden önceydi. Garip bir şekilde... beni beklemişti.

Ve lanet olsun, bu içimi burktu.

O hediye yi hak etmemiştim. En ufak bir şekilde bile. Eğer ne yaptığımı, gerçekte kim olduğumu bilseydi... Bırakın içine girmemi, yanına bile yaklaşmama izin vermezdi.

Ona seçme şansı vermedin. Onu takip ettin. Hayatına sızdın. Babasıyla arkadaş oldun.

Sen piçlerin en ktssn.

O daha ön kapıya varmadan ben koşarak (acı içinde) onun önüne geçtim. Anahtarı yerleştirirken göz teması kurmadım, ona dokunmak için uzanmadım.

Yapamadım.

Greg'in uşaklarının beni dövüp uyandırmasından ve Greg'in kendisiyle olan son kavgadan dolayı kemiklerim sızladı. Bir kaburgamın kırılmış olabileceğinden şüpheleniyordum ve burnum kesinlikle yeni bir şişlik kazanmıştı.

Parmak eklemlerimdeki kabuklu kandan ve eklemlerimdeki zonklamadan bıkmıştım. Kirli kıyafetlerimi çıkarıp uzun ve sıcak bir duş almak, pahalı votkadan  shot içmek ve sonra da yatağımda sızıp kalmak istiyordum.

Ama bunu da yapamadım.

Çünkü nce Elle geldi. Tıpkı her zaman olduğu ve olacağı gibi. Benim için ne ifade ettiğine

ve onu ne kadar düşündüğüme, lanetlediğıme ve onun için kaderimle pazarlık ettiğıme dair hiçbir fikri yoktu.

Yıllarca ondan nefret ettim. Ona bunu ödetmenin yollarını planladım. Ama şimdi kollarımdaydı, şimdi onun tadına baktım, onu dinledim, onu becerdim... bu nefret? Kahretsin, o nefret çok daha kötü bir şeye dönüşmüştü.

Elle binaya girerken omzunun üzerinden bakmadı. Kendini on ikinci kata taşımaya hazırlanırken, merdivenlerden birini yerleştirirken ayak sesleri yorgundu.

"Bekle." Fuayenin bir hilal şeklinde kıvrıldığı ve binaya hizmet veren iki asansörü gizlediği sol tarafa doğru yürüdüm. Onları tamir ettirmiş ve kullanıma hazır hale getirmiştım. "Bu taraftan."

Ofladı ama takip etti. Parmak arası terliklerinin çıkardığı ses bir suçlama gibiydi.

Düğmeye basınca asansör açıldı ve ben kapıları tutarken o kolumun altından geçip içeri atladı. Ben onun yanında durup kendi katıma basarken o bakışlarını eski moda yuvarlak düğmelerden ayırmadı.

Şimdiye kadar yenilenen tek kat ve bina sakinleri için hazır olduğunda taşınacağım kat. Her daireyi kiraya verip kendime bir tane daha satın alacaktım.

Kapılar kapandı ve mekanizmaların tıkırtısı boşluğu doldurdu. Elle kaskatı kesildi.

Etrafımızdaki atmosfer yoğunlaştı. Aramızda söylenmemiş o kadar çok şey olmasaydı, onu duvara yaslar, o saçma geceliği çeker ve içine girerdim. Onu bana merhaba demeye, beni görmeye, gerçekten dinlemeye zorlardım.

Ama bu hakkımı kaybetmişim.

Sadece ellerimi sıktım ve kafamda sonsuza kadar uzun saniyeleri saydım, böylece acil durdurmayı tokatlayarak ve onu hiçbir çıkış yolu, kaçacak hiçbir yer ve beni görmezden gelmenin hiçbir yolu olmadan beni dinlemeye zorlayarak onu korkutmadım.

Asansör durduğu ve kapılar paslı iniltiyle açıldığı anda dışarı fırladı.

Kapıyı açmak için etraftan dolanarak onu takip ettim. Art deco zevkinin hakim olduğu odaya adım attığımda, geri dönmüş olmanın verdiği rahatlık ya da ferahlık hissinden eser yoktu. Peşimde haydutlar varken yataktan fırladığımda burnum kanadığı için kanım zemini süslüyordu. Mekânı modernize eden ve şekillendiren iç tasarım şirketi mobilyaları satın almıştı, bu yüzden duvarlarda veya cihazlarda bana ait hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şeyde bana ait bir şey yoktu çünkü bana dünyamda çok geçici olmam öğretilmişti. Sadece taşıyabileceğim şeylere göz dikmem. Sadece kullanabileceğim şeyleri çalmam. Sadece beni öldürmeyenlerle arkadaşlık etmem.

Üç temel kural.

Çok kötü, üç yıl önce Elle'le tanıştığım gece üçünü de kırdım.

Benim olmadığı halde ona göz dikmişim. İstedğim parçaları çaldım çünkü başka seçeneğim yoktu.

Mesafemi korumam gerekirken bile onunla arkadaş olmuşum.

Elle parmak arası terliklerini kapının yanında tekmeledi ve oturma odasında havada duruyormuş gibi görünen krom ayaklı siyah kanepeye doğru yalınayak yürüdü.

Ağırbaşlı bir şekilde oturdu, bacak bacak üstüne attı, gözleri odaklanarak kısıldı. Tuvaleti kullanmak istemedi ya da başlamadan önce dinlenmek için yalvarmadı.

O tamamen iş adamıydı.

"Buradayız. Yalnızız. Konuş." Çenesi yukarı kalktı. Benzin istasyonunda yaptığı gevşek saç örgüsü omzuna dolanmış, onu avuçlamam ve beni öpmek için onu dik tutmam için yalvarıyordu. O kapıdan çıkıp kaybolmadan önce almak için yanıp tutuştuğum şeyi almam için.

Cevap vermeden mutfığa yöneldim, iki bardak aldım ve su doldurdum. Birkaç Advil patlattım

-iki tane ona, iki tane de bana- oturduğu yere gidip ilaçları almak için elini uzatmasını bekledim ve suyu aldım.

Sessizce yudumladık, ben onun kanepede oturduğu yere dik açıyla bakan chesterfield koltuğa uzanırken ağrı kesicileri yuttuk.

Yarısı boş bardağını sehpanın üzerine koymak için öne doğru uzandı ve beni dikkatle izledi. Ben benimkini bırakmadım.

Fiziksel destek olarak tuttum, kenarlarındaki damlacıkları izledim, ellerimdeki kiri bulaştırdım. Tutacak bir şeye ihtiyacım vardı. Dokunacak bir şeye. Sadece onun olmasını diledim.

"Tükürecek misin Penn, yoksa gitmem mi gerekiyor?"

Bardağı dudaklarıma götürdüm ve soğuk bir lokmayı yutarken birkaç saniye daha bekledim. Sabırsızca kıpırdandı, kalçaları sımsıkıydı ve parmakları kanepeyi kavırıyordu.

Elimin tersiyle dudaklarımı silerek sessizce, "Nereden başlamamı istersin?" diye sordum.

Sanki bağırışım gibi irkildi. "Başlangıca ne dersin?" diye terslerken omuzları kulaklarının etrafında duruyordu.

"Hangisini kastettiğinizi bilemeyecek kadar çok başlangıç var."

Gözlerini devirdi. "Bilmeceleri bırak ve söyle."

Sertçe nefes aldım. "Ara sokağı bilmek istiyorsun."

Başını salladı, sesi alaycıydı. "Elbette. Eğer oradan başlamak istiyorsan."

Ona bakma riskini göze aldım. Gözlerimiz kilitlendi, sıcaklık, ateş ve kükürt. Tutku, şehvet ve inkâr.

Çok fazla inkar. Hayatını kurtarmış olmama rağmen bana sanki ona yakın olmaya layık değilmişim gibi bakıyordu.

İki kere.

"Ben de oradaydım."

"Biliyorum." Kollarını kavuşturdu. "Hangi rolü oynadın?" "Rol mü?" Kaşlarını çattım.

"Kıyafetlerimi yırtan, kolyemi çalan ya da bana zorla oral seks yaptırmaya çalışan sen miydin?"

Camı çok sert tuttuğum için irkildim. Biraz daha sert tutarsam parçalanacaktı. Masanın üzerine koyduğumda, ondan kurtulma telaşımlla sallanmaya başladı.

Elle irkildi; burun delikleri alevlendi, lanetleyici cevabımı bekliyordu.

Ona karşı tanıdık bir öfke yükseldi. Şu anda hissettiklerimden daha fazla aşına olduğum bir öfke. Kendimi sandalyeden iterek onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüzünü kavrayarak, geriye doğru kaçıp kurtulmaya çalışırken onu sıkıca tuttum.

Parmaklarım yanaklarına gömüldü, o parmaklarını bileklerime geçirip beni sertçe tırmalarken bile onu tutuyordum. "Bırak beni."

Cevap vermedim.

Cevap veremedim.

Dudaklarım

onunkileri aradı.

Onu öne doğru sürükledim, ağızlarımız vahşi bir öpücükle birleşti.

Onu yakınımda tutarken haykırdı. Dilim dikişini yaladı, içeri girmek için yalvardı ama zorlamadı, vücudumdaki her hücre onu geri itmeyi, üstüne tırmanmayı ve ona kim olduğumu sözlerle değil eylemlerle göstermeyi talep etse bile.

Sormak zorunda kalması çok acı vericiydi. Bana baktı ve ikna olmadı. Benim hakkımda böyle kötü şeyler düşünebilmesi. Bunu *görememesi*.

Minik yumruğu göğüs kafesime değdi. Oraya daha önce birkaç kez yumruk yememiş olsaydım, beynimdeki seks sersemliğini fark etmezdim. Ama derin bir çürüğü dürttü, havamı çaldı

ve geri çekilmemi sağladı.

"Bana dokunmayı kes." Sesi bir tıslama, bir tehdit, bir yalvarış gibiydi.

Gitmesine izin vermedim, öfkesini içime çektim, bakışlarındaki kırılğanlığa daldım. "Bu soruyu nasıl sorarsın?"

Şaşkınlıkla öksürdü. "Ne sorusu?" "Kim olduğumu mu?"

Dişlerini gösterdi. "Çünkü bilmiyorum."

"Biliyorsun. Başından beri biliyordun."

"Yanlış. İlk günden beri bana yalan söyledin."

Başımı üzüntüyle salladım. "Sana hiç yalan söylemedim Elle. Bir kere bile."

Nefesini içine çekerek ellerimi savuşturdu. "*Her* konuda yalan söyledin." "Seni ne kadar istediğim konusunda yalan mı söyledim? Ne kadar çok yalan söyledim-"

"Orada oturup aramızdaki şeyin tamamen fiziksel olduğunu mu iddia edeceksin?"

"Öyle. Öyleydi değil. Geçmiş zaman değil." Elini tuttum, sikim aramızdaki sarhoş edici vızıltıya karşı sertleşiyordu.

"Soruya cevap ver, Penn." Parmaklarını benimkilerden ayırmaya çalıştı.

Ona izin vermedim.

İnançla başımı sallamak istedim. Nükleer enerji gibi birbirine bağlanan, pingleyen ve zaplayan bağlantının sığ bir şehvetten başka bir şey olmadığını söylemek. Ama ikimiz de duyguların biz farkına varmadan çok önce sinsice hayatlarımıza girdiğini biliyorduk.

O ilk geceden beri oradaydılar.

Üç lanet yıl boyunca her gün oradaydılar.

Duygularım yüzünden onun peşine düşmüş, hayatına girmiş ve babasıyla arkadaş olmuştum. Bunu inkâr etmek en kötü yalan olurdu çünkü kendime yalan söylemek zorunda kalırdım.

"Bunu söylemeyeceğim çünkü bu doğru değil."

"Oh!" Gözlerini devirdi. "Sonunda doğruyu söylüyorsun."

Kaşlarını çattım. "Söz verdim, değil mi?"

Güldü, sert ve kırılğan. "Sana inanmadığım için özür dilerim. Bana ilk kez dürüstçe cevap vereceğine inanmadığım için-"

"Bana dürüstlük dersi vermeye nasıl cüret edersin?"

"Bir yalancıdan başka bir şey olmadığını inkar etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Elle," diye hırladım. "Kazanamayacağın bir tartışmaya girme. Gerçeği istiyorsun. Sana gerçeği söylüyorum. Gerçeği başından beri biliyorsun."

Ayağa kalktı ve beni yana devirdi. Kolum fırladı ve onun su bardağını sehpadan düşürdü. Sıvı bir şelale halinde kahverengi ve turkuaz retro halının üzerine döküldü ama umurumda değildi.

Kapıya doğru koştu.

Ayağa fırlayarak peşinden gittim. Vücudum acıyor, başım dönüyordu ama kolundan yakalayıp yüzüme doğru döndürdüm. "Dur."

"Bırakın beni." Dizlerimi tekmeledi, öfkesi yanaklarına kırmızı lekeler çiziyordu. "Burada olmak istemiyorum."

"Dinlemelisin. Dinlemek zorundasın."

"Hiçbir şey yapmama gerek yok." Sertçe nefes alırken göğsü şişti. "Bırak beni Penn, ya da her kimsen." Yüzü çirkinleşti. "Ya da Gio veya Sean mı demeliydim?"

Dünya dondu.

Hatırladı mı?

Tanrım, üç yıl geçti ve hatırladı.

Babası onun zeki olduğunu söylemişti ve ben de onun ne kadar yetenekli ve güçlü olduğunu ilk elden görmüştüm ama hatırlamak... lanet olsun.

Kalbim hızla çarpıyordu. "Benim adım Penn." "Peki üç yıl önce neydi?"

Tutku içime işledi. Beni incittiği gibi onu da incitmekten başka bir şey istemiyordum. Benden istediği gibi onu dürüst olmaya zorlamak. Söylediğim kişi olmadığımı her inandığında bana bir bıçak sapladığını göremiyor muydu?

"Her zaman Penn'di."

Bu sorunuzu cevaplıyor mu? Beni gör. Kim olduğumu gör.

Ortaya çıkıp ona söylemek çok kolay olurdu. Dudaklarımı kelimelerin etrafına dolamak ve sırrımı açıklamak. Ama üç yıl önce ondan nefret ettiğim gibi, şimdi de şüphe ettiği için ondan nefret ediyordum. Eğer o gece olanlar gerçekse sormasına gerek yoktu.

O bilmeli. Tıpkı benim bildiğim gibi.

O da benim kadar acı çekmeli.

Ona göstereceğim.

Aklıma saçma bir fikir geldi. Parmaklarımı boğazına dolayarak onu geriye, mutfak duvarına doğru yürüttüm. Tökezledi, eli tutuşuma karşı koymak için yukarı kalktı. "Bırak beni."

Ne ayağı takılıp düştüğünde ve onu yerden kaldırıp kollarıma almak zorunda kaldığımda, ne onu duvara çarptığımda kalçalarımı tekmelediğinde, ne de çenesinden tutup sıkıca kavradığımda ve onu son üç yıldır öpülmesi gerektiği gibi öptüğümde durmadım.

O bir bakireydi.

Beklemişti.

Beni beklediğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Kalbi gibi bedeni de her zaman benim olmuştu. Ama kendime değil, başkalarına yalan söyleme alışkanlığım vardı, bu yüzden böyle bir fanteziye inanmazdım.

Dili benimkine karıştı. Ben onu yutarken nefesi ciğerlerimi besliyordu.

Keskin iniltisi geri çekilmeme neden oldu. Nefes nefese mırıldandım, "Oradaydım. Zaten biliyor olsan da sana anlatacağım. Ben-"

Bir yumruk kapıma vurdu. "Polis. Kapıyı açın."

Elle kollarımda dondu kaldı.

Kaslarım dehşet içinde köreldi.

Kah

retsi

n.

Lan

et

olsu

n.

Lan

et

olsu

n.

Daha fazla zamanım olur sanmıştım.

Ona söyleyeceğimi düşündüm. Neden öyle davrandığımı açıklayacak ve sonra ya beni affetmesini sağlayarak piyangoyu kazanacak ya da onu eve bırakacaktım, böylece güvende olduğumu bilecektim.

Daha çok erken.

Daha bitirmedim.

Benim için geleceklerini biliyordum. Bu almak istediğim bir riskti. Onu kurtarmak için almam gereken bir şanstı. Ama bu kadar erken değil. Mahvettiğim şeyi düzeltmeden önce olmaz.

"Elle, ben-"

Kapı tekrar vurulmaya başlayınca gözleri faltaşı gibi açıldı. "Penn Everett, bu kapıyı açın. Derhal."

"Lanet olsun." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim, Elle'den uzaklaştım, tüm hayallerimin ve dileklerimin buharlaşıp toza dönüştüğünü gördüm.

Elle ayak parmaklarının ucuna doğru kayarak bir elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım."

Ani küfrünün sözümüzün kesilmesine mi yoksa benim dolambaçlı itirafıma mı olduğunu bilmiyordum. Yüzü bembeyaz kesildi. Gözleri gerçek bir şey arıyordu, tutunabileceği ve bulabileceği bir şey-

"Orada olduğunu biliyoruz. Kapıyı aç!" diye bağırdı polis, her şeyi mahvederek -tıpkı tanıştığımız ilk gece mahvettikleri gibi. Tıpkı Elle'i o sokakta bulmadan önce tüm hayatımı mahvettikleri gibi.

Bakışlarım dairemin etrafında dans ediyor, olacaklara karşı kullanabileceğim bir şey, *herhangi bir* şey arıyordu.

Ama ne yapacağımı şaşırmışım.

Hepsi kanımdaki şiddetin beni alıp götürmesine izin verdiğim içindi.

Omuzlarım depresyonla çöktü. Bundan kaçış yoktu. Ne yazık ki bu sefer olacıkları hak etmiştim.

Larry çok kızacak.

Sertçe yutkunarak Elle'ye son bir kez baktım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Tam kapıyı açmışım ki bir memur elini kaldırıp tekrar vurdu. "Kapı açık. Sakin ol lan."

Bir an, kendi dairemde duran ve asla değer verdiğimi kabul etmeyeceğim bir kızla aramızdaki hasarı onarmaya çalışan özgür bir adamdım.

Bir sonraki sefer, iki memurun arasında tutulan bir mahkumdum, hiçbir karşılık vermediğim halde kaba kuvvetle kollarımı geri çekiyorlardı.

"Penn Everett, tutuklusunuz."

Güldüm.

Yapabileceğim tek şey buydu. O gece.

Şu tarla. O

öpücük.

Elle şokunu atlatarak öne atıldı ve bileklerimdeki metal kelepçeleri çözen memurun koluna asıldı. "Bekle, bunu yapamazsın."

Yeni üniformalı, cılalı düğmeli ve hiç kullanılmamış bir silahı olan bir kadın çaylak öne çıktı ve onu geri çekti. "Hanımefendi, tutuklayan memura dokunmayın."

Elle ona doğru döndü. "Ona dokunma mı? O zaman ona dokunmamasını söyle." Elleri titreyerek beni işaret etti. "Daha işimiz bitmedi. Onunla konuşmam gerek."

"İşi bitti." Beni yakalayan memur kendini beğenmiş bir şekilde sıırttı. Kızıl saçları, küt kesimiyle bir kirpi gibi diken diken olmuştu. "Sanırım eve gidiyorsun, ha?"

Öfkeyle baktım.

Elle başını salladı. "Bu da ne demek şimdi?"

Memur şöyle cevap verdi: "Bu, sicilini takip ettiğim anlamına geliyor ve tekrar hata yapması an meselesiydi. Her zaman yaparlar." Kıkırdadı ve çaylağa dirseğimi tutup beni kapıya doğru götürmesini işaret etti.

Ben de onlarla gittim. Direniş

göstermedim. Eğer yapsaydım işler daha

da kötüye giderdi.

"Bekle. Bunu yapamazsın. Bırak onu." Elle yanımda kaldı ve benim için yeniden savaşmaya başladı.

O geceyi hatırlıyor mu?

Parkta özgürlüğüm için nasıl yalvardığını hatırlıyor muydu? Koşabildiği kadar koştuğunu ve daha fazla koşmadığında kendini kurban olarak sunduğunu? Ben polisin beni almasını beklerken, onun daha fazla acı çekmesini ya da korkmasını istemediğim için beni çalıların arasında nefes nefese ve çılgınca öpüşünü?

Bunun için ona aşık olmuştum.

Sadece bir kalp atışında o kadar sert düşmüştüm ki. O benim dünyamdaki tek iyi şeydi. Onca karanlıktan sonra tek ışık. Bana böyle nazik davranırken serbest düşüşümü nasıl kontrol edebilirdim? Beni öptüğünde. Bana güvendiğinde. Onunla tanışmadan sadece bir saat önce marketten çaldığım çikolatanın yarısını bana verdiğinde?

Tanrım, o kadar sert düşmüştüm ki, yıllar sonra bile morluklardan kurtulamamıştım.

O gece tanıştığım prensese olan hayranlığım ancak hapisten çıktıktan sonra kötülüğe dönüştü. Bu basit hayranlık, onun hakkında daha çok şey öğrendikçe değişti. İnternette ve gazetelerde yaygın olarak bulunan bilgi parçalarını daha fazla araştırdım ve kavradım.

Zengindi.

Çok güçlüydü.

Beni kurtarmaya yardım edebilirdi. Ama etmedi.

Beni çürümeye terk etmişti.

O gece bir şeyler hissettiği konusunda bana yalan söylemişti. Çünkü benim hissettiklerimin yarısını hissetmiş olsaydı, beni bulmak için elinden gelen her şeyi yapmadan beni parmaklıklar ardında bırakmazdı.

Ama o zamandan beri büyümüştüm.

Larry beni bulup umduğum şeyi yaptığından beri.

Sonunda yanımda biri vardı ve bu o değildi.

Gurur duymuyordum ama kartopu gibi büyüyen nefretin üzerinde durduğum zemini parçalamasına izin vermişim. Ona daha çok aşık olmuştum ama bu sefer yanlış yoldan. Aptal hafiyeliğimin dünyamdaki tek iyi şeyi lekelemesine ve onu nefret ettiğim her şeyin kadehine dönüştürmesine izin vermişim.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Adaletsizliğe, hayal kırıklığına ve öfkeye karşı hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Zayıflığı ve çaresizliği bilirdim. Yoksulluğu ve terk edilmeyi bilirdim. Dehşeti ve utancı ve saygıyı ve kafa karışıklığını ve hayat denen ruletteki her duyguyu bilirdim.

Ama ona kadar aşkı hiç

tanımamıştım. Ve ona kadar nefreti de hiç tanımamıştım.

Bağırsaklarım çalkalanarak, kalbim yanarak ve beni sonsuza dek onu düşünmeye mahkum eden bir felçle geceleri hiç uyumadım.

O orada. Bedava. O

dışarıda. Zengin.

O dışarıda. Ben içeride kapana kısılmışken ve doğduğumdan beri beni her şekilde yüzüstü bırakan bir sistem tarafından sakat bırakılmışken.

Memurlar beni parasını nakit olarak ödediğim -yanlış yoldan değil, doğru yoldan kazandığım- daireden çıkarıp koridora tıktırırken söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Elle bizi kovaladı.

Yüzü canlıydı. Gözleri bir kez daha kanunun bizi ayıracağına inanmıyordu. Bilmiyordu bile. Şu

anda bile güvenmiyordu. Benim Gio ya da Sean olduğuma inanıyordu.

Nasıl yapabilir ki?

Nasıl olur da beni öper ve buna güvenmez?

Ona söylemek istediğim ama asla söyleyemeyeceğim o kadar çok şey varken nasıl olur da benim tecavüzcü olduğumu düşünebilirdi?

Beni incittin, Elle.

Herkesten çok.

Garip bir şekilde, onu bir daha görmeme izin verilmeyeceği için mutluydum. Bu her şeyi çok daha kolaylaştırıyordu. İhanetle uğraşmak ya da telafi etmek için yaptığım her şeyi ortaya dökmek zorunda kalmayacaktım.

Hatalı olduğumu kabul etmek zorunda kalmazdım.

Zengin, güçlü ve çoğu kuralın üstündeydi ama beni unutmamıştı. Artık daha iyi biliyordum. Benim için gelecekti. Keşke o gece ona lanet olası adımı sır olarak saklamak yerine söyleseydim - benden utanacağından korkarak. Şanssız bir yoldan geçen biri olduğumu düşünecek ve gerçeği öğrenecekti. Yatağımın karton ve bağışlanmış battaniyelerden oluştuğu gerçeğini. Yemeklerimin sadaka ve hırsızlıktan oluştuğu gerçeğini.

Benim

hatamdı. Ve

onun.

Birlikte sıçıp batırmıştık.

Bunca zaman, onun beni affetmesi için yalvaracağımı sanıyordum. Ona yalan söylediğimi öğrendiğinde ve nefretimin davranışlarımı ne kadar yönlendirdiğini itiraf ettiğimde hayatımdan çıkıp gidecekti.

Ama gerçekte, onu terk ederdim ve adalet sistemi onu dünyamdan sürgün ederdi.

"Dur!" Elle, gülünç altın rengi sabahlığının içinde dimdik durmuş, pek az kişinin doğuştan sahip olduğu, pek az kişinin de beceremediği bir otoriteyle kendini sarıp sarmalamıştı. "Bırak onu. Bir daha istemeyeceğim."

"Bayan Charlston?" Kadının şoförü, koruması ve baş belası David, kollarını iki yana açarak merdivenleri tırmandı. Yanlış zamanda ortaya çıkmak gibi bir huyu var gibiydi.

İşvereni konusunda bana güvenmiyor muydu? İki kişi oldular.

Durgun adımları beni yanıltmadı. Toparlanıyordu ve çekilmek için can atıyordu. Elle'i Blue Rabbit'ten aldığım ve onu ilk kez becermek için evime götürdüğüm gece beni tanıdığından beri bunu istiyordu.

Gözlerimin içine baktı ve o bakışta ikimiz de Central Park'taki o geceyi yeniden yaşadık. On dokuz yaşındaki tatlı Elle'i almaya geldiği ve beni tek başıma bıraktığı geceyi. Bir şeyler söylemesini beklerdim. "Tanıdık geliyor "dan fazlasını söylemesini ama söylemedi. Dudaklarını büktü ve kim olduğuma Elle'in karar vermesine izin verdi.

En azından bunun için ona kredi vermeliydim.

"David, onu bırakmalarını söyle." Elle ona doğru döndü, bunu düzeltmesi için ona bakıyordu. Üç yıl önce Elle'nin tutuklanmasını engellemiş olabilirdi ama o zaman bunu benim için yapmamıştı ve şimdi de yapmayacaktı.

Çenesi gerildi, koyu teni stresi ve öfkeyi Elle'in solgun teninden daha iyi gizleyerek onun yanına doğru ilerledi. Ona dokunmadı. Sonuna kadar profesyoneldi. "Greg uyandı ve suç duyurusunda bulundu. Bay Everett ona zarar vermiş. Sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak."

Elle homurdandı, "Greg beni kaçırdı. Bana tecavüz etmesine saniyeler kalmıştı. Penn onu durdurdu."

Kızıl saçlı memur mırıldandı: "Greg de hastanede aklandıktan sonra sorgulanmak üzere içeri

alınacak."

"Hastane mi?" Elle ellerini havaya kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Birkaç çürüğü olacak. Her şeyi abartıyor."

Ofis başını salladı. "Gırtlakta zedelenme ve kaburgalarda kırık olduğu doktorlar tarafından doğrulandı. Bu ciddi bir mesele Bayan Charlston ve her iki tarafla da ilgilenilecek."

En azından canımı yakmıştım.

Acı çekmeyi hak ediyordu.

Çaylak Elle'e doğru yaklaştı. "Eve döndüğünde ve iyileştiğinde" dediğinde tüylerim diken diken oldu. Elle'nin soyunmuş haline baktı. "Greg Hobson'ın seni nasıl kaçırdığı, kabindeki niyetinin ne olduğu ve bilmemiz gereken herhangi bir sorun hakkında ifade vermek için karakola gelmen gerekiyor."

Elle öfkeyle kasıldı. "Bunların hepsini size şimdi söyleyebilirim. Bay Everett'in gitmesine izin vermeniz karşılığında."

Kıkırdadım. "Hadi ama Elle. Tecrübelerinden bunu yapmayacaklarını biliyorsun. İlk seferinde yaptığın gibi bırak beni."

Sanki ona fiziksel olarak vurmuşum gibi ellerini karnına sıkıştırdı. "O kadar kalpsiz olduğumu mu düşünüyorsun?" Daha da yaklaştı, bakışlarımı mükemmel vücuduna ve onun için ne kadar acı çektiğime sürükledi. Onu sevmek. Nefret etmek. Ona tapmak. Ondan iğrenmek. Asla kazanamadım.

Çünkü doğruyu söylemiyordum.

Gerçek şu ki, hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Asla.

Sana aşığım, seni çikolata öpen, gece vakti çalan, muhteşem kız. Ve bu konuda çok kızgınım.

Omuzlarım dikleşti. Ona asla söylemeyecektim çünkü o benim doğrularımı hak etmemişti. Hak eden tek kişi Larry'ydi.

Siktir, Larry.

Telefon görüşmesi yapmama izin verildiği anda onunla konuşmak zorundaydım. Kızıl memur beni merdivenlere doğru yönlendirdi. "Gitme zamanı."

"Penn, lütfen!" Elle ellerini sıktı. "Sana inanıyorum. En kötüsünden korktuğum için beni cezalandırma."

Birazcık canının yanmasını istemem yanlış mıydı? Birinin sana güvenmemesinin ne kadar kötü olduğunu ona hissettirmek için.

Mavi gözlerinden yaşlar akıyor, bu acıyı dindirmem için bana yalvarıyordu. Ona lanet ettim. Ama acı çekmesine izin veremezdim.

Polisin baskısına karşı çekiştirerek, "Mutfağa git. Buzdolabının üstünde bir kasa var. Şifre 0619-19th Haziran."

Elle yarı ırkildi, yarı hıçkırdı.

O bir şey söyleyemeden ben ekledim: "İçeride bazı sorularına cevap olacak şeyler bulacaksın ama aynı zamanda benim acil durum bilgilerimi de bulacaksın. Larry Barns'ı ara."

"Pekâlâ, bu kadar gevezelik yeter." Memur beni itti.

Ayaklarım merdivenlerden indi. "Ona tekrar hizmetine ihtiyacım olduğunu söyle. Her şeyi berbat ettiğimi bildiğimi ama gelse iyi edeceğini söyle."

Elle başını salladı, elleri tırabzanı kavrayarak benim katımda kaldı ve ben yavaşça aşağıya yöneldim. "Bunu yüksek sesle söyleyebilir misin? O gece aramızda olanları itiraf et. Lütfen... Bunu duymam gerek Penn..."

Şu anda bile içinde güvenini zedeleyen bir şüphe kırıntısı vardı.

Siktir, acıyor.

Sertçe gülümsedim. "Sormak zorunda olman sana vereceğim tek cevap." Kaç adım atmam gerektiğine karar vermek için aşağıya baktım. Tekrar dikenli tellerin ve parmaklıkların ardına

hapsolmadan önce kaç adımım kalmıştı.

Gözyaşları bakışlarından süzölüyordu. "Demek İsimsiz *sensin*?"

Omuz silktim. "Bana hiç İsimsiz demediler. Ama kim olduğumu soruyorsan? Sana nasıl söyleyebilirim?

Görmek istemediğın şeyi görmeni nasıl sağlayabilirim?"

"Ama görmek istiyorum. Üç yıldır görmek için can atıyorum. Seni bulmaya çalışıyordum, Penn. I
."

"Dur, Elle." Zorluklarla ilgili açıklamalarını duymak istemiyordum. Ara sıra yarım yamalak
O kristal kulesinde yaşarken ve ben bir hücrede çürürken.

İnişe ulaştık, dönmeye ve Elle'in görüş alanından kaybolmaya hazırdık. Ona elimden geleni
yaptım. Sonunda gerçeğimi itiraf ettim. "Sana kim olduğumu söyleyemem çünkü sana adımı hiç
söylemedim. Sana herhangi bir isim verebilirim ve sen bunun gerçek olduğunu asla bilemezsin
çünkü beni hiç tanımadın."

Memurlar beni dürtükledi. "Hadi git."

Onları görmezden geldim. "Tek bilmen gereken sana nasıl hissettirdiğim. Seni o beyzbol
sahasında öptüğümde ne hissettin? Günlerdir yediğim tek yemeği sana verdiğimde ne hissettin?
Benden uzaklaştığında ve arkana bakmadığında ne hissettin?"

Gözyaşları disiplinli duvarını yıkarak kederden hıçkırığa dönüştü. "Tanrım, çok büyük bir şey
hissettim, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bunun ne olduğunu bile bilmezken sana aşık
oldum." Birkaç adım geri döndü, ancak David onu peşimden gelmekten alıkoydu. "Penn, özür
dilerim. Çok üzgünüm."

Özrü, uzun zamandır taşıdığım acıyı hafifletmedi.

Üzüntüyle iç çektim. "O gece düşenin sadece birimiz olmadığını bilmek
güzel." Çaylak beni öne doğru itti.

Arkama bakmadım.

Tıpkı üç yıl önce yapmadığı gibi.

On Beşinci Bölüm

Elle

APARTMAN SALONLARI mobilya kenarlarına zarar verme ve insan trafiği nedeniyle sürtünme alışkanlığına sahipti, ancak dizleri ve avuç içlerini incitme gücüne sahip olduğunu hiç düşünmemiştim.

Ta ki umutsuzluğun devasa ağırlığı altında dört ayak üstüne düşene kadar.

"Sana kim olduğumu söyleyemem çünkü sana adımı hiç söylemedim."

O tek cümlede kaç kelime var? Bu itiraf dizisindeki gerçek ne kadar ağır? Uzunlarımda kalan enerjiyi çalmaya ve beni baygınlığa sürüklemeye yetecek kadar.

Artık bir kadın değildim. Keskin nefesler alıyordum, düşüncelerim dönüyordu ve yönümü kaybetmiştim. Dua eder gibi öne düşerek, daha nazik bir şekilde verilecek daha iyi bir cevap için dünyaya yalvardım.

İsimsiz'i bulmayı hayal etmiştim. Onu sevmek, kurtarma, o gece hissettiklerimin aptalca bir gençlik kaçamağı olmadığını, ham, korkunç ve tamamen inkâr edilemez bir şeyin başlangıcı olduğunu kendime kanıtlama fantezilerim vardı.

Ama bu, bana o kadar derin ve uzun süredir yaşadığı bir acıyla bakmadan önceydi ki, gözlerindeki tiksinti parıltısını engelleyemiyordu.

Beni suçladı.

Onu bulamadığım için, kendime yapacağıma söz verip de yapmadığım şeyi tam olarak yapmadığım için beni suçladı.

Oh, Tanrım.

Belime sarıldım, Greg'in morluklarını görmezden gelerek kalbimdeki morluklara odaklandım. Ona dokunmam, ona artık inandığıma dair söz vermem gerekiyordu. Artık *güvendiğimi*.

Ama bu ne kadar dayanıksızdı?

Şüphe duymam ve suçlamam, dileklerimin gerçekleştiğini ve benim için geldiğinden beri ona karşı savaşmaktan başka bir şey yapmadığımı görememem ne kadar korkunç.

Sonunda İsimsiz'i bulmak için.

Onunla yüz yüze gelmek ve üç yılı bir kenara bırakıp tam olarak kaldığımız yerden devam etmek -Tutku ve saflıkla, yalan ya da endişe olmadan.

Bu aptalca bir gençlik idealiydi, tanıştığımız gece değil. Yıllar sonra hala lekesiz ve gerçek bir şeye dönüşmeye hazır olacağına olan inanç.

Mahvoldu.

Bitti.

Hayatım istediğim her şeyin tam tersine gitmişti. Genç yürekli idealizm onu benim mükemmel ötekim mi yapmıştı? Yoksa kader mi? Bana bir korkakmışım gibi bakmakta haklı mıydı?

Penn bana baktı, sonunda yeniden bir araya gelmenin verdiği mutluluk ve memnuniyetle değil, pişmanlık ve hayal kırıklığıyla. Sanki kalbimin dürtüklemelerine güvenmediğim için beni affedemiyormuş gibi davranıyordu, çünkü onun sırrı benim istediğim bir sırdı, istemediğim bir sır değil.

Onun beyzbol şapkası olduğunu nasıl düşünebildim? Ona nasıl Adidas diyebildim? Neden bu kadar *zayıftım*?

Yumuşak gri bir battaniye omuzlarıma düştü, Penn kokuyordu. David yanıma çömeldi, sıcak ve ağır eliyle sırtımı ovdu. Yavaşça ağırlığımı aldı ve beni koridorun kirli halısından alıp ayağa kaldırdı.

Ayağa kalkar kalkmaz beni Penn'in dairesine götürdü ve oturmamı işaret etti.

Penn'in birkaç dakika önce oturduğu yerde oturmak. Kalbimin çözülmeye başladığı, Penn'in gerçeğini zaten duyduğum ama bir şekilde öfkemi bırakamadığım ve sonunda inanmadığım yerde.

Yalan söylemişti.

Bir pislik gibi davranmış ve içinde var olan tatlılığı örtbas etmişti.

Neden?

Bana gerçeği söylediği anda kollarına atlayacakken neden bir pislik gibi davrandım?

Neden inanmış gibi yapıyorsun?

Neden onu tanıyamadım?

Penn ve İsimsiz arasındaki benzerlikleri neden göremedim?

Neden sakalın ve kirli kapüşonun ötesini göremedim?

Neden takım elbiselerin ve zenginliğin ötesini göremedim?

Nede

n?

Nede

n mi?

Nede

n?

David'in oturma isteğini görmezden gelerek ayağa kalktım ve Penn'in paslanmaz çelik buzdolabının üzerindeki dolaba yöneldim. Parmak uçlarımda uzanarak küçük kasaya dokunabildim ama alamadım.

Yapamam-

Elimle tutmaya çalıştım ama aptal parmaklarım yetişemedi. Üzerinde durabileceğim bir sandalye aramak için döndüm ama David bana doğru uzandı ve metal lacivert kutuyu mutfak tezgahının üzerine koydu.

Şu anda ondan o kadar da hoşlanmıyordum. Penn'in peşinden gitmemi engellemiştir. *İsimsiz.*

Başından beri, o İsimsiz'di.

Kalbim atmayı bıraktı ve onun yerine çingiraklı bir senfoniye yerleşti. Şu

anda David'den hoşlanmıyor olabilirdim ama terbiyemi korudum.

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Kutu ağırdı ama yere ya da duvara vidalanacak bir kutu değildi. Bu hareket edebiliyordu, sadece şifresiyle açılabilirdi.

Penn'in bana verdiği kombinasyon.

Tanıştığımız gecenin birleşimi.

Bu benim romantik ideallerime gereksiz bir saldırı mıydı yoksa o gece çok tuhaf bir şey mi hissetmişti?

Yaptığını

biliyorsun. İtiraf

etti.

Sesi kafamın içinde çok lezzetli kelimelerle yankılandı. Karnımı sıkan, ciğerlerimi boğan ve kalbimi yeniden çalıştıran kelimeler. "*O gece düşenin sadece ikimizden biri olmadığını bilmek güzel.*"

Ve şimdi, tekrar kaçırıldı. Ona ulaşamayacağım bir yere kilitlendi.

Gözyaşlarımı daha fazla tutarak kodu girdim ve kadranı çevirdim. Nefesimi tutarak, mekanizma

açılıp kapağı kaldırmam ve içindekileri öğrenmem için beni çağırdığında rahatlayarak kamburumu çıkardım.

Kapağı açarak Penn'in saklanacak kadar değerli olduğuna karar verdiği hazineye baktım.

İçinde pasaportu, bir tomar yüz dolarlık banknot, üzerinde hisse senedi ve tahvil yazan bir zarf ve bir tane daha vardı: *"Acil bir durumda.* Onu açtım ve Larry'nin telefon numarası olduğunu tahmin ettiğim şeyi çıkardım.

Ben daha soramadan David cep telefonunu bana uzattı. Yapmak üzere olduğum şeye tam olarak katılmasa da gülümsemesi bilgili, gözleri itaatkârdı.

Telefonunu aldım ama durakladım. "Biliyordun. Biliyordun, değil mi?"

Ellerini kemer tokasının önünde kavuşturdu. "Onu Mavi Tavşan'ın dışında tanıdığımda şüphelenmişim."

"Yine de bir şey söylemediniz

mi?" "Bana düşmezdi."

"Beni korumak senin görevin değil mi?"

Gülümsedi, hafifçe kıkırdadı. "Benim görevim senin bedenini korumak. Kalbini korumak asla sözleşmemde yoktu." Telefonu işaret etti. "Bana zaten kişisel asistanınız gibi işgüzar dediniz. Sana kiminle çıkıp çıkmayacağını söyleyerek işimi riske atacak değildim."

Aramıza bir gariplik girdi. David'le yıllarımı geçirmişt看 ama hiç samimi bir konuşma yapmamıştık, özellikle de aşk hayatım hakkında.

"Sadece meraktan." Telefonunu açtım ve Larry'nin numarasını yazdım. "Babam ve Steve'in istediği gibi Greg'le çıkmaya karar verseydim kalbimi korur muydun?" Başparmağım arama tuşunun üzerinde David'in cevabını bekliyordu.

Gülümsedi ama bu gülümseme Greg'in beni gözetiminden alıp incitmesine duyduğu öfkeyle karıştı. "Onunla birlikte olduğunu açıklasaydın kendimi kovardım." Dudakları kıkırdadı. "Saygılarımla, tabii ki hanımefendi."

Her şeye rağmen -yalanlara, polise, Penn'in İsimsiz olduğu ve ikinci kez götürüldüğü gerçeğine- gülümsedim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

David, "Ne olursa olsun, onun iyi bir adam olduğuna inanıyorum. Eğer satır aralarını okursanız, öyle."

"Biliyorum." Telefonu kulağıma götürdüm. Bir zil sesi duyuldu. "Onu ilk gece gördüm."

Sadece ona güvenmeyi unuttum ve şüphe ve inançsızlığın yoluma çıkmasına izin vermedim.

Penn'in iyi bir adam olduğunu biliyordum - son birkaç haftadır yaptığı

eşekliklere rağmen. Ona göre, bu muameleyi hak ediyordum.

Zihnimde onunla aynı fikirdeydim.

"Larry konuşuyor."

Sorularım daha önemli şeyleri bırakıp uzaklaştı. "Larry, bu Elle Charlston. Penn tutuklandı."

Hemen tepki verdi. "Ah, kahretsin, böyle bir şey olmasından korkuyordum." "Böyle bir şey mi?"

"Sana bulaşması. Bu onun öfkesi için pek de iyi değil."

Penn'in öfkeli olduğunu kabul ediyordum ama öfkesini kontrol edebiliyordu da. Onu tanıdığımdan beri iki kez öfkesini serbest bırakmıştı ve ikisi de beni korumak içindi.

O benim arkamı kolladı. Ben onunkine sahip değildim.

Tanrım, kendime eziyet etmeyi bırakmalı ve bozuk olanı düzeltmeliydim, bunun nedenine odaklanmamalıydim. "Bana en başından beri gerçeği söyleseydi her şey çok daha kolay olurdu."

"Bunu ona ben söyledim." Larry içini çekti. "Şimdi sana gerçeği

söyledi mi?" "Polis onu sürükleyerek götürürken, evet."

"Ve?" Larry sordu. "Ve

ne?"

"Nasıl hissediyorsun?" Ses tonu

kandırıcıydı. "Ben... Bilmiyorum."

Kafam

karıştı.

Rahatsız.

Korkmuş.

Suçlu.

"Bu ne anlama geliyor?" Tekrar iç çekti, bu sefer daha ağırdı. "Bak, ona ilk yardım ettiğimde sana olan hislerini bir sır olarak sakladı. Bana Central Park'taki kızdan bahsetmedi. Ama bir süre sonra bana sırrını açtı. Cezasını iptal ettirip onu serbest bırakmayı başardığımda, seni bulacağını ve aranızdaki şeyin tek gecelik bir kıvılcım mı yoksa gerçek mi olduğunu göreceğini söyledi."

Devam etmedi.

Daha fazlası için çaresizce ağızımdan kaçırdım. "Başka... başka nelerden bahsetti?" "O, seni buldu."

"Belli ki."

"Hayır, serbest bırakıldığı gece seni buldu." O bombanın beni yok etmesini bekledi. "Seni buldu ve sonra seninle iletişime geçmeyi reddetti."

Gözyaşları içinde birikti, her nefeste daha da ıslandı. "Neden?"

"Sanırım bu onun anlatması gereken kısım." Boğazını temizledi. "Gitsem iyi olacak. Kıcıımı kaldırıp karakola gideceğim ve onu serbest bırakmak için işlemleri başlatacağım. Yine." Arka planda bir şey takırdadı. "Bu gece aranızdaki ilişkinin nasıl bittiğini bilmiyorum ama istersen yarın beni ara, işlemleri tamamlandıktan sonra onu görmeyi için bir zaman ayarlayayım."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Bekle, bu gece serbest bırakılmayacak mı?"

Larry sanki çok komik bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Hayır, canım. Penn söz konusu olduğunda, NYPD'nin ona karşı bir şeyi var. Onu ellerinden geldiğince uzun süre kilit altında tutacaklar. Ve başarılı olacaklar."

"Neden?"

"Çünkü onların bir geçmişi var."

On Altıncı Bölüm

Penn

Barlardan nefret ederdim.

Metal lavabolardan ve sert yataklardan nefret ederdim.

Herkes gibi yozlaşmış, parlak rozetlerle kafayı bulmuş ve masumiyeti mahvetmekten zevk alan adamlardan nefret ediyordum.

Adil ve eşitmiş, kırımın kenarı.

Karakola kadar olan kısa yolculuk beni rahatsız etti. Polisler ve telsizleri beni rahatsız etti.

Yayalar ve trafik ışıkları beni rahatsız ediyordu.

Her şey beni rahatsız ediyordu çünkü adil davranılmayacağını biliyordum.

Onların bölgesine girdiğim anda, hiçbir gücüm yoktu.

Yok.

Öfkeyle oturdum, kalp atışlarımın hızlanmasını ve pişmanlık havuzlarında sıçramasını dinledim. Bu kez pişmanlığım Elle'e değil, Larry'ye yönelikti. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Ona bu duruma bir daha düşmeyeceğime dair söz vermiştim çünkü geçen sefer yanlış bir şey yapmadığım halde kurtulmak çok zor olmuştu.

Bu sefer... Yanlış bir şey yapmıştım.

Greg'i dövmüştüm.

Beni alıkoymak için sebepleri vardı ve kanımın peşindeki adam ben ortaya çıktığımda sevinçten ellerini ovuşturacaktı. Greg'in ayrıntılı bir şekilde çalışmasını ve işbirliği yapmasını sağlayacak;

kurbanımın yaralarını gururla belgeleyecek ve beni adil bir şekilde ele geçirdiğini bilerek hayatımı mahvetmekten bir kez daha büyük bir memnuniyet duyacaktı.

Greg'in kaçırın ve tecavüz etmek üzere olan kişi olması önemli değildi. Onun suçlarının benimkilerden çok daha fazla olması önemli değildi. Ve ayakkabısız, parasız ve vücudumun her yerinde kurumuş kan ve yara izleriyle kaçırılmış olmamın da bir önemi yoktu.

İlginç bir sabıka fotoğrafı olurdu.

Bu sadece iş gününü çok daha keyifli hale getirecekti.

Girmek üzere olduğum savaş başımı ağrıtiyordu. Yüzümü ovuşturmak istedim ama kelepçeler ellerimi bağlı tutuyordu. Polis arabası güçlendirilmiş kapılardan geçip cehenneme doğru kayarken New York beni elmadan çıkan bir kurt gibi tükürdü.

Göz teması kurmadım ya da beni tutuklayan piçleri dinlemedim, aracı açtılar, onurlu bir şekilde dışarı çıkmama izin verdiler ve işlem odasına girerken bana dokunmaya cesaret edemediler.

Ve sen bilmez miydin? O zaten oradaydı.

Onu.

Düşmanım.

Üniforması her zamanki gibi kolalı ve mükemmeldi. Tuzlu ve biberli saçlarının yanları kısa kesilmiş, tepesi ise kelleşmişti. Masa başında geçirdiği uzun yılların ve başkalarının kayıp hayalleriyle oburca beslenmenin verdiği göbek kalınlaşmıştı.

Elleri beni rahatsız etti.

Yüzü beni rahatsız etti.

Tüm vücudu beni çok kızdırmıştı. Bacaklarımı

destekleyerek dik durdum. "Merhaba,

Arnold."

Çatlamış dudakları gizlenemez bir sevinçle aralandı. "Ah, tekrar merhaba Everett. Seni burada görmek ne güzel.

Bugün benim şanslı günüm." Bipolar duygularla dişlerini gösterdi. "Bu arada, sana polis şefi diyeceğim."

"Şef?" Küçümseyerek başımı eğdim. "Görünüşe göre sana bir tebrik borçluyum. En son bana kazık attığında sadece bir yüzbaşıydın."

Tırnaklarını gömleğine geçirdi, böbürleniyordu. "Evet, o zamandan beri rütbemi yükselttim." *İyi değil.*

Benim için hiç iyi değil.

"Yani şimdi de Şef Twig mi oldu?" Burnumu kırıştırdım. "Kaptan Twig'den daha iyi değil, değil mi? Ne talihsiz bir soyadın var, Arnie."

Yüzü öfkeyle kızardı. "Gerçekten beni kızdırmak mı istiyorsun? Geçen sefer ne olduğunu biliyorsun evlat."

"Geçen seferi hatırlıyorum. Aslında oldukça net bir şekilde." Sırıttım. "Ve kibar olmanın ya da merhamet dilenmenin bana lanet bir piç olmakla aynı sonucu getireceğinden hiç şüphem yok. O yüzden elinden gelenin en kötüsünü yap."

Yerimde kıpırdandım ve duruşumu düzelttim. "Oh, ve ben artık bir çocuk değilim. Yine de kendini daha iyi hissettirecekse bana öyle demeye devam et, çünkü on üç yaşındayken senin kışını tekmeleyebilirdim."

Diğer memurlar bana saygı dersi vermek için iki yanımda birer tane olmak üzere öne çıktılar.

Ama Arnold onları elinin tersiyle itti. Beni kırmaktan başkalarının yapmasına izin vermeyecek kadar keyif alıyordu. "Bundan sonrasını ben hallederim, bayanlar ve baylar. Bu şiddet yanlısı suçluyu yakalamakla iyi iş çıkardınız. Kahve benden."

"Sorun değil, Şef." Memurlar kapıyı arkalarından kapatarak gittiler.

Keşke gitmeselerdi.

Eğer gösteri için kalırlarsa, sonunda kaptanlarının, şimdi de şeflerinin ne kadar sapkın, ahlaksız bir piç olduğunu öğreneceklerdi.

Oda tarih, hakaretler ve ikimizin de silmek istediği bir geçmişle durgunlaştı. "Çörekler senden mi demek istiyorsun?" Beline dik dik baktım. "Birkaç kilo almışsın, Arnie."

Elleri taşaklarına sıkıştı ama sıkıca gülümsedi. "Pislik gibi davranmaya devam edersen sabıka kaydın uzadıkça uzayacak."

"Bunun olması için bir pislik olmama gerek yok. Ben buradan çıktığımda, bir kadını tecavüz etmek üzere olan bir pislikten korumak silahlı soyguna, öldürmeye teşebbüse, çocuk tacizine ve büyük olasılıkla bir banka soygununa ve büyükanne cinayetine dönüşmüş olacak." Öfkeyle odayı parçalayacak gibi hissetmeme rağmen gülümsedim. "Öyle değil mi *Arnie*?"

O da benim gülümsememe karşılık verdi; ikimiz de normalde nazik bir insani tepkiyi, aşağılama ve nefret dolu bir duyguyu kullanmak için kullanıyorduk. "Tamamdır, oğlum."

"Eğer bir sevgi sözcüğü kullanacaksan, daha uygun bir tane seçmeye ne dersin?" Arnold sırtıttı.

"Sen ne tercih ederdin?"

"Oh, bilmiyorum. Bir kez olsun gerçeği söylemeye ne dersin? Günah keçisi mi? Düşen adam? Samar oğlanı? Bunlardan herhangi biri işe yarar."

Suçladığın ve başkalarının suçunu üstlendiğin kişi benim, seni yalancı çuval. Bunu kabul etsen iyi olur.

Yüzü karardı. "Sesini alçalt."

"Neden? Çalışanların senin ne kadar kalpsiz bir amcık olduğunu öğrenmesin diye mi?" İrkildi.

Durmadım.

"Hayatımın beş yılını üç farklı olayda çaldın - hepsi de benim yapmadığım şeyler için. Ve şimdi, daha fazlasını çalmak üzeresin. Ama bu sefer o kadar sessiz olmayacağım. Artık bir ailem var. Zengin oldum.

Beni neyle suçlarsanız suçlayın, ama emin olun, beni hapishaneye götürmek ve sonra içeride sessiz kalmam için adamlarınız tarafından dövülmemi sağlamak için maaş bordronuzda çalışan, devlet tarafından atanmış boktan bir avukatım olmayacak."

Ona doğru bir adım attım.

Zorlamak ama aptal olmamak dengeli bir hareketti. Memurlarından herhangi biri onu tehdit ettiğimi düşünürse beni vurabilirdi.

"Artık senden korkmuyorum." Sesimi alçalttım. "En kötüsünü yap. Hadi dans edelim Arnie. Bakalım bu sefer kim kazanacak?"

On Yedinci Bölüm

Elle

Penn'in kutusunu almam yanlış mıydı?

Tarihin en uzun banyosundan, midemin kaldırabileceği en büyük akşam yemeğinden, babamı ve kalbini sayısız kez kontrol ettikten ve Sage'in bitmek bilmeyen kucaklamalarından sonra sır kutusunu açmak için yatağıma oturmak ahlaksızlık mıydı?

Son üç saat boyunca babama iyi olduğumu söyledim, onun iyi olduğundan emin oldum, sorularını yanıtladım, diğerlerini geçiştirdim ve sonra o kızgın öfkesini Greg'e yöneltirken onunla birlikte ağıt yaktım.

Steve arayıp özür diledi, David kapımda nöbet tuttu -buna gerek olmadığını söylememe rağmen- ve Sage tuvalete bile tek başıma gitmeme izin vermedi.

Ben Greg'in bana verdiği ağırları ve morlukları ıslatırken o da banyonun kenarındaki havlunun üzerine kıvrıldı.

Daha sonra, sıcak, yorgun ve nihayet yalnız başıma yatak odama doğru yürürken havlu kumaştan bornozumun kemerine vurdu.

Ve Penn'in kutusu oradaydı.

İçindekileri okumam için bana

yalvarıyordu. Merak etmem için.

Gizlice girmek için.

Onun hakkında çalabileceğim her şeyi çalmak için.

Hem melek hem de şeytan omuzlarıma çömelmiş, kapalı tutmam için fısıldarken, açmam için mırıldanırken, güvenmem için mırıldanırken, aramam için dürterken son bir saat boyunca ona baktım.

Koridorda kaçırıldığında onu hayal kırıklığına uğrattım. Beni öptüğünde onu hayal kırıklığına uğrattım ve kalbimin zaten bildiği bilgiyle savaştım.

Yalanlarını parçalara ayırarak ve boşlukları doldurmak için burada olmadan gerçeği arayarak onu yine hayal kırıklığına mı uğratiyordum?

O isimsiz.

Önemli olan tek şey bu değil miydi?

Sonunda öğrenmenin farklı hissettireceğini düşünmüştüm.

Orada olduğunu, çikolata öpücüsü olduğunu, Central Park romantizmi olduğunu itiraf ettiğini duymak.

Ama itirafı beni ikiye bölmüştü. Tanıdığım Penn ile tanımadığım İsimsiz'i bir araya getiremiyordum.

Eşleşmiyorlardı. Neden bu kadar değişmişti? Değişmiş miydi yoksa hepsi rol müydü?

İsimsiz'i bulup kaldığımız yerden devam edeceğimize inandığım o aptal fantezi suya düştü. Ya o kismet çekimi ve anlık şehvet aramızdaki karmaşayı silip yeniden başlamak için yeterli değilse?

Onunla yatmıştım. Bekaretimi üç uzun yıl boyunca hayalini kurduğum adama vermiştim.

Utanmıştım.

Kafam karıştı.

Ona ve kendime kızgınlım.

Artık hiçbir şeyi nasıl anlamlandıracağımı bilmiyordum.

O gece hissettiğim her şeyden şüphe duymama neden oldu ve onu lekeledi çünkü Penn'in yanında bu kadar uzun süre kalıp ona delicesine aşık olmuyorsam, bu Merkez'deki o gece hakkında ne anlama geliyordu?

Park mı?

*Kutuyu aç. Zaman
kaybetmeyi bırak.*

Sage patisiyle ona vurdu, sanki kucağımda yer kaplayan yabancı nesneyi onaylamıyormuş gibi usulca miyavladı. Yumuşak gümüş kürkü küçük bir ay ışığı gibi ılık ılık parlıyor, kuyruğu sabırsızlık ve merakla sallanıyordu.

"Bana öyle bakma. Git hadi. Yakala." Kuyruğu ve bıyıklarının yarısı olmayan mor fareyi ona fırlattım.

Bir köpek gibi yakalamaca oynayacağını düşündüğüm için bana acıyormuş gibi kedicik kaşlarını kaldırdı. Kaşlarını çatana ve yataktan fırlayıp atılan oyuncağı arayana kadar bakışlarını üzerimde tuttum.

Arkası dönükken ve yargılayan gözleri başka yerdeyken, kapağı açtım ve nefesimi tuttum.

Başım dönene ve kalbim nefes almak için oksijene ihtiyacı olduğunu hatırlatırcasına kaburgalarıma vurana kadar nefesimi tuttum.

Nefes almak istemiyordum çünkü acil durum iletişim numaralarının altında unutmak istediğim bir adamın ehliyeti vardı; silmek ve hiç var olmamış gibi davranmak istediğim bir adamın.

Beyzbol şapkası.

Gio... Sanırım.

İki adamın birbirlerine isimler taktığını hatırlıyordum ama doğru hatırladığımdan tam olarak emin değildim.

Sonra tekrar, ruhsatta yazan ismi bana haklı olduğumu söyledi.

Penn'in yerini bulmakta zorlanırken onu neden bu kadar net hatırlayabiliyordum?

Lamine edilmiş kimliği çıkarırken parmaklarım titredi ve bana tecavüz etmeye çalışan adamın kalpsiz gözlerine baktım. Başında bere olmayan adamın saçları dağınık ve dağınıktı, faremsi kahverengiydi ve çenesindeki düzensiz kirli sakal da buna uyuyordu.

İsimsiz'e hiç benzemiyordu.

Penn'in uyandırdığı duyguları uyandıracak kadar bizi birbirimize bağlayan bir şey yoktu. Penn'in o olduğunu nasıl düşünebildim?

Yılların o iğrenme ve dehşet duygusunu silmesine nasıl izin

verebildim? Penn, Beyzbol Şapkası ya da Adidas değildi.

O *asla* olamazdı ve ben bunu başından beri biliyor olmalıydım.

Aman Tanrım.

Ehliyeti bırakarak bir elimle ağzımı kapattım. Ne kadar aşağılayıcı.

O iki piç kadar kötü olabileceğine inanmak benim için ne büyük bir tokattı. Benden nefret etmekte haklıydı.

Beni affedebilir mi?

Ama neden Gio'nun ehliyeti onda?

Gio Markus Steel tam adresine göre.

Çelik... Bu isim tanıdıktı. Kafamın içinde oltaya takılmış bir balık gibi dönüp duruyordu, oltaya takılmaya hazırdı ama ip çekilemeyecek kadar karışıktı.

Larry, Penn'in adına neyi saklıyordu? *Penn kimdi?* Nereden gelmişti? Ailesinden mi? Geçmişi?

Bana kendinden küçük bir parça vermişti ama benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına.

Çelik!

Yatakta dik oturdum ve Penn'in beni iş yerinde pusuya düşürdüğü günü hatırladım. Kat denetimlerimi yaptığım ve bir erkeğinkinden takım elbise diktiren küçük bir çocukla karşılaştığım gün.

Master Steel.

Soyadı Gio ile aynı.

Bu Stewie ve Gio'nun akraba olduğu anlamına mı geliyor?

Argh!

Bana rehberlik edecek Penn olmadan bu kargaşayı nasıl çözebilir ve anlamlandırabilirdim?

Penn hayatımı kurtarmıştı -birçok kez- ama şimdi beni sorularımdan kurtarmasına ihtiyacım vardı.

Bunu yapmasının tek bir yolu vardı.

Onu tekrar görmeliyim.

On Sekizinci Bölüm

Penn

SÜRECİ BİLİYORDUM -daha önce birkaç kez yapmıştım- ama bu işimi kolaylaştırmadı.

İlk seferinde karakolda bir gece geçirmiş, işe yaramaz bir kamu avukatının işlemediğim suçlar için başını sallamasıyla mahkemeye çıkmış ve kefaletimi ödeyecek param olmadığı için çok korkmuştum. İşlemediğim bir suç için hapis yatmaya razı olmadan önce gen pop'a katılmam günler sürdü.

O gece aynı zamanda Arnold Twig ile ilk kez tanışma mutluluğuna erişmiştim.

Şerefsiz.

Üç yıllık cezamın bir yılını, bir ayını çekmiştim - iyi halden dolayı serbest bırakılmıştım.

İkinci kez talihsizlik oldu ama Arnold bir kez daha mükemmel bir günah keçisi olmamı sağlamak için oradaydı.

Nezarethanede bir gece, başka bir gereksiz duruşma, karşılayamayacağım kefalet öneren başka bir bölge savcısı ve sonra tekrar hapse girdim.

Oraya vardığımda, Arnold Twig'in söylememe izin vermeye hiç niyeti olmadığı sırlar hakkında dudaklarımın sıkı sıkıya kapalı kalmasını sağlayan şiddetli bir dayaktan sonra revirde iki hafta kaldım.

Dört yıllık cezamın üç yılını, iki ayını çekmiştim ve iyi halden bir kez daha serbest bırakılmıştım.

Üçüncüsü Elle ile tanıştığım geceydi. Kalbimin dolu olduğu ve başımın ağrıdığı gece, Arnold'un istediği olsaydı, çok daha uzun süre hapiste kalacağımı biliyordum.

Beni olabildiğince hızlı bir şekilde cehenneme geri götürdü. Şafak söktüğü anda beni hücreden çekip aldı ve başka bir bıkkın kamu avukatıyla birlikte bölge savcısına gönderdi. Öğleden sonra, hapishane üniforması giymiştim ve yemek için plastik bir tepsi uzatıyordum.

Hey, en azından o gün yemek yedim.

Yine de o gece... lanet olsun, o gece kurtardığım kızı öptüğüm anılarla kendime eziyet etmeyi bırakamadım, başladığımız şeyi bitirebildiğimizi hayal ettim - daha iyi, daha nazik bir dünyada onu tekrar görmek isterdim ve onu hak edebilmek için sokaklardan kurtulmak için elimden geleni yapardım.

Ve şimdi, kemiklerim hâlâ ağlarken ve giysilerim dövüşten terlemiş bedenimi gizlerken, Arnold bir kez daha davamı hızlandırdı.

Küçük sohbetimizin ardından, resmi bilgilerimi toplama sahtekârlığını tamamlamam için bana bizzat eşlik etti.

"Kıçımı ye" dışında bir şey söylemeyi reddettim.

Ayrıca, adımları, yaşımı ve tüm otobiyografimi vermem için hiçbir neden yoktu. Bu bilgiler zaten onlarda vardı.

Dosyamda tam olarak kim olduğum ve geçmiş mahkumiyetlerimin neler olduğu listelenmişti.

Neydi o? Oh, evet. Bir numaralı olay,

araba hırsızlığı. İki, ağır saldırı ve

hırsızlık.

Üç kez ağır saldırı ve tecavüz.

Bu zaman kaybından sonra, beni yirmi dört saate kadar sevgiyle mezar olarak adlandırılan

hücrelerde tutabilecekleri merkezi rezervasyona transferimi ayarladı. Evsizlerin, sarhoşların ve düşük yakalı suçluların konserve fabrikasına gönderilen çiftlik hayvanları gibi tıkış tıkış bir arada tutulduğu pis hücreler.

İfadem "Avukatımı ara "dan ibaretti ve Arnold parmaklıkları kapatırken Miranda haklarımı tekrarlamaktan büyük keyif alıyordu.

Greg'in hastanede inlerken ve mağduru oynarken onlara verdiği kanıtlar, davamın özel bir dava olmasını sağlamıştı. Beni sisteme gömmeye hazır bir polis şefine sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda davamı hızlandırma ya da yavaşlatma gücüne de sahipti.

Ceza Adalet Ajansı ile yapılan toplantı, Twig'in her emrine boyun eğen ve herhangi bir miktarda kefalete izin vermek için çok tehlikeli bir kaçış riski olduğumu kabul eden bir bölge savcısı sağladı.

Ne yazık ki, önceki eylemlerim böyle boktan bir inkârı destekliyordu çünkü büyük eyaletin hapishanesinde son kez yatmışım, serbest bırakıldığım anda Larry ile birlikte New York'tan uzaklaşmak ve kafamı toparlamak için Los Angeles'a taşınmışım.

Ya Larry duruşmaya katılamayacak kadar geç kalmıştı ya da savunmamı hazırlamakla meşguldü. Sebep ne olursa olsun, ona güveniyordum çünkü neyle karşı karşıya olduğumu biliyordu. Eğer şimdilik uzak durmaya değer olduğunu düşünüyorsa, tamam. Temyize başvuracağından ve bu uzun soluklu, ağırlaştırıcı sistemi harekete geçirmek için erken bir duruşma talep edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Greg de tutuklansa iyi olur.

Gerçek failin yanına kâr kalırken hapse girmeyi içime sindiremezdim. Tekrar söylüyorum.

En azından bu sefer beş parasız, evsiz barksız biri değildim. Param vardı.

Arkadaşlarım vardı.

Bu da Arnie'nin yozlaşmış zihninde benim hapishaneye yeniden yerleştirilmemi son derece mükemmel bir şekilde kontrol etmesini daha da zorunlu hale getirdi.

Bu sefer onun sırlarını saklamaya hiç niyetim yoktu. Bana bir yargıç, bir jüri, bir mahkeme dolusu insan verin ve onlara Arnold'un değerli oğlu hakkında her şeyi anlatayım.

Tabii ki şişlenmediğim sürece.

Kahretsin, Elle'i özledim. Özgür olmayı özledim.

Bu yerde saatler birbirine karışmaya meyilliydi. Pencerelerinde parmaklıklar, tabanında kelepçeler olan bir minibüse bindirildiğimde kaç saat geçmişti hiçbir fikrim yoktu.

Ellerim ve ayak bileklerim kelepçeli bir şekilde otobüse bindim ve zincir şakırtısı beni yerime kilitledi.

Bağlantıların çıkardığı ses bana Greg'in Elle'i zincirlediğini hatırlattı.

Ona zarar

verdiğini.

Neredeyse tecavüz

edecekti.

Öfkem ve onu tekrar yumruklama arzum, isteğim dışında kapana kısılmış olmaktan duyduğum korkuyu gölgede bırakmaya yardımcı oldu. Durmaksızın kabaran öfke beni herhangi bir yiyecek ya da içkiden daha iyi besledi ve memurun kapıyı kapatmasına ya da şoförün minibüsü vitesine takıp beni karakoldan hapishane bloguna götürmesine dikkat etmedim.

En azından Arnold bir pislik gibi ofisine çekilmişti.

*

Ceza İnfaz Kurumuna vardığımda, nihayet kanı temizlemek için bir duş aldım, kurum doktoru tarafından hızlı bir kontrolden geçirildim, nazikçe daha fazla ağrı kesici reçete etti ve bir erkeğin yaşayabileceği en aşağılayıcı şey olan kontraband araması yapıldı.

Temizlendikten ve koyu yeşil hapishane üniformasını giydikten sonra, battaniye, yastık ve dış

fırçasından oluşan olağan karşılama paketiyle karşılandım ve ardından ışıkların sönmesi için uyarı zilinin çalmasına az bir süre kala tutukluların tutulduğu hapishaneye götürüldüm.

Şimdilik, duvara yaslanmış iki ranzalı bir hücre bana aitti.

Bunun değişeceğinden hiç şüphem yoktu, ama bu gece, bu lanet mahremiyetin tadını ıkaracaktım. En üst ranzayı seçerek battaniyemi serdim, yastığımı kabarttım ve çukurlu tavana bakarak uzandım.

Her santimim acıdı.

Başım, ellerim, göğsüm, bacaklarım... *her şeyim*.

Ancak sıcağa ve eklemlerimdeki zonklamaya rağmen, fiziksel rahatsızlıklardan başka bir şey hissetmeyi bekledim.

Adaletsizlikten acı çekmek ve yabancı bir yerde olmaktan rahatsızlık duymak. Bir uyuşturuu bağımlısının tatminsiz iştahıyla özgürlüğü ve açık alanları arzulamak.

Ve acı çektim.

Ama kendimi buranın yabancı olduğuna inandıramazdım. Hiç de yabancı değildi.

Tanıdık bir

yerdı. İkinci bir

ev.

Varlığımın her zerresinden nefret ettiğim, iyi bilinen bir yer.

Hoş geldin fısıltısı üzerime fısıldadı, zengin olduğum, önemsendiğim ve ikolatamı paylaşan, bana aşık olan ve sonra gerçeği duyduğunda bile bana bir pislikmişim gibi bakan kıza takıntılı olduğum son birkaç yılı sildi.

Özrü kulaklarımda yankılandı.

Gözyaşları hafızamda parlıyordu.

Ben onu incitmiştim, ama o da

beni incitmişti.

Ve şimdi, ben buradaydım, o da oradaydı ve bozuk olanı düzeltmenin bir yolu yoktu.

"Siktir." Yastığımı yumrukladım, yuvarlandım ve gözlerimi kapattım.

On Dokuzuncu Bölüm

Elle

"Onu görmeliyim."

Arka planda bir telefon daha çaldı, ama Larry cevap vermek için görüşmemizi sonlandırmak için bir o. bahane uydurmadı

İç çekti ama bu zalimce değildi, daha çok bana ne teklif edebileceğini şaşırmış gibiydi. "Bunu ayarlayabilirim ama birkaç günlüğüne değil. Yeni mahkumlara ziyaretçi kabul edilmeden önce bir bekleme süresi verilir." "Yeni mahkumlar mı?"

"Kefaletle serbest bırakılmadan tutuluyor. Şimdiden temyiz başvurusunda bulundum ve iki yıl içinde olmayan bir duruşma tarihi için mücadele ediyorum. Onu geri alacağız ama adalet sistemi çok eski. Zaman alacak."

"Zaman mı?" Nefesimi içime çektim. "Ne kadar zaman?" "Söyleyemem. Ama yapabildiğim kadar kısa olacak."

Kalbim dibe vurdu, utanç içinde yuvarlandı, midemde katran ve tüyle kaplanana kadar suçlulukla kaplandı. "Ama... o yanlış bir şey yapmadı."

"Daha önceki kilitli kaldığı zamanlarda seninle aynı fikirde olurdum." Sesinde yorgunluk vardı ve bana çok kısa bir süre önce ciddi şekilde hasta olduğunu ve Penn'in ona baktığını hatırlattı. Şimdi sıra Larry'deydi.

Kaç kere onun sırası geldi?

"Önceki zamanlar mı?" Sesim küçük ve çekingendi. Sorum tereddütlüydü. Larry kararsızlığımı duymuştu.

Bunun için kendimden nefret ettim. Gerçeğe çok yaklaştım ve daha fazlasını öğrenecek cesaretim olduğundan emin değildim.

Ne kadar çok yaparsam, kendime o kadar çok lanet ettim. Penn'i bulmak için daha fazla çabalamadığım için kendime lanet ettim. Ondan şüphe ettiğim için. Onu incittiğim için.

Kibri ve ince zalimliği, hayal bile edemeyeceğim bir hayatın yalnızlığını ve zorluklarını gizlemek için mükemmel bir maske olmuştu.

Kader bana karşı çok cömert ve nazikti. Penn için tam bir kaltaktı.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Bir kez daha onu korumanın, onun için yemek pişirmenin, şüphelerimi affederse bana bakacağını bildiğim şekilde ona bakmanın hayallerini kurdum.

Sage masamın üzerinde vals yaptı, not defterimin üzerine yan yattı, ben zihnimde dönüp dururken özür dilemeden kucaklanmayı istedi.

Parmaklarım otomatik olarak onun yumuşak kürküne battı. Belle Elle'in kulesindeki ofisime göz kırptım, Penn'in yaşadıklarına dair korkunç hayallere dalmak yerine şimdiki zamana döndüm.

"Evet," dedi Larry. "Daha önce de tutuklanmıştı." Sanki bir çekmeceyi kapatmış gibi bir şey çarptı. "Örneğin Central Park'ta seninle birlikte olduğu gece."

Donup kaldım. "Ne olmuş ona?"

"Ağırlaştırılmış soygun, silahlı saldırı ve tecavüze teşebbüs suçlarından sekiz yıl hapis cezasına

çarptırıldı." "Ama bu bir yalan!"

"Fark etmez. O zamanlar onun için mücadele edecek kimsesi yoktu. Reşit olmamasına rağmen ilk tutuklandığında ve yetişkin cezaevinde tutulduğunda da desteği yoktu. O suçu işlemedi

Ama sırf kötü şansı ve yüz hatlarının bir başkasına benzemesi yüzünden cezasını çekti." Zihnim allak bullak oldu, başım dönmeye başladı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yani Elle, ilk seferinde on üç ay yattı ve iyi halden erken çıktı. Devlet ona gidecek bir evi, görecektir bir ailesi ya da geçimini sağlayacak bir işi olup olmadığını sormadı. Onu hiçbir şey almadan dışarı attılar - cebindeki tiftik bile yoktu çünkü onu tutukladıklarında tiftiği yoktu."

"Bu...korkunç." Daha fazla duymak istemedim.

Gözyaşları bakışlarımda sallanarak ofisimin dans etmesine ve Sage'in gri bir lekeye dönüşmesine neden oldu. Belle Elle birdenbire bir kölelik kulesi değil, bir güç sütunu oluvermişti. Bu benim temel varlığımıydı. Bu şirket beni zengin ve güçlü yapmıştı.

Bu serveti başka şekillerde kullanmamın zamanı geldi - masum insanları özgürleştiren şekillerde.

Larry gururla kıkırdadı. "İdare etti. O becerikli bir delikanlı. Hırsızlık yaptı -bu konuda masum değil- ama bunu sadece hayatta kalmak için yaptı. İkinci suçlama sözde bir arkadaşının ihanetiydi ve kötü şansın, kötü zamanlamanın sonucuydu. Hırsızlıktan ve ev sahibini bayıltıp karısını taciz etmekten ceza aldı."

Nefesim kesildi. "Bu doğru olamaz. O asla-"

"Tabii ki yapmaz," diye tersledi Larry. "Ona komplo kuruldu."

Parmaklarım telefonumu sıkıca kavradı ve Penn'in geçmişiyile ilgili karmaşık hikâyenin içine daha fazla düştüm. "Nasıl?" "Penn geceyi geçirmek için yatağına doğru yürürken, sözde arkadaşını görmüş."

Arkadaşım söz konusu eve girdi. O da takip etmiş. Adamın aklını başına getirmeye çalıştı, ancak kadının kafası karıştı ve kendisine dokunanın Penn olduğunu düşündü, adam da sersemlemiş ve beyni sulanmış bir halde uyandı ve onu suçladı. Gerçek suçlu polis gelmeden önce kaçmıştı. Penn'in işlemleri tamamlandığında haberi duymuş ve Penn'in tutuklanmasına bizzat nezaret etmişti. O noktada artık çok geçti."

Tüylerim diken diken oldu. "O mu?"

Larry boğazının arkasından nefret dolu bir ses çıkardı. "Arnold Twig."

Sadece bu isim bile öfkeyle ürpermeme ve Penn'in talihsizliğine sebep olduğu için gözlerini oyma ihtiyacı duymama neden oldu. "Peki Arnold Twig kim?"

"Sean Twig'in babası. Penn'in kabusu."

*

Bu garip konuşmayı tekrar tekrar düşünmeden edemiyordum.

Larry açık sözlü ama aynı zamanda gizemliydi.

Bu Arnold Twig, Penn'e iftira atmaktan nasıl

kurtulmuştu? Neden bu konuda hiçbir şey yapılmamıştı?

Penn'in kendisi neden bir ihbarcı olmamış ve olanları dünyaya haykırmamıştı?

Benden çalındığı gece tecavüz ve saldırı suçlamasıyla ilgili ifade vermem için neden benimle hiç iletişime geçilmedi?

Sokaktaki kapüşonlu adamın onuru ve omurgası vardı. Tecavüze uğramama izin vermedi çünkü ahlaki olarak yardım etmek zorundaydı. Bu güçlü ahlaki kod, kendisi için de ayağa kalkardı, değil mi?

Sorularım bana sürekli eşlik ederken, gün diğerleri gibi geçti. Ama diğerleri gibi hissetmedim.

Farklıydı. Garipti.

Ancak takvim değişmemişti. Benim vardı.

David ve babamla birlikte polisin sorularını yanıtlamak ve Greg'le ilgili ifademi vermek üzere şehir merkezine gittikten sonra Belle Elle'e girdiğim andan itibaren çalışacak zihinsel kapasitem kalmamıştı.

Fleur bile şok içinde donup kalmış ve orada ne yaptığımı öğrenmek istemişti.

Ona sosyal olarak kabul edilebilir bir yanıt vermiştim: Bu imparatorluğun başındaydım ve zaten birkaç gün uzak kalmıştım. Daha fazlasını kaçıramazdım.

Bu bir yalandı.

Asıl neden artık evde tek başıma oturamamamdı. Penn'in kiralık kasasını yağmalayamaz ve bakışlarında yaşlanmış bilgelik ve zulüm olan biraz daha genç bir adamın yakışıklı vesikalık fotoğrafına bakamazdım.

Beni baştan çıkaran aynı güzellik şimdi bir telefon açıp onu arayamadığım ya da kapısını çalıp ona sarılamadığım için kalbimi kırıyor.

Dokunulmazdı, ulaşılamazdı ve bu çok acı veriyordu.

Tek iyi şey Greg'in sorgulanmış olduğunu bilmektir. Hastaneden taburcu edilmeyi beklerken tutuklanmıştı. Diğer taraftan Greg, Penn'e yapılan muamele hakkında kendi ifadesini sunmuş ve onun mümkün olan en ağır şekilde cezalandırılmasını istemişti.

Bu lanet bir gürültü.

Buna açgözlülük neden oldu ve açgözlülük kıcımlı öpebilir.

Greg'in ne kadar kindar biri haline geldiği midemi bulandırmayı hiç bırakmadı. Çocukluğumdaki bir çocuk nasıl böyle işbirlikçi, kiskanç bir pislik haline gelebilirdi.

Penn'le aynı hapis haneye girip girmeyeceği ya da en yakın arkadaşının kızının tek oğlunu hapse gönderdiğini bilmenin Steve'in Belle Elle'deki geleceği için ne anlama geleceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama bu benim hatam değildi ve endişelenemeyecek kadar yorgundum.

*

Akşam altı oldu ve ben verimli bir gün geçirmek yerine zamanın nereye gittiğini hatırlayamadım.

Web sitesi tarayıcımda mahkeme süreçleri ve yeniden suç işleyenlere ne olduğuna dair bilgiler vardı. Geçmişim, mağdur cezanın tamamını talep ettiğinde salıverilmenin ne kadar düşük bir ihtimal olduğuna dair araştırmalara yer veriyordu.

Greg sadece Belle Elle'i benden almaya çalışmamıştı, aynı zamanda Penn'i de benden alma gücüne sahipti.

İçinde mayalanmakta olan öfke taşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Onun yüzünden hiçbir şey basit değildi. Greg bir hiç uğruna bir şeyi hak ettiğini düşündüğü için.

Bundan kurtulamaz.

Keşke sadece siyah ve beyaz olmayan davaları nasıl savunacağıma dair daha fazla bilgilim olsaydı. Ama bu konuda korunaklıydım. Larry'nin ne yaptığını bildiğini ummaktaydım - ki bu beni çıldırtıyordu, çünkü yardım etmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Google'da Arnold Twig'i arattığımda öfkemin üzerine bir nefret çekirdeği daha eklenmişti: polis şefi, aşevinde yarı zamanlı gönüllü, bir çocuk babası ve her yönüyle iyi bir vatandaş. İnternetteki az sayıdaki fotoğrafı, ütülü kıyafetleri ve mantıklı ayakkabıları tercih eden yaşlı bir beyefendiyi tasvir ediyordu.

Penn için neden böyle bir tehdit oluşturduğunu anlayamıyordum. Bir ses başımı kaldırdı.

Dağınık düşüncelerimden sıyrılıp kapıya baktım. "İçeri gel."

Fleur'u bekliyordum. Yardımsever asistanımı ve arkadaşımı gece için ayrılmadan önce gördüğüm için minnettar bir şekilde nezaketle gülümsedim.

Gerçek ziyaretçi gülümsememi mermere çevirdi. Yüzümü buruşturmamı onun arkasına sakladım.

"Steve... bu ne sürpriz."

Onu görmek gibi bir arzum yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı, beni özür yağmuruna tutmuştu ama ona olan düşkünlüğümle oğluna olan nefretimi birbirinden ayıramıyordum.

Steve eşikte oyalandı. "Elle, merak ettim de... bir dakikanı alabilir miyim?"

Steve ve Greg arasındaki benzerlikleri ilk kez fark ettiğimde kalbim hızla çarptı. Çene hatlarının uyuşması, ağızlarının bazı kelimeleri şekillendirmesi, hatta burunlarının aynı genetiği paylaşması.

Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama bu Greg beni yumruklamadan ve tam olarak ne yapmaya çalışmak için beni eyaletin öbür ucuna götürmeden önceydi? Ona aşık olmam için bana tecavüz mü etti? Baskı altında evlenmemiz için birini ayarlamak ve evlilik cüzdanının Greg'i dava altında gömmek için tutacağım avukatlara karşı dayanacağına inanmak mı?

Aptal.

Ellerimi masamın üzerine koyarak ayağa kalktım. "Sanırım Greg'in ne düşündüğünü açıklamak için bir dakikadan fazlasına ihtiyacın olacak, Steve." Sesimde hızlı bir otoriteden başka bir şey yoktu. Yıllar boyunca yaptığı rehberlik için minnettarlık ya da birlikte büyüdüğüm bir baba figürüne karşı dostluk yoktu.

Ben onun patronuydum.

O benim çalışanımdı.

Aynı zamanda bir daha asla görmek istemediğim adamın babasıydı.

Mavi ceketinin alt kısmını çekiştirerek ofisime girdi. Akıllıca davranarak kapıyı kapatmadı. Şimdiden kapana kısılmış gibi hissediyordum ve ayrılan personelin sesleri koridorda yankılanarak beni de onlarla birlikte koşmaya davet ediyordu.

"Haklısın." Masamın önünde durdu.

Sage, hislerimi anladı ama nedenini bilmiyordu, her zaman yaptığı şeyi yaptı ve haliya atlayarak ayak bileklerine sarıldı.

Hüzünle gülümsedi, gözlerinden yaşlar ve daha fazla özür akıyordu. "Kahretsin, Noelle. Çok özür dilerim." Bakışları morluklarımın üzerinde gezindi - acının siyah gözleri ve kısa süren rehine durumunun anıları. "Bu kadar korkunç bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. O Greg." Omuz silkti. "Hiçbir zaman şiddet yanlısı olmadı. Ağgözlü ve şımarıktı, evet, ama..." Ellerini iki yana açtı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana nerede olduğunu söyle."

"Hâlâ hastanede. Sanırım yarın taburcu edilecek." Yere baktı. "Sonra da polis karakoluna nakledilecek sanırım."

Yarın.

Bir yandan, bu kadar çabuk halledileceğine sevinmişim. Diğer yandan, Penn'e karşı suçlamaları düşürmesi için onu tehdit etmek için bana fazla zaman vermedi.

Ne yapacaksın?

Plan hiçbir yerden gelmemişti ama... mantıklıydı.

Bu çok saçma.

Ama ne olmuş yani?

Penn'e yardım etmek için başka bir yeteneğim ya da yolum yoktu.

Bir şeyler yapmak

zorundayım. Aptalca bir şey

bile olsa.

Penn'e, onu suçlayan adam üzerinde gücü olan bir kadından daha iyi kim yardım edebilirdi? Eğer bu gücü kullanmak istiyorsam, hızlı olmalıydım.

Steve benim aceleyle oluşturduğum, çılgınca aptalca planımı ya da Greg'in canını acıtacak bir

tekme atma ve *ona* acı çektirme düşüncesinin tenimi ısıttığını fark etmedi.

"Gerekli kıdem tazminatı paketlerini oluşturmak için insan kaynaklarıyla anlaştım. Belle Elle'e geri dönmeyecek." Sage kuyruğunu kaldırıp uzaklaşmadan önce onu sevmek için eğildi.

"Teşekkür ederim."

Bu işi hallettiğine sevindim ama sözleşme maddelerinin etrafından dolanmak ve tatil ücreti ve kalan hastalık izniyle ilgili pazarlık payımızı yerine getirmek zorunda kaldığımız için sinirlendim.

Ona zaten benden kopardığından bir kuruş fazlasını vermek istemiyordum. Ama Greg'e tekrar peşime düşmesi için de bir sebep vermeyecektim - beni haksız yere işten çıkarması için ya da başka bir şekilde.

"Yarın polis tarafından saat kaçta alınacağını biliyor musunuz?" Sorumu duygudan yoksun bir şekilde yönelttim. Ancak, iki tarafı vardı. Biri masum. Biri komplo.

Greg'in parmaklıklar ardında olmasını istedim.

Ama onunla birkaç dakika yalnız kalmadan önce değil.

Yapma bunu.

Çok kötü geri tepebilir.

Kendime susmamı söyledim.

Üç yıl boyunca Penn'e yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Bunu tekrar yapmamın imkânı yoktu. Kendimle asla yaşayamazdım.

Vücudumu sert tuttum; sırlarımı sakladım. Penn'in kutusunda Gio'nun ehliyetini bulduğumdan beri bir tohum ekilmişti. Bu tohumun ne olduğunu ya da bana hangi eylemleri yaptıracığını bilmiyordum ama şimdi filizlenmişti, bir çiçeğin güneş ışığını zorlaması gibi gerçeği zorluyor, bana bir planın taslağını veriyordu.

Ne yapmam gerektiğini

biliyordum. Penn

İsimsiz'di.

İsimsiz Penn'di.

Bu beni rahatsız edici bir duruma soktu.

İsimsiz, bir borcum vardı. Bu borç hâlâ yerine getirilmedi ve asla ödenmedi. Penn'e, geçmişte tekrarladığı ve beni kurtardığı için teşekkür borçluydum ama bu onun davranışlarını temizlemedi. Bunu düzeltmek için herhangi bir şansımız olacaksa, *gerçek* onu tanımalıydım... arkasına saklandığı birçok yüzü değil.

İsimsiz-gençlik aptallığının yıldırımıyla ona aşık olmuştum. Penn-Söylediği her yalanla aşık olmuştum.

Aynı şey onun da başına gelmiş gibi görünüyordu. İkimizin

de kinleri vardı.

Belki de üçüncü bir şans yanlış giden her şeyi düzeltebilirdi.

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen öğleden sonra erken saatlerde?" Steve söyledi. "Sanırım sabah son bir kontrolü var."

Ya şimdi ya da asla.

Turkuaz dolmakalemimi elime aldım ve avucuma vurdum. "Onu görmek istiyorum." "Ne?"

Steve ensesini kavradı. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Çok kötü. Ben de istiyorum."

Yüzü buruştu. "Ah, tamam. Seninle geleceğim ve güvende olmanı sağlamak için arabuluculuk yapacağım." "Hayır. Kendi başıma olmak istiyorum."

"Ama-" Cildi hastalıklı bir solgunluğa büründü. "Elle, ondan nefret etmekte sonuna kadar haklısın. Bu sabah ifade verdiğini biliyorum, ki bunu yapmaya hakkın var. Ama lütfen... sen ondan daha iyisin. Sen her zaman hepimizden çok daha nazik ve akıllı oldun."

Ses tonu yalvarmaya dönüştü. "Ona çok öfkeliyim ve yaptıklarından sonra ona nasıl oğlum

diyeceğimi bilemiyorum ama dostluğumuz adına sana yalvarıyorum, lütfen onu hapse gönderme."

Yüzümden soğuk bir gülümseme geçti. "Gerçekten bunun üzerinde herhangi bir gücüm olduğunu mu düşünüyorsun? Yaptığı şeyin hesabını vermek zorunda."

Başı öne eğikti. "Biliyorum. Ben sadece... kahretsin, bu şekilde bitmesi beni öldürüyor."

"Beni kurtarmaya gelen adamın Greg'in ifadesi yüzünden şu anda hapiste olması beni öldürüyor." Başımı eğdim. "Sence bu adil mi?"

Yutkundu. "Hayır. Bu hiç adil değil."

"Beni kurtarmak için Greg'in aklını başına getiren David olsaydı, sence şu anda kefaletle serbest bırakılmadan hapiste çürüyor olur muydu?"

Ağır bir iç çekti, vücudundaki hava dışarı atılıyordu, yalvarmak için geldiği her ne ise geri teptiğini biliyordu. "Hayır. Haklı olurdu."

"Aynen öyle."

Öfkem içimde hızla ilerlerken ellerim kıvrıldı. "Greg masum bir adamı hapse atmanın bedelini ödemeli, bana yaptıklarının hesabını vermekten bahsetmiyorum bile."

Steve irkildi. "Bunu yapmaya hakkın var."

"Bunları yapmaya hakkım olduğunu söyleyip duruyorsunuz ama sesiniz aksini söylüyor."

Göz teması kuramayarak başka tarafa baktı. "Bu benim için çok zor, Elle. İkinizi de seviyorum. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Greg'den yaptığı şey için nefret ediyorum ama yine de içimde onu koruma ihtiyacı var."

"Tıpkı benim Penn'i koruma ihtiyacım olduğu gibi." "Biliyorum."

"Oğlunla konuşacağım, Steve." Öne doğru eğildim, ağırlığımı masamın üzerine vermekten bileklerim ağrıyordu. "Ama az önce söylediğin gibi, ben ondan daha iyiyim. O benden alabileceğini düşünen açgözlü küçük bir piç. Onun seviyesine inmeyeceğim. Penn'in özgürlüğünü istiyorum ve Greg bana istediğimi verecek. Bana borçlu Steve. Öyle ya da böyle istediğimi alacağım, eğer bununla başa çıkamayacaksan, insan kaynaklarını ayarlayıp sana rahat bir emeklilik paketi sunabilir ve ilişkimizi hemen kesebilirim."

Ellerini kaldırdı. "Hayır, bunu işimden ayrı tutabilirim." Sesini alçalttı. "Babanı en az Greg'i sevdiğim kadar seviyorum. Greg benden alınır, destek olacak birine ihtiyacım var. Babanın kalbi, ona göz kulak olacağım."

Kendi babama göz kulak olamayacağımı söyleme cüreti karşısında biraz irkildim ama iki yaşlı adamın paylaştığı bağı biliyordum. Oğlunun davranışlarından sorumlu değildi. Aileyi kan bağı oluşturuyor diye suçu da paylaşımları gerekmediğini unutmamalıydım.

Penn, Larry ya da Stewie'nin kanını paylaşmıyordu ama onlar bir aileydi ve ne olursa olsun birbirlerinin yanında duracaklardı.

Tıpkı benim yapacağım gibi.

Yarın Greg'i küçük bir ziyarete gideceğim.

Tıpkı Steve'e söylediğim gibi, öyle ya da böyle istediğimi alacaktım.

Yirminci Bölüm

Penn

İKİ BUÇUK YIL ÖNCE

"Bir ziyaretçiniz var."

Okuduğum yerden başımı kaldırdım. Islah Dairesi'nin kütüphanesi daha önceki ziyaretlerimden bu yana epey yol kat etmişti ama yine de biraz bakıma ihtiyacı vardı. Yırtık muşamba çirkindi ve kitapların çoğunun sayfaları, onları özenle kullanmayan piçler yüzünden eksikti. Ama en azından hükümet bazı kitapların mahkumların erişimine açık olmasını şart koşuyordu.

Buradaki üçüncü görevimin son altı ayında, hukuk, şirket yapısı ve diğer akıl almaz jargonla ilgili ağır ciltlerin çoğunu okudum. Çoğu zaman beni uyutuyor, neden zahmet ettiğimi merak etmeme neden oluyorlardı.

Dışarı çıkıp da araştırdığım şirketlerin ticaretini yapacak ya da yol boyunca tanıştığım evsiz çocuklar için bir şekilde yoktan bir topluluk inşa edecek param olacak gibi değildi.

Ama bir şekilde hayat piyangosunu kazanacağıma ve tüm bunların değişeceğine dair milyonda bir şansım olduğu için okumayı asla bırakmadım.

Berbattı çünkü hapse girmeden birkaç ay önce Gio'nun küçük kardeşi Stewie ile tesadüfen tanışmıştım. Bir gece, gece sonu atıklarını sokak çocuklarına bağışlayan bir pizzacının arkasında tanışmıştık.

Gio ve ben pek anlaşıyorlardık - esas olarak beni 'hapisten bedava çıkış' kartı olarak kullanan sık kafalı Sean'la olan arkadaşlığı sayesinde, ama Stewie onların dünyasına kapılmak için çok gençti.

Sean ve Gio'nun nasıl bu kadar aptalca arkadaş oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir polis şefinin oğlu ve yetim, evsiz bir çocuk. Tıpkı biz sokak farelerinin çoğu gibi, gençlerin de gidecek bir ailesi yoktu.

Gio Stewie'yi başarıyla saklamış ve suç işleyerek geçimini sağlamıştı. Sean tekme arıyordu ve bunu teşvik etti.

Onaylamadım, ama kardeşler arasındaki sevgiyi onayladım ve neredeyse onun gibi ilgilenecek bir kardeşim olmasını diledim.

Stewie'yi severdim. Hayatın daha iyi olacağına dair çocukça saflığı hoşuma gidiyordu.

Ama sonra, bu kadar yalnız olmadığım anlamına gelse bile, herhangi biri için böyle boktan bir varoluş dilediğim için kendime lanet ettim.

"Beni duydun mu?" Memur cılız sandalyemin ayağını tekmeledi. "Ziyaretçi."

Hakikat, adalet ve mahkemenin beni nasıl yüzüstü bıraktığına değil de ne yapması gerektiğine dair kitabı kapattım ve başımı kaldırdım. "Hiç ziyaretçim yok."

En azından görmek istediklerimi.

Sean'ı kesinlikle görmek istemiyordum. Peki Arnold Twig? Kesinlikle hayır. Birbirleri kadar kötülerdi.

"Çok kötü. Sende bir tane var ve gitmiyorlar."

Yaygara koparmayı, bu dangalağın kafasına kitapla vurup azarlamayı ve bir ay boyunca ziyaretçi kabul etmemeyi düşündüm. Ama bu sefer sekiz yılım vardı. Dışarıda gidecek başka yerim yoktu ama burada yavaş yavaş ölüyordum. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Çimenlere

ihtiyacım vardı. Beyzbol sahalarına ve içimin sahiplerini değiştirip ona ait olmak için sıçramamı sağlayan bir kızla çikolata öpücüklerine ihtiyacım vardı.

Siktir... şu kız.

Son altı aydır benim için kurtarıcı bir lütuf olmuştu. En son ne zaman düşünecek iyi bir şeyim olduğunu hatırlayamıyordum... ama o öpücük? Dostum, en soğuk olduğum gecelerde beni ısıtmıştı. Elimde göğsünü hissetmek... Vay canına, bu lanet kabusu yaşarken bana güzel rüyalar verdi.

Memur masaya yumruğuyla vurduktan sonra üniformasının hapishane tulumunun üzerine geçirdiği meşhur tasmayı çekerek uzaklaştı.

İsteksizce kitabı elimden bıraktım ve onu takip ettim.

Sean bir daha buraya gelirse pişman olur. Kurallar ya da değil. Bana fazladan birkaç yıla mal olsa bile suratını dağıtırdım.

Sean'a yumruk atarsan hayat kazanırsın.

Sean'ı yumruklayınca Arnold başından beri istediği şeyi elde etmiş olacaktı. Beni çarmıha germek için bir sebep.

Hayır, hayatımı değersiz bir yüz darbesiyle heba etmek ne kadar tatmin edici olsa da, benim daha büyük planlarım vardı. Birinin bunu ödemesi gerekiyordu.

Bir şekilde yasanın işlemesi gerekiyordu.

Aksi takdirde, nasıl berbat bir toplumda yaşıyor olurduk?

*

"Merhaba, Penn."

Kaşlarımı çatarak, kravatlı gömleğinin üzerine kanvas bir ceket geçirmiş, keten pantolonlu yaşlı bir moruğun elini sıktım.

Onunla hayatımda daha önce hiç karşılaşmamıştım. "Sen de kimsin be?"

Avuçlarımızı sıktıktan sonra ayrılırken sırtıttı. Özel bir odadaki (normal mahkûmların sevdiklerini gördükleri karşılama salonu değil) metal masa ve sandalyeleri işaret ederek önce o oturdu, benim de ona katılmamı bekledi.

"Benim adım Larry Barns. Yeni avukatınızım."

Ne oluyor lan?

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yaklaşık altı ay geç kaldınız." Etrafa el salladım.

"Etrafına bak." Larry sanki bir sırrı varmış gibi sırtarak bir kez daha sandalyeyi işaret etti.

"Lütfen. Oturun."

Bir an duraksadım, artıları ve eksileri tarttım, bir pislik mi yoksa iyi biri mi olacağımı düşündüm.

Ah, her neyse... Gidecek başka yerim yok.

Kitap hala orada olacaktı. Geçen hafta serbest bırakılan Henry dışında onları okuyan tek kişi bendim.

Adam parmaklarını, üstünde adımın yazılı olduğu bir dosyanın üzerinde birleştirdi. Penn Michael Everett.

Beni ölmüş babam Michael Everett'e bağlayan tek şey. Annem beni doğururken öldü ve babam on iki harika yıl boyunca bana bakmak, çalışmak, normalmiş gibi davranmak ve içinde delikler açan depresyonu gizlemek için elinden geleni yaptı.

Sonunda onu depresyon öldürmedi. Bir gün onu yatağında ölü bulana kadar kontrol ettirmediği ve hakkında tek kelime etmediği testis kanseriydi.

Çocuk Koruma Hizmetleri devreye girdi ve çoğu yetimin başına gelen aynı acıklı hikaye başladı. Farklı okullar, farklı aileler arasında mekik dokudum, ta ki bir gün asla geri dönmeyene kadar.

New York sokaklarında kayboldum ve beni istemeyen insanlara yük olmak yerine bir yetişkin oldum.

"Burada mahkumlar üzerinde bir vaka çalışması yapıyorum. Tutuklanma ile jüri duruşmaları ve şartlı tahliye arasında ne kadar süre geçtiğini inceliyorum." Bay Barns dosyamı açtı. "Size buradaki mahkumlarla aynı nezaketin gösterilmediğini fark ettim."

diğer mahkumlar. Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Kollarımı kavuşturdum.

"Hayır."

Yediğim dayak Arnie'nin sırları üzerinde hâlâ süper yapıştırıcı etkisi yapıyordu. O pislikten tüm varlığım ile nefret ediyordum. Ama oğlundan daha da çok nefret ediyordum - benim boyumu ve yapımı paylaşan, rahatlıkla benzediğim oğlundan, yani onun suçları için mükemmel bir kurban çocuktum.

Kaptan Sevgili Baba'nın bir suçlu oğlu olamazdı, değil mi? Bu yüzden suçu benim üzerime yıkmak ve Sean'ı tertemiz tutmak için gücünü kullandı.

"Biliyorsun, ben normal bir avukat gibi değilim." Larry bana dışarıdaki otomattan aldığı buz gibi bir kutu kolayı uzattı.

Bir yanıma ona bir kuruş bile borçlu olmak istemediğim için almak istemedi ama bir yandan da saf şekeri tatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Kaptığım gibi içkiyi açtım ve yudumladım. Dilime ekşi baloncuklar çarptı.

Tanrım, tadı çok güzel.

Elimin tersiyle ağzımı silerek mırıldandım: "Normal bir avukat olup olmaman umurumda değil. Gerçekleri değiştirmeyecek."

Gözleri kısıldı. "Evet, o konuda. Beni ilgilendiren gerçekler." Sesini alçalttı. "Dosyanızda daha fazla bilgi edinmek istediğim tutarsızlıklar var."

Tavan köşesindeki kameraya bakarken kalbim küt küt atıyordu. Bu bir tuzak mıydı? Bir test miydi? Arnold beni izliyor, hata yapmamı mı bekliyordu?

Böyle bir şey olmaz.

Dişlerimi gösterdim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bence biliyorsun."

Ayağa kalktım. "Geri çekil. Beni rahat bırak."

Sandalyesine yaslandı ve ellerini kaldırdı. "Bunu senin için zorlaştırmaya çalışmıyorum."

"Ama yapıyorsun, o zaman defol git."

Larry dosyayı yavaşça kapattı ve beni ayakta karşıladı. Gözleri yumuşak, nazik ama zekâsıyla keskindi. "Biliyor musun, ben de bir şey söylemeyi reddeden başka bir adamı temsil ediyorum." Başını eğdi. "Stewart Steel adında bir çocuk tanıyor olamazsın, değil mi?"

Dizlerim kilitlendi. Gio'nun küçük kardeşini korumak için içimden şiddet süzüldü. Gio'ya ne oldu?

Bu adam neden Stewie'yi temsil ediyor?

O sadece bir çocuktur. Böyle bir şeyle suçlanamazdı.

"Neden?" Sıkılmış dişlerimin arasında zorladım. "Bunun benimle ne ilgisi var? Ya da seninle, bu konuda?" Beni kandırdığını bilerek gülümsedi.

Piç kurusu.

"Ağabeyini temsil ediyorum. Gio Steel'in bir soygunu örtbas etmeye çalışırken kundakçılıktan tutuklandığı ortaya çıktı. Stewart yangının başlamasına yardım etmiş. Bu gerçekten utanç verici çünkü o çocuk kolay etkileniyor ve sonunun sizin olduğunuz gibi olmasını istemiyorum."

İkimiz de.

"Bak ne diyeceğim." Ellerini çırpı. "Bildiğiniz her şeyi bana anlatmanız karşılığında ben de size bildiğim her şeyi anlatacağım. Tabii ki kayıt dışı olarak. Tam bir gizlilik. Gio'nun neden seninle konuşmamı istediğini söyle. Neden bir komplo olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ve neden sen

serbest kalana kadar Stewie'ye bakmam için bana yalvarıyor, böylece ona kendin bakabilirsin. Size yardım etmeme yardım edin, Bay.
Everett, ve bu yolun bizi nereye götüreceğini göreceğiz."

"Sana neden güveneyim ki?"

Gözleri hüzünlü, ciddi ve tamamen dürüst bir ifadeye büründü.

"Başka kimin var?" Haklıydı.

Nefret ettim ama bir seçim
yaptım. Gerçek için ruhumu
sattım.

Yabancıya başımı salladım ve hayatıma getireceği kargaşayı kabul ettim. Ya
gerçek beni öldürecekti ya da yalanlar beni boğacaktı.

Ölürdüm ve hiçbir fark olmazdı.

Bölüm Yirmi Bir

Elle

"MS. CHARLSTON Greg Hobson'ı görmeye geldi." David, ziyaret etmemiz tavsiye edilen hastane odasının dışında nöbet tutan polis memuruna baktı.

Yol boyunca David'in onaylamamasına maruz kaldım. Duruşu ne kadar aptalca davrandığımı düşündüğünü gösteriyordu. İç sesim bana ne kadar aptal olduğumu söylüyordu. Ama tek düşünebildiğim Greg'in cılız boynunu sıkmaktı.

Arabayı park edip benimle birlikte içeri girerken David çenesini kapalı tuttu. Asansörle dördüncü kata çıkarken, bana bir türlü akıl veremediği için düşünceleri hayal kırıklığıyla doluydu.

Greg'e ne söylediğime dikkat ederdim.

Kulak misafiri olmamak için dikkatli olurdum.

Ama bunu yapmasaydım -son üç yıldır hiçbir şey yapmadıktan sonra- evimdeki tüm aynaları kırmak zorunda kalacaktım çünkü bir daha asla kendime bakamayacaktım.

Muşamba kaplı, cansız koridorda dururken David dudaklarını büzdü ve hızlıca bana baktı. Bir arkadaş ile çalışan arasındaki fark buydu. David benim arkadaşımdı ama sonuçta benim personelimdi ve ne istersem onu alırdım.

Tıpkı Greg'den istediğimi alacağım gibi.

Çünkü başka bir seçenek yoktu. Başarısız olamazdım.

Ellerimi siyah pantolonumun ve krem rengi gömleğimin önünde kavuşturmuş, uzun saçlarımı kafatasımın dibinde düğümleyerek ağırbaşlı bir üniforma tercih etmiştim. Beni daha yaşlı, daha katı... acımasız gösteriyordu.

Greg'in benden korkmasını istedim.

Ne yaptığını ve ona birders vermek için peşinden ne kadar sert gideceğimi bilerek titremesini istedim.

Polis memuru plastik sandalyesinden kalktı ve kemerini yukarı kaldırdı. "Bana söylenmedi-" "Söyleyeceksin. Her an bir telefon bekleyin." Polis memurunun telsizi çatırdarken David gülümsedi

ve bir kadın sesi onu her an bir ziyaretçinin gelebileceği ve girişi boşaltması konusunda uyardı.

"Bu ben oluyorum." Görevliye başımı salladım ve kapının cam penceresinden içeri bakmaya başladım. Memur kenara çekildi ve işte oradaydı.

Artık anlamadığım ve tanımadığım adam. Bir başkasının hayatını çürümüş küçük pençelerinde tutan adam.

"Beş dakika," dedi memur, bir elini kısa sarı saçlarında gezdirerek. "Tek ihtiyacım olan beş dakika." Kapı tokmağını çevirerek David'e baktım.

Dişlerini sıktı, başı hafifçe eğikti. "Size katılmamı isteyip istemediğinizi sorardım. Ama sanırım cevabı zaten biliyorum."

"Biliyorsun." Kolunu okşadım. "Onunla yalnız kalmak istiyorum." Kaşlarını çattı ama kabul etti. "Bana ihtiyacın olursa çılgılık at."

İçimden güldüm. "Anladım."

Derin bir nefes alarak kapıyı ittim ve dezenfektanın keskin kokusunu ve hemşirelerin kıkırdamalarını, ilaç ve çamaşır suyunun altında birlikte büyüdüğüm bir adamın daha ince

kokusuyla değiştirdim.

İçimi aniden minnettarlık kapladı. Hastaneye en son kalp krizi geçiren babamın iyileşme sürecinde başucunda nöbet tutmak için gitmiştim. Birlikte çıkmıştık ve o olmasaydı bugün burada Greg'i ziyaret ediyor olamazdım.

Polis merkezini arayıp bir görüşme talep etmiştim ama telefonda gülüp geçmişlerdi.

Larry'den bunu ayarlamasını istemiştim -bunu kolaylaştıracak bağlantıları olduğuna inanarak- ama müvekkili olmayan bir suçlu üzerinde yargı yetkisi yoktu.

Babam bana iyi geceler dilemek için içeri girdiğinde bu durum beni gözyaşlarına boğdu ve öfkeliendirdi. Hayal kırıklıklarımı anlatmışım ve o da arkadaşlarından birine yardım edip edemeyeceğini soracağını söylemişti.

Bu sabaha kadar bundan bir şey çıkacağına dair hiç umudum yoktu.

Ama yorgun argın ofisime girdiğim anda babam Patrick Blake sayesinde bir toplantı ayarladığımı söyledi.

Kaçırılmamdan sonraki güvence ve kucaklaşmalarımdan beri babamla fazla vakit geçirememiştim ama bana haberi verdiğinde onu öyle bir sıktım ki.

Görünüşe göre Patrick Blake -balıkçılık arkadaşı ve golf tutkunu- aslında bir yargıçmış.

Belle Elle son birkaç on yıldır kendi davalarından ve mahkemelerinden kurtulamamıştı ve neyse ki babam bu süreçte birkaç kişiyle arkadaş olmuştu.

Yüksek bir yargıçla balık tuttu. Bir bölge savcısıyla golf oynadı. Kar tanesi kişiliklerini rencide eden yanlış beden ölçüleri gibi saçma sapan şeyler için dava açmaya çalışan kaprisli insanların elinden tutmuş arkadaşları vardı.

Bir kez bile iltimas ya da bu tür iddialarla mücadele etmek için yardım istememişti. Ama benim için onay istemiş ve Penn'in hayatını kurtarmak için ihtiyacım olan beş dakikayı bana vermeyi başarmıştı.

Penn için olduğunu söylediğimden değil.

Hayır derdi.

Bu kâbustan önce Penn'i onaylamıştı ve beni kurtarmak gibi asil bir şey için haksız yere hapsedilirken onun yanında duracağını umuyordum. Ancak Penn'in önceki mahkûmiyetlerini ya da kötü geçmişini onaylamazdı.

Babam iyi bir adamdı ama baştan aşağı züppeydi. Sadece en iyilerin en iyisi kızıyla evlenebilir ve Belle Elle'i yönetebilirdi. Beni Greg'le bir araya getirmek için bu kadar enerji harcarken, onun hepsinden daha kötü olması ikiyüzlülüktü.

Kapıyı sert bir tokatla kapatıp dikkatini çektiğimde Greg gözlerini açtı.

"Kahretsin... Elle?" Yatakta daha yüksek bir yere oturdu, dağ gibi beyaz yastıklara sürtündü, teni hastalıktan beyaz değil sağlıktan pembeydi. "Ziyarete geldim. Her şeye rağmen beni seviyorsun, ha?"

Sırtışı beni öfkeliendirdi.

Penn hapishanede kim bilir neler yaşarken onun burada şımartılmasından nefret ediyordum.

Öfkemi bastırmak için ellerim kıvrıldı. "Kapa çeneni, Greg."

Alnı çatıldı. Bir an için misilleme yapacakmış gibi göründü ve onun tarafından istenmeyen bir şekilde yıkanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak bacaklarıma küçük bir korku dalgası yayıldı. Onun önünde çıplak olmak. Onun için yemek pişirmek. Bunlar normal şeylerdi ama ağzımda naneli diş macununun asla yok edemeyeceği korkunç bir tat bırakmıştı.

O bir ucube. Başka bir şey değil.

Yüksek siyah topuklu ayakkabılarımla yatağa doğru yürürken, bakacak kadar yakın ama dokunmayacak kadar uzakta durdum.

Gözlerim kolalı çarşafların üzerindeki bileğine takıldı. Gümüş bir kelepçe onu yatağın çelik iskeletine bağlamıştı.

Bu karmaydı. Birkaç gün önce kelepçeli olan bendim. Şimdi, o keyifliydi. Kendimi soğuk ve mesafeli olmaya alıştıramadan gülümsedim. "Görüyorum ki hapsedilme sırası sende." Dişlerini gösterdi. "Yapışmayacak. İyi bir avukat tutacağım. Ben-"

Elimi kaldırdım. "Dur. Hayallerini daha fazla duymak istemiyorum Greg." Başka bir tirada başlamadan önce, "Buraya tek bir şey için geldim, sadece tek bir şey." dedim.

Kaşı kalktı, vücudu flört eder gibi gevşedi. "Oh, öyle mi?" Bakışları üzerimde gezindi. "Başladığımız şeyi bitirmeye mi geldin?"

Ürperdiğimi sakladım. Benim misillememe değmezdi. "Penn hakkındaki ifadeni geri çek." "Ne?"

Yeşil gözleri şaşkınlıkla parladı, sonra öfkeyle karardı. "Asla olmaz. Bak ne oldu. piç bana yaptı." Birkaç çürük gösteren bir kolunu kaldırdı. "Beni kırdı."

"Hapishaneye girmeden önce hastanede kalmak isteyen şımarık bir veletten başka bir şey görmüyorum." Dondu kaldı. "Hapse girmeyeceğim, Elle."

"Ben aksini söylüyorum."

Metal kelepçe yatağın iskeletinde şingirdarken o yine kıpırdandı; emin değildi ama yine de duruma hâkim olmaya çalışıyordu. "Kaburgalarımı kırdı ve boğazımı morarttı. O zamandan beri başım ağrıyor-"

"Oh, bağışla beni, Greg." Yüzükoyun yatan bedenine bir el salladım. "Tek gördüğüm hiç büyümemiş bir çocuk.

Sen bir yetişkinsin. Yaptığın şeylerin ve incittiğin insanların sorumluluğunu üstlenmelisin."

Yatağa doğru yaklaşarak homurdandım, "Bir daha sormayacağım. Penn hakkındaki ifadeni geri al. Suçlamaları düşürün."

"Neden yapayım ki?"

"Neden?" Dışlerimi gösterdim. "Çünkü beni kaçırdın, bana tecavüz etmeye çalıştın ve şirketimi çalmaya teşebbüs ettin. Yine de burada sana karşı medeni davranıyorum, kibarca büyük adam olmanı ve Penn'i bırakmanı istiyorum."

Yüzü çirkinleşti. "O hiçbir yere gitmiyor."

Tüylerim diken diken oldu, hızla savaşıyordum -kaybettiğim bir savaş. Neden buraya gelip Greg'le akli başında, mantıklı düşünen bir yetişkinmiş gibi pazarlık edebileceğimi düşünmüştüm ki?

Değildi. Bir ya da on vidası gevşemişti.

İyi, bana başka seçenek bırakmadın.

Omzumun üzerinden kapıya bakarak yaklaştım. İsterse bana dokunabileceği kadar yakın ama dokunursam canını yakacak kadar da yakın. "Suçlamaları düşür."

"Siktir git, Elle. Eğer ben sana sahip olamazsam, o pislik de dahil olmak üzere kimse olamaz."

Cevap vermedim, görevime odaklandım. "Suçlamaları düşürün *yoksa*." Sesim ateş hattında emir veren bir generali andırıyordu.

"Yoksa?" Güldü. "Sen kim olmaya çalışıyorsun? Tehdit edecek cesareti olan bir CEO mu?"

"Ben kendim oluyorum. Ve tehdit edecek cesarete sahibim." Parmağımı kaldırdım. "Seni mahvedeceğim-"

Kapı açıldı ve ardından David'in komutu geldi: "Bayan Charlston, geri çekilin. Dışarıdaki arkadaşımıza göre iki dakikanız kaldı."

"Kapıyı kapat David." Gözlerimi Greg'den ayırmadım. "Ne yaptığımı biliyorum."

Benimle herkesin içinde tartışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Kapı tıkırdayarak kapandı ve beni bir kez daha yalnız bıraktı.

Bunu nazikçe yapmaya çalışmışım ama Greg pisliğin tekiydi ve bana başka seçenek bırakmadı. "Penn hakkındaki suçlamaları düşür. Onlara olan biten her şeyi yanlış anladığını ve artık ifadene devam etmek istemediğini söyle."

"Asla olmaz. Yalan söylediğim için hakkımda dava açarlar." Az önce gerçeğe kaydığını bildiği

için ağızı buruştu. Yapışkan madde, yalanların kayganlığının altından gün ışığına çıkmanın bir yolunu bulmuştu. "Ayrıca, yaralıyım. *O* beni incitti. Piç kurusu hak ettiğini bulacak."

Burnumdan sertçe nefes aldım, serum kordonunu boynuna dolayıp onu boğma isteğime rağmen sakın kalmak için elimden geleni yaptım. "Umurumda değil. Sefil hayatında bir kez olsun dürüst ol ve başına gelecek her türlü cezayı kabul et. Ya da..."

Hâlâ korkmuş görünmüyordu, sadece eğlenmişti, ne yapacağımı görmek için bekliyordu. "Yoksa?"

"Ya da karakola giderim ve onlara bana nasıl tecavüz ettiğini *tüm* ayrıntılarıyla anlatırım. İsteğim dışında benden nasıl faydalandığını. Beni birçok kez incittikten sonra nasıl öldürmeyi planladığını."

Anında dondu kaldı, içi şüpheyle doldu. "Yapmazsın."

"Yaparım."

"Yanlış ihbarda bulunduğunuz için hakkınızda dava açarlar."

Omuz silktim. "Hapiste olmaması gereken bir adamı serbest bırakmak için ödenmesi gereken bedel buysa, o zaman olmuş bilin. Bunu yapardım çünkü o haklı ve sen haksızsın ve ben gerçeği savunmamaktan bıktım."

"Ama bu bir yalan! Sen delisin. Bunu neden yapasın ki?"

Başımı salladım, sadakat ya da sevgi kavramları olmadığına inanamıyordum. Babasını normal bir evlat gibi seviyor muydu? Yoksa bencilliği ona hükmediyor ve sadece kendini mi düşünüyordu?

Zaman tükeniyordu.

Yatağa doğru son adımı atarak tısladım, "Bana yardım et Greg. Kaçırma ve Belle Elle'i ele geçirme olayını tecavüz ve cinayete teşebbüse dönüştüreceğim. Tutabildiğim her avukatı tutacağım ve seni ömür boyu hapis cezasına çarptırmaları için onlara para ödeyeceğim. Bir daha asla özgür bir adam olamayacağından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Kapüşonlu gözlerle baktım. "Kim bilir? Belki de idam cezası için bastırırım."

Yutkundu. "Yapmazsın."

"Öyle değil mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Sana karşı nazik olmaya çalıştım Greg. Eğer sert oynamamı istiyorsan, oynarım."

"O şerefsizle birlikte bile değildin." Endişeyle kıpırdanırken kelepçe karyolanın üzerinde gıcırdadı. "Sahte bir nişandı. Ne halt ediyorsun-"

"Çünkü o buna değer. O iyi biri." "O bir yalancı."

"Artık değil."

Greg hırladı, "Sen tamamen kafayı yemişsin-"

Kapı açıldı; polis memuru odaya girdi. "Hanımefendi, süreniz doldu. Gitmenizi istemek zorundayım."

Omzumun üzerinden baktım, ağırbaşlı bir şekilde gülümsedim. "Sorun değil. İşim bitti." Greg'e dönüp baktığımda gülümsemem bıçağa dönüştü. "Evet ya da hayır. Hemen şimdi söyle. İstedikimi yapacak mısın?"

Suratını astı, kolunu çekerek kelepçenin bir kez daha şıngırdamasına neden oldu. Göz teması kurmuyor, serumu, kalp atış hızı monitörüne, benden başka her şeye bakıyordu.

Bir pişmanlık belirtisi bekledim. Paraya aç beyninin, Penn'in sahip olmadığı şeylere sahip olduğu için bir başkasını mahvetmek yerine kendini korumayı ilk sıraya koymasını.

Bir an için kazandığımı sandım. Omuzları düştü, somurtması sorulara dönüştü.

Ama sonra başını kaldırıp benimle göz göze geldi ve bir şeyler değişti. Küçük, çocuksu açgözlülüğünün yerini sert bir aşağılama aldı. Kıs kıs güldü. "Oh, Elle."

Sırtımdan aşağı keskin pençeler gönderdi, beni parçaladı.

Sanki yataktaymışız gibi yumuşak ve boğucu bir sesle mırıldandı. "Sanırım bunu mahkemede

öğreneceksin. Değil mi?"

Dünya yavaşladı.

Bir sonuca varmak için gelmiştim. Penn'i serbest bırakmak ve sonunda borcun bana düşen kısmını ödemek için. Ama bunun yerine, tek elde ettiğim belirsizlikti. Greg'in istediğimi yapmayacağına dair ucu açık, çözülmemiş bir korku. Penn'in hayatını yok etmek pahasına kendi hayatıyla kumar oynayacağı korkusu. Beni yemin altında yalan söylemeye ve manipülatif oyununa katılmaya zorlayacaktı. Her şey geri tepebilir ve suç işlediğim için parmaklıklar ardında olan ben olurdum.

Bu çok aptalcaydı.

Ondan nefret ediyorum.

"Ne cüretle-" Öfkelendim.

Polis dirseğime dokundu ve sıçramama neden oldu. "Hanımefendi, gitme vakti."

"Bu iş daha bitmedi Greg." Memur beni odadan çıkarırken Greg bana küçümseyici bir öpücük verirken öfke sesimin geri kalanını çaldı.

Penn'i kurtarmaya

gelmiştim.

Başaramadım.

Batırmıştım. Tekrar.

Yirmi İkinci Bölüm

Penn

Cehennemde dört gün.

Hücre hala bana aitti, bu da en azından bana biraz mahremiyet sağlıyordu. Dinlenme zamanlarında ve yemeklerde başımı öne eğiyordum ve davranışlarım kusursuzdu. Burun kıvırmadım ya da arkadaş edinmeye çalışmadım ama biri benimle konuştuğunda da cevap vermedim ya da hıyar gibi davranmadım.

Kuralları biliyordum. Onlara bağlı kaldım.

Larry bana dayanmamı ve kurtulmaya odaklanmamı söyledi. Benim adıma daha önce gerçekleştirdiği mucizeler sayesinde bana sadece kendisinin yapabileceği bir güven aşıladı.

Yoğunlaşan endişenin beni boğmasına izin vermedim çünkü o benim yanımdaydı.

İki gün önce bana telefon izni verildiğinde devam üzerinde çalıştığını söylemişti. Ziyaret hakkı hâlâ beklemedeydi ve muhtemelen bir süre daha verilmeyecekti. Tutuklu mahkumlar bazen hükümlü kuzenlerimizden daha iyi haklara sahip oluyorlardı, ama çoğu zaman biz daha kötü haklara sahiptik.

Ziyaretlerin ve telefon görüşmelerinin tutuklu mahpuslar için zararlı olduğunu iddia etmekten hoşlanıyorlardı çünkü kanıtlar henüz mahkemeye sunulmamıştı ve herhangi bir karar verilmemişti. Belirli suçlarla ilgili belge ve bilgiler bir şekilde kayboluyordu, ancak aynı zamanda iletişim engellendiği için gerçeklerin ortaya çıkarılması ve gerçeğin işbirliği içinde ortaya konması da duruyordu.

Kazanılmaz bir durum.

Ama umarım avukatım ve sadece para değil, dostluk ve mutluluk bağışlayan hayırseverim bir yolunu bulur.

Her zaman yaptığı gibi.

Ayrıca, telefon görüşmeleri daha iyiydi. En azından Larry'nin karşısında oturup gözlerindeki hayal kırıklığını görmek zorunda kalmıyordum. Beni burada görmek onu öldürürdü ve zaten geçen yılı onun öleceğinden korkarak geçirmiştim. Tekrar onun stresine sebep olmak istemedim.

Böyle bir yerde Elle'i düşünemeyeceğimden bahsetmiyorum bile. Onu arayamazdım çünkü ona dokunamayacağımı, öpemeyeceğimi, gözlerinin içine bakamayacağımı ve bilmek istediği her şeyi söyleyemeyeceğimi bilmek kalbimi parçalıyordu.

Kim olduğumu biliyordu. Geçmişimi bilmiyordu. Ona her şeyi anlattıktan sonra hala benden özür dileyecek miydi? Bana hala güvenir miydi... ya da en azından bana güvenmeyi *öğrenir miydi?*

Ayrı kalmaya zorlandık ve ben tekrar özgür bir adam olana kadar da ayrı kalacaktık.

Ya bu hiç gerçekleşmezse?

Acıyla öksürdüm.

Sanırım bitti o zaman.

Ben bu cehennem çukurunda çürürken onun hayatını beni bekleyerek harcamasına izin veremezdim.

Öğle yemeği kuyruğunda ilerlerken, mutfak görevlisi adam az miktarda peynirle cıvık bir taco hazırlarken tepsimi uzattım. Tiksintiyle dudaklarımı büzdüm, sonra bir şişe su ve pembe bir elma almak için ilerledim.

Yemeğimi duvara yaslanmış masaya götürdüm, bankın üzerine tırmandım ve ağır ağır oturdum.

Daha önce buraya geldiğimde bu kadar moralimin bozuk olduğunu hatırlamıyordum. Elbette mutlu değildim ama en azından arkadaş olduğum bir ya da iki çocukla gülüp eğlenebiliyordum.

Kütüphaneye gitmek ya da hafta boyunca verilen görevler üzerinde sıkı çalışmak için hala motivasyonum vardı.

Bu sefer mi? Kahretsin, çok *yorgun* hissediyordum. Vücudum dayaktan kurtulamamıştı. Eklemlerim hala sıcak ve şişti, hareket etmeye isteksiz ve sertti. Tavana bakarken ara sıra kestirmek dışında iyi uyuyamamıştım ve sevilmenin dışlanmaktan daha güvenli olduğunu bilsem bile arkadaş edinme arzum yoktu.

Artık hiçbir şey umurumda değildi.

Belki de gerçek mutluluğun ne olması gerektiğini tattığım içindir? Zengindim, iyi bir amaç için çalışıyordum ve üç uzun yıldır istediğim bir kıza aşık olmuştum.

Bunun elimden alınması... acıttı. New York kışında aylarca zorlandıktan sonra bir yatağım ve düzenli yemeğim olduğunu söylemekten çok daha fazla.

"Selam." Siyah rastalı ve yanağında örümcek dövmesi olan bir adam karşıma oturdu. Bankın üzerinden tırmanırken uzun bacakları peygamberdevesine benziyordu. "Adım Scoot."

Elmamdan bir ısırık aldım ve medeni toplumun gerektirdiği gibi elimi uzattım.

"Penn." Tokalaştık ve sonra ayrıldık. Ben meyvelerimle uğraşırken Scoot taco'suna daldı.

"Uzun süre kalacak mısınız?"

diye sordu. Omuz silktim.

"Olabilir."

"Ben, on yedi için buradayım. Üç servis yaptım. Daha yolun yarısına bile gelmedim." Elma çekirdeğini kenara koyarak başımla onayladım.

Her ne kadar bu yeni ekiple sohbet etmem ve onları tanımam gerekse de, aklım birkaç yıl öncesine kaydı.

Larry'nin benim için geldiği ve özgür bir adam olarak ayrılabilirdiğim güne.

*

İKİ YIL, ÜÇ AY ÖNCE

"Biz gidiyoruz."

Kalp atışlarımı kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Ancak şaşkınlıktan ağzımın bir karış açık kalmasına engel olamadım. "Ciddi misin sen?"

Larry üç aydır düzenli olarak ziyaretime geliyordu. Gio'yu ve beni temsil ettiğine göre, hayatının çoğunu parmaklıklar ardında geçirdiğini tahmin ediyordum. Tek fark, o geceleri evine gidebiliyordu, biz ise içeride kalıyorduk.

İnanmaya cesaret edemeyerek başımı salladım. "Nasıl?"

"Kanıt eksikliği ve çok fazla ikinci derece söylenti. Gitmekte özgürsünüz." Sırıttı ve elindeki çantayla kapıya doğru el salladı.

Kapı.

Bu açıktı.

Her zaman buluştuğumuz oda benim için güvenli bir sığınak haline gelmişti. Hapishanenin neresinde olduğunu ya da kilitleri özgürlükle takas etmeden önce kaç adım atmam gerektiğini bilmiyordum ama sadece *gitmek için özgür* kelimeleri bile kanımın daha hızlı pompalanmasına, uzuvlarımın hız ve güçle beslenmesine, kaçmaya ve asla durmamaya hazır olmama neden oluyordu.

"Ama daha çok zamanım var."

"Hiçbir zaman senin olmayan bir zaman." Öne doğru eğildi ve fısıldayarak, "Bu sefer Sean Twig'i suçlayamadım ama dava üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Birkaç ilginç ipucu buldum, onları takip edip nereye varacaklarını göreceğim."

Yapamadım.

Bunu nasıl yaptı?

Neden bana yardım etmişti?

Beni bu kadar özel yapan neydi?

Larry imkansızı başarmıştı. Sadece beni serbest bırakmakla kalmamış, aynı zamanda oğlunu hedef almayarak beni Arnold Twig'in nefretinden de uzak tutmuştu. Bugüne kadar Twig'in benden neden bu kadar nefret ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kötü şeyler yapmama rağmen doğuştan iyi olmaya çalıştığım için miydi? Oğlu canı sıkıldığı için suç işleyen bir salak olduğu için mi? Yoksa başlangıçta onu yanlışlıkla kızdırmıştım ve o zamandan beri bana kin mi besliyordu?

Her iki şekilde de, artık bir önemi yoktu.

Özgürüm.

Ben...

özgürüm.

Bu kelime kulağa o kadar seksi geliyordu ki neredeyse boşalacaktım.

"Bilgiyi aldıktan sonra onunla ne yapacaksın?" Sesimi ilgisiz tutmaya çalıştım ama aslında bilgi için nefes nefese kalmıştım. Sean'ın peşine düşecek miydi? Bana Arnold'da daha da büyük bir düşman mı verecekti?

Boğazını temizledi. "Sanırım bu size bağlı."

Çoğum bedel ödemelerini istiyordu. Zorlandığım cezayı çekmelerini ve karşılığında hayatlarının bir kısmını çalmalarını. Ama bir parçam hala Arnold'dan korkuyordu. Beni tekrar hapsedebilecek güce sahipti.

Kaçıp ortadan

kaybolmalıyım. New

York'u terk etmeliyim.

Yani bana asla dokunamazdı.

Larry düşüncelerimi takip etti. "Bana kalırsa, haklı çıkmak istemiyorsan bu iş bitmiştir. Ne istersen yapmakta özgürsün." Sırıttı. "Eğer ileride adalet istersen ve Sean ile babasının peşine düşmeye karar verirsen, bana bir söz vermen gerekecek."

Son birkaç ayda benim için yaptığı onca şeyden sonra mı? Dinlediği her şeyden sonra mı? Vermediği kararlara? Gösterdiği nezaket? Fishkill'de Gio'yla ilgili yaptığı güncellemeler? Stewie'yi Çocuk Koruma Servisi'nde ziyaret etmesi? Kendisine ait olmayan bir çocuğun geçici velayeti için başvurma kararı, çünkü onunla bağ kurmuş ve sahip olduğundan daha iyi bir gelecek sağlamak istemişti.

Kahretsin, ona istediği her şeyi verirdim. "Söz

veriyorum." "Daha ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Gerek yok. Bana bir iyilik yaptın, Larry. Adını koy."

Gülümsedi ve bu gülümseme aşağılayıcı ve acımasız olmaktan ziyade dostluk ve saygı doluydu. "Bana bir daha buraya gelmeyeceğine söz ver." Yüzü gölgelendi. "Eğer Sean'ın peşine düşersek ve sen buraya geri dönersen... Arnold Twig'in ne yapacağını ya da seni ne kadar uzağa gömeceğini Tanrı bilir."

Hapishane üniformamın altında tüylerim diken diken oldu. Bu tutulması zor bir söz değildi. Sadece onun için değil, kendim için de tutacaktım. "Bir daha buraya gelmeye hiç niyetim yok."

"Güzel. Bu şekilde kalsın." Larry az önce imzaladığım, salıverilmemi ve şartlı tahliye koşullarını kabul ettiğime dair evrakı çantasına geri koydu. "Gidelim o zaman. Bence hamburger ve patates kızartması ilk işimiz olmalı, değil mi?"

Etrafımda hava varken ve görünürde barlar yokken abur cubur yemek için ağzım sulandı. "Sıra sende."

Kapıya doğru yürürken eşikte durakladım, bir elin omzumu sıkmasını ya da hücreme dönmemi

emretmesini bekliyordum.

Korku, hamburger düşüncelerimin üzerine çöktü, bir an için bunun bir rüya olduğuna ve yıllarca hizmet edeceğim karyolamda uyanacağıma inandım.

Ama hiçbir şey olmadı.

Emir yok. Ceza yok. Gözlerimi açıp aynı gri hücreyi görmek yok.

"Ne bekliyorsun?" Larry beni iterek koridora çıktı. "Gel, işlemlerin sürerken seni yalnız bırakmak zorundayım ama ön tarafta buluşuruz." Sırtımı sıvazladı. "İyi misin, evlat?" Sinirimi, heyecanımı, korkumu ve sevincimi yuttum. "Evet, ben iyiyim."

*

Bunların hepsi çok gerçeküstü.

Süslü bir yemek salonunda yemek yemek; avukatımken koruyucu meleğe dönüşen Larry ile Gio'nun küçük kardeşi Stewie arasındaki konuşmayı dinlemek... Gerçekliği kavrayamıyordum.

Larry'yi severdim. Benim için yaptıklarından dolayı onu seviyordum. Ama biz hâlâ avukat ve müvekkildik, arkadaş değil... Yolumuza devam ediyorduk ama benim gibi insanlar gardlarını kolay kolay indirmezlerdi.

Yıllarca sokaklarda tek başıma yaşadım. Güvenli uyku noktaları için mücadele ediyor, kaliteli çöplük yiyecekleri için savaşıyor, dilenmek için en iyi köşeleri tartışıyordum.

Bu durumda arkadaş edinmek kolay değildi, bu yüzden herkesten kaçtım. Eğer biri gülümserse, bunu bir tehdit olarak algıladım. Biri beni takip ederse, bunu savaş olarak algıladım.

Larry'nin evini bana açması -siktiğimin hırsız- ve beni hoş karşılaması. Bu, onun sınıfına ve güvenine sahip olmadığım için kendimi gerçekten boktan bir insan gibi hissetmeme neden oldu.

Ayrıca Stewie'yle birbirlerine sırttıklarında, şefkat aramayı çoktan bırakmış bir kalple içimin sızlamasına neden oldu.

Onların ilişkisi bizimkinden tamamen farklıydı.

Onları saf ve karmaşık değildi.

Erkek ve çocuk. Öğretmen ve öğrenci. Baba ve oğul.

Birbirlerine güldüler. Şakalaştılar. Stewie sokaklarda hiç görmediğim bir zekâyla kıkırdıyor, Larry ise pahalı yemek odası halısına yemek bulaşmasını umursamadan mısır taneleri atarak onunla dalga geçiyordu.

O ilk gece pek konuşmadım.

Söyleyemedim.

Hayatın bu mucizeyi yarıda *kesmesini* ve *'seni pislik, ait olduğun yere, sokaklara geri dön'* demesini bekledim.

Bunun yerine, Larry bana ayaklarımın üzerinde durana kadar kalabileceğim bir yer teklif etti. Diğer davalarda ona yardım ederek geçimimi sağlayabileceğimi söyledi. Gio'yu ziyaret etmeye hazır olduğumda onunla gidebileceğimi ve belki de Stewie sayesinde geçmişini unutup arkadaş olabileceğimi söyledi.

Ona göre teklifler çok basitti. Ama benim için dünyanın ta kendisiydi.

Orta boy bir yatak ve lacivert çizgili çarşafın beni cızırtılı tek kişilik ranzalardan çok daha iyi davet ettiği misafir odasına çekilmeden önce Larry beni Stewie'yle birlikte Chutes and Ladders oynadıkları salona çağırırdı.

Stewie'nin bırakın masa oyunlarını, sosyal eğlenceden başka bir amacı olmayan oyunlar oynadığından bile şüpheliydim. Onun eğlencesi Gio'yla birlikte kanıtları yok etmek için ateş yakmaktı. Muhtemelen bir ya da iki yankesici.

"Penn, kaza yapmadan önce Stewie'nin sana vereceği bir şey var." Larry, sanki zarların sihirli bir şekilde atılmasını sağlayarak tüm oluklardan kaçıp tüm merdivenleri tırmanabilecekmiş gibi oyun tahtasına bakan, kulakları hafifçe çıkık çocuğa dikkatle baktı.

Başını kaldırmayınca Larry sordu. "Stewie, Penn'e ne vermek istediğini hatırlıyor musun? Bugün öğleden sonra bir süre bizimle kalmaya geleceğini söylediğimde bundan bahsetmiştin?"

Stewie'nin kafası aniden yukarı fırladı. "Oh, evet!" Kalın halının üzerinde dizlerinin üzerinde

oturduğu sehpadan kalkarak bana doğru zıpladı ve cebinden küçük bir şey çıkardı. "Al bakalım."
Onu bana uzatırken, soğuk bir kolye parçası avucuma düştüğünde irkildim.

Safir bir yıldız.

Onu görmeyeli dokuz ay olmuş olabilirdi ama söylediği her şeyi hatırlıyordum. Gio ve Sean'ın kolyesini nasıl alıp kaçtıklarını. Babasının kolyeyi ona on dokuzuncu yaş günü hediyesi olarak verdiğini ve geri istemeyi nasıl unuttuğunu. Ayrıca kolyenin artık onun değil, onu kurtardığım için benim olduğunu söylemişti.

Ona hiçbir şekilde sadakasını kabul etmeyeceğimi söylemiştim. Ama yine de bir şekilde kolye benim elime geçmişti.

Benim değil.

Onu

tutmayacağım.

Geri gitmeli.

"Nasıl?" Boğazımı temizledim. "Bu neden sende?"

Stewie ayağını halıya gömdü. "Gio kaçırıldığında bana vermişti."

Larry elinde bir bardak kehribar rengi likörle geldi, çatısı altında iki hırsız yaşamasına rağmen memnun ve tamamen rahat görünüyordu. "Stewie'den bunu kendisi için saklamasını istedi, böylece şu anda hapis yatmakta *olduğun* soygun ve tecavüz girişiminden dolayı suçlanmayacaktı." Sesini alçalttı. "Kanıtlar ortaya çıkarsa ve söz konusu kız o sokakta ona saldıranın sen olmadığına dair ifade verirse, bu Arnold Twig için son derece sakıncalı olurdu."

Kalbim küt küt atıyordu. Bu tek kanıt, o yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırılabildi.

Tek ihtiyacım olan Elle'in hikayemde işbirliği yapmasıydı. Haklı çıkabilirdim.

Ama o zaman da iki azılı düşmanım olurdu.

Sean hâlâ dışarıdaydı... Özgür olduğumu ve kolay günah keçisi olmaktansa savaşmaya hazır olduğumu öğrenirse ne yapacağını kim bilebilirdi ki?

"Ona geri vermedin mi?" Başımı kaldırdım, sanki mücevher sihirli bir şekilde onu bana getirebilirmiş gibi safiri parmakladım.

"Hayır."

Stewie ona uzandı. "O benim. Ona göz kulak olmalıyım. Onu güvende tutmalıyım."

Senin değil.

Ulaşamayacağım bir yerde tuttum. "Bu gece için ödünç alabilir miyim?"

Larry, Stewie'nin kısa boyunun üzerinden gözlerime baktı. Benim için bu kadar sıra dışı ve önemsiz bir şeyi neden saklamak istediğimi anlamaya çalışarak başını eğdi.

Ama yanılıyordu. Bu önemliydi. Çok önemliydi.

Bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Yatağa gidip uzun zamandır ilk kez güvenle uyuma planımın birkaç saat daha askıya alındığını itiraf edemezdim.

Ama bir şekilde biliyordu.

Gülümsedi, sanki benim sırlarımı çalmış ve kendine mal etmiş gibi sırlarla doluydu.

Ona Elle'den biraz bahsetmiştim. Bu bir hataydı. Bir gün moralim bozuktu ve mahkeme davalarından ve potansiyel özgürlükten bahsetmek istemedim, o da konuyu kız arkadaşlara getirdi. Homurdanarak tabii ki kız arkadaşım olmadığını söyledim ama sonra Central Park'ta beni öpen kızdan bahsederken dilim sürçtü.

Tüm hikaye ortaya çıkmıştı.

Kayıp safir kolye efsanesi de dahil.

"Bilmiyorum." Stewie dudağını çiğnedi. "Gitmesine izin vermemem gerekiyor."

Onun boyuna göre eğildim. "Biliyorum. Ve onunla kötü bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

Yalan dilimi yaktı ama bu kadar kolay söylenmesi hoşuma gitti. Ne kadar çabuk palavra atabiliyordum. Bu benim ilk gerçek yalanım mıydı? Gelecek olan sel için bir alıştırma mıydı?

Larry elini Stewie'nin omzuna koyarak ilerledi. "Penn ödünç alsın. Dışarı çıkıyor ama yakında dönecek. Değil mi Penn?" Gözleri ciddiye, güvence verdiğimi duymak istiyordu.

Nereden biliyor?

"Yukarı Doğu Yakası. Cherry Caddesi'nde 22 numara."

Adresin kimin için olduğunu sormama gerek yoktu. Tıpkı onun da ne yapacağımı sormasına gerek olmadığı gibi.

Yap.

Stewie'ye bakmadan -kolyeden ayrılma konusundaki isteksizliğini göremeden- bir kez başımı salladım

Larry'ye. "Geri geleceğim. Söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur." Bardağını selamlamak için eğdi. "Bu sözü tutacağına güveniyorum."

"Bana güvenebilirsin, Larry."

Elle'in kolyesini avucumda sıkarak ön kapıya doğru koştum ve gecenin içinde gözden kayboldum.

*

Kahretsin, eskisinden daha da güzel.

Kalbim durma düğmesine bastı ve göğsümde aşkla çarptı. Noelle

Charlston.

Sokaktaki kız.

ABD'nin en büyük perakende zinciri olan Belle Elle'in logosunu taşıyan kimlik kartı sayesinde bu isim aklıma kazındı.

Fark etmediğimi sanıyordu. Güvenlik görevlisi beni dışarı atmadan asla giremeyeceğim bir yerde ofis çalışanı olduğunu söylediğinde ona inanmadığımı. Giysilerim onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatıyordu ve en son gizlice içeri girdiğimde ev eşyaları bölümünde uyukladığım gerçeği de durumuma yardımcı olmadı.

Elle'in orada çalışmasını seksi buluyordum. Onun çok çalıştığını, küçük bir stüdyo kiraladığını, ben aşağıdaki sefaletten yukarı bakarken hayatında bir şeyler yaptığını hayal ettim.

Kendini geliştirme azminden dolayı ona saygı duydum. Asgari ücret onu benden çok daha zengin yaparken, kendine güvenmemesi ya da hayatı hakkında konuşmaya istekli olmaması beni cezbetti.

Başından beri ona aşık olmuştum. Evine doğru yürüdükçe bu saplantılı bir tanıma ihtiyacına dönüştü. Doğum günü olduğunu söylediğinde ve henüz ergenlikten bile çıkmamışken, onu yetişkinliğe ilk karşılayan kişi olmak için iğrenç bir arzu duydum.

Sınırlarının nereye kadar gidebileceğini görmek için onu parka götürmüştüm. Heyecan arayan korunaklı küçük bir kız.

Ama sonra beni takip etmeyi kabul

etti. Benimle parka girmeyi.

Bana *güvenmeyi*.

Sonra beni öptü. Ve ben artık onu test etmek değil, sonsuza dek benim olması için çalmak istiyordum.

Onca yıllık yalnızlığımın ardından bir saat boyunca saf bir mutluluk içinde yaşadım.

Bu gece bitmeden önceydi ve onu bir daha görmedim.

Şimdiye kadar.

Kucağında gri bir kedi ile aşırı doldurulmuş bir koltuğa oturdu, omuzları gergin kalırken onu durgun evcil hayvanlarla okşadı. Beyzbol sahasında yuvarlanmaktan yaprak ve çim kırpıntılarıyla dolu olduğunu hatırladığım uzun sarı saçları sandalyenin arkasına dökülürken gözleri önündeki üç

erkeğe kilitlenmişti.

İkisi daha yaşlı, biri onun yaşlarında.

Dudakları hareket ediyor, yüzleri duyamadığım bir canlılıkla konuşuyordu.

Kapalı pencereler hava geçirmezdi; ara sıra trafiğin uğultusu ve köpek gezdirenlerin mırıltısı, şehrin uğultusundan başka bir ses ayırt edemediğim anlamına geliyordu.

Safir elimi yaktı, kapıyı çalmamı ve geri vermemi istedi. "Merhaba, beni hatırladın mı?" demek için. Unuttuysa öpmek, unutmadıysa hatırlatmak için.

Neden beni aramaya gelmediği konusunda ona hak vermek istedim. Neden dokuz ay boyunca onu düşünmüştüm ama o hayatına devam etmiş ve beni reddetmişti.

Ama beni sokaktan gizleyen bakımlı çalıların arasında durup onun hayatını gözetledikçe nedenini daha iyi anladım.

O gece bir bağlantı kurduğumuzu sanmıştım.

Onun da benim gibi mantığa ve akla meydan okuyan kaygan bir yokuştan aşağı düştüğünü düşündüm.

Meğer tek taraflı olabilirmiş. Çünkü karşısındaki kumlu sarı saçları ve sırtışıyla onu becermek istediğini ve muhtemelen buna izin vereceğini söyleyen çocuğa gülümsüyordu.

Sinir bozucu oda arkadaşlarıyla berbat bir apartman dairesinde yaşamıyor ve geçinebilmek için bütçesine uygun yiyecekler yemiyordu. Onun yaşındaki kızların giydiği gibi ucuz kıyafetler giymiyor ve takılar takmıyordu.

Hayır.

Orada oturmuş, küçük şımarık bir dünyada şımartılmış bir hayat sürüyordu. Zengin bir adamın kızıydı.

Şımartılmış büyük bir evde şımartılmış bir kedi yavrusu vardı.

Muhtemelen çalışmaya alerjisi vardı ve her şey için hizmetçileri vardı.

Durumumu kanıtlamak için, önlüklü bir kadın elinde bir tepsi unlu mamul ve bir çaydanlıkla oturma odasına girdi. Elle ona gülümsedi ama tatlıları dağıtmaya yardım etmek için ayağa kalkmadı. Kadın kekleri cam tabaklara yerleştirene kadar erkekler gibi bekledi, yiyecekleri içtenlikle ama kendisine bir şeyler verilmesine alışkın birinin havası ve nezaketiyle kabul etti.

Bu, para basamaklarını yeni tırmanışı değildi. Fakir değildi ve şimdi aniden zengin oldu.

Zenginliğin içinde doğmuştu ve zenginlik ondan *damlıyordu*.

Neden o gece görmedim? Tadına bakmadım?

Koklamadım? Kahretsin, çok aptaldım.

Uzun süre onun bir çalışan olduğunu düşündüm. Benden farklı bir kapasitede çok çalışmanın değerini biliyordu ama yine de büyük bir şehirde hayatta kalmanın maliyetini anlıyordu.

Masum olduğuma dair bir açıklama yapmasa bile beni neden hapishanede bulamadığı veya ziyaret edemediği konusunda ona bahaneler verdim.

Onun için bir maceradan başka bir şey değildim.

Benim için o dokunulmazdı, benim asla sahip olamayacağım bir şeydi.

Kalesinin dışında dururken, arkadaş olduğum gölgelere sarılmışken, aptal fantezilerimden vazgeçtim. O, bir geceliğine olmadığı bir şey olmak için şefkatli babasından kaçan aşırı şımartılmış bir veletten başka bir şey değildi.

Düşündüğüm gibi biri değildi. Bir peri masalına inanmama izin verdi.

Veletlere ayıracak vaktim yoktu.

Kolyesini geri verme hayalleri soldu. Ona ihtiyacı yoktu.

Muhtemelen binlerce yedeği vardı. Bu gece

Stewie'ye yalan söylemeyeceğim.

Geri alabilir.

Artık gerçek sahibi oydu, o değil.

Sonunda dersini almış aptal bir kalple döndüm ve uzaklaştım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elle

İKİ HAFTA GEÇTİ.

İşe gittiğim ama en basit işleri bile yapmayı başaramadığım delicesine uzun bir iki hafta.

Penn'in ziyaret saatleriyle ilgili güncellemeler için sürekli Larry'nin peşine düştüm ve Penn'in davası için ihtiyaç duyduğu her türlü bilgiyi toplaması için ona sınırsız fon sözü verdim.

Babam sürekli gelip beni kontrol ediyordu ama onun iyiliği için stresimi saklıyordum.

Greg'in beni kaçırdığı gecedен beri doğru düzgün uyuyamadığımı bilmesine gerek yoktu. Ben hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ederken Penn'in hapse atıldığını düşünüp neredeyse gözyaşlarına boğulmadan normal bir düşünce taşıyamadığımı anlamasına gerek yoktu.

Suçluluk duygusunu üzerimden atamadım.

Tarihin tekerrür etmesinin verdiği korkunç suçluluk duygusuyla, polis kapılarını kırmak ve hapishaneden kaçmak için hapishaneye buldozer sokmak yerine, bürokrasi tarafından elim kolum bağlanmış, kâğıt işleriyle uğraşıyordum.

Fleur bile beni depresif ruh halimden çıkaramamıştı.

Altın gibi kalbi sayesinde benim boşluğumu doldurdu ve Belle Elle'in çalışmasını sağladı. Bana neyi ne zaman imzalamam gerektiğini söyledi. İş toplantıları için notlarımı hazırlamama yardım etti ve aslında tek yapmak istediğim Sage ile bir köşede ağlamakken, gardırobumun CEO diye bağırmasını sağladı.

Bu kadar acıma yeter.

Greg'e Penn'in peşinden giderse ne olacağını söyledin.

Umarım, birkaç hafta sonra o mahkemeye çıktığında ya da Penn mahkemeye çıktığında ya da bundan sonra ne olacaksa, Penn serbest kalacak ve Greg yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

Son duyduğumda, hastaneden bir cezaevi sistemine nakledilmiş ve hakkında işlem yapılmıştı. Kefaletten ya da serbest bırakılacağından bahsedilmiyordu.

Penn ve Greg içeride birbirlerini görecekle miydi, yoksa Penn'in geçmişini ve hapsedilme nedenini bildikleri için ayrı mı tutulacaklardı?

Hukuk ve yargı sistemi hakkında çok fazla sorum vardı.

Daha önce hiç bilmek zorunda olmadığım konularda eğitimsiz olmaktan nefret ediyordum.

Yeni bir web tarayıcısı açarak şunu yazdım: *işlemediği bir suçla suçlanan biri nasıl serbest bırakılır.*

Sonuçlar yüklenirken, telefonum gelen bir aramayla masamda titredi. Sage telefonu kapıp arayanın kimliğine bakmadan önce ona vurmaya çalıştı.

Larry.

Yeterince hızlı cevap veremedim. "Evet? Larry. Haber var mı?"

Zavallı adam beni her gün aradı ve aynı panik dolu soruları aldı.

"Ben aşağıdayım. Ziyarete izin verdiler. Gelmek istersen oraya gidiyorum." O kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem geriye doğru düştü. "Yola çıkıyorum."

*

Böylesine klinik, dehşet verici bir yere isteyerek girmek midemi düzeltilemez düğümlere bağladı.

Larry bana imza atma, üzerimin aranması ve ziyaretçi rozeti verilmesi süreçlerinde rehberlik ederken kalbim boğazıma düğümlendi. İmzalamamız gereken formlar, uymamız gereken kurallar,

Suçlu taraf olduğuma ve bir daha oradan çıkmama asla izin verilmeyeceğine inandırdı.

Larry bunu müşterileriyle nasıl bu kadar sık yapabiliyordu?

Sevdikleri, hapsedilmiş ailelerini ziyaret edip onları görmek için koridorlarda yürürken nasıl panik atak geçiriyorlardı?

Ben Larry ile birlikte onun makam arabasıyla seyahat etmeme rağmen David Range Rover ile gelmişti. David'in bizimle gelmesine izin vermemiştim ve bu korkunç binaya girmeden önce onu son gördüğüm yer, otoparkta oturduğu yerdeki sinirli ve hayal kırıklığına uğramış ifadesiydi.

"Ziyaretçi kabul etmek neden bu kadar uzun sürdü?" X-ray cihazından geçmesi için gri kaşmir ceketimi uzatırken sordum.

"Uzun mu?" Larry kıkırdadı. "Canım, bu çok çabuk oldu. Bunun gerçekleşmesi için birkaç kişinin desteğini aldığımı itiraf etmeliyim. Ama bunu süper sonik olarak düşün."

"İki hafta oldu."

"İki hafta, tutuklu bir mahkum için hiçbir şeydir." "Tutuklu mu?"

Larry adımlarını yavaşlatarak beni bu korkunç yeni dünya hakkında bilgilendirdi. "Penn'in şu anda karşı karşıya olduğu şey tutuklu yargılanmak. Henüz hüküm giymedi, hatta duruşma tarihi bile verilmedi. Önceki sicili nedeniyle kefaletle serbest bırakılmadı ve biz onlara gerçeği gösterip onu serbest bıraktırıana kadar teknik olarak uzun bir süre hapis yatabilir."

Sertçe yutkundum.

İki hafta korkunç geçti. Daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyordum. Mesele ona yanımda ihtiyaç duymam ya da kırısan yanlarımızı düzeltmek için onunla konuşmaya umutsuzca ihtiyaç duymam değildi - sadece onu burada bir canavar gibi kilitli düşünmekten nefret ediyordum. "Ne kadar süre?"

Larry boğazını temizledi; cevap verme konusundaki isteksizliği yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Ben zaten hızlı yargılanma hakkımı kullandım, bu da teknik olarak davanın kırk beş gün içinde yargıç önüne çıkması gerektiği anlamına geliyor. Ancak Penn özel biri. Evraklar kaybolursa ya da 'kaçınılmaz gecikmeler' yaşanırsa şaşırırmam."

Sanki üzerime kum yılmış ve beni diri diri gömmüş gibi omuzlarım çöktü.

Sesi şefkate dönüştü. "Onu dışarı çıkaracağız Elle, ama karara varılması bir ila üç yıl sürebilen bazı davalarım oldu."

Zemin, açık denizde aniden bir sörf tahtasına dönüşmüş gibi sallanıyordu. "Ne?"

Eli ön koluma indi, yüz hatları acıma ile doldu. "Bu yüzden pek çok insan itiraf pazarlığını kabul ediyor çünkü bu, uzun bekleme süresini atlayabilecekleri anlamına geliyor. Ama Penn'in durumunda bunu yapamaz."

Beynim zonkluyordu. "Neden?"

"Çünkü herhangi bir savunma pazarlığı, yüksek mevkilerdeki düşmanları sayesinde onu gömecektir. Şu anda tek şansı suçsuz olduğunu iddia etmek ve duruşmanın ne kadar süreceğini kabul etmek ve kanıtların kendi adına konuşmasını sağlamak."

Bir yumruğumu mideme bastırdım ve kalbimi yıkamakla tehdit eden asidi tutmaya çalıştım. "Greg ona karşı tanıklık edecek."

Larry'nin yüzü karardı ama sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Çok büyük bir mesele olduğu gerçeğini saklayamıyordu.

"Elimde birkaç oyun planı var, o yüzden bu çok da önemli değil."

Sormak istemedim ama dudaklarım kelimeleri oluşturdu ve Larry'nin kulaklarına gitti. "Ya işe yaramazlarsa? Ya-"

Başını salladı ve kolumu nazikçe sıktı. "Bu işin bana öğrettiği tek şey 'ya olursa' oyununu oynamamak oldu. Eğer bu kelimedede bir canavar varsa, Elle, o da bu iki önemsiz kelimedir.

'Ya-eğer'... eğer bu soruyu hayatınıza davet ederseniz, delirirsiniz ve 'ya-eğer'in sağlayabileceği sürekli dönen cevaplar ve dehşetten başka hiçbir şeyin önemi kalmaz."

Titredim. Larry'nin bu kadar akıllıca davrandığı ne ilk seferdi ne de sonuncusu olacağından emindim. "Burası." Refakatçimiz olarak görev yapan subay bizi sert, gri koridorlara yönlendirdi.

aydınlatma hiç rahatlık vermiyordu. Camında parmaklıklar olan başka bir kilitli kapıdan geçerken topuklarım takırdadı. "Otuz dakikanız var. Dokunmak yok. Hapishane eşyalarını kurcalamak yok. Mahkûma hediye ya da kaçak mal vermek yok. Kuralları çiğnerseniz, üç hafta kabul edilmeyerek ayrılmanız istenecek. Anladınız mı?"

Larry gözlerini devirdi. "Frank, beni tanırsın. Her zaman buradayım. Ne zaman kuralları çiğnedim ki?"

Frank öksürdü ve gardiyan üniformasını önemli bir şekilde ovuşturdu. "Sadece bir kişi yeter, Bay Barns." Gözlerini dikkatle bana dikti.

Larry ağzını ovuşturdu. "Biliyor musun, özel bir oda istemiştım. Konuşmam gereken önemli bir avukat meselesi var. Anlarsın ya."

Frank kaşlarını çatı. "Bugün olmaz. Tamamen dolu. Ne alırsan al. Belki bir dahaki sefere."

Larry veda etmek için şakağına vurdu. "Bir dahaki sefere, öyle." Dirseğimi tutarak ekledi, "Gel Elle. Penn'i bekletmeyelim."

Odaya girdik ve anında gözlerim, metal masaların üzerinde başları birbirine yakın bir şekilde toplanmış çiftlere ve ailelere takıldı. Dışarıdaki gri gün, içerideki gri sefalet hiçbir sıcaklık sunmuyordu. Tek pencereden tunç rengi bulutlar görünüyordu ve parmaklıklı camda tek tük yağmur lekeleri vardı.

Larry nefesinin altında mırıldandı. "Ziyaret hakkını yine reddetmemiş olsa iyi olur." Odayı aradı, yakışıklı, kibirli bir mahkûm arıyordu ama hiçbir şey bulamadı.

"Reddedebilir mi?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Neden reddetsin ki?"

"Çünkü gurur denen şu aptal şeye sahip." Işığı yandı. "Ama görünen o ki bugün bize katılmaya karar vermiş." Dirseğime tekrar basarak beni odanın arka tarafına doğru yönlendirdi; koyu yeşil tulumlu bir adam -buradaki diğer tüm adamlar gibi- bir muhafız eşliğinde kapıda belirdi.

Gözleri benimkilerle buluştuğu anda hapishane yok oldu. Sadece o ve ben vardık.

Ben ve o.

Larry hesaba bile katmadı.

Ona sarılmak için kollarım ağrıyordu. İlk tutuklandığında orada olmasam bile burada olduğumu söylemek için. Nefesimin altında mırıldandım, "Bu aptal kuraldan nefret ediyorum."

Larry kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Dokunmak yok."

Kıkırdadı. "Ah, evet, bunun sizin için ne kadar zor olacağını hesaba katmamıştım. Benim için müşterilere dokunmak pek de normal bir prosedür değil."

Penn duyma mesafesindeydi ve bize katılmak için ilerliyordu. "Bana bu gece için bir yatak verdiğin anda müşterin olmayı bıraktım."

Larry sırtı, rahatlaması dalga dalga yayılıyordu. "Bu doğru. Sen de tedavim için benimle New York'a gelmeyi kabul ettiğinde hiç sahip olamadığım oğlum oldun. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Penn bana hızlı bir bakış attı. Daha fazla şey saklıyordu. Larry hastalanmadan önce neredeydi? Hapis cezası yüzünden mi New York'tan nefret ediyordu yoksa başka etkenler de var

miydi?

Benim gibi faktörler mi?

"Merhaba Penn." Ellerimi arkamda birleştirdim, hem ona uzanmamak için hem de onu tekrar gördüğümde yaşadığım sarsıntıyı gizlemek için. Şaperonumuzun bir avukat, restoranımızın da eyalet hapishanesi olduğu bu randevu, şimdiye kadar çıktığım en tuhaf randevuydu.

"Elle." Kollarını kavuşturdu, pazuları sıkı ve kolları gevşekti. Benim kollarımı arkamda tutmamla aynı sebepten mi çaprazlamıştı? Bana uzanmasın diye mi?

"Sen iyi misin?" Larry boş bir masaya otururken odaya göz gezdirdim. "İyiyim." Penn benim de oturmamı işaret etti ve yüzümüze bakacak şekilde bir sandalye çekti. "Sen?"

"Güzel." Saçlarımı tuttum, gergin olduğumda her zaman yaptığım gibi omzumun üzerinde bir ip haline getirdim. Penn'in bakışları ellerimi takip etti, siyah açlığı arzusuyla parlıyordu. Gözleri yüzümdeki solmakta olan morlukta durdu, çenesi sıkıştı. "Eğer zaten hapiste olmasaydı, sana yaptıkları için onu tekrar yumrukladım."

Cevap vermedim.

Ona Greg'i ziyaret ettiğimi söylemeli miydim? Onun adına aptallık ettiğimi mi? Onun için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğimi mi?

Aramızdaki gariplik destansı bir onluğa ulaştı. Ellerim onunkileri kavramak için kaşınıyordu. Dudaklarım son buluşmamızın acısını öpüp atmak ve yeniden başlamak için can atıyordu.

Neden dokunamıyoruz? Bu garip gerilimi nasıl yok edebilirdik?

Ona bakmadan duramıyordum. Karmakarışık saçlarına, yüzündeki gürlüğe. Tıraş olmamıştı ve ilk kez üç yıl önceki Nameless'a benziyordu. Dudakları koyu renk bir sakalla çerçevenlenmiş, öpülesi dolgun dudaklardı. Güzelliğinin yarısı kirli sakal tarafından maskelenmişti.

Kalbim sahiplenme ve özürlerle dolup taştı. Polis nezaretinde merdivenlerden inerken, bana adını hiç söylemediği için söylediği kişi olduğuna beni ikna etmesinin mümkün olmadığını söylemesinin korkunçluğunu yeniden yaşamaktan kendimi alamıyordum.

Nasıl bu kadar *kör* olabildim?

Gözyaşlarım gıdıklanıyor, içinde yüzmek için elimden geleni yaptığım çukurdan fişkırıyordu.

"Penn, çok üzgünüm."

Sertleşti. Gözleri o kadar derin ve karışık duygularla doldu ki, onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için bir yüzyıla ihtiyacım olacaktı.

"Biliyorum." Yüzünü indirdi, bakışları kapüşonlu ve karanlıktı. "Ben de öyle. Özür dilemesi gereken benim-"

"Hayır." Başımı şiddetle salladım. "Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Hepsi benim hatam." Yalnız bir gözyaşi kaçtı. "İlk seferinde kaçırılman benim hatamdı ve şimdi tarih tekerrür etti. Ne zaman etrafımda olsan, seni kilit altına alıyorum."

Kıkırdadı, göğsü inip kalkıyor, dokunmam için yalvarıyordu. Morluklarından geriye kalan soluk sarı ve yeşili düzeltmek için. Kafese kapatılmış olsa bile hâlâ yiyip içtiğine ve hayatta kaldığına dair kendimi rahatlatmak için.

Ondan uzaklaşabileceğime nasıl inandım? Nasıl oldu da tek bir gerçek onca yalanı sildi ve o artık hayatımdayken her şeyi önemsizmiş gibi gösterdi?

Teknik olarak Penn bir yabancıydı.

Gerçekçi olmak gerekirse, ortaya çıkarmak için iki ömrümüz ve test etmek için uyumluluğumuz vardı.

Ancak zaman çizelgelerini ve tarih numaralarını göz ardı eden içsel ve temel bir şey bizi birbirimize bağladı. Onunla tanıştığım ilk andan beri onu istiyordum. Şimdi de gerçeği bildiğim için onu istiyordum.

Söylenecek çok şey vardı ama bu kadar insan bizi izlerken ve dinlerken nasıl söyleyebilirdik ki?

Onu ararken ne kadar uykusuz geceler geçirdiğimi anlatmak istedim. Onu bulma ihtiyacımın babamla aramda nasıl küçük bir kıymık oluşturduğunu. Bir parçam hala onun doğru kişi olduğuna inandığı için nasıl başka bir erkeğe bakmadığımı.

Tüm bunları söyleyebilirsiniz.

Diğer mahkumlar kendi aileleriyle birlikte buradalar.

Sevdikleri insanları dinlemek için bu kadar kısıtlı zamanları varken bizi dinlemediler.

Ağzımı milyarlarca şeyi aynı anda söylemek için açtım. Ona yanlış yaptığım her şeyi düzeltmek için ne kadar çaresiz olduğumu söylemek için.

Ancak Larry beni uygunsuz saçmalıklarla kendime çelme takmaktan kurtardı. "Duruşmanın ne zaman olacağını öğrenme aşamasındayım. Elimden geldiğince çabuk halledeceğim."

Penn bu konudaki düşüncelerini saklayarak başını salladı. "Teşekkür ederim."

"İhtiyacınız olan bir şey var mı? Bunu devirmemde işime yarayacağını düşündüğün bir şey?"

Larry not almaya hazır bir bloknot çıkardı.

Penn homurdandı. "Arnold Twig'i kürsüye çıkarıp hayatımı kurcaladığına dair sağlam kanıtlarla sorguya çekmek dışında mı? Hayır." Sandalyede arkasına yaslandı. "Gio ile konuş. Bakalım canına tak etmiş mi ve Sean'ı otobüsün altına atmaya hazır mı? Onu son ziyaret ettiğimde bu fikre yaklaşıyordu. Sean'ın teşvikiyle işlediği bir suç için hapis yatmanın aptalca olduğunu kabul ediyor."

Bu bana şunu hatırlattı.

Gio hakkında konuşmak tüm sorularımı uyandırdı ve kızgın arılar gibi vızıldamalarına neden oldu.

"Gio'nun ehliyeti neden kiralık kasanda duruyor?" Cümle, rahatsız edici bir komutla masaya sıçradı.

Bunu hiçbir şey söylemeden ya da nazik sözler sarf etmeden söylemek istememiştim.

Hay aksi.

Penn durdu, gözleri benimkilere dikildi. "Kutuyu mu karıştırdın?"

Sıçradım, yalanlar dökülmeye başladı.

Hayır, tabii ki

olmaz. Asla

yapmam.

Ama yalanlardan bıkmıştım.

Şu andan itibaren sadece gerçek. "Evet." Sahiplendim. "Her parçasını." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ve?"

"Ve?"

"Neden Gio'nun ehliyetine sahip olduğumu bilmek istiyorsun." Başımı salladım. "Evet."

"Başka bir şey

var mı?"

Kaşlarımı

çattım.

Penn öne doğru eğildi, seksi ve ukala bir şekilde benimle oynuyordu. Burada kapana kısılmış olsam da her bakışı ve sözüyle beni ele geçiriyordu. "Gio dışında başka soruların da olmalı."

Kalbim sıcak bir kömür parçasına dönüştü, hapishanenin yok olmasını ve mucizevi bir şekilde bir yatağın ortaya çıkmasını umuyordum, böylece Penn'e bana gerçeği söylemesi için öpücüklerle işkence edebilirdim. Ya da istediği her şeyi söylerken bana işkence etmesine izin verecektim.

Dudaklarımı yaladım, bedenim ağır ve istekliydi. "Çok fazla sorum var. Hepsini sorsam gelecek yıla kadar burada kalırız."

Sesimdeki seksi duyunca burun delikleri alevlendi. "On yıl sürse bile umurumda değil." Sarhoş edici bir fısıltıya dönüştü. "Ama burada değil. Seni burada görmek beni öldürüyor." Acı, sanki duygularını hapsedilmenin sert unsurlarından korumayı hatırlıyormuş gibi onu gizledi. "Dürüst olmak gerekirse, bugün seni görmek istemiyordum."

Sanki bana tokat atmış gibi irkildim. "Ne? Neden?"

Larry iç geçirdi, ben anlamadığımda anlayarak Penn'in beni aydınlatmasına izin verdi.

Bakışları önce dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kayarken aramızdaki yoğunluk

mırıldanıyordu. Hayal kırıklığıyla ama en çok da utançla zonkluyordu.

"Çünkü beni bu şekilde görmeni istemiyorum..." Ani öfkesini gizleyemedi. "Burası iyi bir yer değil, Elle. Senin burada olman? Sırf benim için içeri adım atmaya razı olduğun için sana minnettarım."

İki eliyle alnını ovuşturdu ve bir an için avuçlarının arkasına saklandı. Sertçe nefes alarak mırıldandı: "Tüm bunlardan nefret ediyorum ve bir yanım sana gitmeni ve bir daha asla geri dönmemeni söylerken, diğer yanım kalman için yalvarmak istiyor, böylece bu kadar yalnız kalmak zorunda kalmayacağım. Birkaç dakika içinde gidişini izlemek zorunda kalmam ve seninle gelmeme izin verilmemesi çok canımı yakıyor."

Başını iki yana salladı, kendi felç edici öfkesinin kölesiydi. "Lanet olsun, patlayacakmışım gibi hissediyorum."

Larry sakın sakın titreyerek etrafına bakındı. "Sadece biraz daha kendini toparla. Anlaşmayı biliyorsun. Daha uzun bir cezayı gerektirecek bir şey yapma." Yüzünde acıma duygusundan çok cesaretlendirme ifadesi vardı. "Elle için endişelenme. Burada olmak istediği için burada. Seni görme hakkını elinden alma."

Boğazım o kadar çok şeyle şişti ki. Ona dokunmak için duyduğum felç edici ihtiyaç yüzünden zar zor nefes alabiliyordum. Acısını, yalnızlığını, kapana kısılmışlığını yok etmek için. Nerede olursak olalım onunla kalmak için her şeyimi verirdim.

Küçük ve zengin hayatımı, yırtık pırtık çarşafklar ve plastik mobilyalarla dolu bir dünya için isteyerek takas ettiğimi fark etmek, ne yaptığının farkında olmadan ne kadar düşmüş olduğumu anlamamı sağladı.

Benim yüzümden acı çekiyordu. Ve ben yardım etmek için hiçbir şey yapamadım.

"Nerede olduğun, ne giydiğin ya da ne söylediğin umurumda değil. Burada olmak istiyorum çünkü *sen* buradasın. Sanki senin için burada olacak kadar güçlü değilmişim gibi konuşma."

Sıkı tuttuğum öfkem çözüldü. "Bu artık seninle ilgili değil, Penn. Bu seninle, benimle, Larry ile ilgili. *Bizimle ilgili.*"

Sırtı dimdik oldu. "Biz mi?" "Biz."

"Yaptığım onca şeyden sonra bile mi?"

"Peki ya yapmadığım her şey?"

Bakışarak, nefes alarak, kendi itiraflarımızın ağırlığını anlayarak oturduk. Bana ödetmişti. Ona bir sebep vermiştim. İkimiz de bunun için acı çektik.

Penn öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerine koydu. Sesi karanlık ve hırıltılıydı, coşku doluydu. "Bu kelimeyi sevdim."

Neredeyse bilinçsizce onun pozisyonunu taklit ettim, ellerimi ona çok yakın ama yeterince yakın olmayacak şekilde yerleştirdim. "Hangi kelime?"

Korumaların nerede olduğunu kontrol etmek için sağa sola dikkatlice baktı. Sonra gözleri benimkileri yakalayarak serçe parmağını başparmağımın üzerinden geçirdi ve parmağımdan koluma, oradan da doğrudan kalbime bir elektrik şimşegi gönderdi. "Bizi. Bu bana uğruna savaşacak bir şey veriyor."

Bu basit dokunuş beni bir anda ıslattı. Titredim, gözlerim kapandı. "Lütfen..."

Biz, sevgi, arkadaşlık ve aile ile bağlantılı bir kelimeydi. Lütfen ise bir ricaya, bir yakarışa ait bir

kelimeydi; bariz bir bağlantı talebiydi.

İnlemek istememiştim.

Sanki kanımdaki dayanılmaz arzuyu basit bir dokunuşla yok edebilecekmiş gibi parmaklarına bastırmak istememiştim.

Ama çok iyi

hissettiriyordu. Çok

gerçek.

Çok sıcak.

Çok Penn.

Beni tekrar okşayıp, "Kahretsin, seni öpmek istiyorum" diye nefes alırken kalan tüm sorularım buharlaştı.

Bir gardiyan bize doğru bakarken Larry uyarırcasına boğazını temizledi. Bu konuşmanın ne kadar tutkulu ya da umursamaz bir hal aldığı umurunda değildi. Penn'in beni alıp götürmesine izin verdi ve bir anlığına hapishanede olmadığımıza, ayrılıkla karşı karşıya olmadığımıza, konuşmak ve geçmişimizin beyaz suları üzerinde bir köprü kurmak için dünyada her zaman vaktimiz olduğuna inandı.

Ben parmağımı onunkinde gezdirirken Penn dudaklarını yaladı.

"Seni öpmek için her şeyimi verirdim" diye inlerken Larry'nin yanımda oturduğunu tamamen unutmuştum. Bu bir parça dürüstlük geri kalanının engellenmeden akmasını sağladı.

"Sana inanmadığım için çok zgnm Penn," derken birbirimizin üzerine yuvarlandık. Başka biri olmana imkân yoktu. Umarım beni affedebilirsin."

"Beni incittin Elle, ama artık umurumda değil. Seninle geçirdiğim son birkaç hafta... Daha fazlasını istiyorum. Sana kim olduğumu söylemek istiyorum. Her şeyimi."

Gözlerim yaşardı. "Sen git." "Hayır, sen."

Gülüştük, ellerimiz daha da yakınlaştı, serçe parmağımız başparmağımıza değdi. "Hey!" Bir gardiyan bizi işaret etti.

"Dokunmak yok."

Parmaklarımı geri çektim ama gülümsememi yutamadım. "Seni buradan çıkaracağız. Sonra da konuşacağız."

"O zaman konuşmaktan çok daha fazlasını yaparız." Biraz sırtıttı; yoğun bir bağdan gönülsüz bir şakaya geçerken dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. "Emanet kasama geri dönüyorum. Meraklı olduğunu hep biliyordum."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Sadece sen söz konusu olduğunda. Ve sadece bana hiçbir şey sylemediğin için." "Ama şimdi sana söyleyecek, değil mi Penn?" Larry lmcl bir ciddiyetle sordu.

konuşmanın içine. "Tıpkı ona Gio'nun ehliyetinin sizde olmasının nedeninin onun en yakın akrabası olarak listelenmeniz ve eşyalarını güvende tutmayı kabul etmeniz olduğunu söyleyeceğiniz gibi."

Larry siyah çerçeveli gözlüklerini bana çevirdi. "Stewie'nin velayetini almam sayesinde Gio ve Penn arkadaş oldular. Bir süre karışıktı ama artık hepimiz aynı taraftayız."

Beni çok az tanımasına rağmen Penn'in yanında olduğu kadar *benim de* yanımda olması hoşuma gidiyordu. Onun kadar tarafsız ve güvenmeye istekli biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Penn'in alnı çatıldı. "Gio'nun o gece seni incittiğini ve benim de onu epey hırpaladığını düşünürsek, bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ama birbirimizin yardıma ihtiyaç olduğunda

sırtımızı dönemeyecek kadar uzun süre aynı terbiyeyi paylaştık."

Sokakta yırtılan kıyafetlerimin anılarını göz kırparak sildim. "Katılıyorum. Düşmanlar dost olabilir. Bazen, en kötüsünü bildiğin için daha iyi arkadaş olurlar."

Penn omuz silkti. "Sanırım." Yüz hatları gölgelendi, gözlerinin etrafında bir gerginlik bırakan şeyleri düşünüyordu. "Birkaç yıl önce senin düşmanındım."

Kalbim mutsuzca çarptı. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Öyle miydin?"

Konuşma isteği azaldı. Sandalyesine yaslandı ve bilmem gereken her şeyi sakladı. "Kahretsin, sana anlatacak çok şeyim var ama bunu burada yapamam." Masanın ayağına tekme atarak takırdamasına neden oldu.

Bir gardiyan onu işaret ederek uyardı. "Kes şunu yoksa hücrene geri dönersin."

Larry gözlerini devirdi. "Sonra konuşmak için bol bol vaktimiz olacak. Kendini kızdırma."

Penn iki eliyle saçlarını karıştırdı. "Burası beni delirtiyor." Kahverengi bakışlarını keskin bir panik kapladı. "Daha ne kadar Larry? Kendimi daha fazla mahvetmemek için her şeyi daha ne kadar içimde tutmam gerekiyor?"

Larry karalamalardan arınmış ama daha önce uygulamaya koyduğu süreçlerle dolu not defterine baktı. "Sana bir zaman veremeyeceğimi biliyorsun. Asma vaatlerden hoşlanmam çünkü gerçekleşmediklerinde çok acı verirler."

"Biliyorum." Penn iç çekti. "Siktir." Omuzları gerildi, gergin olduğu ve bizden başka güvenecek kimsesi olmadığı gerçeğini maskeleydi. Birine güvenmek ve sonra birine *güvenmek* farklı şeylerdi. Onun adına yaptıklarımız üzerinde hiçbir gücü yoktu. O sadece Larry'nin randevuları ayarlamasına ve evrak işlerini halletmesine izin verirken, ben Greg'in peşinden gidiyor ve ifadesini geri çekip doğru şeyi yaparak kendini affettireceğine dair güvence vermesi için mücadele ediyordum.

Bir başkasının hayatıyla Tanrı'yı oynamak hem yürek parçalayıcı hem de tüyler ürperticiydi.

Penn bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve kalan zamanımızı mahvettiği için sözsüz bir şekilde özür diledi. Larry devraldı, strateji ve kanıtlar hakkında mırıldanıyordu.

Penn ve ben gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık. Umutsuzca acı çekiyor, sürekli olarak bu karmaşayı silmenin ve birlikte olmanın bir yolunu arıyorduk.

Otuz dakika çok hızlı geçti ve zil çalıp mahkûmlar vedalaştığında fiziksel olarak öldüm.

Sarılma

k yok.

Öpücük

yok.

Penn tekrar ortadan kaybolurken gözyaşı dolu bir yüz ifadesinden başka bir şey yoktu.

*

"Bayan Charlston! Buraya gelin!"

Islahevinden dışarı adımımı attığımda, siyah Range Rover'ıma ve güvenilir korumama giden açık bir yol yerine bana doğru yönelmiş bir muhabir, kamera ve mikrofon denizi buldum.

Ne oluyor be?

Larry hemen evrak çantasıyla yüzümü kapattı ve kolunu bana dolayarak beni Range Rover'dan fırlayıp gazetecilerin arasından geçerek bana ulaşmaya çalışan David'e doğru yönlendirdi.

Beni koruyucu kucağıyla saran David, yolumuza çıkan vücut parçalarına ters ters baktı. "Gidin!" diye gürledi, diğer tarafımı koruyarak, paparazzilerin arasından buldozerle geçerken Larry'yle birlikte yürüyordu.

Ezilmekten kaçınmak için yan adımlarla ilerlediler ama bu onların sondaj sorularını durdurmadı.

"Bayan Charlston. Penn Everett ile romantik bir ilişkiniz mi var?" diye bağırdı genç bir adam.

"Greg Hobson'la bir ilişkiniz mi var?" mavi bukleli orta yaşlı bir kadın bağırdı.

"Böylesine önemli bir perakende mağazasının sahibinin aynı anda iki erkekle birlikte olması sizce uygun mu? Hem de ikisi de hapiste olan iki erkekle?" diye sordu cırtlak sesli bir erkek muhabir.

Her soruda biraz daha siniyordum.

Aman Tanrım, nasıl duydular?
Kim sızdırdı? Kim ispiyonladı?

Larry çantasını yüzümü kapatacak şekilde tutarak, "Yorum yok," diye tersledi. "Git başımdan."

David Range Rover'ın arka kapısını açıp bana içine atlayabileceğim bir sığınak verirken başımı eğdim.

Larry de arabasını çağırma zahmetine girmeden atladı.

Sorular pencereden içeri girip duruyordu. Cevabını bilmediğim sorular. Yüksek sosyetedeki konumum sayesinde hazırlıklı olmam gereken sorular ve tartışmanın kokusu ortaya çıktığı anda hikayemin ne kadar çekici olacağı.

Şu anda, en önemli haber olarak görülüyordum.

Penn'in geçmişi ortaya çıkarılacaktı. Benimki onunkinin yanına yapıştırılırdı. Greg'in yaptıkları ülke çapında bilinecekti.

Tanrım, babam çıldıracak.

Gazetecilerin yarattığı kargaşa her şeyi gözler önüne serdi.

Tüm bunlar ne kadar ölümcül bir ciddiyete dönüşmüştü.

Her şeyin bitmesi için daha ne kadar yolumuz vardı.

David kornaya basıp havalandığında yorgunluk beni yumuşak deri koltuklara bastırdı, muhabirlere yoldan çekilmeleri için zar zor zaman tanıdı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Penn

Akşam yemeği yine az pişmiş patates ve çok pişmiş sığır etinden oluşan üzücü bir olaydı.

En azından bu sefer kimse benimle konuşmaya çalışmadı. Son birkaç hafta içinde geçmişi olan yalnız biri olarak ün kazanmıştım. Bazı yaşlılar beni önceki görevlerimden hatırladıkları için saygı görüyordum, ancak yenilerin karıştırmak ve bana haddimi bildirmek istediği bir gizemim vardı.

Elimden geldiğince yüzleşmekten kaçınırdım ama eninde sonunda bir şeyler patlak verir ve istemediğim bir savaşın ortasında kalırdım.

Elle ve Larry gittikten sonra bahçede geçirdiğim zaman, onları görmenin stresini biraz olsun üzerimden atmamı sağladı. Eğer gelirlerse ziyareti reddedeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama bu, Elle'i görmenin cazibesi ve ezici arzusu sağduyuma baskın çıkmadan önceydi.

Hapishane üniformamla bana bakarken, bakışlarında acıma ya da nefret görmek için kendimi hazırlamıştım. Bana karşı hisleri konusunda tereddüt etmesini ya da bununla başa çıkamayacağını itiraf etmesini bekledim.

Ama o bunların hiçbirini yapmamıştı.

Her zaman yaptığı gibi beni izledi - sanki üzerine atlamamı ve onu korkunç kirli şekillerde becermemi istiyormuş gibi. Sanki bir şey *ifade* ediyormuşum gibi beni dinledi. Sanki bu kişisel bir şeymiş ve sonuna kadar arkamı kollayacakmış gibi konuştu. Yaptığım her şeye rağmen beni önemsiyormuş gibi bana dokundu.

Larry'nin ona nasıl baktığı gözümünden kaçmadı. Onunla gurur duyuyordu. Kahretsin, *ben de* onunla gurur duyuyordum. Onun şımarık bir velet olduğunu düşünebildiğim için suçluluk duyuyordum. Elbette artık ne kadar sıkı çalıştığını biliyordum. Belle Elle'in ona verilmediğini ya da bir vakıf fonuyla hayatını sürdürmediğini anlıyordum. Parmakları kemiğe kadar çalışıyordu. Ve güçlüydü, o kadar güçlüydü ki.

Ona bir şans verseydim benim için savaşacağından neden şüphe ettim ki? Her şeyi çok yanlış anlamıştım.

Varsayımlar beni aptal yerine koymuştu ve bakın ne kadar boka batmıştım. O gece onun kapısını çalmış olsaydım, tüm bu felaketten kaçınabilirdik. Greg onunla bir şansı olduğunu asla düşünmezdi çünkü onu sahiplenirdim.

Tıpkı Stewie'ye geri verdiğim kolyenin onun olması gibi, onun da benim olmasını sağladım. O zamanlar aptalın tekiydim ama şimdi aptal değilim.

Beni mi istedi? Bana sahipti. Çünkü, Tanrım, ben onu istedim.

Bu gece bizim bloktaki çocuklar için televizyon gecesiydi. Birçoğu birbirine karıştı, pek dinlemedi, kâğıt oynadı ya da kazansalar da kaybetseler de asla ödeyemeyecekleri olaylar üzerine bahis oynadı - içeriden kazanılan şeylerle olmadığı sürece.

Yüzümü ovuşturarak bedenimi Elle'in yarattığı şehveti bırakmaya zorladım. Başarısız bir şekilde kendime Elle ve benim uzun bir süre daha sevişmeyeceğimizi hatırlattım. Bekârlık ilişkimizin yeni kuralıydı. Bu da onu çok istediğim için işimi çok zorlaştırıyordu.

Ona daha çok ihtiyacım vardı.

Bir kez olsun bana yalan söylemesine ve tüm bunların geçeceğini ve yeniden özgür olacağımı söylemesine ihtiyacım vardı. Bana dokunmasına ve ne kadar uzun sürerse sürsün beni bekleyeceğini söylemesine ihtiyacım vardı, ben onu iterken bile hayatını yalnız başına harcamasın diye.

Arkasındaki gerçeği duyunca bu düşüncelerle alay ettim.

Beni bekleyeceğine dair güvence vermek için bana dokunmasına gerek yoktu; sadakatini her göz kırpışında görüyor ve her sesli harfinde duyuyordum.

Ve özgürlüğüm hakkında yalan söylemesine gerek yoktu. Onu geri alacaktım.

Sonunda.

Larry benim için savaşıyordu. O kazanacaktı.

Yapmak zorunda.

Kabul edebileceğim başka bir senaryo yoktu.

Bileklerimi çaprazlayarak bacaklarımı uzattım, gevşemek ve etrafımdaki erkekleri izlemek için elimden geleni yaptım

-Zayıflıklarını ve stratejilerini not almak, kimlerle sohbet edileceğini ve kimlerden uzak durulacağını listelemek.

Akıllı davranmalı ve sadece kısa bir devre dayanacağımı umsam bile uzun bir oyun oynamalıydım. Bir araba kornasının sesi kafamı yerel haberlerin çaldığı televizyona çevirdi. Doğrulup öne doğru kayarken sandalyemin ayakları muşambanın üzerinde gıcırdadı.

Elle ekranı doldurdu.

Range Rover'a tırmanırken David ve Larry'nin onu gizlemek için ellerinden geleni yaptıkları bulanık bir fotoğraf. Yine de sarı saçlarını ya da seksi vücudunu gizleyememişler.

Onu nerede görsem tanırım.

Parlak kırmızı takım elbiseli haber sunucusu, "Bugün, normalde perakende haberleri için ayrılmış bir isim, son aşk üçgeni ile tartışmalara sürüklendi. Kaynaklara göre, ailenin imparatorluğu Belle Elle perakende zincirinin başındaki Noelle Charlston, son zamanlarda birkaç olağandışı meseleyle uğraşıyor. Penn Everett ile nişanlandığına dair söylentiler başladığından beri genç CEO için işler pek de yolunda gitmiyor.

"Son birkaç yıldır bir dizi başarısız romantik ilişkiden sonra, Bayan Charlston bir şekilde iki erkekle çıkmaya başladı-her ikisi de tam olarak bilinmeyen nedenlerden dolayı hapse girdi. Bildiğimiz, kırk yıldır Charlston ailesi için çalışan Steve Hobson'ın oğlu Greg Hobson'ın adam kaçıрма ve tecavüze teşebbüsten, bir yıl önce bir kuruşluk hisse senediyle büyük vurgun yapan Penn Everett'in ise cinayete teşebbüs dahil ağır saldırı suçundan tutuklu olduğu.

"Cezaevinden ayrılırken Bayan Charlston'dan daha fazla bilgi almaya çalıştık, ancak kendisi yorum yapmayı reddetti."

Bir mahkum bana doğru döndü, gözleri şiddetle parlıyordu. "Hey, sen Everett'sin, değil mi?"

Kahretsin.

Kollarının her yerinde dövme olan ve kafasını kazıtmış başka bir adam ayağa kalktı, duruşu *'oh, başladı dostum'* diye bağırıyordu. Başını eğdi. "Görünüşe göre aramızda bir ünlü var çocuklar."

Tanrım, kavgaya etmek istemedim.

Küçümseyerek sıırttım ve sokaklarda mükemmelleştirdiğim zırhıma geri döndüm.

"Heyecanlanacak bir şey yok. Tipik haber bağımlıları ne dediklerini bilmezler."

Dövmeli mahkûm kıkırdadı. "Öyle mi? Sanırım bunu kendi başımıza öğrenmemiz gerekecek, değil mi?" Parmak eklemlerini kırdı. "Dökülmeye hazır ol, Everett. Güzel bir sohbet planlayacağız, sen ve ben."

Lanet olsun.

Bundan kaçınmak için elimden geleni yapmıştım.

Ama oyunlar başlamıştı, hepsi de lanet haberler sayesinde.

Başlamak üzere olan hesaplaşmanın farkında olmayan bir mahkûm, gardiyanlardan birine

bağırdı. "Haberleri kapat dostum. Bu bok kimin umurunda."

Kimsenin

umurunda

değil. Benim

dışında.

Gözlerimi beni sıkıştıran iki adamdan ayırmadan ayağa kalktım ve odadan çıktım. Gitmeme izin vereceklerdi.

-Başka seçenekleri yok.

Ama yarın pusu kuracaklardı.

Hazır olmak zorundaydım.

Onlar bana saldırmadan önce ben onlara saldırmalıydım. Hazırlanmak için bu gecem vardı.

Ondan sonrası savaş.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elle

"SEN BU İŞE KARIŞAMAZSIN, Elle."

Babam ofisimde belirdiğinde başımı kaldırdım, parmakları günlük gazeteye sarılmıştı. Hâlâ üç parçalı takım elbiselerini moda ifadesi olarak giyiyordu. Bugünkü tercihi keskin gece mavisiyle itaat istiyordu. Yanakları ılık ılık parlıyordu; gözleri parlak ama onaylamıyordu. Ortadan kayboluşumun stresini üzerinden atmış ve her zamankinden daha sağlıklı bir şekilde geri dönmüştü.

Artık kalbinin oyun oynamasından korkarak dirseğini tutmak için ayağa fırlamıyordum. Gürbüz ve eski kafalıydı ve masama doğru yürüdüğünde, sonra her zaman yaptığı gibi yan tarafa tüneyip sandalyemden bana baktığında tüylerim diken diken oldu.

Bunu bekliyordum.

Dün gece haberleri açıp kendimi bir mahkûm gibi Range Rover'a götürülürken gördüğümünden beri babamın beni demiryoluna atmasını bekliyordum.

Bana böyle çirkin durumlarda görünemeyeceğimin söylenmesi.

Tüm haberler kötü haberdı ve tartışmaları Belle Elle'in mağaza raflarından mümkün olduğunca uzak tutmak bana bağlıydı.

"Bu Belle Elle'in adını lekeleyecek," dedi babam.

Hiçbir şey yapmazsam hayatımın sonuna kadar iftiraya uğrayacağımı görmüyor muydu? Belle Elle onlarca yıllıktı. Bir şirketten çok daha fazlasıydı; bir yaşam tarzıydı: pek çok insanın hayatının bir parçasıydı. Kaliteli ürünlerimiz Amerika ve Kanada'daki her yetişkinin ve çocuğun gardırobundaydı.

Belle Elle'in bana ihtiyacı yoktu.

Penn yapar.

Gözlerine pek de hissetmediğim bir güvenle bakarak, "Sana da merhaba. Lütfen, meşgul falan değilim."

"Pasif-agresif yorumlar bana sökmez, Elle." Kaşlarını çatı, yaşlı yüzü normalden daha da kırış kırış olmuştu. "Bunun hakkında konuşmamız gerek." Elindeki rulo haline getirilmiş gazeteyi salladı, şüphesiz daha fazla magazin ve parmak işaretiyle doluydu.

"Konuşacak bir şey yok." *Penn*

benim ve onun yanında olacağım.

Ne dediğin umurunda değil.

Fleur içeri girerken sabırsızlıkla boğazımı temizledim. Eşikte durakladı, kolları ihmal ettiğim evraklarla doluydu. "Ah, tam zamanında." Ayağa kalktım ve ona hevesle el salladım. Babamla kaçınılmaz kavgayı ertelemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ona bağırarak zorunda kalmak istemedim. Saygısızlık etmek istemedim ama ne söylemek üzere olduğumu biliyordum ve artık beni durdurmasına izin vermeyecektim.

"Bunun iyi bir zaman olduğuna emin misin?" Fleur topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak kaçmaya çalıştı; ne tür bir tartışmanın patlamak üzere olduğunu benim kadar iyi biliyordu.

"Hayır, saçmalama." Masamı okşadım. "Şunları buraya koy."

"Tamam..." Fleur öne atıldı, babama kibarca gülümsedi, bana her zamanki geniş dostluk sırtışını vermedi. "Merhaba, Bay Charlston." Klasörleri masama koyarken kaşlarını hızlıca kaldırdı. O kaşın

söylediği şeydu: *İyi misin? Bir şey yapmamı ister misin? Sakinleştirici silahı getireyim mi?* Sesi, "Başka bir şey var mı?" dedi.

Sorarsam çılgınca bir şey yapacağından hiç şüphem yoktu ama bu konuşma tamamen benim üzerimdeydi. Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar. Geç oluyor; eve gitmelisin."

"Sadece eminsen mi?"

"Eminim."

"Yardımanız için teşekkürler." Babası ona nazikçe gülümsedi. "Belle Elle ve kızım için çok sadık bir personel oldun."

Fleur kızaran biri değildi ama yanakları pembeleşti. "Bir şey değil." Kapıya doğru döndü, koridorda kaybolmadan önce arkasına baktı.

Sözünü kesmesi çok kısa sürmüştü ama babam için çok uzundu.

Gözleri kızgınlıkla parlıyordu. "Elle, dün hapisanede ne halt ediyordun?"

Ve böylece başlıyor.

Başımı dik tuttum. "Penn'i görmeye gittim. Yoksa nişanlı olduğumuzu unuttun mu?"

Penn'in babama ve ofisteki herkese bu yalanı söylemesinin üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu ama ilk kez bunu bir sıkıntıdan ziyade kolaylık olarak görüyordum.

Yüzünü ovaladı. "Bundan emin misin? İkiniz hakkında şüphelerim var. Her şey çok hızlı gelişti Elle. Greg'le olanlardan sonra, şimdi de mahkeme tarihleri ve tanıklıklar... Strese girmeni istemiyorum."

"Ben mi?" Sesim mükemmel kıvrılmış bir soru işaretiyle yükseldi. "*Ben* mi stresliyim? Peki ya sen? Doktorunun verdiği ilaçları alıyor musun? Ofiste olman gerektiğini bile sanmıyorum. Her şey kontrolüm altında."

Pekala, bu yalan çok açıktı ve tamamen boştu.

Başa çıkamıyordum. Her şey kontrolüm altında değildi. Çünkü aklımın Penn ve İsimsiz'e, Penn ve hapishaneye kaymasına engel olamıyordum.

Penn, Penn, Penn.

Bu bir kısır döngüydü ve durduramadım.

"Benim için endişelenme." Elimi tuttu ve beni öne çekerek şefkatle okşadı. "Yıllardır ailemizin bir parçası olan bir adam tarafından kaçırıldın. Kulübede neler olduğunu bana anlatmayacaksın. Bu konuda tek söyleyeceğin Penn'in seni kurtardığı ama sonra Greg'in suç duyurusunda bulunduğu." Kaşlarını çatı. "Bu hikâyede daha fazlası var Elle ve benden bir şeyler saklamandan hoşlanmıyorum. Sana zarar verdiyse neden Greg'i hastanede görmeye gittin?"

Derin bir iç çektim. "Senden bir şey saklamıyorum ama Penn için savaşmaya devam edeceğim. O yanlış bir şey yapmadı."

"Ah, evet, o konuda." Yüzü daha da düştü, mutsuz bir tazıya benziyordu. "Mahkûmları ziyaret ederken görülemezsin, Elle. Koruman gereken bir itibarın var. Bir bütün olarak şirketimiz yasaların doğru tarafında kalmak için elinden geleni yapmak zorunda."

Biraz güldüm. "Greg'in şimdiden tartışmalara neden olduğunu düşünmüyor musun? Bunu ne kadar gizli tutarsak turalım, ayrıntılar ortaya çıkacak ve hikâye kendi kendine çığ gibi büyüyecek. Medya ile başa çıkmanın en iyi yolu, anlayış isteyen bir röportaj vermek ve onlara acı gerçeği söylemektir, böylece yanlış söylentiler yarattığımız her şeyi yok etmez."

Babam bembeyaz kesildi. "Ciddi olamazsın. Yapılacak en doğru şey o akbabalardan uzak durmak ve doğal ölümüne izin vermek." Babacan bir otoriteyle konuşmadan önce durakladı. "Tıpkı Penn'i bir daha görmeni istemediğim gibi."

Nefesim kesildi. "Bunu nasıl söylersin? Ondan hoşlanıyordun. Sana bunun sahte olduğunu

söylediğimde bile benimle *evlenmesi* için ona onay verdin."

"Yani nişanınız sahte mi?" Yüz hatları aydınlandı. "Bu durumda, artık sana inanıyorum. Bu da demek oluyor ki iş ciddiye bindiğinde pervasızca bir şey yapmana gerek yok-"

"Baba..." Hayal kırıklığıyla başımı salladım. "Anlamıyorsun. Sahte olarak başladı, ama o-"
Central Park'taki adam.

Kelimeler dilimde sallanıyor, söylenmeden kalmak için küçük pençelerle yapışıyorlardı. Onları iletmekle yutkunmak arasında gidip geldim.

Üç yıl boyunca babam İsimsiz'i aramamı engellemek için elinden geleni yaptı (başlangıçta işbirliği yapmasına rağmen). Onu aramam işime engel olmaya başladığında, babam çabucak buna bir son verdi.

Bu sefer, ona Penn'e yardım etmemi engellemesi için daha fazla sebep vermeyecektim.

Babamın Belle Elle ve beni, insanlar da dahil olmak üzere, tatmin edici olmayan koşullardan uzak tutmak için takıntılı bir arzusu vardı.

Sadece, kimsenin mükemmel olmadığını anlamamıştı. O değildi. Ben de değildim. Dünya da değildi. Penn de farklı değildi ve bir yalancıdan daha fazlası olduğunu kanıtlamak ve gerçeği ortaya çıkarmak için her şansı hak ediyordu.

O özel biri.

Benim için. Hayatıma. Geleceğime.

Bunu kimse için tehlikeye atmazdım.

Babam da dahil.

"O ne?" Bir kaşını kaldırdı. "Cümleyi bitir."

"O tek başına, baba. Elbette Larry onun için savaşıyor ama ben de orada olmak istiyorum. Seni üzüyorsa özür dilerim ama durmayacağım."

Kollarını kavuşturarak masamdan kaydı. "Onun yanında olmanı istemediğimden değil, Elle. Onu duygusal destekten mahrum bırakarak acımasız olmaya çalışmıyorum. Ama bazen başka şeyler daha önemli olabiliyor. Ben şirketi düşünüyorum. Bu iyi bir halkla ilişkiler değil."

"Bu iş bittikten sonra imajımızı yeniden yaratması için bir ekip tutacağız." "Bittikten sonra mı?"

Başımı salladım. "Evet, Penn'e yakında bir mahkeme tarihi verilecek ve sonunda gerçeği öğrenebileceğiz. Sonra serbest bırakılacak ve her şey sona erecek."

"Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

Omuz silktilim. "Bu adalet sistemine bağlı."

Olduğumdan çok daha bilgili görünüyordum.

Alt dudağını kemirme şekli bana bir fikir verdi. "Biliyor musun... eğer istersen bu süreci hızlandırmaya yardımcı olabilirsin."

"Yapabilir miyim? Nasıl?" Gözlerini ihtiyatla kıstı.

"Yargıç arkadaşınızı arayarak. İyi şeyler söyle. Er ya da geç bir mahkeme tarihi alın ki hepimiz hayatımıza devam edebilelim."

"Şimdi de mahkemeleri ve duruşmaları kurcalamamı mı istiyorsun, Elle?" Tavana baktı. "Sana ne oldu böyle?"

"Yanlış yaptığım her şeyi düzeltme ihtiyacı."

Bakışları kuşkuluydu ama şifreli cevabımla ilgili yapısal bir açıklama istemedi. Bunun yerine başımın üstünü öptü. "Oh, pekala. Eğer bu her şeyin daha çabuk biteceği anlamına geliyorsa, Ne yapabileceğime bakacağım."

Yirmi Altıncı Bölüm

Penn

DARBE dört gün sonra dinlenme bahçesinde gerçekleşti. Üç adam beni koşunun ortasında durdurdu.

Karşı saldırı için elimden geleni yaptıktan sonra pes ettim. Ne silahım ne de beni destekleyecek bir arkadaşım vardı.

Tek başımaydım. Ve misilleme olarak ölmek istemiyorsam, bunun olmasına izin vermeliydim. Ben de öyle yaptım.

Beni ne kadar siktiği önemli değil.

Yumrukları bana istenmeyen bir 'mahalleye hoş geldin' kabadayılığı yaptı. Ayakları çok iyi duyulmuş bir 'burası bizim bölgemiz, sakın aklına bir şey gelmesin' tekmesi attı. Hırlamaları bana tam olarak nasıl davranmam gerektiğini söyledi.

Koşu parkurundaki güvenlik kameralarında ölü bölgenin nerede olduğunu biliyor gibiydiler. Geçmişimden gelen eski yaraları, anıları ve yaraları harekete geçiren bir dayak hediye etmekten çekinmediler.

Yumruklaşma sadece birkaç saniye sürdü ama onlar acıyı nasıl vereceklerini biliyorlardı. Ve ben de onların mesajını nasıl dinleyeceğimi biliyordum.

Birkaç iyi vuruş yapmalarına izin verdim, sonra patladım ve kendim de birkaç tane yaptım. Bana haddimi bildirmelerine izin verdim çünkü bu daha fazla taciz edilmeyeceğim anlamına geliyordu. Ama korkak da olmazdım çünkü bu sadece daha kötü bir savaşın başlangıcıydı.

Yürümem gereken ip çok dardı ama daha önce yürümüştüm. Şimdi de yürüyebilirdim.

Buranın pisliliği onlardı. Ben değil. Beni disipline ettiklerini sanıyorlardı. Ama etmemişlerdi. Herkes biraz daha mutlu ve sakin bir şekilde gitti.

Yürümekten ziyade topallasam ve yumrukları Greg'in Elle'i kaçırdığı günkü sabah uyandırma telefonundan kalma eski yaraları harekete geçirse bile.

Öğleden sonra koşmayı bıraktım ve tribünde oturup patlamış dudağım ve kanayan burnumla ilgilendim.

Kimse durumumla ilgili yorum yapmadı ve zil çaldıktan sonra hücrelerine geri döndüklerinde bana ders veren şerefsizlere başımı sallayarak selam verdim.

Okulun zorbaları olduğu gibi, hapishanenin de haydutları vardı. Sonunda hepsi bir satranç tahtasıydı. Kimse uzun süre şah olamazdı. Ve kimse sonsuza kadar kale olarak kalamazdı. Hepimiz veziri kazanmak için birbirimizin üzerinden atlıyorduk.

Hücreme geri dönerken bir damla kan tükürdüm. Hayatımda hiç yumuşak ya da naif olmamıştım - ölümü gördükten ve bir evim olmadıktan sonra olamazdı- ama korkunç gerçek şu ki, biraz rahatlamaya başlamıştım. Larry'nin arkamı kolladığını ve onca hatadan sonra Elle'in benim olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

Onunla oyun oynamaktan zevk alıyordum çünkü bu acımı biraz olsun hafifletiyordu. Zorba ben olmuştum ve karnım morarmış, yüzümde güzel bir morluk oluşmuşken, kurban olmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu hatırladım.

Yine de buradaydım, cinayete teşebbüs suçlamasıyla hiçbir çıkış yolu olmadan tutukluydum ve taşaklarıma kadar boka gömülmüştüm.

En azından artık hapisteydim, Arnold hayatımı bu kadar kötü mahvedemeyecekti. Hapishane müdürüne ya da cezaevi komiserine rüşvet verme alışkanlığı olmadığı sürece, onun kontrolünden çıkmıştım.

Şimdilik.

Larry'yi görmem
gerekiyordu. Ve Elle'i.
Kahretsin, Elle'i görmem gerekiyordu.

*

İki hafta daha.
Geri kalan her şeyin üstüne on dört gün.
Lanet bir ömür.

Her gün aynılık içinde yaşadım, daha mutlu bir anının düşünceleriyle kendime eziyet ettim,
çalışmak, yemek yemek ve bahçe işleri arasında bana verilen özgürlüğü kütüphanede geçirdim.
Kitaplar değişmemişti.

Okuma materyalleri de daha iyi değildi.

Ama en azından not defteri ve kalem, düşüncelerimi karalamam ve dağınıklığımı aşmanın bir
yolu olup olmadığını görmem için bana bir çıkış noktası sağladı.

Bu notları yanımda sakladım, Larry'ye posta günlerinde sayfalar gönderdim, böylece
toplantılarımız arasında bildiklerim ve şüphelendiklerim hakkında bir fikir sahibi olabilirdi.

Bugün çarşambaydı, bu da akşam yemeği için spagetti ve köfte ile medya odasında bize ayrılan
doksan dakikalık sırayı dört gözle beklememiz gerektiği anlamına geliyordu.

Hayatım çok sürükleyici.

Bu surlarla çevrili şehirde yeni bir güne hazırlanmak için yatağımı hazırlarken, bir muhafız
belirdi. Ergenlikten yeni çıkmış olmalıydı, personelin en iyi ve en sevilen memuru olma ihtiyacıyla
doluydu. Bu durum ondan hemen nefret etmeme neden oldu.

"Everett, ziyaretçi."

Yastığımı yatağın üzerine bıraktım. "Emin misin?"

Güvenlik görevlisi sanki ben bir ahmakmışım gibi gözlerini devirdi. "Elbette, eminim."

Bu ukala tavra verecek cevabım yoktu. Bir acemiyle kavgaya tutuşmak istemedim. Bana diğer
kişisel ziyaretlerin sıkı bir şekilde izleneceği ve yaklaşan duruşma nedeniyle büyük olasılıkla
reddedileceği söylenmişti. Anlaşılan Larry bunu atlatmış.

O zaman hangi duruşma?

Davamın ne zaman görüleceğine dair elimde hiçbir bilgi yoktu. Eğer geçen seferki gibi bir şey
olursa, duruşmayı beklerken, hüküm giydikten sonra yattığımdan daha fazla zaman geçirecektim.
Yattığım sürenin cezamdan düşülmesi içimi rahatlatmadı. İçi boştu - özellikle de altı ay hapis
yatmışsanız ve suç sadece üç aylık bir cezayı hak ediyorsa.

Tüm bu süreç berbatı.

Suçluluğu kanıtlanana kadar masummuş, kıcımın kenarı.

"Peki." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. "Gidelim o zaman."

Memurun peşinden her zamanki mahkûm kalabalığının arasından geçerken, gözlerimi ileriye
diktim ve özellikle kimseye takılmadım. Hapishane tarafından verilen spor ayakkabılarım
muşambanın üzerinde gıcırdarken gardiyan

Kimliğimi aldı ve beni küçük bir işlem odasına, oradan da başka bir güvenlik noktasından geçerek
ziyaret alanlarına götürdü.

Elle ve Larry'yi en son gördüğüm toplantı salonuna gittiğini bildiğim koridoru takip ederek sola
doğru sallandım.

"O taraftan değil." Muhafız burnunu ovuşturdu, siyah saçları matlaşmıştı ve saçlarının
kesilmesi gerekiyordu. "Bu taraftan." Sağdaki koridoru işaret etti.

Muhtemelen yapmamalıydım ama "Özel

mi?" diye sordum. Başını salladı.

Kalbim garip bir şekilde hızlı hızlı öksürdü. Özel demek Larry'nin meraklı kulaklardan uzakta konuşmak için geldiği anlamına geliyordu.

Özel, Elle'in onunla birlikte olamayacağı anlamına geliyordu çünkü sadece müvekkil-avukat ilişkileri mahremiyete sahip olacak kadar kutsal sayılıyordu.

Bu yerde eş ziyaretleri, nadir bulunan ve kazanılması zor altın külçeleri gibiydi. Sevgilerinize sarılmanın ya da bu berbat yerin sizi sonsuza dek ayıramayacağına dair ikinize de güvence vermek için dokunmanın bile bir yolu yoktu.

Lanet olsun, buradan nefret ediyorum.

Hayal kırıklığına uğramış öfkemi yutarak sessizce takip ettim.

Birbiriyle uyumlu metal kapıları, görüş pencerelerinde parmaklıkları ve büyük kilitleri olan birkaç toplantı odasının önünden geçerek altı numaralı özel odanın önünde durduk. Memur elinin eklemleriyle kapıya vurdu ve bana hızlıca bir bakış attı.

Parmaklarımı önümde birleştirdim. Tek yapmak istediğim akademiden yeni mezun olmuş bu salağı kelepçelemek ve ona özgürlüğünün çalınmasının nasıl bir şey olduğunu öğretmekken mükemmel bir mahkûm olarak kalmak.

Larry kapıyı açtı, yüzü gülüyordu. "Ah, harika. Müşterimi getirdiğin için teşekkürler."

Memur başıyla onayladı. "Hoş geldiniz. Otuz dakikanız var. Bundan önce yardıma ihtiyacınız olursa düğmeye basın. Güvenliğiniz için görsel kayıt yapacağız ama ses kaydı yapmayacağız."

Larry her zamanki profesyonelliğiyle başını salladı. "Harika. Otuz dakika sonra görüşürüz." Kolumdan çekerek beni odaya soktu ve kapıyı gardiyanın yüzüne kapattı.

İçeriden kilitleyemiyorduk ama onlarla aramızda bir kapı olduğu yanılsaması... Kahretsin, haftalardır yaşadığım en güzel şeydi.

"Hey." Larry sırtıma bir tokat attı. "Nasılsın?" Omuz silktim.

"Şikayet edemem."

Şikayet edebilirdim ama Larry zaten benim için çok şey yapıyordu. Onu da acı çeken teyzem haline getiremezdim.

"Buna sevindim." Arkamı işaret ederek, "Bu arada sana bir hediye getirdim"

diye ekledi. "Hamburger ve patates kızartması olsa iyi olur." Sırıttım ve olduğum yerde döndüm.

Hafif, seksi ve bağımlılık yapan bir şey kollarıma atladı. "Penn."

Anında ona sarıldım, o kadar sıkıyordum ki her şeyden çok istediğim kızı öldürmemem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Larry'yi unutmuşum.

Kameraları, korumaları ve mahkeme tarihlerini

unuttum. Vücudum devraldı.

Yapabileceğim tek şeyi

yaptım. Yüzü yukarı kalktı.

Benimki devrildi.

Dudaklarımız birleştiğinde uzun ve alçak sesle inledim ve buluştuğumuz anda öpücüğü derinleştirdi. Velinimetimle dostça ama tamamen platonik bir buluşma beklerken Elle'i duvara çarpıp nefesim kesilene kadar öpmeye başladım.

Ellerim artık beynime itaat etmiyordu; onun üzerinde geziniyorlardı, başparmaklarım giydiği kıyafetlerin altında zar zor gizlenen meme uçlarını okşuyordu.

Onunla o kadar sarhoştum ki, kaldırıp aramızda kalan boşluğu silmek için uygun bir etek giyip giymediğini görmek için başımı çeviremedim.

Larry boğazını temizledi.

Bu beni hiç etkilemedi ya da durdurmadı.

Ama Elle'i durdurdu.

Öpücükten çekildi, ona biraz yer açmak için göğsümü biraz itti. Gözlerimi kırıştırdım ve bir şamarla dünyaya geri döndüm.

Kahretsin, ne düşünüyordum ki? Dokunmaya izin yoktu. Uzun çeteleme yeni suçlar eklemek istemedim.

Buradan asla çıkamayacağım.

Ve bu, kaçırdığım şeyin küçük bir tadına vardığım için birdenbire çok önemli oldu.

Ellerimi kaldırarak Elle'den uzaklaştım ve bir kameranın her tutkulu patavatsızlığı kaydettiği tavana baktım.

"Kahretsin." Sikim zonkluyordu, ağırdı ve hapisane önlüğümün içinde fark ediliyordu.

Elle ağzını ovuşturdu. Dudakları kabarmış ve benim uzamış kirli sakalım yüzünden kızarmıştı. Onu öpmeyeli gerçekten bir aydan fazla olmuş muydu? Limuzinimde onu becermeyeli? Sanki onlarca yıl geçmiş gibiydi.

Gülümsedi. "Çok güzel bir merhabaydı."

Sırıttım. "Sen başlattın. Sen başlattın, tam tersi değil." Tanrım, bu beni mutlu etti. Sebep olduğum sorunları, söylediğim yalanları geride bıraktığını bilmek. Beni Penn ya da İsimsiz dediği o hayalet olarak değil, *ben* olarak kabul etmeye istekli olduğunu bilmek. Beni. Aramızda daha fazla saçmalık olmadan.

Kollarımı açtım, odayı ve arkamdaki hapisaneyi kapladım. "Buradasın."

"Öyleyim." Bakışları Larry'ye kaydı, sonra tekrar bana döndü. Parmakları siyah blazer ceketinin eteklerini çekti; dizlerini öpen, kalçalarını saran eteğinin üzerinde düzeltti.

Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve gümüş topuklu ayakkabılar. Saçları başının üstünde toplanmıştı; köpek dişlerimin ısırma için can attığı uzun boynunun genişliğini gösteriyordu. Blazer ceketinin göğüs cebinden bir çift siyah çerçeveli gözlük çıkmıştı.

Seksi bir kütüphaneciye benziyordu... ya da-

Larry bir sandalye çekip tek kişilik masaya otururken, "Elle o gün için benim asistanım," diye açıkladı. "İçeri girmesinin tek yolu buydu."

Onun asistanlığını yaptığım diğer zamanları hatırlayarak dudaklarımı büktüm. Gio'yu görmem için beni sayısız kez Fishkill'e götürmüştü - kısmen yardımcısı ve not tutucusu olmak için ama aynı zamanda sokaklarda kavga ettiğim adamla şimdi kardeşi hakkında haber kırıntıları için yalvaran adam arasında yavaş yavaş gelişen dostluğu beslemek için.

Küçük şikayetlerimizi bir kenara bıraktık ve Stewie'nin okuldaki ilerlemesini ve zekasını tartıştık. Küçük kardeşine bakarken birbirimize bağlandık.

Biz büyüdük.

Elle'yi bırakarak -bu beni öldürse de- masaya doğru yürüdüm ve oturdum. Tenim onunkine dokunmak için karıncalandı. Ağzım onu tekrar öpmek için sulandı. Ama geldikleri anda onu duvara çarparak Larry'nin cömertliğini çoktan riske atmıştım.

Tekrar kameraya bakmak için döndüm. "Bunu kayda alacaklar." Dudaklarımı yaladım, yaban mersinli dudak parlaticısının tadını aldım. "Bunu yapmamalıydım."

Larry ona gönderdiğim karalanmış notları ve kendi ödevinden bilgisayarda yazılmış birkaç notu içeren bir klasörü açtı. "Kayıtlara geçecek. Kimsenin görüntüleri değiştirmesi mümkün değil - en azından benim anlaştığım alçakgönüllü bir adam için. Ama emin olun, bunu kullanmayacaklar." Kıkırdarak cebinden kalemini çıkardı. "Yine de seks yaparak paçayı kurtarabileceğini düşünme. Gitmiyorum ve sevgili asistanım olmadan da gidemem. Ayrıca, personelimi becermek büyük

olasılıkla tehlikeli bir hapishane porno sitesinde viral olur ve seni daha da fazla mahveder."

Ellerimi masanın altına bırakarak, ereksiyonumu hafifçe yeniden düzenledim. "Haklı olduğunu biliyorum ama bu odada Elle ile birlikte olmak. Kahretsin, açlıktan ölmek üzere olan bir adamdan ziyafetten yememesini istiyorsun."

Elle kızardı ve Larry'nin yanındaki son koltuğu çekti. Eli masanın üzerinde gezindi.

Onu kaptım, sanki ilk kez sevgili olmuşuz gibi tatlı tatlı tuttum, tutmazsam bu lanet yerde boğulacaktım gibi.

Sakinliğimi korumak ve burada hiçbir şey beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmak çok şey gerektiriyordu. Bana ne fırlatırlarsa fırlatsınlar üstesinden gelebilirdim. Arnold Twig ve onun yalancı bok çuvalı oğlu Sean umurumda bile değildi.

Ama Elle buradayken... bu beni bir şekilde yumuşattı. Ne kadar içime attığımı ve kaçıp özgür olmayı ne kadar çok istediğimi gösterdi.

Elle'in bakışları, iki hafta önce yediğim dayağın morluğunun solmaya yüz tuttuğu alt çenemde yoğunlaştı. "Yaralanmışsın."

Larry bakışlarını kısarken omuz silktim, önemsemiyormuş gibi davrandım. Böyle yerlerde neler döndüğünü çok iyi biliyordu. Elle'in hiçbir fikri yoktu. Parmaklarını sıktım. "Ben iyiyim."

Mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Ama biri seni incitti."

"Ben iyiyim, Elle. Yapma. Kendine işkence etme." Sesim, beni dinlemesine, bana itaat etmesine duyduğum ihtiyaçla yankılanıyordu. Yapmazsa delirecekti. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Ve bu doğrudu.

Dayaktan beri bana dokunulmamıştı. Elbette, birkaç küfür ve çalınan öğle yemeklerine katlandım, ama genel olarak, düşük ve yalnız kalma stratejim işe yarıyordu. Mahkûmların yarısı benimle baş edemiyordu ve geri kalanlar da neden bu kadar sessiz olduğumu merak ederek biraz korkuyorlardı.

"Sana neden vurdular?" Bakışları yüzümde dans etti ve boynumdaki iyileşmekte olan bir çizige takıldı. "Bir şey yapabilir miyiz?"

İşleri daha da kötüleştirmesinden korktuğum için kalbim hızla çarpıyordu. "Hiçbir şey yapma. Bu benim kavgam. Senin değil." Larry beni destekledi. "O iyi, Elle. Onu rahat bırak."

Burnunu çekti, üzüntüsünün yerini öfke almıştı. "Tüm bunlardan nefret ediyorum."

"Ben de." Eklemlerim onu masanın üzerinden kucağıma sürüklemek için parçalandı. Onu öpmek ve aramızdaki korkunç boşluğu silmek için.

Larry yüzümdeki hüznü ifadeyi yakaladı. Keşke yakalamasaydı.

"Her şey yoluna girecek, Penn." Kolumu okşadı, benim ve Elle'in birleşen ellerine gülümsedi. "Harika gidiyorsun."

Bir zamanlar, o da aynı şeyi söylediğinde ona güvenmemiştim. Yüzüne gülmüştüm. Bu sefer, sadece minnettar bir baş hareketiyle güvencesini kabul ettim.

Elle elimi dudaklarına götürdü ve beni çabucak öptü. "Seni burada görmekten kesinlikle nefret ediyorum." Tutkusu ve şefkati kalbimi elektrikle çarptı.

Bana savaşıma devam etmem için güç verdi.

İyiliğine karşılık vererek dudaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Aynı.

Hapishane sana yakışmıyor." Ürperdi, içine ilk girdiğimde yaptığına benzer bir nefes çekti.

Vücudum sertleşti, sesim yumuşadı, sözüme inanılmasını istedim. "Merak etme, yakında çıkacağım. Ve çıktığımda, seni bir daha asla bırakmayacağım."

Yirmi Yedinci Bölüm

Elle

Hapisten çıktığım anda çekirgeler beni buldu.

"Bayan Charlston, Penn Everett ile nişanlı olduğunuzu doğrulayabilir misiniz? Üç farklı olaydan dolayı hapis yattığını biliyor musunuz?"

David ve Range Rover'a doğru hızla yürürken Larry beni kucakladı. David bir kez daha gazetecilerin arasına daldı, iri cüssesiyle insanları hiç özür dilemeden yolundan itti. Önümüze geldiğinde, dev bir kar küreme aracı gibi kalabalığı yararak bize açık bir yol açtı.

Fotoğrafların ya da kayıt cihazlarının gözüme sokulmasını engelleyemezdi ama en azından beni eskisinden çok daha hızlı bir şekilde araca ulaştırabilirdi.

Penn'in sözleri kafamın içinde yankılandı. *"Birazdan çıkacağım."*

Yapar mıydı?

Larry ile ne kadar çok zaman geçirirsem, tavırlarını o kadar iyi anlıyordum. Tıpkı Penn'in ellerini ceplerine sokmayı tercih etmesi gibi, Larry de uzun bir günün sonunda emin olamadığında ya da beyaz bir yalan söylediğinde çenesini kaşımayı tercih ediyordu.

Beyaz dedim çünkü gerçekten yalan söyleyeceğinden şüpheliydim. Ama Penn'in özel davasıyla ilgili kendi gerginliğini kesinlikle göstermiyordu.

Zaten dört hafta, dört gündür hapisteydi. Bir karara ya da hükme varılmadan önce bu kadar uzun süre tutulabileceği korkusu beni dehşete düşürdü.

Fazla uzun sürmez.

Onu orada bırakamam.

Bir şeyler yapmak

zorundayım.

Greg ifadesini geri çekmez ve cinayete teşebbüs konusunda yemin altında yalan söylediğini kabul etmezse, Penn'i serbest bırakmak için başka yollar bulmam gerekecekti.

Paparazzilerden kaçmak için koşuştururken arabayı durdurdum.

Larry bana baktı. "İyi misin? Ayağın mı takıldı?"

David arkasına baktı, gözleri ayaklarıma kaydı. "Sizi taşımamı ister misiniz hanımefendi?"

Alay ettim. "Hayır, taşınmama gerek yok." Gazetecilere bakarak, hevesli yüzlerini ve yanıp sönen kameralarını saymayı yediden sonra unutarak, "Bir açıklama yapmak istiyorum" dedim.

"Elbette, Bayan Charlston. Onur duyuyoruz!" Bir kadın mikrofonunu yaklaştırdı.

Bir diğeri, "Benimle ofise gelmek isterseniz size özel harika paketler sunuyoruz!" dedi.

Her ikisini de görmezden geldim, Larry'yi iterek sağlam ve tek başıma durmaya çalıştım. Bunu yapmamalıydım. Leşin üzerinde daireler çizen akbabaları beslememeliydim. Ama Penn'in masum olduğuna dair bir kampanya başlatabilirim, belki bu onu eve daha hızlı götürmemize yardımcı olabilirdi.

David'in omuzları gerildi ama beni tutmaya çalışmadı ya da yapmak üzere olduğum şeyi bölmedi. Tanrı'ya şükür, çünkü güvenlik görevlisi tarafından paketlenip götürülen aptal küçük bir CEO görüntüsü vermek istediğim görüntü değildi.

Babam beni öldürecek.

Ama artık umursamıyordum.

Sertçe nefes alarak, "Penn Everett masum" dedim.

Sorular sapan taşları gibi etrafımda dönüyordu. Onları duymazdan geldim ve onun adına yapmak istediğim kısa açıklamaya odaklandım. "Penn masumdur ve bunu kanıtlayacağız."

"Bununla ne demek istiyorsunuz Bayan Charlston?" diye sordu bir başkası.

Başımı daha dik tuttum. "Demek istediğim, Bay Everett haksız yere hapse atıldı ve serbest bırakıldığında, hayatının haftalarını yalanlarla çalanlara zulmetmekten vazgeçmeyeceğim."

Yalanların yalancıyı ısırmak için geri döndüğü ironisi benim için kayıp değildi.

Penn bu konuda masum değildi. Ama ona sahip çıkmıştım ve insanların istediği bir düşman değildim. Param vardı.

Gücüm vardı.

Kinim vardı.

O insanlara bunu ödeteceğim.

Yanıp sönen kameralara gülümseyerek, duruşumun sonunda New York'a (ve babama) bu işten kaçmayacağımı gösterdiğini umdum; kendimden emin adımlarla kaçış aracına doğru yürüdüm ve içine tırmandım.

"Hadi eve gidelim David. Yapacak işlerim var."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Penn

ÜÇ HAFTA DAHA beni savaşa yaklaştıran askerler gibi geçti. Bu boktan yerde iki ay.

İki ay boyunca kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği.

Uykusuzluk, acı ve dayanılmaz bir yalnızlıkla geçen iki ay. Elle ve

Larry'nin benim için her şeyin ötesine geçtiği iki ay.

Haftada iki kez -ki bu bana ayrılan toplam miktardı- tartışsam da daha fazlası için yalvarsam da o ve Larry arardı. Larry'nin konuşmaları neşeli ve olumluydu. Elle'in sohbetleri seks yüklü ve sinirliydi. Elle'le konuşmak sikimin ağrmasına ve kalbimin ihtiyaçla sıkışmasına neden oluyordu.

Bir görüşmeyi zevk festivaline dönüştürme çizgisini asla aşmadık, ama zordu. Çok zordu.

Özellikle de geceleri yatakta rahat olup olmadığım gibi masum soruları, libidomun ne kadar sert ve rahatsız olduğunu itiraf etmesiyle yanıtlandığında - tıpkı her bir santimimin onun içine girmek için can atması gibi.

Ziyarete izin verildiğinde, o ve Larry bir çift olarak geldiler. Aralarında her geçen gün bir bağ oluşan yeni bir ikili. Artık bana duydukları karşılıklı sevgi nedeniyle bir araya gelen tanıdıklar değillerdi. Onlar aynı savaşta mücadele eden arkadaşlardı.

Elle mutfağından taze pişmiş limonlu kareler gibi hediyelerle geldi. Mahkumların bu tür hediyeleri hücrelerimize götürmelerine izin verilmezdi, ancak ortak odada dış dünyanın hikayelerini dinlerken yiyebildiğimiz kadar yememize izin verilirdi.

Bir parçası olmam gereken ama benden çalınan dünya.

Böyle olacağımı bilseydim onun peşinden gider miydim? Greg'i döver miydim yoksa pis işi yapmak için David gelene kadar bekler miydim?

Cevaplarımın bu sorulara göre değişeceğini düşünmek hoşuma giderdi. Ama hiç değişmedi.

Hiçbir şeyi değiştirmedim. Onun sevgilisi ve koruyucusu olarak işimi yapmak için babasını ya da korumasını beklemezdim. Greg'in ona dokunduğunu bildiğim için ellerimi kendime saklayamazdım.

Hak ettiğini buldu. Kim bilir? Belki ben de hak ettiğimi aldım.

Ona karşı bir pislik gibi davrandım. Yalan söyledim, manipüle ettim ve üç yıl önce bana karşı olan hislerini şimdi bana karşı olan hisleriyle değiştirdim.

Eğer bu benim karmamsa, lanet dersimi almıştım.

Sadece onunla eve gitmek ve bir daha asla gözümün önünden ayırmamak istiyordum.

Ona asla söylemeyecektim ama ziyaretleri nefes almamı sağladı, aynı zamanda devam etme cesaretimi de çaldı. O kadar canlıydı ki, beni özgür kılmak için verdiği mücadelede o kadar tutkuluydu ki. Daha önce şüpheyle doluyken şimdi güvenle doluydu.

İki hafta önce kuralları çiğnedi ve sırf yakın olamadığı ve dokunamadığı için ortak salonda bana sarıldı. Geçen hafta diğer mahkûmların çılgınlıkları arasında beni öptüğünde ziyaret yasağını göze aldı. Bu kadar seksiyken beni serbest bırakmanın bir yolunu bulacağımıza söz verdiğinde, parfümünü içime çekerek boşalmamak için kendimi zor tuttum.

Bana hayat verdi ve hayatımı aldı. Tek yapabildiğim kıcımların üzerine oturup dakikalara dönüşen saniyeleri saymakken, onun orada benim adıma bu kadar çok çalışmasından nefret ediyordum.

Yavaş yavaş azalan heyecanımı ya da yakında beraat edeceğime dair sarsılan inancımı fark etmedi.

Gülümsedim, alay ettim, arzuladım.

Ama bunun ardında yavaş yavaş kayboldum. Etrafı hırsızlarla çevrili, bir yastık ve bir battaniyeden başka hiçbir şeyi olmayan evsiz çocuğa döndüm. Tek yapmak istediğim beni buraya tıkan o orospu çocuğunu *öldürmek*ken insanlığımı korumak için mücadele ettim.

Arnold Twig de en az Elle kadar benimle aynı fikirdeydi.

Nefretim iltihaplandı ve aslında yaptıkları her şey için dizlerimin üzerine çökmem gerekirken önemseyemediğim kişilere öfkelenmeme neden oldu.

Larry duruşma tarihi için bastırmaya devam etti ve kendisine her şeyin olabildiğince hızlı ilerlediği söylendi. Kimi ararsa arasın ya da tehdit ederse etsin, hiçbir şey ilerleliyordu.

Ve tüm bunlar boyunca, yavaşça içime kapandım. Elle'e olan ihtiyacımı, Stewie'ye olan sevgimi, Gio ile olan arkadaşlığımı ve Larry'ye olan minnettarlığımı paketledim. Parça parça, sistematik bir şekilde değer verdiğim her bir kişiyi kutulara yerleştirdim ve onları sıkıca kapattım.

Onları kalbimin altındaki bodruma yerleştirdim ve kapıyı kilitledim.

Çünkü bir parçam en kötüsüne inanıyordu.

Artık buradaydım.

Ve ne denersek deneyelim, dışarı çıkamıyordum.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elle

"BİR SORUN VAR LARRY. Bunu hissedebiliyorum."

Ofisimde volta atarken cep telefonumu kulağıma bastırdım. Sage masamdan kapıya doğru her adım atışımda peşimden koşuyordu. Penn'in beni onun için dizlerimin üstüne çöktürdüğü kapıya. Sadece bana baskı yaparak boşalmamı sağladığı yer. İlk kez boşaldığı ve birbirimizi ne kadar istediğimiz söz konusu olduğunda aramızda hiçbir saçmalık olmayacağını gösterdiği yer.

İlişkimizin o ilk haftaları şimdi çok sığ görünüyordu; hepsi sekse dayanıyordu ve duygulardan yoksundu. Beni orgazm ve zevkle tuzağa düşürmesine izin vermiş, yalanlarının arkasını kurcalayacak cesaretim olmadığı için gerçeğini saklamıştım.

Ama artık her şey bitmişti.

Artık nasıl hissettiğini anlamak için Penn'e bakmam yeterli oluyordu. Koyu kahve gözleri o kadar etkileyiciydi ki, en başta yalanlarını nasıl dinlediğimden şüphe ediyordum. Stresini omuzlarında bir kaya gibi taşıması, çenesinin asla tam olarak gevşememesi, hoşuna gitmeyen sorulara cevap verirken burun deliklerinin şişmesi, beni ne kadar özlediğini söylediğinde sesinin çakıl taşına dönüşmesi.

Yüzü kalbinin ansiklopedisiydi. Sözlük referansları ve eşanlamlılar sözlüğü çağrışımları vardı, alt dudağının üzerinde gezinen bir dile kıyasla kemerli bir kaşın ne anlama geldiğini ortaya koyuyordu.

Bunu hiç söylememişti ama beni sevdiğini biliyordum. Gardiyanlar bakmıyorken başparmağını serçe parmağının üzerine fısıldamasından biliyordum. Gözlerimin içine öyle derin, öyle saf bakıyordu ki buna güveniyordum. Söylediği kelimelerin hiçbir önemi yoktu çünkü sonuçta söylediği tek şey *seni seviyorumdu*.

Yüzü anlamlı bir şekilde küfür bile edebiliyordu. Çenesinin bir ucu veya alnının çatıklığı mükemmeldi

Bizi ayıran gardiyanlara *lanet* olsun.

Bütün bunları artık biliyordum.

Mahremiyetin lüks olmadığı ve fiziksel yakınlığın her zaman reddedildiği bir hapis hanede bir adama sıırıslıkla aşık olmanın sığ bir yanı yoktu.

Penn beni severdi. Ben de onu sevdim.

İşte bu yüzden bir şeylerin çok ama çok yanlış olduğunu biliyordum.

Larry esnedi ve benim de saatime bakmama neden oldu. "Ne oldu Elle? Neyin var?"

Saat neredeyse gece yarısıydı ve ben hala ofisten çıkmamıştım. Çıkamazdım. Larry'nin bana verdiği ufak tefek görevleri araştırıyor, Penn'e bir tarih verildiğinde mahkemede okumak üzere iyi düşünülmüş ve doğru düzenlenmiş bir belge hazırlıyordum.

Adım atmayı bıraktım, kalp atış hızımı delilik yerine akliselime dönmeye zorladım. "Penn pek iyi değil."

Bu yetersiz bir ifadeydi.

Şiddet ve kabahatlerin tek konuşma ve alışkanlık biçimi olduğu bir yerde mutlu olmasını ve gelişmesini nasıl bekleyebilirdim?

Aksini iddia ediyordu ama onu her gördüğümde biraz daha boş görünüyordu. Sanki sahip olduğu her duyguyu, her sevgiyi ve iyiliği doldurmuş ve o kadar derine gömmüştü ki içi bomboştu.

"Sen de fark ettin, ha?" Larry boğazını temizledi ve tüm dikkatini bana verdi. "Umudunu kaybediyor."

"Ama umudunu kaybetmemeli. Güçlü kalmalı." Gözlerim yaşardı. Bugünlerde duygularım karmakarışık - tamamen kontrol edilemezdi. Büyük olasılıkla uykusuzluktan, halledilmesi gereken çok fazla şey olmasından, babamın hayal kırıklığının ve Penn'in uzaklaşmasının yarattığı stresten ve bunu düzeltebileceğime ama düzeltemeyeceğime dair kendi inancımın kaynağıydı.

Greg'in tutulduğu cezaevini arayıp ifadesini geri alıp almayacağını tekrar sormayı denedim ama telefonlarıma çıkmayı reddetti. Ziyaret talebinde bulundum, onaylanmış ziyaretçiler listesinde isminin bulunmasını reddetti. Penn'i diri diri gömmeye çalışacak mı çalışmayacak mı sorusuna cevap bulmamı engelledi.

"O güçlü biri. Biz gelmeden önce de uzun zamandır kendi başına güçlüydü Elle. Bunu kafana takma. O sadece doğal olanı yapıyor."

"Doğal mı? Kapanmak doğal mı?"

"Onun için öyle." Larry içini çekti. "Bunu bir de onun bakış açısından düşünün. Yıllarca güvenilebileceği tek kişi kendisiydi. Aç mıydı? Çalmak ya da dilenmek zorunda kaldı. Üşüyor muydu? Barınak bulmak ya da battaniye bulmak zorundaydı. Hasta mıydı? İlaç araması ya da rahatsız edilmeden dinlenebileceği bir yer bulması gerekiyordu. Kendini kötü hissedemez ve bir süreliğine sıkıntılarını bir başkasının taşımasına izin veremezdi. Kendine zarar veremez ve iyileşirken bir başkasının onu beslemesini ve giydirmesini bekleyemezdi. Bu bir başa çıkma mekanizması."

"Evsizken duygularını kontrol altında tutmasının ne kadar zorunlu olduğunu anlıyorum ama artık biz varız. Ona ilaç getireceğiz, yiyecek bulacağız, barınak sağlayacağız."

Larry usulca, "Anlamıyorsun, Elle," dedi. "Tüm güvenini bizim ellerimize bırakmış olsa da -Onun hayatı ve geleceği için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanıyor ve hayatının geri kalanını orada geçirmeyi ummaktan başka bir şey yapamıyor. Twig bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapacaktır. Greg ona karşı tanıklık edecek. Kendi geçmişi anahtarı bir kenara atacak."

"Ama... bizi dışarıda bırakamaz."

Beni dışarıda bırakamaz. Şimdi olmaz.

"Yapabilir, Elle. Kendini hayatta tutmak ve mahkumların kapıldığı ağır depresyondan kurtulmak için buna ihtiyacı varsa, ne gerekiyorsa yapabilir. Sevmeye başladığımız kendinden emin, hafif egoist adam da olsa, soğukkanlı, soğukkanlı bir orospu çocuğu da olsa yanında olacağız. Ondan vazgeçemezsiniz."

Masama doğru yürüdüm ve kendimi sandalyeye attım. "Ondan vazgeçmeyeceğim." Gözlerim dizüstü bilgisayarımın açık olan ekrana takıldı. Öğleden sonra aptalca bir hevesle açtığım bir web tarayıcısıydı bu.

Herhangi bir sonuç beklemiyordum... sadece...

"Bekle bir dakika..." Kendimi ileri doğru çekerek bağlantıya tıkladım. Bilgi fişkırdı ve bana farklı bir umut verdi. Penn içine kapandıysa, neden hayatta kalması gerektiğinin hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. Dokunulmaya, öpülmeye, eski bir tedavi olan kucaklanmaya ihtiyacı vardı.

Gardiyanlar buna izin vermez.

Ziyaret sadece durumu daha da kötüleştirirdi. Ama bir yol vardı.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Seksi, boğucu, tamamen baştan çıkarıcı bir gülümseme, şimdiden bunu gerçekleştirebilirim ne kadar inanılmaz olacağını hayal ediyorum. "Larry, bir fikrim var."

*

"Bunu ayarlamam için benimle konuştuğuna inanamıyorum." Larry gözlerini devirdi ama aşırı şişirilmiş dramının altında heyecan ve rahatlama parlıyordu.

Penn'i geri almak için bir şeyler olması gerektiğini o da benim kadar iyi biliyordu. Mücadeleye devam etmek için ona ihtiyacımız vardı ve umarım... bunu ona hatırlatan kişi ben olabilirim.

"Burayı imzalayın." Gardiyan bir formu bana doğru itti. İnce yazılar ve sayfalarca feragatname herkesi imzalamaktan vazgeçirmeye yeterdi.

Ama ben değilim.

Dandik kalemini aldım ve adımı karaladım.

Gerçekten mi? Bunun olduğuna inanamıyordum. Babama, Steve'e, hatta Fleur'a bile söylememiştim. Küçük maceramı ve bu geceki konaklamamı bilen tek kişi Larry'ydi ve bunu onunla konuşmak bile sinir bozucuydu.

İki hafta sürmüştü.

Larry'nin bana peşine düşmem gereken kişinin iletişim bilgilerini vermesinden bu yana iki uzun hafta geçmişti ve sonra birlikte durmadık. Sabah, öğleden sonra, akşam. E-posta, arama, mesaj, messenger, hatta tweet.

Defalarca aradık, aradık, aradık ve *sonunda* bir daha asla iletişime geçmememiz konusunda kesin bir talimatla birlikte bize erişim sağlayan bir e-posta aldık.

Hiçbir zaman uzun bir süre olmadı-özellikle de Penn'in mahkeme tarihi sonsuza dek gelecekte kilitli kaldıysa. Ama şimdi bunun için endişelenmezdim.

Kazanmıştık.

Buraya
gelmiştik.

Çarşamba günü akşam sekizde, ziyaret saatinden sonra hapishaneye giriş.

Hapishane listesine göre, tüm mahkûmlar yemeklerini yemiş, teneffüsün tadını çıkarmış ve şimdi hücrelerinde ışıkların sönmesi için hazır bekliyor olacaktı. Bu yerde yatma vakti erkendi. Sabah alarmı daha da erkendi.

Her erkek büyük olasılıkla karyolasına uzanmış, kitap okuyor ya da hayal dünyasında vakit geçiriyor olurdu.

Ama Penn değil.

Penn farklı bir yere götürülecekti. Muhtemelen tartışacağı ve neden ayrı tutulduğunu ve bilmediği bir yere kapatıldığını merak edeceği bir yere.

"Gerekli tüm eşyalarınız yanınızda mı?" Görevli, içinde kıyafet değişimi, diş fırçam ve gece için gerekli diğer aksesuarların bulunduğu plastik şeffaf Hermes'ime baktı. Güvenlik işlemleri çoktan eşyalarımı x-ray'den geçirmiş ve bana izin vermişti.

"Evet, gitmeye hazırım." Sesim sinirden biraz daha tiz çıkmıştı. "Yarın ilk iş onu alacak mısın?" Gardiyan Larry'ye baktı.

Larry sanki Penn'i baştan çıkarmak için onunla bir kafese girmek yerine, evcilleştirmek için bir aslanla kafese girmek üzereymişim gibi omzumu sıktı. "Evet, öyle yapacağım. Sabah sekizde. Tam zamanında."

Bu gece ne yapacağımı bildiğini bilmek yüzümü kızarttı ama Penn'le baş başa bir gece geçirme deneyimi beni yerimde zıplattı.

İnternette yaptığım araştırma sayesinde sadece dört eyaletin eş ziyaretine izin verdiğini ve bu eyaletlerden birinin de New York olduğunu öğrenmiştim. Ayrıca sadece orta ve düşük güvenli hapishanelerin izin verdiğini ve bunun tamamen mahkumun davranışlarına bağlı olduğunu öğrendim. Mahkum ne kadar az suç işlerse, altı, on iki veya yirmi dört saat olmak üzere üç evlilik seçeneğinden birine sahip olma şansı o kadar artıyordu.

Yirmi dört için bastırmıştım. Bana on iki verildi.

Tartışmazdım çünkü teknik olarak bazı eyaletlerde yasal olarak evli olmanız gerekiyordu ve bu sıkıntının beni durdurmasını istemiyordum.

Biz nişanlıydık. Ofisten bunu belirten şahitlerim vardı. İş o noktaya gelseydi... Artık buna karşı çıkmaz ya da sahte demezdim. Teknik olarak Penn ile bir ilişkim bile yoktu. Ayrıcalık ya da kurallar hakkında hiç konuşmamıştık. Ama tıpkı onun beni sevdiğini söyleyebildiğim gibi, kalplerimiz

Bu her neyse, etiketlenemeyecek kadar derin ve onu hayatta tutmak için yasalara ihtiyaç duymayacak kadar gerçek olduğuna karar verdi.

Formu geri alan güvenlik görevlisi her sayfayı parafladığımı ve imzaladığımı kontrol etti. Feragatnamenin önceki olaylar nedeniyle bu kadar ayrıntılı olduğunu sanıyordum. Aynı web sitesinde 2010 yılında bir mahkumun kız arkadaşını öldürdüğü ve bu ziyaret sırasında intihar ettiği yazıyordu.

O zamandan beri tarama çok sıkılaşmıştı.

"Pekâlâ o zaman, beni takip edin Bayan Charlston." Gardiyan bir kapıyı açarak içeri girmemi bekledi.

Larry bana el salladı, bir kıkırdama kaçtı. "Pekâlâ, Elle. Git oğlumuza hayatının en güzel gecelerinden birini yaşat."

Yanaklarım yandı ama gülümsedim. "Planım bu. Sabah görüşürüz." Kapı kapanıp beni hapisteki sahte nişanlımla seks yapmak üzere hapishaneye çekerken, Larry bana bir öpücük kondurdu.

Bir an için kalbim heyecanlı bir randevu gibi çırpındı.

Bir saniyeliğine her şey normaldi.

Sonra kapı kapandı ve benim on iki kısa saatim başladı.

Otuzuncu Bölüm

Penn

Hapishaneye dönmek için zil çaldığında, bir gardiyan beni almaya geldi.

Tek kazandığım diş fırçamı ve hapishane pijamalarımı alıp onu takip etmem için havlayan bir emirdi.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni çok korkuttu.

Neden bana sataşılıyordu? Neden başka kimseye eşyalarını toplayıp bilinmeyen bir bölgeye gitmesi söylenmemiştii?

Bana başka bir talimat vermedi ve ben de onu genel bölümden çıkıp güvenlikten geçerken takip ederken havadan sudan konuşmadım. Sanki pantolonumun içinde sabun kalıpları ve şeker ambalajlarından yapılmış bir cephanelik varmış gibi üstüm arandı, ardından bir dizi koridordan geçerek hapishanenin daha modern, yenilenmiş tarafına yönlendirildim.

"Buradan." Gardiyan açık bir kapıyı işaret etti. İçeride siyah çarşafli büyük boy bir yatak, masalar, lambalar, koyu kırmızı bir halı, bir sandalyenin üzerinde rulo yapılmış iki havlu ve içinde kayganlaştırıcı ve prezervatif bulunan plastik bir sepet vardı. Aralık bir kapı, duşlu özel bir banyoya işaret ediyordu.

Burası da ne böyle?

Bir şekilde kızdırdığım bir adam tarafından tecavüze mi uğrayacaktım? Müdür birdenbire benden hoşlanmaya mı başlamıştı?

Kahretsin.

Kıpırdamayınca gardiyan kaşlarını çatarak işaret etti. "Gir içeri." "Ben, eh-ne oluyor?"

"İçeri girersen görürsün." Tekrar işaret etti. "Şimdi, Everett."

Seçme şansım olmadığı için aşk zindanına adım attım ve tam gece için oda arkadaşım ortaya çıktığında etrafımda döndüm.

Aklında sefahat, gülümsemesinde seks olan lanet bir melek.

Elle.

Bölüm Otuz Bir

Elle

Günlük hayatımda Penn olmadan İKİ BUÇUK AY YAŞAYABİLDİM.

Yalnız uyudum, yalnız çalıştım, uyanık olduğum her saniye onun özgürlüğünü planladım. Yine de o kapıda durup, gardiyan kuralları sıralarken onu içime çekiyordum.

1. BDSM yok
2. Anal yok
3. Oyuncak yok
4. Rol yapma yok
5. Kısıtlama yok
6. Yayın yok

-Dakikalar yıllarla çarpılır.

Memurun gitmesini istedim. Daha önce hiç kimseden sırf konuştuğu için nefret etmemiştim. Ne kadar istenmeyen biri olduğunu göremiyor muydu? Penn'in beni gözleriyle nasıl soyduğunu ve benim onunla nasıl seviştiğimi?

Tanrım, onu özlemiştim.

Bu kadar yaklaşmışken, bu salağın sanki başkanla tanıştırlılacakmışız gibi kuralları görkemli bir şekilde açıklamasını dinlemek çok fazlaydı.

Penn olduğu yerde kilitlendi -benim ayna görüntüm. Elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı, üniformasının koyu yeşili kaslarından gelen güçle kabarmıştı. Patlamaya hazır görünüyordu, tıpkı start tabancasını bekleyen bir koşucu gibi.

Onu öpme arzusuyla titriyordum. *Onun beni* öpmesi için eriyordum. Ve hala, gardiyan hızla artan cinsel gerilimimizin içinde, tamamen kayıtsız bir şekilde duruyordu.

"Sabah yedide size kahvaltı verilecek ve duş almanız için bir saatiniz olacak. Sonra saat sekizde, misafiriniz eve dönerken size hücrenize kadar eşlik edilecek." Gardiyan çenesine vurdu. "Sanırım bu kadar... ah, neredeyse unutuyordum-"

Penn tersledi. "Lanet olsun."

Dişlerini göstererek elimden tuttu, beni içeri çekti ve kapıyı suratına çarptı. "Siktir, anladık."

Dudaklarımdan bir kıkırtı koptu -kısmen şehvetten, çoğunlukla da ne kadar vahşi görüldüğünün verdiği sersemlikten.

Ne kadar vahşi ve evcilleşmemiş ve şimdiden yalnızlığımın cazibesıyla sayıklıyor.

Daha önce bir mahkûmun isteyerek kendini kilitlediğinden şüpheliydim. Şaka yapmak, aramızdaki dayanılmaz farkındalığı kırmak için ağzımı açtım ama Penn beni geriye doğru yürüttü, gözleri ihtiyaçtan keskin, yüzü şehvetten kapkaraydı.

"Siktir, Elle." Burnu boğazımı sıyrıp geçti, beni içine çekti, içime işledi, içimde boğuldu. "Ne yaptın lan sen?"

Omurgam duvara çarptı. Elleri bileklerimi kavradı ve başımın üzerinde acımasızca sabitledi; vücudu benimkinin üzerine indi, kalçaları öne doğru çıktı ve ağzı...

Tanrım, ağzı şehvetli bir hızla benimkini arıyordu.

Bir daha konuşmadı. Soru sormadı, alay etmedi ya da yumuşak yalamalarla veya tatlı

okşamalarla fiziksel birleşmemizi kolaylaştırmadı.

Sanki o anda bana sahip olmasaydı ölecekmiş gibi patladı.

Nefesimiz kesilene kadar öpüştük. Ta ki sesi geri dönene ve tutarsız teşekkürler mırıldanana kadar. Saçlarımı okşayarak fısıldadı, "Tanrım, Elle. Bunu sen mi ayarladın? Birlikte olmak için bir gece ayarladın mı? *Nasıl?*"

Dudaklarımı yakalama yarışında yanağımı, çenemi, çenemi öperken, iniltisi tüm nezaketimin çözülmesine neden oldu. Buraya onu baştan çıkarmaya gelmişim. Birbirimize saldırmadan önce bir iki dakika belirsizlik yaşamayı bekliyordum.

Bana ihanet etmesini beklemiyordum.

Dudakları tekrar benimkileri buldu.

Tamamen çözüldü. İniltisi homurtuya, homurtusu da hırlamaya dönüştü. Mırıldandı, mırıldandı, büyük bir ihtiyaç içinde iç çekti.

Kalçaları öne doğru sallandı ve bana olabildiğince sert bir şekilde bastırırken nefesimi kesti. Vücudu ya benimkini tüketmeye ya da bir olmaya çalıştı; ne olursa olsun, hala tamamen giyiniktik.

Nefes nefese kaldım, elleri bileklerimin etrafında sıkı kelepçeler oluştururken ağızma erişmesine izin verdim, dili derinlere daldı, çılgınlıkta ona katılmak için sabırsızlıkla benimkini yaladı.

Sanki içime girmek için on iki saati değil de on iki saniyesi varmış gibi öptü ve itti.

Dokunma için azarlama yoktu. Ayırmak için megafon yok. Mesafemizi korumak için vuruş yoktu. Sadece Penn ve ben.

Birlikte.

Tek

başına.

Devletin misafiri olmamız ya da yatağın bize ait olmaması önemli değildi.

Önemli olan tek şey, günahkârlığa dönüşen vücut ısımız, birleşme beklentisiyle tenimizi kayganlaştıran ter ve çok uzun zaman sonra nihayet birbirimizi yemenin ne kadar iyi olacağına dair karınlarımızdaki sıkışma idi.

Bir eliyle iki bileğimi tutarken diğer elini boynuma attı. Parmakları boğazımı sararken başımı eğdi ve öpücüğüyle beni akıl sağlığımın sınırlarını aşip kaosa sürükledi.

Acıttı. Kırdı. Özgür bıraktı. Yok etti.

Dişler ve dil ve ıslak ve sıcak.

Başlarımız eğildi ve savaştık. Nefeslerimiz düzensiz ve kısıydı. Dudaklarım onunkilerden alev almış gibi yanıyordu.

Elini boğazımdan çekip göğsümle yeniden buluştu. Meme ucumu çekti, ağırlığımı yuvarladı ve ben daha fazlası için haykırana kadar etimi sıktı.

Dokunuşu tekrar hareket etti, bu sefer bacağımı kalçasının üzerinden geçirmek ve göbeğimi eğmek için yanımdan aşağı indi, böylece pantolon giymiş ereksiyonu her zamanki gibi mükemmel bir şekilde bastırdı ve beni çıldırttı.

Bilerek papatya desenli bir etek giymişim. Toplayıp kaldırabileceği bir şeydi, ki öyle de yaptı.

Bilerek iç çamaşırsız gitmişim. Böylece bacaklarımın arasına uzanıp bulabilirdi, ki buldu da.

Parmakları aylardır içimde yanan kaygan sıcaklığı bulduğunda ağızı benimkinden ayrıldı. Hiçbir şey ona olan ihtiyacımı azaltamazdı. Gece geç saatlerde kişisel bakım yok. Bekârlık yok. Hile yok. Bana sadece o yardım edebilirdi çünkü beni mahveden oydu.

"Lanet olsun..." Parmaklarını çekerek dudaklarına götürdü ve yaladı. Gözleri geri yuvarlandı, dizleri büküldü. Tökezleyerek yatağa çarptı. "Tanrım, seni özlemişim."

Ona katılmamı emretmesini bekliyordum. Elini uzatıp bileğimden çekerek beni her şeyden soymasını ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmemi emretmesini. Hangi pozisyonu istediği umurumda değildi. Sadece *istedim*.

Ama elleriyle başını tutarak öne doğru eğildi, arzusun kayganlığı hala parmaklarını kaplıyordu. "Seni istediğim kadar. Kahretsin, yapamam-"

İçimdeki ateşin yerini buz gibi su almıştı. Eteğimi aşağı doğru sıyırdım, keşke dizlerime iskele kursaydım da yaptığı enkazı kaldırabilseydim. "Ne-ne?"

Başını salladı ve bacaklarının üzerine eğildi. "Yapamam. Lanet olası bir hapishanedeyiz. Buraya benim için geldin.

Sırf biriyle yatabileyim diye hayatını benim için mahvediyorsun."

"Hey!" Öfkem patladı. "Her şeyi yanlış anladın." Önünde durmak için hareket ederek, "Buradayım çünkü burada olmak istiyorum. Bunu yapmanı istiyorum." Saçlarını okşadım, parmaklarımı büyümüş saç tellerinde gezdirdim. "Bunu yapmana *ihtiyacım* var."

Başını kaldırdı ve öfkeyle elimi itti. "Seni hapiste sikmeyeceğim, Elle." Gözleri, giydiğim dar atletin içinde görünen meme uçlarının üzerinde gezinirken işkenceye dönüştü. "Senin içinde olmak için ölüyor olsam bile."

Geri çekildim, yüzüne baktım.

Bu gecenin gerçekleşmesi için yaptığım tüm planlar ve uğraşlar boyunca, onun beni *reddedeceğini* hiç düşünmemiştim. Tanrım, çok acıdı.

Göğsüm sanki kaburgalarım aşırı hevesli bir korseye dönüşmüş gibi sıkıştı. Kalbim, kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış bir halde uzaklaştı. Başını kaldırdığında nefesim kesildi, gözünü budaktan sakınmayan bir ahlakla bakıyordu. "Gitmelisin, Elle."

"Gitmek mi?"

Başını salladı. "Bunu seninle yapamam."

Onun kararlı ve kesin inançlı olmasından nefret ediyordum. Aptalca bir ideal uğruna birbirimizden umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz şeyleri reddetme kararı.

Bu kararı bensiz vermişti. Bu sonuca tartışmadan varmıştı.

Göz göze geldiğimizde, sakinlik için savaştım. Beni öylece dışarı atamayacağına dair bir güvence. On iki saatimiz vardı. Bu oda için on dolar ödemiştik. Hiçbir kameranın zamanımızı kaydetmeyeceğini, kayıt cihazı ya da gardiyan gözetimi olmayacağını taahhüt eden formları imzalamıştım.

Hapishane arazisindeydik ama bu oda tarafsız bir yerd.

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Sadece

hayır."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim."

Öfke yüzünü kazımişti. "Bunu mahvetmeme izin mi vereceksin?" Beni işaret etti. "Bunu mahveden *sensin*."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu tam olarak nasıl mahvediyorum? Bütün bir geceyi birlikte geçirdik. Şimdiye kadar neredeyse orgazma ulaşmış olmalıydık, ama geri çekilip işleri karıştıran sensin."

Ayağa kalktı, kalbimin beyaz bir teslim bayrağı çekmesine neden olan bir öfkeyle parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Yapma, Elle. Kazanamayacağın bir kavgaya başlama."

"Şimdi de kavga mı çıktı?"

Bu iş nasıl bu kadar yoldan çıkmıştı? Ama belki de... belki de ihtiyacımız olan şey buydu?

Hiç kavga etmemiştik. Sahte bahanelerle başlamıştık ve sonra onları uzlaştıramadan ayrılmıştık. Bana yalan söylenmesinden dolayı hala çözülmemiş bir hayal kırıklığım vardı. Onun hâlâ geçmişten gelen sorunları vardı. Penn hakkında bildiğim her şey belirsizdi ve bana üçüncü şahıslar tarafından verilmişti.

İçimi yokladıkça, hapse atılmasına neden olduğum için duyduğum suçluluk duygusunun ötesinde, onu özgürlüğüne kavuşturma dürtümün de ötesinde, öfke duymaya başladım.

Unuttuğumu sanmıştım. Bana bir hiçmişim gibi davrandığı için onu affettiğimi. Neden bir pislik olduğunu anladığımı.

Ama ben yapmadım.

Öfke hâlâ yanıyordu, parlak ve kırmızıydı ve şarapnel parçalarını etrafa saçmaya hazır patlayıcılarla zonkluyordu.

"Eğer gidersen bu bir kavga olmaz. Güvende olduğunu bildiğim evine git." Burnunun kenarını sıkarak iç çekti. "Seni burada istemiyorum, Elle."

Gururunu anlıyordum. Onu bir hayvan gibi kafeste görmemem için duyduğu arzuyu. Ama aynı zamanda bunu aşması gerekiyordu. Bu bizim hayatımızdı -güç sahibi tanrılar biz ölümlülerle ne kadar uzun süre oynamak isterlerse istesinler.

Bulabileceğimiz kısa mutluluk anlarını alıp çöpe atamazdı. "Peki ya *benim* istediklerim?"

Başını kaldırdı. "Ne olmuş ona?"

Gözlerim yaşlarla doldu, ama bunlar öfke dolu gözyaşlarıydı. Söylenmek için birbirinin üzerine tırmanan kelimeleri söylerken tutabildiğim ve yutabildiğim gözyaşları. "Bunların hiçbirinde benim söz hakkım yok mu?"

"Neyin herhangi biri?" Çenesi sıkıştı. "Kilitli olan sen değilsin, bu yüzden-"

"Haklısın. Ben değilim. Ama üç yıl önce yapamadıklarımın bedelini ödeyen benim."

Tüm oksijen buharlaştı.

Nefes alamadım.

Penn nefes

almıyordu.

Katı yerçekiminde durduk ve hayatın geri dönmesini bekledik.

Bunu yaptığında, bize çarptı ve geride tuttuğumuz her şey - konuşmaya cesaret edemediğimiz tüm gerçekler ve düşünmeye cesaret edemediğimiz suçlamalar mermi gibi sekti.

Penn bağırdı, "Oraya gitmek mi istiyorsun, Elle? Tamam, oraya gideceğiz."

"Seni bulamadığım için hâlâ beni suçluyorsun. Larry özgürlüğünü kazanmana yardım ederken orada olmadığım için."

Penn hırladı. "Fakir numarası yaptın. Benimle Central Park'a girdin, beni öptün - sana aşık olduğum süre boyunca bana yalan söyledin."

Hırladım. "Larry bana serbest bırakıldığın gece beni ziyarete geldiğini söyledi. Kolyemle gittiğini ve kolyemle döndüğünü söyledi. O gece seni hiç görmedim. Neredeydin? Beni görmeyi neden reddettin?"

Penn homurdandı, "Seni bulmaya geldim, kabul ediyorum. Bahsettiğin o lanet safiri geri vermek istedim. Dokuz ay boyunca her gün seni düşündüm. Sen benim mutlu olduğum yerdin, Twig'in beni etkilemesine izin vermememin sebebiydin. Bir yalana aşık olmama izin verdim ve evinize gittiğimde, Greg, baban ve gönlünüzden geçen her şeyi sağlayan bir hizmetçiyle birlikte orada olduğunuzda, sizin hakkınızda bildiğimi sandığım her şeyin yanlış olduğunu gördüm."

Hırladım, "Yani benim geçmişimi pencereden bakan bir röntgenciye göre mi yarattın? Param olmasından nefret ediyordun-"

"Çok zengin olmana rağmen bu gücü beni bulmak için kullanmamış olmandan nefret ediyordum. Bunu beklemiyordum. Bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Ama rüyalar acımasız dostlardır, Elle. Seni kaç kez küçük bir stüdyoda, tek kişilik yemekler pişirirken, benim seni özlediğim gibi beni özlerken hayal ettiğimin sayısını unuttum. Ama bir de baktım ki çok

zenginmişsin. Şımarık küçük bir velet."

Aman Tanrım, bana velet dedi!

O şirket için yıllarca çalıştıktan ve ter döktükten sonra.

"Bu yüzden mi bana pislik gibi davrandın?" diye bağırdım. Yalan söylenmeyi hak eden şımarık, zengin bir sürtük olduğumu mu düşündün? Bekâretinin egoist, duygusuz bir piç tarafından çalınmasını hak eden... Neye? Bana bir ders mi vereceksin?"

"Evet, tamam mı?" diye bağırdı. Seni incitmek istedim. O ayrıcalıklı küçük kıçını almak ve benim yapmak istedim. Tıpkı senin beni yıllarca bilmeden kontrol ettiğin gibi ben de seni kontrol etmek istedim."

Kalbim kelimenin tam anlamıyla ikiye bölündü, kanım çaresizlik içinde aktı.

Başımı salladım. "Yani en başından beri beni takip ettin, çekimden ya da bana karşı bir şeyler hissettiğin için değil, nefretten dolayı mı? Lanet bir kan davası mı?"

Başını iki yana salladı. "Öyle başladı ama sana yalan söylediğim süre boyunca kendime daha çok yalan söylüyordum."

Öfkem sıçradı; kalbim bir bandaj kaptı. "Ne demek istiyorsun?"

İç çekti. "Yani seni incitmek *istedim*. Ödemen için hiçbir neden olmayan şeyleri sana ödetmek istedim. Kızgındım. Aptalın tekiydim. Seni becerip sonra da çekip gidebileceğimi düşündüm." Bana doğru gelerek elini uzattı. Bana dokunmaması gerektiğini biliyordu, bir bağ kurmak için bu seçimi yapmama izin verdi.

Ben de öyle yaptım. Tereddütle.

Parmaklarımız birbirine düğümlendiği anda aceleyle nefes verdi. "Lanet olsun. Bunu mahvettim, değil mi?" Sanki kavgamızın tüm gerginliği baş ağrısı olarak ortaya çıkmış gibi alnını ovuşturdu. "Kafam... karışık, Elle. Senin için çok gerginim ama aynı zamanda bunu bitirmeni bekliyorum. Bitirmelisin. Çekip gitmelisin ve bir parçam da çekip gitmeni *istiyor*. Bir piçten başka bir şey olmadım ve şimdi burada kilitliyim. Çok daha iyisini yapabilirsin."

Soğukkanlı bedeni şiddetle sarsıldı. "Ne yaptığımı görmüyorsun, Elle. Seni neye dönüştürdüğümü. Eskiden çok saftın ve ben... seni mahvediyorum. Aslında sana karşı acımasız olmam gerekirken seni bu hayata hapsettim, böylece beni kendi beceriksizliklerimle baş başa bırakacaksın."

Benden nefret etme konusundaki dürüstlüğü, nedenini itiraf etmesiyle tam bir döngü oluşturdu.

Kafası karışmıştı. Benim de kafam karışmıştı. Tıpkı birkaç engelin üstesinden gelmek zorunda kalan her çiftin kafasının karıştığı gibi.

Bu romantizmdi.

Numaralara göre boyama ya da çizgiler içinde renklendirme değildi. Dağınık ve karalayıcıydı ve istediğimiz gibi çizmek bize bağlıydı.

Acı çektiğini itiraf ettiği an onu affetmiştim.

Tartışmayı alıp itirafa dönüştürerek, "Ne düşünürsen düşün, seni bulmaya çalıştım. Aylarca her gün polis merkezlerini aradım. David'den adını öğrenmesi için özel dedektifler tutmasını istedim. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim olmadığını ama sana yardım etmek zorunda olduğumu söylediğimde insanlar bana gülmesin diye bir robot resmini çizmesi için bir ressam bile tuttum."

Penn'in yüzü paramparça oldu. "Sen mi yaptın?"

"Düşüncelerimde suçluluk duygusunun olmadığı tek bir gün bile geçmedi. Ben de sana aşık oldum. Sanırım bu yüzden geri döndüğünde seninle bu kadar çok mücadele ettim. Hâlâ İsimsiz'e takılıyken başka birinden etkilenebileceğim düşüncesini hazmedemiyordum."

Yutkundu, sanki yaptığı her kötü şeyi alıp yok etmek istiyormuş gibi başını hafifçe salladı.

Keşke yapabilseydi.

Ağlayan Söğüt'te tekrar buluştuğumuz geceye geri dönebilmeyi diledim; Central Park ve

ikolatalı öpücükler hakkında fısıldaşmak için beni kollarına çekmişti.

"Bana İsimsiz mi dedin?"

Nefesimin altında güldüm. Öfkeli gerginlik kırıldı ve ardında yağmurla parçalanmış sakın bir manzara bıraktı. "Sana başka ne diyebilirdim ki?"

"Beni bulmaya çalıştığından haberim yoktu." "Çünkü sormadın."

Acı ve pişmanlık dolu gözlerini kapattı. "Tanrım, her şeyi mahvettim."

"Hayır, yapmadın," diye mırıldandım, perili bakışlarına bakarak. "Sadece biraz karmaşıklaştırdın." Eteğimi aniden nemlenen parmaklarımla sıyırarak ekledim: "Ama bana ne yapacağımı söyleyemezsin Penn. Tıpkı olmadığın bir şeymişsin gibi davranamayacağın gibi."

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Her şeyi berbat ettiğine katılıyorum. Beni bulmaya ilk geldiğinde bana bir şans vermeliydin. O gece hissettiklerine güvenmeli ve açıklamama izin vermeliydin."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ben bir aptalım."

"Değilsin. Sadece insanlara güvenmeye alışık değilsin."

"Eğer sana güvenirsem, Elle, sahip olduğum her şeyi sana veririm. Yapamam, yapabilir miyim bilmiyorum."

Parmaklarımı onunkilerle sıktım. O da isteksizce beni sıktı, ardından baskı dolu bir özürle beni neredeyse sakat bıraktı.

Birleştirdiğimiz ellerimizi ağzıma götürdüm ve parmak eklemlerini öptüm. "Öpmek zorundasın. Çünkü sana zaten sahip olduğum her şeyi verdim. Sonunda birbirimizi öldürsek bile, benim her parçam sende olacak."

Penn hüznle gülümsedi, tamamen yalnız ve ulaşılmazdı. "Ben bunu hak etmiyorum." Sanki hediye reddediyormuş gibi söyledi.

Buraya bağlanmak için gelmiştim ama o anda hissettiğim tek şey yalnızlıktı. Bu kez sadece fiziksel değil, duygusal bir uzaklık söz konusuydu. Penn, kendime olan tüm güvensizliğimi başarıyla yok etti ve keşke her şey daha farklı olsaydı dedirtti.

O ilk gece birbirimize sarılmıştık.

Ben dürüst oldum, o dürüst oldu ve birbirimiz için savaştık. Ama hiçbir şey farklı değildi ve asla da olamazdı.

Geçmişimizde yanlış giden şeyler için değil, geleceğimiz için mücadele etmeliydik.

"Bu sorumluluğu alamam," diye fısıldadı. "Hak etmediğim halde bana her zaman istediğim şeyi vermene izin veremem."

"Ama sen-"

Dudakları bir hırıltıya dönüştü. "Bilmiyorum. Yanılmışım, tamam mı? Sen asla şımarık biri olmadın. Şirketin için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Babanın üzerine ne kadar titrediğini görüyorum. Belle Elle'in ve çalışanlarının sensiz nasıl var olamayacağını anlıyorum. Senin için yaratabileceğim herhangi bir hayal versiyonundan çok daha iyisin ve bu... bu beni dehşete düşürüyor."

Yere baktı ve bağlantımızı kopardı. "Limuzindeki o gece... Ayrılacaktım. Dairemden bensiz çıkmama ilk izin verdiğimde ve sokaktaki o pislik tarafından neredeyse yaralanıyordum. Kendime sana ne olacağını umursamadığımı söyledim. İstediyimi almıştım. Sen de istediğini almıştın. İlişkimiz bitmişti. Ama üç yıl önceki o lanet gece."

Parmaklarımı sıktı. "Bunu açıklayamam. Belki de o kadar yalnızdım ki bana şefkatle yaklaşan herkese aşık olurdum. Belki de paçavralarımı ve zenginlikten yoksunluğumu görüp beni öpen ilk kıza

ruhumu teslim ederdim. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. O sendin, Elle." Gözleri karanlık bir tutkuyla parlıyordu. "Seninle tanıştığım anda sana aşık oldum. Bunun aptalca ya da imkânsız olması umurumda değil; bu doğru. Söylediğim sayısız yalanın arasında asla saklayamadığım tek gerçek. Ben sadece-"

Başı öne eğildi. Parmakları kasıldı. "Özür dilerim." Tüm mücadelem boşa gitti.

Kucağına doğru yürüdüm, çenesini kafa derime yaslariken kendimi düzgünce ona bıraktım. "Ben de üzgünüm. Seni bulamadığım için üzgünüm. Seni terk ettiğim için üzgünüm."

"Özür dileycek bir şey yok."

"Seviyorum." Hapis ve ucuz deterjan kokusunu içime çekmemek için elimden geleni yaparak tişörtünü kalbinin üzerinden öptüm. "Ve bunun için de özür dileyebilirim."

Gözlerime bakarak geri çekildi. "Ne için?"

"Bunun için." Parmak uçlarımda durarak başını kendime doğru çektim.

Dudaklarım onunkilerin üzerine yerleşti ve o geri çekilmeye çalışırken parmaklarımı ensesinde sıkıca birleştirerek tutundum. "Öp beni." Ağzının içine girdim. "Güven bana." Boğazından aşağı döktüm.

Buna şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı.

Eski yaraların üzerindeki kabukları koparmıştık. İz bırakmalarına izin vermektense onları iyileştirmemiz gerekiyordu. "Elle-" Elleri kalçalarımın indirdi ve beni sıkıca tuttu. "Dur..." Sesi bir şey söylüyordu ama

Ağzı başka bir şey söyledi. Yavaşça, sertlikten uysallığa, boyun eğmezlikten tam katılımcılığa dönüştü.

Başını eğdi, beni daha da yaklaştırdı ve daha derin öptü.

Endişem önce hızlandı sonra azaldı. İhtiyacım kalınlaştı, sonra gevşedi. Bu bizim gecemizdi.

Çalmasına izin vermezdim.

"Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü yok... anlıyor musun?" Öpüşmeyi kesti, kulaklarımın yakalamak için zorlandığı kadar yumuşak bir fısıltıyla. "Sana sahip olmama izin verirsen, buradan asla çıkamayabileceğimi kabul edersin. Sonsuza dek sana dokunamayacak, sana sarılamayacak, seninle takılamayacak ve film izleyemeyecek bir sevgiliyle sınırlı kalacaksın. Eğer kalırsan, bu kadar... sana sunabileceğim toplam gelecek."

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi. "Sana bir çıkış yolu veriyorum, Elle. Tek kelimeyi söyle ve gitmene izin vereyim. Bu beni öldürecek. Kalbimi sökeceksin ve ben burada öleceğim ama en azından senin özgür olduğunu bilmek beni mutlu edecek. Bırak beni, Elle. Senden daha fazla şey çalmama izin verme."

Çok açık, çok ateşli biriydi.

Hiçbir fikri yoktu, sadece hayatımın geri kalanında beni ona yapıştırdı.

Dudaklarım kıpırdadı. Gülümsememi saklayabildiğim kadar sakladım, sonra gülümseme üzerime çöktü. "Bana bir şey söyle."

O zaman seçimimi yapacağım."

Sanki bu odadan çıkıp teklifini kabul etmem için kendini hazırlıyormuş gibi sertçe yutkundu. Ama o dehşet içinde bile omuzlarını gererek başını salladı. Orada İsimsiz duruyordu, Penn değil. Beni korumak için iki adamı kovan kapüşonlu adam. Eğer beni ondan koruyacaksa, kendini de öldürürdü.

Bu gece benimle yatmayı reddederek yapmaya çalıştığı şey bu. İşe yaramaz.

O benimdi. Çok basit.

"Beni sevmediğini söyle." İki avucumu da göğsüne koydum. Parmak uçlarımdaki kasları hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyordu. "Gözlerimin içine bak ve beni sevmediğini söyle, ben de gideyim. Seni yalnız bırakacağım."

Buruştı. Cevap o kadar yüksek ve parlaktı ki tüm odayı doldurdu. Üç yıl önce bana aşık

olduğunu itiraf ederek bunu zaten söylemiş olması önemli değildi. Söze dökmesine izin verdim, böylece ikimiz de bunu asla geri alamayacağını biliyorduk. Piknikler, tatiller ve yatakta tembel pazar günleri ile ideal bir dünyada yaşamak istemesine rağmen, buna asla sahip olamayacağımızı isteyerek itiraf etti. Bu bizim değerli eş ziyaretleri ve acı veren zor ziyaretlerle dolu dünyamız olabilir.

Ama aşk bunun üstesinden gelirdi. Aşmak zorundaydı.

Çünkü başka birini sevmeye düşüncesini istemiyordum, midem *kaldırmıyordu*.

Sonunda omuzları kızgın değil, kendinden emin bir şekilde yeniden hizalandı. Omurgasının kilidi açıldı. Yüzü maskesini attı ve sesi, gözlerinin başından beri söylediği şeyi söyledi.

"Bunu sana söyleyemem." Eli yanağını kavradı, başparmağı alt dudaklarında gezindi. "Seni sevmediğimi söyleyemem çünkü bu doğru değil. Hiçbir zaman doğru olmadı." Öne doğru eğildi, beni çok ama çok yumuşak bir şekilde öptü. "Seni seviyorum, Elle. Sana takıntılıyım, senin tarafından tüketiliyorum. Beni delirtiyorsun ve bu iyi bir şey değil. Ama artık sana yalan söyleyemem. Seni seviyorum. O kadar çok seviyorum ki bu beni öldürüyor."

Onu öperken gülümsemem güneş ışığı ve sıcak günler gibiydi. "O zaman buna güven. Benim de seni sevdiğime güven. Ne olursa olsun birlikte mücadele edeceğimize güven. İçindeki her şeyi mahvetmeye çalışan o sesi kapat. Bana daha önce defalarca söylediğin gibi sadece güven."

Boynuma sokuldu. "Meraklı olduğun kadar otoritersin de." Yumuşakça güldüm. "İçindeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun."

Gözleri şiddetle doldu. "Yine de içimdeki en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

"Sanırım bu birbirimiz için mükemmel olduğumuz anlamına geliyor." Dudakları titredi, mutluluğum taşıtı. Penn kaşlarını çatı ve beni nazikçe öptü. "Birdenbire ikna olmuş gibi görünüyorsunuz."

"İkna oldum. Tamamen. Ben sadece-" Daha fazla gerçek ortaya çıktı ve ağzımdan kaçırıldı, "Seni kaybetmekten çok korkuyorum. Burada olmanın sebebi benim ve seni buradan çıkaracak gücüm var mı bilmiyorum."

"Hey..." İki eliyle yanaklarımı kavradı ve beni sıkıca tuttu. "Benim üzerimde gücün var. İhtiyacınız olan tek şey bu."

"Bu, geceyi benimle geçirmeni emredebileceğim ve senin de itaat etmek zorunda olduğun anlamına mı geliyor?" Sinsi bir sırıtış onu ciddiden oyuncuya dönüştürdü.

"Benden sizi becermemi mi istiyorsunuz, Ms.

Charlston?"

Başımı salladım. "Tekrar ve tekrar, Bay Everett. Birden çok kez. Yapacak mısınız?"

Otuz İkinci Bölüm

Penn

Doğru şeyi yapmaya çalışmıştım. Gerçekten denedim.

Elle'in burada olması düşüncesi beni hemen soğuttu ama yaban mersini parlaklığındaki dudaklarını öpmek ve eteğinin altında hiçbir şey olmadığını bilmek doğrularımı ve yanlışlarımı karıştırdı.

Beynim bunu sona erdirmek için bir şans yakalamıştı.

Kavgamızın onu uzaklaştırma fırsatı vardı.

Bağımız sona ermemişti ve o da gitmemişti. Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı.

"Söz konusu sen olduğunda Elle, ne istersen yaparım." Bu kez arzularımı kontrol altında tutarak onu usulca öptüm.

Daha önce ona ne kadar çabuk saldırdığıma inanamıyordum. Tam bir hayvandım. Bunu bizim için ayarlamıştı. En azından duvara karşı üç saniyelik bir sevişme yerine bunu onun için iyi hale getirebilirdim.

"Ne kadar vaktimiz var?" Elleri belime dolanıp beni sıkıca kavrarken mırıldandım. Dilim onunkine masaj yapıyordu. O inerken kalbim gümbür gümbür atıyordu. "On iki saat."

"Gerçekten mi?" Bu süre içinde ona çok şey yapabilirdim. Bu, art arda geçirdiğimiz en uzun süre olacaktı. Kaç aydır 'çıktığımız' düşünüldüğünde bu utanç verici bir durumdu.

Geri çekildi, yukarı baktı. Gözleri parlıyor, dudakları morarmış, teni kızarmıştı. Giydiği atlet, sütyeninin dantelli girintilerini gösteriyor, meme uçlarının iğne uçlarını ortaya çıkarıyor, küçük belini pamukla kaplıyor ve sadece onu koparmam için bana yalvarıyordu.

Boğazım yandı. "Tanrım, çok güzelsin."

Başını iki yana salladı. "Güzel olan sensin. O gece bana evet dedirten şeyin bu olduğunu biliyor musun? Senin çok güzel olduğunu düşündüm. Hayır diyemedim."

"Yani benimle yatmayı sadece *güzel* olduğum için mi kabul ettin?" Boğazından aşağıya doğru öptüm, titreyişine bayıldım.

"Evet dedim çünkü o zaman bile sanırım kalbim biliyordu. Bana onu hatırlatıyordun. Ellerini onun gibi ceplerine sokuyordun. Onun gibi şeytanların vardı."

Ondan şüphe etmedim. Uzun sarı saçlarını kestirebilir, piercing yaptırabilir, dövmelelere düşkün olabilir ve kilo alabilirdi ve ben onu yine de tanırdım.

Açıklanamayan o tesadüfi şeylerden biriydi.

Öpüşmemiz kendi başına bir sohbete dönüştü, bir sahildeki dalgalar gibi yuvarlandı, bazen derin, bazen sığ, her zaman güçle dalgalandı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek nefes aldım, "Her şeyden çok ne yapmak istiyorum biliyor musun?" "Neyi?" Sarı-altın saç tellerini çeğiştirirken başı geriye düştü.

"Önümüzdeki on iki saat boyunca, mümkün olduğunca uzun süre içinde olmak istiyorum. Seni gerçekten ama gerçekten sikmem gerek Elle. Kim bilir? Belki de on iki saat boyunca seni her şekilde becereceğim."

Ürperdi, kolları belime dolandı. "Yap hadi. İçimde olmanı özledim." Elektrik ondan bana doğru

akıyor, beni daha önce neredeyse düşmek üzere olduğum sınıra doğru sürüklüyordu.

"Eğer bırakırsam... Ne kadar kontrollü olacağımı bilmiyorum." İtirafım, yarattığımız alt uzayda, kimsenin bizi bulamayacağı yumuşak koruyucu baloncukta süzülüyordu.

Öpücüğümün altında gülümsedi. "Bu sese bayıldım."

Birkaç soru daha sormak için çaresizce kendimi kontrol etmeye çalıştım. Onun hakkında biraz daha bilgi edinmek. Onu ruhuma daha fazla kazımak. Ama tek düşünebildiğim seksti. Bu gece onun vücudunu inceleyecektim... ama bu entelektüel bir çalışma olmayacaktı, tamamen cinsel bir çalışma olacaktı.

"Tüm kontrolünü elinden alacağım. Seni istediğim gibi becereceğim. Seni mahvederken sana göz kulak olacağım. Canını yakarken seni koruyacağım, tıpkı o ilk gece söz verdiğim gibi. Vermek zorunda olduğun her şeyi alacağım. Sert oynarız. Sert severiz. Her fanteziyi yaşarız." Ellerimi omurgasında aşağı yukarı gezdirdim, kendimi nazik olmaya zorlarken onu okşadım. "Bu gece buraya benimle yatmaya geldin. Benim merhametime kaldın. Bir mahkûmla aynı odada kilitli kaldın. Tamamen çaresiz."

Kahretsin, kendimi azdırıyordum. Taşaklarım yukarı doğru çekildi, mermer gibi sertti. Sikim seğiriyor, söylediklerimi uygulamaya koymak için can atıyordu.

"Sen benimsin, Elle. Artık sır yok. Artık yalan yok. Neye bulaştığını bilerek beni beceriyorsun."

Hem tahrik olmuş hem de korkmuş gibi kıpırdandı ama gözleri beni yakacak kadar parlak bir şehvetle parlıyordu. "Penn..."

Göğsünü avuçladım, yumuşaklığını sıktım. Onu almadan önce bakire olduğunu hatırlamak beni neredeyse çıldırtıyordu. Sadece beni içine aldığını ve sadece beni içine alacağını bilmek beni o kadar tahrik etti ki, eli sikimi kavrarken neredeyse orgazm oluyordum.

Meme ucunu çimdiklediğimde tekrar inledi. "Bunu istiyor musun?" Başını geriye attı. "Evet. Hem de çok."

"Sana sahip olmama evet mi?" "Evet."

"Ne diyorsun?" Uçurum oradaydı. Düşmek üzereydim. "Cevap ver bana."

"Lütfen, Penn. Bana sahip ol. Ne istersen yap. Ben seninim."

"Siktir." Ağzım onunkinin üzerine kapandı, daha fazla konuşmamızı engelledi ve kanımızın yerini alan roket yakıtını ateşe verdi.

Kollarıma atladı. Dişleri alt dudağımı ısırды; dili hakimiyet için benimkiyle savaştı. Kazanmaya çalıştı. Ama asla kazanamayacaktı.

O benimdi ve bütün geceyi ona bunu zevkle öğreterek geçirecektim.

Saçlarını yumruklayarak başını geriye çektim. Gırtlığı kemerli olduğu için kimin sorumlu olduğuna dair mesajım inkar edilemezdi.

Boynunu ısırp onu yatağa fırlattığımda uzun ve alçak sesle inledi. Yatağın üzerinde zıpladı, bacakları ayrıldı ve eteği kalçalarına kadar yükseldi.

Bir anlık çıplaklık beni büyüledi. Artık kendimi kontrol edemiyordum. Açlık kabardı.

Üzerine tırmandım, dar tankı çekiştirdim. Tek bir yırtıkla, başının üzerinden yırttım. Güzel beyaz sütyeni istediğimi görmemi engelledi.

Çıkmak zorunda.

Onu ters çevirerek tokasını çözdüm ve odanın diğer ucuna fırlattım. Kayganlaştırıcı ve prezervatif dolu sepetin üzerine düştü.

Elle, yere düşüp her yere seks yardımcıları dökülürken başını kaldırıp baktı. Bir gülümsemeyi

gizleyerek alt dudağını ısırđı. Yavaşça, seksi bir cadaloz gibi bacaklarını açtı ve eteğini yukarı çekti.

Ona sorumlu olacağımı söyledim ama lanet olsun, o tek hareket beni ömür boyu kölesi yaptı.

İhtiyaçtan parıldayan amını gösterdiğinde nefes nefese kaldım. Şehvetle hipnotize olmuşum,

"Kayganlaştırıcıya ihtiyacımız olacağını sanmıyorum" dediğinde kelimeleri zar zor kaydedebildim.

"Tanrım." Kalçalarını da kendimle birlikte sürükleyerek yataktan kaydım. Yalama mesafesine geldiği anda ağzım birleşti ve dilim içine girdi.

Sıcak. Islak. Elle.

Yatakta kıvranıyor, yumruklarıyla çarşafı tutuyor, dişleriyle yorganları ısıırıyordu. Önce bir, sonra iki parmağımı soktuğumda inledi, sıkılmış dişlerinin arasından küfürler tıslıyordu.

Onu bu kadar kolay çözebilmeyi seviyordum. Benim için ne kadar hazırdı. Ne kadar açgözlü. Bütün geceyi onun çözülmesini sağlayarak geçirebilirdim ama tadına bakacak, dokunacak, tapacak başka yerler de vardı.

Vücudunda gezinerek dişlerimi göğüs ucuna geçirdim ve ardından ağzımın sıcaklığını hissettim.

Yukarı doğru eğildi, elleri saçlarıma gömüldü, başını geriye atarken tırnaklarını kınından çıkardı.

"Aman Tanrım."

Göğüslerini emerken, ellerim eteğini aşağı itti ve omzumun üzerinden attı. Çıplaktı.

Güzel lanet Elle çıplaktı.

Ve ben değilim.

Diğer göğsüne doğru ilerleyerek, elastik yeşil pantolonu iterken nazikçe ısırdım ve tişörtü başımın üzerinden yırtmak için saçımdaki tutuşunu çözdüm.

Beyaz boxer-brief'ler daha sonra kayboldu, aletimi ihtiyaçla zıplayan ve ön cum ile parlayan bıraktı.

Elle dizlerinin üzerine çöktü ve beni sertçe itti.

Şaşkınlıkla geriye doğru düştüm, saldırganlığı karşısında şok olmuşum. Parmakları sikimin etrafında kenetlenip beni bir kez pompalarken alçak bir takdir ve açlık sesi çıkardı.

Yukarı doğru eğildim, neredeyse minik parmaklarının ne kadar iyi olduğundan geliyordum. Ama ağzının yanında hiçbir şeydi.

Ofisinde onunla alay etmişim. Onu bana sakso çekmek gibi mahrem bir şey yapmaya zorlayacağıma inandırmışım. Onu istemediği bir şeyi yapmaya asla zorlamazdım.

Ama şimdi...lanet olsun, o istedi. Beni istiyordu.

Doğal bir yeteneği vardı, dilini şaftım boyunca düz ve uzun bir şekilde kaydırıyor, ucunda kan basıncı zonklayana kadar sertçe emiyordu. Elleri taşaklarımı avuçlamak için alçaldı, onları nazikçe yuvarladı; gözlerimde yıldızların parıldamasına ve karnımın patlamaya hazır bir şekilde gerilmesine neden olmak için tam doğru noktaya bastırdı.

"Hayır. Kahretsin, ağzına boşalmak istemiyorum." Onu nazikçe ittim. "Henüz değil."

Ellerimi kollarının altından geçirerek onu yukarı doğru çektim. Çıplaklığımız birbirimizin üzerinden kayarken ikimiz de inledik. Bacaklarını açıp üzerime oturdu ve ıslaklığını tükürükle ıslanmış sikimin üzerine sürdü.

Ona bu kadar yakın olmak. Onun sıcaklığına sahip olmak, hızlı bir hareketle onun içinde olabileceğimi bilmek, nasıl bir yaratık olduğuma dair tüm hislerimi kaybetmeme ve vahşileşmeme neden oldu.

Onun içinde olmak istedim. Bunu gerçekleştirecektim.

Şimdi.

Sırtını avuçlayarak, kalçalarım geriye doğru sallanırken onu ileri doğru ittim. Ucu içine girdi

Onu.

Elle oturdu, aşağı doğru itti, gözlerimin kapanmasına ve vücudumun hazır bir silaha dönüşmesine neden oldu

Ateş.

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandım aya, çikolataya, parktaki öpücüklere. Parmaklarım kalçalarına gömülmüş, onu yarı yolda tutuyordu. "Bekle... prezervatif."

Tekrar kamburlaştı, göğüsleri gururla ve yakalama mesafesinde durana kadar sırtını ukurlaştırdı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Yanımda prezervatif getirdim... belki kullanmak istersin diye-"

Bitirmesine izin vermedim. Doğrulup ensesinden tuttum, ağızını kendime doğru çektim ve yukarı doğru ittim.

O kadar sert ittim ki ağızımın içinde ağıladı. Bir kolumla onu kucaklarken diğerkolumla göğüslerini avuçladım.

Onu üzerime yatırdım ve bu dünyadaki en iyi şeydi. Beynim kısa devre yaptı. Nefes almayı, hapishaneyi ve mahkeme tarihlerini unuttum. Beni savaşa soktu, bedenlerimiz hükmetmek ve sahiplenmek için gerilirken beni kuşatma altına aldı.

Ben yukarı doğru mızraklarken yatak sallandı. O aşağı doğru inerken ben inledim.

Ritmimiz en başından beri mükemmel bir şekilde senkronize olmuştu. Kalçaları ileri ve geri hareket ediyordu.

Benimki yukarı ve aşağı vurdu.

Kombine hareket, bunu tüm hayatımın en iyi cinsel deneyimi haline getirdi. Ten tene.

Vücut vcoda.

Fizikseldi ama bu kez ruhsal bir şeye de dokunuyordu. Gözlerimi açarak onunkilere kilitlendim. Mavi siyaha döndü, kaya havuzları ve gelgit dalgalarıyla doldu, beni onun içinde boğdu.

Hapisteyken keşiş gibi davranmamıştım. Evimde geçirdiğim o gecenin ve limuzin yolculuğunun anıları sayesinde düzenli olarak kendime hizmet ediyordum. Ama kendimi ciddi şekilde utandırmak üzereydim.

Üç ay aradan sonra, içimde dalgalanan sarsıntılar daha fazla inkâr edilemezdi. Cinsel yoksunluk sadece duyularımı daha da keskinleştirdi. Şehvetinin kokusu. pcklerinin tadı. Aminin sıcaklığı.

Hay sikeyim.

Ben de geleceğim.

Aramıza uzanarak Elle'nin klitorisini okşadım.

"Oh, Tanrım." Tüm vücudu artan basınçla dalgalandı. Şiddetli titremeler kaslarını ele geçirdi. Elimi itmeye çalıştı ama ben daha sert bastırdım.

"Oh, oh..." Yüzü buruştu, tıpkı benimkine karşı savaştığım gibi orgazmını kovalıyordu.

Bacaklarım içimden fişkırmayı bekleyen bir zevkle yanıyordu. Karnım kilitlendi. Omurgam elektrikle doldu.

Ben daha hızlı, daha sert ve daha derine itmeye devam ederken bacakları kalçalarımın etrafına sıkıca sarıldı. "Gel, Elle. Gelmene ihtiyacım var."

Dudaklarından acı dolu bir inilti döküldü. Elleri omuzlarıma indi, bir çapaya kilitlendi, böylece onu zevkin derinliklerine gtrebilirdim ve geri dönüş yolunu bulabileceğini biliyordum.

nce sırtında serbest kaldığını hissettim.

İlk dalgalanma kürek kemiklerinden omurgasına doğru ilerlerken nefesi kesildi. Karnı sıkılaştı, kasları titrerken orgazmın kırılması beni yumrukladı ve içinde sağdı. Bacakları makaslanarak saldırıyla savaştı ama artık çok geçti.

Bir dalga, iki dalga, üç, dört, beş. Devam etti, devam etti, boşaldı, bana da ona katılmaktan başka seçenek bırakmadı.

"Hassiktir." Doruk noktam gözlerimi sulandırdı. Zevkle karışık acı içinde inleyene kadar taşaklarımı sıktı. Dörtlülerim kasıldı. Sikim, asla izin vermeyeceğim kızın içine fişkırtaabileceği her şeyi fişkırttı.

Git.

Orgazmlarımızın son damlaları bizi kemiksiz ve soluksuz bırakırken birbirimizin kollarında sarsıldık

Sert.

Elle en yumuşak gülümsemesiyle bana doğru kıvrıldı, göğsüme öpücükler kondurdu ve kollarını boynuma doladı.

Onu daha önce de sevdiğimi sanıyordum. Böyle bir kırılganlık, böyle bir güven, böyle bir şefkat göstermeden önce.

Yanılmışım.

Kalbim artık içime sığmayana kadar şişti. Tüm karmaşa, yalanlar, geleceğimizdeki belirsizlik, bedenim onun bedeninin içindeyken ve öpücükleri sonsuza dek ruhuma kazınmışken ne kadar mutlu olduğumu çalamazdı.

Parmak uçlarımı şakaklarında, yanaklarında ve çenesinde gezdirdikten sonra ona bakabilmek için başını yukarı kaldırdım. "Bundan nefret ediyorum. Burada olmaktan. Sana bu kadar ihtiyacım varken senden uzak kalmaya zorlanmaktan."

"Biliyorum. Ama sen masumsun. Bunu yakında görecekler. Ve sonra benimle eve geleceksin."

Seksle şişmiş dudaklarını öptüm, ne kabul ettim ne de karşı çıktım çünkü her ne kadar haklı olmasını umsam da...

Gerçekleşip gerçekleşmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Elle

Neredeyse üç ay boyunca üç kez.

İkincisi ılık su ve yırtık pırtık havlularla duşta oldu ama ayak parmaklarımı kıvıran iki orgazmım diğer tüm duşların rekorunu kırdı ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi duş oldu.

Üçüncüsü tembel ve uykuluydu, yorganın altında yarı uyanık, yarı hayal kuruyordum, sırtım Penn'in önüne yapışmıştı, siki bacaklarımın arasından kayıyor ve beni zahmetsizce dolduruyordu.

O hala içimdeyken uykuya dalmıştık.

Ve yıllar sonra ilk kez onun kollarında mışıl mışıl uyudum. Konuşacak ya da bilmemiz gereken şeyleri paylaşacak vaktimiz yoktu. Dokunmanın güzelliği bizden çalınmadan önce sevgimizi fiziksel olarak göstererek kendimizi tüketmiştik.

Bedenlerimiz yeniden tanıştı, kalplerimiz aynı ritimle çarptı, zihinlerimiz tek bir frekansta senkronize oldu.

Sabah yedide uyandırma çağrımız, bir tepsi çırpılmış yumurta ve fazla pişmiş domuz pastırması ile bir fincan çikolata kaplı çilek taşıyan bir gardiyan şeklinde geldi.

Hapishanede kahvaltının yatakta servis edilmesi hayatımın en rastlantısal deneyimlerinden biri olarak kalacak.

Olduğumuz yerde kaldık. Özür dilemeden ve siyah çarşafların altında birbirimize dolandık.

Kaplar plastikti, çanak çömlek daha iyi günler görmüştü ve çilekler biraz fazla olgunlaşmıştı, ancak şimdiye kadar yediğimiz en iyi kahvaltıydı.

Ceza İnfaz Kurumu'nun kalbimde hem en sevdiğim hem de en nefret ettiğim yer olacağını kim bilebilirdi?

Yemek yerken oyalanmadık, saatin her tik takında kaygı düzeyimiz giderek artıyordu. On iki saatimiz neredeyse bitmek üzereydi. Ayrılmak zorunda kalacaktım. Penn veda etmek zorunda kalacaktı.

Bu düşünce gözlerimi yaşarttı.

Bunu yapamazdım.

Bir daha ne zaman birlikte olacağımızı bilmeden ondan uzaklaşacak kapasiteye sahip değildim. "Elle, yapma." Parmağı bir gözyaşını yakaladı ve sanki hiç var olmamış gibi yanaklarıma sürdü. Onun

Parmakları çikolata ve dut kokuyordu, zaten onunla özdeşleşmiş olan bu kokuya yeni bir tat katıyordu. Bana daireme çikolatalı mus getirdiği ve beni kanepeye götürdüğü geceyi hatırlattı. Onunla sonsuza dek iç içe geçmiş pek çok anı yaşattı.

"Yapamazsın." Duygulu gözleri ve keskin çene hattıyla yakışıklı yüzü gerçekle kırıldı. "Ağlarsan sana veda edemem."

Bir gözyaşı daha kaçtı.

Çenemi eğerek yaladı ve sonra ağzını benimkine yaklaştırdı.

Uzun uzun öpüştük. Yavaşça öpüştük. Bir dahaki sefere kadar aylarca sürecektir öpüştük.

Geri çekilirken dudaklarına muzip bir gülümseme yayıldı. "Biliyorsun... bir tane daha için vaktimiz var." "Şanslı numara dört, ha?"

Ağrım vardı. Ağrım vardı. Zerre kadar umurumda değildi. Onu yanımda tutabileceğim ve muhafızlara geri vermeyeceğim anlamına geliyorsa sonsuza kadar devam edebilirdim.

Başını salladı, yataktan fırladı ve beni diz çökmüş bir pozisyona çekti. "Bence dört iyi bir sayı, sence de öyle değil mi?" Beni belimden kavrayarak yataktan kaldırdı ve duvara yasladı.

Soğuk beton çıplak kıcıımı ısırdı ama dudakları tekrar dudaklarımı bulup beni açlıkla, şiddetle öptüğünde hiç umursamadım -sanki beni kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilirmiş ve onu asla terk etmek zorunda kalmayacakmışım gibi.

Aleti karnıma bastırıyor, utanmaz bir şehvet çılgınlığıyla içime doğru sürtünüyordu. Elleri vücudumdan aşağı kayarak beni yukarı kaldırırken kıcıımı kavradı ve ben de otomatik olarak bacaklarımı kalçalarına doladım.

Her an bir muhafız gelip beni götürebilirdi. Her an bunların hepsi bir rüya olabilirdi. Ama Penn kendini eğip içime gömülürken bunu düşünemiyordum, santim santim yutuyor, zevk veriyordu.

İçime tamamen girerken bir eli kalçamda kaldı, sanki daha derine inebilecekmış gibi beni doldururken daha sert sallanıyordu. Diğer eli göğsüme uzandı, gece boyunca zevkten ağrıyan meme ucumu çimdikledi, sonra başımı tam istediği gibi tutmak için saçlarımı sıktı. Ağzımı kendi ağzıyla tüketti. Açlığı, ihtiyaçlarının damlacıklarıyla onu temizliyordu.

Beni utanmadan arzulaması, yaklaşan ayrılığı *inanılmaz* derecede acı verici hale getirdi.

Birlikte olabileceğimiz o kadar çok zamanı boşa harcamıştık ki. Yalan söyledik, mahvettik ve geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi ki?

Artık birlikteydik ve kararlıydık, ancak bu yeni ilişkiyi tamamlama, büyütme ve bir yuva bulma özgürlüğüne sahip değildik.

Ne kadar zalimce. Ne kadar adaletsiz. Ne kadar adaletsiz.

Onun düşünceleri de benimkilerle aynı olmalıydı çünkü beni umutsuzca öptü. Beni vahşice öptü. Sanki açlıktan ölüyormuşuz gibi öpüştük. Dillerimiz savaştı, dişlerimiz ısırdı, bedenlerimiz ve dudaklarımızla sevişirken sarhoş olduk.

Bana vurdu, beni defalarca duvara çarptı. Nazik hiçbir şey yoktu. Tenimizin tene çarpmasında nazik bir şey yoktu.

Ama vücudum ağrıyor ve kayganlaşıyor, beni daha sert, daha hızlı almasını istiyordu.

Dişleri kulağımı yakaladı, sert nefes alıyordu. "Siktir, seni seviyorum. Seni sikmeyi seviyorum. Asla durmayacağım." Titriyordum, kalçalarının çemberi ve birbirimizi çılgınca pençeleyişimiz yüzünden çözülmüştüm.

Bu vahşet beni çözdü. Birlikte olmamıza izin verilmemesine duyduğumuz öfke, birbirimizi tüketme arzumuzla bizi asi yaptı.

Belki de birbirimizi incitmek istiyorduk. Belki de aşkımız buydu-geçmişteki yanlış anlamalardan kaynaklanan nefretle iç içe geçmişti. Ama *Tanrım*, çok ateşli bir seks oldu.

"Beni boşaltacaksın." Boğazımı emdi, kasıtlı olarak beni işaretledi, orada olamadığında tüm dünyanın görmesi için beni damgaladı.

Beni uçurumdan aşağı sürüklerken ağırlığımı desteklemesi için ona tamamen güvenerek üzerine daha da gömüldüm. "Güzel çünkü boşalacağım. *Tanrım*, boşalacağım."

Karıncalemalar geri gelmişti. Yıldızlar, flamalar, şekerlemeler ve peri kanatları. Hepsi karnımda girdaplar oluşturdu, dışarıya doğru spiraller çizdi, sonsuza dek Penn ile ilişkilendireceğim mutluluk beni tamamen yok ederken çekirdeğimi sıktı.

Kollarında zevkten titriyordum.

"Tanrım, sen benim ölümüm olacaksın." Kalçamı kavradı, tırnaklarını etime batırdı. "Beni yıkama."

Ne demek istediğini sormak istedim ama tüm karnı granite dönüşürken başı geriye düştü. İçimdeki orgazmın nabız atışları onun salıverilme iniltisiyle yankılanırken kasları kasıldı. Endorfin vücudunu ıslatıp onu uyuşuk ve doygun hale getirirken dizleri büküldü. Bacaklarımı kalçalarının etrafından indirerek beni nazikçe ayaklarımın üzerine yatırdı ve benden uzaklaştı, sikinin son kez serbest kalışını izliyordum. Gözyaşlarım retinamın üzerinde sallanıyordu ama onları geri çektim. Başımı kaldırıp beni öptü. "Günün geri kalanında duş almayacağına söz ver. Burada kilitli kalacak olsam da bir parçamın hâlâ seninle olduğunu bilmem gerek." "Elbette." Kollarımı ona doladım, öyle sıkı sarıldım ki. "Tanrım, bundan çok ama çok nefret ediyorum." O da bana sarıldı ve nefes alamayana kadar sıktı. "Seni seviyorum." Sonra gardiyan kapıyı çaldı. "On dakika. Gitmeye hazır olun." Penn beni bıraktı. Sessizce giyindik. Acı içinde vedalaştık. Acı içinde ayrıldık.

Penn'den Mektup

Nasıl bildiğini bilmiyorum ama biliyordun.

Nasıl dövüşeceğimi hatırlatman gerektiğini biliyordun. Seninle sadece lanet bir masanın karşısında konuşmaya değil, seni tatmaya ve sana dokunmaya ihtiyacım olduğunu biliyordun.

Bunu biliyor olman -birlikte olmamız için bir yol bulmayı başarmış olman- sana aşık olmakta haklı olduğumu kanıtladı.

Sen istediğim ve ihtiyacım olan her şeysin. Senin sayende kendimi yeniden güçlü hissediyorum.

Vazgeçmeyeceğim.

O piçlerin kazanmasına izin vermeyeceğim.

Larry'ye söyle, onu indirmeye hazırım. Kanıt toplarsa tanıklık edeceğim. Buradan çıkıp seninle olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Çünkü kesin olan bir şey var Elle, o gece sokakta seni tutmak istedim. Dün gecedен sonra, seninle evlenmek istiyorum.

Elle'den Mektup

SAHTE NİŞANLANMADAN hapishane mektubu teklifine, romantizminiz asla şaşırtmıyor

Be

n. Sanırım bu sefer tartışmayacağımı biliyorsun. Aslında, eğer çekip gitmeye çalışırsan, elimdeki her şeyi kullanırım.

sizi ikna etmek için elimden geleni yaparım.

Mektubunuzun teslim edilmesi bir hafta sürdü.

Seni ve birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden duramadığım bir hafta.

Hayatım boyunca ayrıcalığa sahip oldum. Bunun kıymetini bilmediğimi sanırdım ama şimdi biliyorum ki biliyordum.

Onlara söylediklerimi yapan personel için minnettarım. Bana güç veren şirket için minnettarım.

Ancak bu deneyimlerin hiçbiri size yardımcı olmama yardımcı olmuyor.

Aklımı kaçırmak üzereyim, bir şeyler yapmam lazım.

Muhtemelen yapmamam gerekirken Greg'le konuştum. Çenemi kapalı tutmam gerekirken basına masum olduğunu söyledim.

Benim yüzümden oradasın ve ben yardım edemem.

Bunun beni ne kadar çaresiz hissettirdiğini biliyor musun? Çok anlamsız. İşe yaramaz.

Sana savaşıma devam etmeni hatırlatabildiğimi bilmek savaşıma devam etmeme yardımcı oluyor çünkü seni özlemek hayatımda yaptığım en yorucu şey.

Ama buna değer.

Çünkü o gece sokakta sana ihtiyacım vardı.

Ama geçen haftadan sonra, sensiz bir hayat düşünemiyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

Elle

LARRY'ye Penn'in Arnold Twig'in peşinden gitmeye hazır olduğunu söyledim.

Daha önce hiç bu kadar yoğun çalışan birinin enerjisini kaotik boyutlara ulaşana kadar artırdığını görmemiştim. Aklında intikam duygusu olan bir tuz ve biber kasırgası gibiydi.

Arnold Twig'in yolsuzluğunun sadece önceki tutuklamaları değil bu tutuklamayı da etkilediğini kanıtlayamadığı sürece bir davayı diğeriyle birleştiremeyeceğini mırıldanması önemli değildi. Penn'in masumiyetini her yönüyle kanıtlamanın ve önceki mahkumiyetlerini silmenin ne kadar zor olacağını mırıldanması da önemli değildi.

Sanki yıllardır Penn'in harekete geçmesini bekliyormuş gibi kendini bu işe verdi. Başka bir dalgın cevaba göre de öyle yapmış.

Bu kanıtı neden daha önce toplamadığını sordum, böylece Penn sonunda doğru zamanı seçtiğinde hazırlıklı olacaktı. Böyle bir kanıtın arı kovanına çomak sokacağını söylemişti. Biri fark etmeden bunu toplayamazdı ve biri fark ettiğinde Arnold Twig bunu öğrenecekti.

Twig'in onu gömeceği hapishanedeyken cevapların peşine düşmek ve Penn'in masum olduğunu kanıtlamak riskliydi. Ama Larry'ye göre Twig'in polis teşkilatında arkadaşları ve birkaç rüşvetçi bölge savcısı vardı ama henüz baş gardiyana rüşvet verememişti, yani teknik olarak Penn olabildiğince güvendedeydi.

Tek umudumuz davaya bakacak olan yargıcın para karşılığı satın alınmamış olmasıydı. Hayat - her ne kadar nefret etsem de- Penn olmadan devam etmek zorundaydı.

Birlikte geçirdiğimiz geceden beri her şey aynı ölçüde hem zorlaşmış hem de kolaylaşmıştı. Daha zordu çünkü onu o kadar çok özliyordum ki kemiklerim ağrıyordu. Başka bir vuruş vaat etmeden kendini damarlarıma enjekte etmişti. Daha kolaydı çünkü ona güç vermek *bana* da güç veriyordu. Greg'i öldürtmeye çalışmak ya da komplo teorileriyle dolu aptalca bir TV programına çıkmak gibi pervasızca bir şey yapmadım.

Gözlerimi geleceğe, kayıp evraklara, şirket içi gecikmelere ve Penn'e neden duruşma tarihi verilmediğine dair şimdiye kadar bize sunulan diğer tüm bahanelere rağmen eninde sonunda ilerlemek zorunda olan bir duruşmaya kilitledim.

Kavga edecek bir randevumuz olmamasına rağmen Penn ve ben sık sık yazıştık. Birbirimizi ses ve dilden ziyade mürekkep ve kağıt aracılığıyla tanıdık. Dünyaya şüpheli bakışının altında saklı bir mizah anlayışı olduğunu öğrendim. Asık suratlı tavrının ardında kendini küçümseyen biri olduğunu.

Yalanları ortaya çıktıktan sonra hissettiğim o mide bulandırıcı duygu artık yoktu. Her notta, her telefon görüşmesinde, gardiyanlarla ve refakatçilerle yaptığım her görüşmede kalbim helyum atışlarıyla artıyor, yavaşça süzülüyor, kaburgalarımın bağlı bir ipin üzerinde zıplayıncaya kadar ağırlıksız hale geliyordu.

İsimsiz olarak ona duyduğum üç yıllık şehvet ile Penn'e duyduğum dört aylık çekim sonunda birleşti. Ona karşı duyduğum karasevda geri dönülmez bir şekilde aşka dönüştü. Bu sevgi (yeni ve taze olmasına rağmen) her şeyi kabul edecek, her şeye tahammül edecek ve ona koşulsuz bakacak sağlam bir koruyucuya dönüştü. Bu beni büyüttü.

Artık kadın kılığına girmiş bir kız değildim.

Ben tamamen kadındım ve Penn polis şefini ele geçirmeye hazırsa, onun arkasında durmaya ve

bunun gerçekleşmesi için tüm gücümü, servetimi ve şöhetimi ona vermeye hazırdım.

Kaçırılmamdan ve Penn'in tutuklanmasından dört ay sonra Larry beni aradı, çoğu gün yaptığı gibi yardım talepleri, Penn'le ilgili benim bakış açımdan güncellemeler ya da sadece nasıl olduğumu öğrenmek için.

Ancak, bu telefon görüşmesi bekleyişimizi yerle bir etti. Uğruna çalıştığımız her şeyi gerçeğe dönüştürdü.

Larry adrenalinden nefesi kesilmiş bir halde, "Bir ay sonra," dedi. "Yapabileceğimin en iyisi. Sonunda haber geldi."

Gözlerim yaşardı. Bir ay mı? Dört uzun hafta daha mı? Ama üç yılın yanında dört hafta neydi ki?

"Bu harika." *Çok*

uzakta. "Çok

mutluyum."

Çok üzüldüm.

"Yakında evde olacak."

Sadece buna odaklan.

Larry, sevgi dolu babamın nasıl olup da birdenbire bu kadar yargılayıcı olabildiğini anlamakta zorlandığımı bildiğinden, nazikçe, "Baban gerçekten çok iyi davrandı, Elle," diye ekledi.

"Zamanını yeniden düzenleyen onun arkadaşı. Patrick Blake. Başka bir dava mı düştü yoksa fazladan mesai mi aldı bilmiyorum ama duruşmayı bize verdi. On iki kişilik bir jürinin zamanında hazır olmasını nasıl sağladı Tanrı bilir ama sağladı."

Titreme kolumdan aşağı inerek telefonun kulağına çarpmasına neden oldu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Brownstone'a koşup babamı aptalca öpmek istedim. Ona yaban mersinli krep yapıp uzak durduğum için özür dilemek istiyordum. Dürüst bir iş adamıyken Penn'i kabul ettiği ve tutuklandığı anda onu gölgelerin içine ittiği için ona duyduğum kini affedecektim.

Son birkaç haftadır bu kadar yakın olmadığımız gerçeği canımı yakıyordu.

"Şimdi ne olacak?" Sesim titriyordu. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Larry derin bir iç çekti, sesi en az benim kadar bitkin geliyordu. "Arnold Twig ve sevimli oğluna karşı son birkaç kanıt parçasını toplamak için fazladan mesai yapacağım. Duruşmada bunları gerçek suçluya işaret etmek için kullanacağım ve jüriye Penn'in o suçlardan masum olduğunu göstereceğim, tıpkı bu suçtan masum olduğu gibi. Şansımız varsa, hepsini bir araya getirip Penn'in önceki mahkumiyetlerini silebilir ve suçlamaların düşmesini sağlayabiliriz."

"Peki ya bu tamamen doğru değilse?"

"Doğru olmayan ne?"

"Teknik olarak Greg'i yaraladı. Hastane fotoğraflarını çekti ve Greg'in inlemeleri birçok insanın ne olduğunu duymasını sağladı. Penn'in sözüne karşı onun sözü."

"Bu sadece bir kavga olduğunu gösterir." Sesi keskinleşti. "Penn o kulübeye Greg'i öldürmek için gitmedi. Cinayete teşebbüs suçlamasını düşürmek kolay olacaktır."

"Nasıl yani?"

"Kasıt ya da önceden tasarlama olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Penn'in çalışanınıza karşı daha önce şiddet uygulamayı düşündüğünü gösteren hiçbir belge yok."

Öyle bir şey yoktu, ama hukukun kulaktan dolma bilgilere bakmayacağına ve olmayan yerde acı gerçeği bulmayacağına güvenmiyordum.

"Kavga etmişler." Larry burnunu çekti. "İki adam bir kadın için kavga etmiş. Kahretsin, eğer eyalet bu kabahatten dolayı herkesi hapse atsaydı, erkek nüfusunun çoğu parmaklıklar ardında olurdu."

Larry hayal kırıklığı içinde kıkırdadı. "Greg sana ahlaksızca saldırdığı ve seni zorla alıkoyduğu için hatalıydı. Eğer Penn'in onu öldürmek için oraya gittiğini söylemeye devam ederse, şahsen onun peşine öyle bir düşeceğim ki, mahkemede gülmekten kırılacak ve iftira atmaktan ve yemin altında

yalan söylemekten yargılanacak. Eğer birileri varsa

kasıtlı ve belgeli bir izi varsa, o Greg'dir. Paketlenmiş malzemeler, ikinci araç... hepsi haysiyetsiz bir niyetin resmini çiziyor."

Greg'i düşündüğümde her zaman olduğu gibi omurgamda buz gibi bir rüzgar esti.

Onunla temasa geçmemiş olmaktan nefret ediyordum. Sürekli ofisime davetsizce uğrayan patronluk taslayan bir varlıktan, birdenbire tamamen anlaşılmaz ve sessiz bir varlığa dönüşmesi...

Beni taşlaştırdı.

Larry'ye hastanede yaptıklarımı anlattım - önce rüşvet verip sonra şantaj yapmaya çalıştım. Beni azarlamıştı.

Ne kadar dikkatsiz olduğumu söyledi. Ama odada başka biri olup olmadığını ya da herhangi bir kayıt cihazı olup olmadığını sorguladıktan sonra gururla sırtımı sıvazladı.

Penn için kendimi tehlikeye atmam, onun bana olan sevgisini üç katına çıkarmıştı. İkimizin de sevdiği adamı çevreleyen tüm bu stresli durum bizi normal bir durumdan daha fazla birbirimize yakınlaştırmıştı.

Larry hiç sahip olamadığım amcamdı. Penn sahte nişanımızla ilgili bir şey yaparsa, kayınpederim olacaktı.

"Tamam." Bu kelime ne yazık ki pek etkileyici değildi ama başka bir şeyim yoktu. Bu yolculuğa ilk başladığımızda Penn'i aylarca hapis yatmaktan kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Hâlâ hapiste olduğu gerçeği beni öfkeden gözyaşlarına boğuyordu.

Masumiyeti özgürleştirmekle uğraşan ailenin bir parçası olmak, yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Meğer Penn doğuştan yetenekliyken ben bu kahramanlık işinde

berbatmışım. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle, Larry."

"Bunu söylemeni umuyordum," diye cevap verdi. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey, neden?" Fleur ofisime girdiğinde başımı kaldırdım. Elinde iki kadehle birlikte bir şişe şarap vardı. Muhabirlerle konuştuğum öğleden sonradan beri, mesai bitiminde elinde alkolle gelirdi; hazır karpuz votkası, Midori shotları, hatta şampanya.

Ona içki içmediğimi söylemiştim.

Bana önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmak için başlamam gerektiğini söylemişti. İtiraz etmedim.

O gece sarhoş olmuştuk ve suçluluk duygusu içimi kemirse de uzun zamandır ilk kez gülebiliyordum. Fleur'la iyi vakit geçirdiğim, işimin beni meşgul ettiği, kedim aklımı başımda tuttuğu ve otokontrolümün beni bir seri katil olup Arnold Twig'i ya da oğlunu avlamayacak kadar mantıklı tuttuğu için nefret ediyordum.

Penn kafesteyken benim yaşamam yanlıştı.

Larry kulağıma doğru konuşurken kaşlarını kaldırdı. "Buraya gel. Bütün gece çalışacağım. Eğer ilgileniyorsanız bir asistana ihtiyacınız var."

Fleur'un elindeki şarap şişesine dokunulmayacaktı. "Beni şimdiden orada say."

Ses tonunda bir gülümseme vardı. "Mükemmel. Stewie seni gördüğüne çok sevinecek. Özür dilemek istiyor."

"Özür dilemek mi? Neden?"

"Son uğradığında senin yanında çok garip davrandıktan sonra nihayet bana yardım etkinliğinde kolyeyle ilgili olanları anlattı. İyi başa çıkamıyor. Penn'in de kardeşi Gio gibi hapiste olmasının sebebinin kendisi olduğunu düşünüyor."

Kalbimi ovuşturdum. "Hayır, bu onun suçu değil."

"Evet, gelmen için bir sebep daha. Onunla konuşabilirsin. Ben bir fincan kahve hazırlayayım."

Yakında görüşürüz, Elle."

"Elbette." Fleur'un elindeki alkole isteksizce bakarak telefonu kapattım. "Gelemem. Penn'i hapisten çıkarmak için avukatlık işlerini halletmem gerek."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Şişeyi salladı. "Bu kötü çocukla benim de peşine takılabileceğimiz bir yer var mı?"

Sage masamın üzerinden geçip pençelerini şarap bardaklarından birinin sapına geçirirken onu okşadım. Ben yakalayamadan bardağı devirdi. Neyse ki bardak halının üzerinde sekti ve kırılmadı.

"Neden gelmek istiyorsun ki? Bu sadece daha fazla iş. Daha fazla bilgisayar zamanı. Daha fazla ince baskı." Üzerimdeki koyu pembe elbisenin üzerine pembe dantelli siyah ceketimi geçirerek ayağa kalktım. Pembe kurumsal bir elbise olarak aklıma gelmemişti ama bir kez daha Fleur onu seçmişti ve haklıydı.

"Müstakbel kocam arkadaşlarıyla bekarlığa veda gecesine çıktı. Evde oturup bir striptizcinin memeleriyle oynayıp oynamadığını merak etmek istemiyorum." Yüzünü buruşturdu. "Seninle oturup sevgilini hapisten nasıl kaçıracağını araştırmak gibi heyecan verici şeyler yapmayı tercih ederim. Her şey çok gizli kapaklı." Sanki bir geceyi evrak işleriyle uğraşarak geçirmek Chippendales izlemek kadar müstahcen bir şeymiş gibi gözleri parladı.

"Peki, eğer eminsen." Gülümsedim. "Rica ederim ve bana eşlik etmenizden memnun olurum. Eminim Larry de bize bakabilecek herkese ihtiyacımız olduğunu söyleyecektir." Şarabı ondan aldım ve büyük çantama yerleştirdim. "Ve bilginiz olsun, kocanızın yüzü bir striptizcinin göğüslerine değmeyecek."

"Herkes böyle söylüyor." Gözlerini devirdi. "Ama bekarlığa veda partileri iyi kararların ve düzgün erkeklerin Bermuda şeytan üçgenidir. Hepsi yol boyunca kaybolur, ancak ertesi gün hiçbir şey hatırlamadan geri çıkarlar."

Kolumu onunkine dolayarak Sage'in takip etmesi için kalçamı sıvazladım ve Penn için canımı dişime takarak çalışmaya hazırlandım. "Bu durumda, bu geceyi bir motosiklet kokain partisi kadar pervasız olarak düşün."

"Oh, yaşasın. Bu iki tekerlekli haydutların eğlenmek için ne yaptıklarını hep görmek istemişimdir."

Elle'den Mektup

İKİ HAFTA, PENN.

Her şeyin bitmesine ve özgür kalmaya iki hafta var.

Larry her şeyi ayarladı.

Araştırmasının ve kanıtlarının kopyalarını kasaya kilitledim. Bu sefer geri adım atmayacağız.

Artık tek başına değilsin ve özgür olduğunda seni ne kadar özlediğimi göstereceğim.

Her parçamla.

Dudaklarımla.

Dil.

Eller.

Anladın sen onu.

Bu mektup sansürlenmeden ve teslim edilmeden duracağım. On dört gün.

Sabırsızlanıyorum.

Penn'den Mektup

BİR HAFTA, ELLE.

Korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Herkesle yüzleşme düşüncesi, seni çalan o pişin mahkemede bana karşı tanıklık etmesi... Kahretsin, sadece bunu düşünmek bile beni öfkeliendiriyor.

Seni görmeme, koklamama, galeride arkamda hissetmeme ve benim için ne kadar değerli olduğunu bilmeme yedi gün kaldı.

Yedi gün sonra umarım özgür olacağım ve size o kadar çok kötü şey yapacağım ki muhtemelen tekrar hapse gireceğim.

Ve bunun muhtemelen beni işaretlediğinin ve bir korumanın bundan sonra beni daha yakından izleyeceğinin tamamen farkındayım. Ama umurumda değil.

Çok yakın ama çok

uzak. Çok kolay

ama çok zor.

Bu mektuplarda kendimden parçalar paylaştım, ama yazmak yastık konuşmasından farklı. Bilmek istediğin her soruya cevap verirken tenini okşamak istiyorum. Bana çocukluğunu anlatırken sana sımsıkı sarılmak istiyorum.

Birbirimizi tanımak için bir ömrümüz var, Elle.

Ve yakında, onu yaşamaya başlayabiliriz.

Bölüm Otuz Beş

Penn

TAKVİM sürünerek geçti.

Yine de, normalden daha erken bir uyandırma çağrısının ardından yeni yıkanmış hapishane önlüğü yerine siyah bir takım elbise verildiğinde, beş ay sanki beş dakika geçmiş gibi geldi.

Ben hazırdım.

Hazır değildim.

Savaşmaya hazırdım.

Savaşmaktan

korkuyordum.

Bir yanım durdurulamazken diğer yanımın lanet bir korkak olmasından nefret ediyordum.

Neredeyse Elle ve Larry'nin benim için savaşmamasını, beni desteklememesini dileyecektim.

Çünkü bugün kaybedersek, onları kaybetmek kalbimi parçalayacak ve devam etmek için enerjim kalmayacaktı. Yalnız olsaydım, sadece boş sokaklar ve uzun geceler bekliyor olsaydım, beni yok edebilecek olanlara karşı sert davranmaya ve parmakla göstermeye daha istekli olabilirdim.

Eğer bu geri tepse istediğim her şeye veda edecektim. Ama

Larry'ye Twig'in sırlarını saklamayı bıraktığımı söylemiştim.

İhtiyaç duyulan şeyleri toplamak için aylarını

harcamıştı. Onu hayal kırıklığına

uğratamazdım.

Kalbim eroin bağımlısı gibi hoplayıp zıplarken duş aldım ve tıraş oldum, uzattığım sakalları keserek sokaklarda geçirdiğim günler sayesinde kazandığım yara izlerinin bazılarını ortaya çıkardım.

Polyester yerine pamuğa bürünmek bir şekilde bana bir köpek gibi kilitliyen yoksun olduğum güç hissini verdi. Benim için fazla büyük olan takım elbise, her şeyin plana uygun gideceğine ve hayatımın geri kalanını burada kapana kısılmış olarak geçirmeyeceğime dair bana cesaret verdi.

Giyindikten sonra parmaklıkları bir minibüse atladım ve iki saat boyunca bir hücrede oturduğum mahkemeye götürüldüm. Nazik yüzlü, yaşlı bir gardiyan guruldayan mideme acıdı.

-Açlığın ama daha çok da stresin etkisiyle mayonez, hardal ve kızarmış tavuktan oluşan bir sandviç teslim etti.

Hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel olmamıştı.

Bir saate erişimim yoktu ama daha fazla mahkûm mahkeme zamanı için geldikçe gürültü yavaş yavaş toplanıyordu. Gardiyanların bir sonraki yoklamada kimin olacağına dair tartışmalarına kulak misafiri oldum.

Mahkeme salonundaki konuşmaların uğultusu ve ayak sesleri zihnimin dalması ve düşünmesi için mükemmel bir zemin oluşturdu.

Bu, dört hafta boyunca hapishanenin monotonluğundan ilk kopuştu.

Ziyaretçi kabul edilmiyordum ve Larry ile Elle'in aramasına izin verilmiyordu.

Delillerin tahrif edilmesini önlemekle ilgili aptalca bir kural yüzünden mahkeme tarihi almıştım. Başka ziyaretçim olmamıştı ama çok sinirli bir polis şefinden gelen bir telefon çok hoşuma gitmişti. Hapishane onun aradığını bilmeyecekti. Bilinmeyen bir numaradan aramış ve maaş bordrosundaki bir gardiyan tarafından bana verilen cep telefonunda sahte bir isim vermişti.

Risklere rağmen benimle konuşmak için torpil yapmıştı.

Patrick Blake'in davama yargıç olarak bakmayı kabul ettiğini duymuştu. Larry'nin çamur kazdığını da fark etmişti, tam da beklediğimiz gibi.

Konuşma uzun sürmemişti ve dinleyenleri atlatmak için şifreli çağrışımlarla doluydu.

Bebek mavisini smokinli birmahkûm, masumiyetini itiraf etme ve yozlaşmış medeniyetin geri kalanı arasında ikinci bir şans için yalvarma sırası için hücrelerinden çıkarılırken, bu birkaç cümle kafamda yankılandı.

"Everett. Kesimhaneye gitmek üzere olduğumu duydum."

Telefonu daha sıkı kavradım. "Sonunda gerçeğin ortaya çıkmasını kastediyorsan, evet, doğru duydun." "Anahtarı atmadan önce son sözlerinin tadını çıkar." Kıkırdadı ama bu kıkırdama siyahlık. "Kim bilir? Belki de acına son verirler ve ölüm cezası verirler." "Komik." Ben de onun tonuna uyarak güldüm. "Yerinde olsam o partiden uzak dururdum. I bu sefer çenemi kapalı tutmaya niyetim yok." "Seni lanet-

"Ah ah, dil, Arnie." O kadar sert sırttım ki neredeyse yüzüm kırılacaktı. Yıllardır bana eziyet ettiği gibi ona da eziyet etmek çok iyi hissettiriyordu. "Bana şans dilemek için aradığın için teşekkürler, ama bir dahaki konuşmamızda ben özgür olacağım ve sen mahvolacaksın."

Onun yüzüne telefonu kapatmanın verdiği saf enerji şimdi içime doldu.

Onu kıpkırmızı tükürürken ve delirmiş bir goril gibi eşyaları etrafa fırlatırken hayal ettim. Umarım mahkemede söyleyeceklerimin stresi ve artık beni kontrol edememenin öfkesi ona anevrizma ya da kalp krizi geçirebilirdi.

"Everett?" Koridorda bir gardiyan belirdi. Her iki tarafta da kafesler vardı; bazıları dolu, bazıları boş ve bekleyen mahkûmlarla doluydu.

Ayağa kalktım, parmaklıklara doğru ilerledim ve beni bu lanet hayvanat bahçesinden çıkarmasını bekledim. "O benim." "Sıra sende." İlerleyerek bir anahtarlık çıkardı, bir anahtar taktı ve diğerine seslendi

gardiyan sürgüyü çevirirken aynı anda kilidi aç tuşuna bastı. Her şey o kadar titizlikle kontrol ediliyordu ki, sanki burada, polisle çevrili mahkeme salonunun altında cinayet işleyecekmişim gibi.

Kapı açıldığı anda gümüş kelepçeleri havaya kaldırdı ve beni kelepçelemesi için kollarımı öne doğru itmemi bekledi.

Soğuk metal karşısında irkildim ama başımı dik tuttum.

Sıkıştırıldıktan sonra, ikinci el takım elbisemle ilerledim, gardiyanın arkası yerine yanında yürüdüm. Gerçeğin inancıyla dolu, başarısızlığın endişesiyle boğulmuş bir halde kendime dik durmamı ve ne olursa olsun kabullenmeye hazır olmamı söyledim.

Ben masumdum, suçlu değildim.

Ve bugünden sonra, lanet hayatımın geri kalanında özgür olacaktım.

Otuz Altıncı Bölüm

Elle

Duruşmada değildim ama hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Jüri üyeleri küçük sıralı tribünlerinde oturmuş, Penn'in yanında gururla oturan Larry'ye bakıyorlardı. Babam duruşmada görünmemem için benimle tartışmıştı. Bunun Belle Elle için kötü bir reklam olacağını söylemişti.

Ona sarıldım ve onu sevdiğimi söyledim, sonra da ona mümkün olan en nazik şekilde Penn'in yanında olmamı engelleyemeyeceğini ve bunu aşması gerektiğini söyledim.

Penn'i severdim.

Penn için buradaydım.

Ben de şirketimi seviyordum, ama beni seçim yapmaya zorlarsa... muhtemelen yapmamak en iyisiydi.

Ben.

Aileler için ayrılmış sıralarda oturduğum yerden Penn'in başının arkasına baktım. Penn'in Mahkeme salonu, sert ahşap barikatlar ve sıralardan oluşan basit bir yapıya sahipti. Oturduğum sıra şimdiden kışımı düzleştirmişti ve henüz başlamamıştık bile.

Fleur yanımda bacak bacak üstüne attı, bir kapı gürültüsüyle çarptığında elime uzandı ve kalbimi sevgi yerine nefret doldurdu.

Greg.

Penn'e benzeyen bir takım elbise giymiş, playboy zarafetiyle yürüyordu. Kimseyle göz teması kurmadı, burnunu yüksekte tuttu ve kibri etrafını sıkıca sardı.

Penn ve Larry'nin yanındaki aynı masada durana kadar kendisine eşlik eden korumayı takip etti ve kelepçelerinin çözülmesi için ellerini uzattı.

Memur onu serbest bırakıp gümüş kelepçeleri kemerine geri takarken, Greg'in avukatı el çantasını masanın üzerine koydu ve bugünle ilgili belgeleri çıkardı.

Ondan hemen hoşlanmadım.

Düşmanımı temsil ettiği için değil, saçları çok sıkı bağlanmış, gözleri kediye dönmüş, kırmızı ruju ağzına kan gibi bulaşmış sert bir kadın olduğu için.

Kirli dövüşmekten ve kazanmak için birkaç vücut parçasını koparmaktan çekinmeyen bir sansara benziyordu. Greg avukatıyla fısıltıyla birkaç kelime konuştuktan sonra yerine oturdu ve bakışları benimkileri yakaladı.

Omuzlarını dikleştirip bana sırtımdan önce irkildi. Avukatı omzundan tutup ön tarafa doğru döndürmeden önce, "Merhaba Elle," diyerek hafifçe el salladı.

Tanıkları sanıklardan ayıran küçük tahta duvarın üzerinden atlamak ve onun lanet boynunu kırmak istedim. Bana yaptığı şey için değil, Penn'e yaptığı şey için.

Bir kapı daha çalındı ve bir yargıç geldi, görkemli bir cübbeyle kürsüsüne tırmandı. Siyah kıyafeti kalbimi küt küt attırdı.

"Saygıdeğer Patrick Blake için herkes ayağa kalsın." Mahkeme hep birlikte ayağa kalktı.

Burada çok fazla insan yoktu - çoğunlukla mahkemenin atadığı muhabirler ve Belle Elle'den destek olmaktan ziyade meraklı olan tek tük meslektaşlar. Sıraların gerçeği duymayı bekleyen

insanlarla dolu olmamasına hem sevindim hem de hayal kırıklığına uğradım. Sevindim çünkü ya hepimiz başarısız olsaydık? Ya uzun araştırma ve kanıt toplama geceleri Penn'i bu saçma suçlamadan kurtarmaya yetmeyecekse? Ve hayal kırıklığına uğradım çünkü ya başarırsak ve o buradan özgür bir adam olarak çıkarsa? Kimse dürüstlüğün yolsuzluğa galip geldiğini görmeyecek ya da savaşın ne kadar zor olduğunu bilmeyecekti.

Herkesten daha iyi olduklarına inanan insanları yenmenin zaferi çok ama çok tatlı olacaktı ama başarısızlık çok ama çok acı olacaktı.

"Oturabilirsiniz."

Mahkeme mükemmel bir eşzamanlılık içinde oturdu.

Simsiyah kıyafetimin bana güç vermesini umarak kasvetli takım elbisemi okşadım. Keşke Penn'e ait bir şeyim olsaydı; bana umut verecek bir biblo ya da hatıra.

İlk defa safir yıldızımı ve o aptal mücevher parçasına ne kadar bağlı olduğumu düşündüm. İçinde babamın sevgisi vardı. Penn'in kurtarılışı ve daha sonra mavi taşın içinde yüzen yalanları vardı.

Ve şimdi, artık benim olmasa ve Stewie ondan ayrılmayı reddetmiş olsa da, yanımda oturan çocuğun kendisi sayesinde buna tanıklık ediyordu, minik yumrukları kucagında sıkıydı; yüzünde son derece konsantre bir ifade vardı.

O benim hatıramdı.

Geçtiğimiz birkaç ay içinde Stewie'yi gerçekten sevmeyi öğrenmiştim. Önceki yıllarda umursamaz ağabeyiyle birlikte çılgınca koşturduğu için kenarları sertti, ama içinde bir tatlılık da vardı. Sage'e tapıyordu ve Larry'nin araştırmasına yardım etmek için onu yanımda götürdüğümde onu okşamadan duramıyordu.

Korkudan ter içinde birbirine kenetlenmiş parmaklarımı çözerek siyah eteğime sildim ve Stewie'nin küçük elini kendi elime aldım.

Önümüzde eğilip fısıltıyla konuşmaya başlayan Penn ve Larry'yi izlemeye o kadar odaklanmıştı ki yerinden sıçradı.

Gülümsedim, sinirlerimi gizledim ve kendiminkini harcayarak ona biraz cesaret verdim. "Her şey yoluna girecek. Göreceksiniz."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. Başını sallamadı, sadece bakışlarını onu evsiz bir hayattan kurtaran ve hayatımızın en uzun gününe yerleşen iki adama çevirdi.

"Gerçek galip gelecek, Elle." Fleur yakınına eğildi. "Greg denen o pislik bu işten paçayı sıyıramaz." "Bugün Penn Everett ile Greg Hobson karşı karşıya," dedi mahkeme memuru yüksek sesle, gözlerini kısarak.

gözlerini biz alçakgönüllü destekçilere dikti. "Lütfen sessiz kalın. Hiçbir taşkınlığa izin verilmeyecektir. Hiçbir şekilde sözünüzü kesmeyin, aksi takdirde gitmeniz istenecektir."

Herkes sustuğunda, memur yargıca başıyla işaret etti. "Başlamaya hazırız."

On iki jüri üyesi, giysilerin hışırtısı ve seslerin mırıltısı arasında büyük bir ciddiyetle oturdular.

Mahkemenin geri kalanı, hızlı ve adil bir karar çıkmasını dileyerek, gergin ve umut dolu bir şekilde izlemeye koyuldu.

*

Ara verelim.

Böyle bir şey nasıl olabilir?

Sevdiğim adamın hayatı belirsiz bir dengede asılı dururken kahve ve kek istemedim.

Son bir saattir açılış konuşmaları yapılıyordu. İlk olarak Greg'in avukatı söz aldı, bıçak gibi keskin topuklu ayakkabılarıyla hoplayıp zıplıyor, jüriyle sanki ahırdaki ahmak hayvanlarmış gibi konuşuyordu.

Ona göre Greg çocukluğunda zihinsel istismara uğramış. Babası tarafından beyni yıkanmış ve sonunda benimle evlenip her şeye sahip olacağına inandırılmıştı. Üniversiteyi bitirdikten sonra dünyayı gezmek istediğinde, babasının ona gitmemesini söylediğini iddia etti. Aksi takdirde, başka bir adam anlaşılmamızı ve kalbimi çalabilirdi.

Böyle bir pıslığın içinde otururken çok fazla kalori yaktım.

Steve iyi bir adamdı ve elimi kazandığı konusunda oğluna yalan söylediye, onu sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum demektir. Ama burada olsaydı, onun da benim kadar utanacağından şüpheleniyordum.

Greg'in yaydığı yalanlar hakkında.

Greg, Belle Elle için her şeyi yapabilecek, yorulmak bilmez bir işçi portresi çiziyordu ama aynı zamanda, şirketin etkisinden uzakta benimle ikinci bir şans isteyen kalbi kırık bir aşık gibi görünüyordu.

Onunla isteyerek gittiğimi iddia etti.

Zincir taktım ve bana vurmasına izin verdim çünkü bana sunacağı şeyi istiyordum. Onunla birlikte olmak istedim çünkü bu tür şeyler beni tahrik ediyordu.

Lütfen.

İlk defa Steve ve babamın tanıklık etmek için gelmelerini diliyordum; Greg'in oynamayı sevdiği ve onların habersiz olduğu oyunları nihayet görebileceklerdi. Steve'in neden burada olmadığını anlıyordum; oğlunu seviyordu ama yetiştirilmesine yardım ettiği iki çocuğun mahkemedeki mücadelesine seyirci kalamazdı. Ve babamın neden mahkemeye adım atmadığını da anlıyordum çünkü bu kâbus devam ederken Belle Elle'e sanki karısıymış ve şımartılması gerekiyormuş gibi bakıyordu.

Greg jüriye ne kadar mutlu olduğumuzu söyleyerek suratını astı, ancak Penn gelip beni kendine mal ettiğinde romantizmimiz yerle bir oldu. Çok inandırıcı gelmişti.

İyi ki bir şey yememiştik çünkü kusacaktım.

Piç kurusu.

Larry'nin açılış konuşması kısa ve özdü. Suçlamaların yanlış olduğunu. Greg'in beni kaçırdığını ve Penn'in beni kurtardığını. Son.

Jüri, birçoğumuzun bir zamanlar haberlerde ya da televizyonda duyduğu aynı çürütmeyi duyarak biraz şaşırdı.

Koltuğumda kıpırdandım, ayağa fırlamak ve jüriye orada bulunmuş, yaşamış bir kızı dinlemeleri için yalvarmak istedim. Onlara Penn'i sevdiğimi kanıtlamak istiyordum, Greg'i değil. Hiçbir *zaman* Greg olmamıştı. Penn, adını bilmediğim zamanlarda bile beni diğer tüm erkekler için mahvetmişti.

Ama Larry, "Bugün yargılanan Penn'in o kulübeye cinayet niyetiyle gidip gitmediği değil, polis şefi Arnold Twig'in Bay Everett'i yıllardır kendi oğlunun kabahatleri için kullanıp kullanmadığıdır," dediği anda tüm dikkatleri üzerine çekmişti.

Yargıç canlanmış, küçük çekiciyle vurmaya başlamıştı. "Elinizdeki davaya bağlı kalın Bay Barns. Ağır saldırı ve cinayete teşebbüs suçlamalarını görüşmek üzere buradayız; saygın bir polis memuruna yönelik hayali bir cadı avını değil."

Babam Patrick Blake ile arkadaş olsa da, özel bir muamele görmeyecektik. Bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Her iki taraf için de adil olacağından memnundum ama kötünün iyiyi çok sık kandırmayı başarmasından da bıkmıştım.

Greg kıs kıs gülmüş, Larry'nin azarlanmasından memnun olmuştu.

Penn kaskatı kesilmiş, omuzları dikleşmiş, öne doğru eğilip ellerimi üzerine koymama izin verirsiniz stresini atmam için bana yalvarıyordu.

Muhtemelen sanığa dokunduğum için tutuklanırdım.

Parmaklarımın üzerine oturmuş, dikkatimi kalbimi eriten adamdan Larry'ye çevirmiştik.

Ellerini kibarca kavuşturarak yargıca gülümsemekle yetindi. "Hepsi bağlantılı, efendim. Ve bunu kanıtlayabilirim."

Bunu söylediğinden beri tüylerim ellinci kez diken diken oldu. Zihnim mahkemede geçirdiğim son birkaç saatten koptu ve beni tokatlayarak şimdiki zamana geri döndürdü.

Mahkeme salonunun dışındaki plastik koltuklarda otururken, Fleur'un elime tutuşturduğu

dayanıksız bir fincan kahve sayesinde Greg'in doğru şeyi yapacağını umdum ve dua ettim.

Onunla konuşmak için her şeyimi verirdim. Kararının ne olduğunu ve Penn'in serbest mi yoksa hükümlü mü kalacağını öğrenmek için.

Bir yolu olmalı.

"Mahkeme beş dakika içinde yeniden başlayacak." Bir çalışan başını koridora uzattı, biz de yekpare kemerlerin ve ölü yargıçların portrelerinin altında toplandık.

Minglerlar ayağa kalktı, el çantalarını topladı ve kahve tortularını bitirdi.

"Hazır mısınız?" Stewie ayağa kalkıp Penn'in serbest bırakılmasını beklerken daha fazla işkenceye katlanacağımız çift kapıya doğru ayaklarını sürüyerek ilerlerken parlak bir şekilde gülümsedim.

Omuz silkti, gözleri iri ve endişeliydi. "Sanırım öyle."

Fleur ve ben bakışlarımızı değiştirdik.

Kolum Stewie'nin omuzlarına dolandı ve ona sıkıca sarıldım. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Kucağımda kıpırdandı ama beni itmedi. Penn'in Belle Elle'den aldığı takım elbiseyi giymişti; arkadaşı için savaşmaya hazır, akıllı, küçük bir adamdı. "Bilmiyorum. Olur böyle şeyler."

Konuşması için onu azarlamadım. Çünkü haklıydı.

Tüm doğrular ve dürüstlük bizim tarafımızda olabilir ama günün sonunda... olan oldu. Ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Otuz Yedinci Bölüm

Penn

KENDİNİ BEĞENMİŞ PİÇ KURUSU.

Greg avukat zombisinin yanına oturdu, kibrini gizleme zahmetine bile girmede.

Larry önde sinsice ilerliyor, mahkemeye konuşuyor, Greg'i gözlerimle öldürmeye çalışmamı engelliyordu.

Bakışlarım tanık kürsüsünden Larry'ninkilerle buluştu, bunun samimi ve iyi konuşan biri olma zamanım olduğunu hatırladım, hayatımın beş ayını daha çalan piç kurusuna öfkeden köpürme değil. Elle'den beş ay uzakta. Mutluluktan beş ay uzakta.

Larry nefretimi böldü. "Kendi kelimelerinizle, söz konusu geceyi tarif edebilir misiniz?"

O gece. Ne

gecesi?

Evet, hayır galası hakkında konuşuyordu. Dik oturdum ve jüriye yumuşak bir gülümsemeyle baktım. "Başarımdan bu yana sahip olduğum her şeyi hiçbir şeyi olmayanlara verdim. Hiçbir şeye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bir başkasının bana verdiği gibi onlara da bir şans vermek benim için itici bir güç."

Larry'ye minnettarlıkla dolu bir bakış attım. Beni yanına alalı yıllar olmuş olabilirdi ama bana verdiklerini düşündüğümde neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

"Yani etkinlik sizin hayır kurumunuz muydu?"

Larry sordu. "Evet."

"Adı ne?"

Kahretsın.

Elle'ye baktım. Bu kısmı ona söylememiştim. Aptal olduğumu düşünür müydü? Aylarca pek çok isimle uğraşmışım. Yatırım yaptığım kurşluk hisse senedi birkaç ay içinde hisse başına beş sentten yetmiş beş dolara çıkarak tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaştıktan sonra, kârın büyük bir kısmı hisse senedine yeniden yatırıldı ve yakın zamanda CIA tarafından açıklanmayan, müstehcen bir rakam karşılığında satın alınan bir şirketin ana hissedarı olana kadar yavaş yavaş daha fazla satın aldım.

Bu başarıdan sonra paranın orada öylece durmasına izin veremezdim. Hayata hazırdım.

Kendime olduğu kadar başkalarına da yardım edebilirim.

İnsanlara yardım etmek istediğimi biliyordum ama hayır kurumuna ne isim vereceğime dair bir fikrim yoktu.

Homeless No More gibi daha genel isimleri indirdim. Ya da *Roof Over Your Head*. Hayır işinin ne anlama geldiğini anlatan şeyler. Ancak Larry'nin bana olan inancı ve Elle'in o gece göğsüme uzanıp kalbimin başka şeyler için atmaya başlamasını sağlaması olmasaydı bu yardım kuruluşu var olamazdı.

Onun gibi şeyler.

Kendimi toparlamadığım sürece asla hak edemeyeceğim şeyler. Boğazımı temizledim. "Adı Chocolate Runaway."

O öpücük için çikolata.

Kaçtı çünkü kaçmasaydı asla tanışamayacaktık ve hayatım çok farklı olacaktı.

Burada oturup yargılanıyor olmayabilirdim ama yine de son tutuklamadan asla kurtulamayabilirdim çünkü Larry'nin teklifini kabul edecek cesaretim olmazdı.

Savaşmaya hazır olmazdım çünkü uğruna savaşacak bir şeyim yoktu. Ve kesinlikle onun evinde kalma ve kurallarına uyma teklifini kabul etmezdim. Bildiğim hayata geri dönerdim, daha iyisini hak ettiğimi düşünmezdim.

Larry gülümsemesini gizledi. O gün eve geldiğimde beni öyle bir azarlamıştı ki, ismimi kaydettirmiş ve gururlanmıştım. Jüri üyelerinden bazılarının gülümsediğini, bazılarının ise gözlerini devirdiğini fark ettim.

Ellerim kıvrıldı. "Bu kişisel bir şey. Tıpkı hayır kurumunun sağladığı milyonlarca bağışın arkasında durduğum gibi bu ismin de arkasındayım."

Larry başıyla onayladı. "Bu onurlu bir başarı."

"Hayır, bu devam eden bir rüya. Ben haksız yere hapse atılmış olsam bile, hayır kurumu çalışmaya devam etti ve sayısız evsiz çocuğa yardım sağladı."

Birkaç jüri üyesi birbirlerine baktıktan sonra Greg'e dik dik baktı.

Benim için bir puan.

Larry benim oturduğum tanık sandalyesinin önüne geldi. "Yani o gece Elle'le mutlu muydunuz?"

Lanet olsun, bu kısmı atlamak istiyordum.

Bu beni pek iyi göstermezdi ama Larry ona güvenmemi söylemişti, ben de öyle yaptım. "Tam olarak değil." Nefes alarak yüksek sesle, "Ona yalan söyledim. Geçmişle hiçbir bağı olmayan bir işadama olduğuma inanmasına izin verirken onunla bir ilişkiye girmiştim. Üç yıl önce onu iki saldırgandan kurtaran evsiz adam olduğumu bilmiyordu. Yalan söyledim çünkü benim için gelmediği için incinmişim. Kızgındım çünkü ona karşı bir şeyler hissediyordum ve onun da aynı şekilde hissetmediğini düşünüyordum."

"Nasıl yani?" "Aşık

olmak."

Jüri karıştı.

Gözlerimi kaçırđım. Şu anda sesim tam bir korkak gibi çıkıyordu. Yargıç tokmağını vururken Greg kıkırdadı. "Bu sorgulamanın söz konusu davayla ne gibi bir bağlantısı var Bay Barns?"

Larry boynunu bükerek yargıca doğru hışımla yürüdü. "Jürinin daha bilinçli bir karar verebilmesi için sanığı tanıtıyoruz, sayın yargıç."

Bir an için kararından döneceğini sandım ama isteksizce başını salladı. "Devam et."

"Teşekkür ederim." Larry bana döndü. "Yani söz konusu gece Bayan Charlston sizin kim olduğunuzu anladığını sandı ve siz yanlış anladığını açıklayamadan gitti, öyle mi?"

"Evet."

"Ve sen de onun peşinden

gittin?" "Kovaladım."

"Sadece kapısına ya da telefonuna cevap vermedi,

doğru mu?" "Bu doğru."

"Ve sana kızgın olduğunu düşündüğün için ona biraz zaman tanıdın?"

"Kolay olmadı ama evet, gerekçem buydu."

Larry önemle başını salladı. "Ancak o gece biraz sonra fikirlerinizi değiştirdiniz, değil mi?"

"Evet." Greg'e ters ters baktım. "Uyandığımdaya Bay Hobson'ın beni Elle'den uzaklaştırmak için para verdiği iki adam tarafından dövölüyordum. Elle'nin artık onunla birlikte olduğunu ve geri çekilmemi söylediler."

"Peki kız onunla *mıydı*?" Larry sordu.

"Hayır. Bana onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemişti."

Larry masasına yöneldi ve gözaltına alındığı güne ait fotoğrafları topladı. Bunları jüriyle paylaşarak, "Bunlar Penn'in Greg'in nezaketiyle aldığı durumunun fotoğrafları" dedi.

"Yanlış kanıt." Greg'in avukatı ayağa kalktı ve ellerini masanın üzerine koydu. "Bu yaralar, Penn onu öldürmeye çalışırken Greg'in yaşam mücadelesi sırasında aldığı yaralardır."

Yargıç iki avukatın arasına baktı. "Bu doğru mu?"

Larry başını salladı. "Hayır, sayın yargıç. Birkaç sıyrığın kavgadan kaynaklandığına eminim ama çoğunluğu saatler önce uyanıkken dayak yemekten kaynaklanıyordu. Çürüklerin ve morlukların oluşması ve renk değiştirmesi için ne kadar süre gerektiğini belirten doktor raporlarım var."

Başka bir kâğıt parçası aldı ve hâkime uzattı. "Ona göre Penn'in kaburgalarında, yüzünde ve diğer uzuvlarında görülen renk değişiklikleri, Bay Penn'i gözaltına alma fırsatı bulamadan altı ila on saat öncesine aitti.

Hobson."

Yargıç başıyla onaylayarak kanıtı kabul etti.

Larry bana döndü. "Bay Everett, Bay Hobson'ı bulduğunuzda neler olduğunu kendi kelimelerinizle anlatabilir misiniz?"

"Zevkle." Dişlerimi gösterdim. "Bayan Charlston zincirlenmişti. Onu bir kanepenin üzerine yatırmış, tecavüz etmek üzereydi."

"Bu doğru değil!" Greg ağzından kaçırdı. "Az önce benimle yatak odasına gitmeyi kabul etti."

"Arkandan gizlice yaklaştığımı biliyordu, seni aptal!" Yargıç çenemizi kapamamız için bağırmadan önce ben cevap verdim. "Seni etkisiz hale getirebilmek için yanlış yönlendirme kullandı."

"Sessizlik!" Patrick Blake emretti. "Bir taşkınlık daha yaparsanız ikiniz de hücrelere geri atılırsınız."

Greg kollarını kavuşturmuş, kızgın bir çocuk gibi kambur duruyordu.

Daha uzun oturdum, korkusuzluğu kucakladım çünkü doğru şeyi yapmıştım. Yalan söyleyen ben değildim.

Değişiklik olsun diye.

"Yani Bay Hobson'a dokunduğunuzu inkâr etmiyorsunuz?" Larry sabırla bekledi, kaşları kalkmıştı.

İstediği cevabı biliyordum. Ne üzerinde çalıştığımı. "*Evet, verdim. Ama sadece Bayan Charlston'ı serbest bırakmak ve Greg'i tutuklamak için gerekeni yaptım.*

Ama kibarlık yapmayı bırakmıştım. Daha fazla zaman kaybetmeyecektim. Gerçeği söyleyecektim ama kendi kelimelerimle, onunkilerle değil. "Ona sadece dokunmadım. Ona yumruk attım. Birçok kez."

Mahkeme heyetinin nefesi kesildi.

Görüşümü jüriye çevirdim. "Kızıma zarar verdi. Kızıma *tecavüz* etmek üzereydi. Onunla konuşup kibarca kızımı taciz etmeyi bırakmasını istemeyecektim. Kaçınız sevdiğinizize zarar veren pisliğe saldırmak yerine bunu yapardınız?"

Jüri üyeleri kendi aralarında yüksek sesle mırıldanarak sessizliği bozdular. Arka sıralardaki gazeteciler soru sormaya başlayarak kargaşaya katkıda bulundular.

Mahkeme adabı bozuldu.

Yargıç tokmağını vurdu. "Yeter! Sessiz olun. Hepiniz susun!"

Greg ayağa kalkarak karışma katkıda bulundu. "Yalan söylüyor. O benimdi. Beni seviyor.

Dinleme-" "Yeter!" diye bağırdı mahkeme memuru.

İki jüri üyesi arasında bilinmeyen bir nedenle kavga çıktı, ancak büyük olasılıkla ne yapacaklarına dair sorumla ve konuyla ilgili karışık fikirleriyle bir ilgisi vardı.

"Sessiz olun!" Yargıç Blake
gürledi. Kaos daha da
büyüdü.

Düzen için umutsuzca bağırdı, "Tamam, mahkeme ertelendi. Yarın tekrar toplanacak. Evlerinize
gidin. Hepiniz evlerinize!"

Ve böylece, ilgi odağı olma zamanım sona erdi.
Hapishaneye geri dönüyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Elle

LARRY VE BEN adliye binasının merdivenlerinde duruyorduk.

Fleur Stewie'nin yanında bekledi ve ona bir sakız çiğnemesi için rüşvet verdi.

Bunu ondan ben istemiştim. Larry'ye tek başına ihtiyacım vardı çünkü bir planım vardı.

Mahkeme salonundaki felaketten sonra artık işleri şansa bırakamazdım. Kalbimin dörtlüğe koşmasına ve midemin Greg'in tamamen kindar olacağı ve içindeki tüm kötülükle Penn'e karşı tanıklık edeceği korkusuyla cızırdamasına izin veremezdim.

Penn'in bu öğleden sonra olduğu gibi kelepçelenip hapishaneye geri götürülmesini izleyemezdim. Yılda bir eş ziyareti ve haftalık telefon görüşmeleriyle hayatta kalamazdım.

Penn masumdu.

Greg hatalıydı.

Durdurulması

gerekiyordu. Tehditler

işe yaramaz.

Ama bunu yapacak bir şey biliyordum.

"Bana onunla bir görüşme ayarlamalısın, Larry. Bu gece."

Larry çarparak durdu. "Penn? Yapamam. Artık kilit altında olacak." "Hayır, o değil. Greg."

Kaşları tuzlu ve biberli saçlarının arasında kayboldu. "Ne?"

"Greg'le konuşmak istiyorum."

"Ben-" Dudaklarını büzdü. "Neden?"

"Bir şey denemeliyim. Yarın ifade verme sırası gelmeden önce."

Yakında Greg'e karşı tanıklık etme sırası bana gelecekti. Elimde hâlâ ona karşı bir koz vardı ama bunun onu değiştireceğinden şüpheliydim. Hapishane hayatının ona ne yapacağını anlayamayacak kadar saftı. Şımarık küçük zengin çocuk olmaya ve istediği her şeyin verilmesine çok alışmıştı.

Dokunulmaz olduğuna inanıyordu.

Ona aksini gösterecek zamanım ya da gücüm yoktu ama Penn hakkındaki fikrini değiştirmek için kendi hayatından daha çok değer verdiği bir havuç sallayabilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" Larry'nin gözleri kısıldı. "Anlamadığın şeyleri kurcalama, Elle."

Geç saatlere kadar çalıştığım ve Larry'yi tanıdığım son birkaç ayda, Penn'i kurtaran bu adama karşı büyük bir sevgi besledim. Ona para, ev, şefkat ve aile vermişti. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir hayırseverdi ve hiç güvencesi olmayan bir yaşamın ardından güvence sunuyordu.

Ama aynı zamanda meraklı biriydi ve bu merakını giderecek

vaktim yoktu. "Yapabilir misin, yapamaz mısın?"

Omuz silkti. "Hiçbir şey için söz veremem. Muhtemelen ıslah evine geri gönderilmiştir."

"Deneyebilir misin?"

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Elimden geleni yapacağım." Elimi tuttu, nazikçe sıktı ve sonra adliyeye doğru yürüdü.

"Greg?"

Telefonu sıkıca kavradım.

Larry sihrini konuşturup benimle yüz yüze bir görüşme ayarlayamamıştı ama iki dakikalık bir telefon görüşmesi yapmayı başarmıştı.

Daha

fazla

değil.

Daha az

değil.

Greg'e reddedemeyeceği bir teklif yapmak için yüz yirmi saniyem vardı. Ve bunu rüşvet, şantaj ya da onun yerini almamla sonuçlanabilecek herhangi bir yasadışı eylem gibi görünmeyecek bir şekilde yapmalıyım.

Kaydedileceğini umursamadım.

Kayıtları alıp bana karşı kullanmaya karar verirlerse bunun ters tepebileceğini umursamadım.

Penn'in hayatı bana bağlıydı. Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu beni aptal mı yapıyordu? Büyük ihtimalle. Bu beni umursamaz mı yaptı? Kesinlikle.

Ama nazik davranmayı bırakmıştım ve Greg sahip olduğum paha biçilmez her şeyi tehlikeye atmıştı. "Elle?" Greg tersledi. "Ne halt istiyorsun?"

Zaman kaybetmedim. "Doğruyu söyle."

Onunla takas yapmak istedim. O ifadesini geri çekerse, ben de benimkini geri çekeceğimi söylemek için. Suç duyurusunda bulunmayacağımı çünkü benim için adaleti değil, Penn için özgürlüğü önemsediyim.

Ama yapamazdım, telefonda olmazdı.

Her kelime lanet bir mayın tarlasıydı. "Doğruyu söyle Greg, ben de hayatını değiştireyim." Uzun bir duraksamadan sonra nihayet ısırdı. "Nasıl? Hayatımı nasıl değiştirebilirsin?"

"Sana on beş milyon vereceğim. Sen serbest kalana kadar faiz kazanacak bir hesaba yatıracağım. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksın." "Bu bir tür şaka mı?"

"Şaka değil." Parmaklarım telefonun etrafında bembeyaz oldu. "Tek yapman gereken doğruyu söylemek."

Penn'in seni öldürmeye çalıştığını geri çek. Seni sevdiğimi söylemeyi bırak. Hayatında bir kez olsun adam ol.

"Dürüst ol Greg. Mahkeme biter bitmez sana banka hesap numarasını göndereceğim." Kalbim hızla çarpıyor, onun cevabını bekliyordum.

Sonunda, asla duyamayacağımdan korktuğum sözler geri geldi. "Yirmi ve bir anlaşman var."

Tereddüt bile etmedim. "Anlaştık."

Bölüm Otuz Dokuz

Penn

GREG ertesi gün kürsüye çıktı, bakışları benimkilere dikilmişti.

Freedom resmen sırtıma bir tokat attı ve *'sonra görüşürüz dostum'* dedi.

Dudaklarını yalayışı, sanki Elle'i bir daha göremeyeceğim hapishaneye atılmamı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi kasıtlı bir duruşla çenesini ovuşturdu.

Avukatı cılız bir sopa böceği gibi önünde yürüyordu, kırmızı dudakları ona kırılmış sorular sorarken zar zor kırırdıyordu.

"Bayan Charlston'ı sevdiniz mi?"

"Birlikte büyürken mutlu bir çocukluk geçirdiniz mi?"

"Babasıyla iyi anlaşıyor muydunuz?"

"Zorla evlendirmek ve şirketi ele geçirmek amacıyla kaçırıp tecavüz ettiniz mi?"

Böyle genel, günlük sorular... sonuncusu hariç.

Greg cevaplarını akıcı ve özlü bir şekilde verdi.

Hakkını vermeliyim. Sesi akıllı başında geliyordu ve açgözlü bir psikopat değil, çalışkan bir birey olarak karşımıza çıktı.

"Evet, öyleydi. Hâlâ da öyle."

"Evet, birlikte pek çok şey yaptık. Piknikler, bisiklet gezintileri, aklınıza ne gelirse." "Elbette, Joe Charlston ve ben çok eskiden tanışıyoruz."

"Hayır, yapmadım. Niyetim hiç de bu değildi."

Zaman ilerlemeye devam etti. Jüri üyeleri biraz esnedi.

Elle'in gözleri arkamdan beni yaktı ve Larry sandalyesinde kırırdamadı.

Mahkeme salonu dün patlamaya hazır bir kazandan bugün durgun bir düdüklü tencereye dönüşmüştü.

Greg kürsüde boş boş konuştuğu gerginlik artıyordu. O tek soruyu beklerken kendimi hasta hissediyordum. Beni cehenneme gönderecek bir tirada başlamasını sağlayacak o basit cümleyi. *"Penn Everett seni öldürmeye çalıştı mı?"*

Bu saçmalığı bitirmek istediğimi sanıyordum. Ama suçlu bulunmaya bu kadar yakın olmak -yine yapmadığım bir şey için- kalbimi buz gibi taşa çevirdi ve kaçınılmaz olan gerçekleşmeden önce kendini korumaya çalıştı.

Jüri üyelerinin vardıgı sonuçlar kulaklarımda

çınlamaya başlamıştı bile. Suçlu.

Suçluyum.

Suçluyum.

Yargıcın yumruğunu indirip şartlı tahliye olmaksızın ömür boyu hapis cezası vereceği hayaliyle donup kaldım.

Greg ve avukatının soru-cevap dansı uzadıkça sırtımdan ter damlıyordu.

Ve sonra soru geldi, bir yük treni gibi gürliyordu, kazanmış olabileceğim her türlü mutluluğu çalmaya hazır bir otoriteyle tütüyordu.

Kırmızı dudaklı avukatı mırıldandı, "Ve sen, Greg Hobson, Penn Everett'in seni öldürmek

için o kulübeye gittiğine dair ifadenin arkasında duruyor musun? Cinayetinizi planladığına ve bunu gerçekleştirmeye niyetli olduğuna inanmak için nedeniniz var mıydı?"

Greg önce bana, sonra Larry'ye baktı. Gözleri arkama kayd, şüphesiz Elle'e bakıyordu.

Koltukların üzerinde kayan kumaşın sesi kulaklarımı tırmaladı. Tüm mahkeme salonu nefes almıyordu.

Umutsuzca arkamı dönmek, Elle'in elini tutmak ve yaptığı her şey için ona teşekkür etmek ve yeterli olmadığı için özür dilemek istedim. Geçmişim zaten her şeyi mahvetmişti.

Ama gözlerimi Greg'den ayıramıyordum. İçimdeki mazoşist bir parçanın bu anı sonsuza dek beynime kazınması gerekiyordu. Kazanmak zorunda olduğum hapisane kavgalarında bunu yakıt olarak kullanacaktım. Bir pisliği yumruklar, yumruklar, *yumruklar* ve Greg'miş gibi davranırdım.

Neredeyse ayağa kalkıp ellerimi kelepçelere doğru uzatacaktım, kaçınılmaz olanı tadıyordum. Ama mucizevi bir şey oldu.

Greg arkasına yaslandı ve eli kurabiye kavanozunda yakalanan bir çocuk gibi omuz silkti.

"Biliyor musunuz? O gece olanları düşünmek için zamanım oldu ve *sanırım* yanlış anlamış olabilirim."

Neyi sikeyim?

Öne doğru kayarken sandalyemin ayakları gıcırdadı. Bu gerçekten oldu mu? Bir tekrara ihtiyacım vardı. Geri sarıp beynimin mi bozulduğunu yoksa bunun gerçek hayat mı olduğunu görmek için.

Greg, sanki mahkemedeki bir jüriye değil de bardaki arkadaşlarına konuşuyormuş gibi bacağını dizinin üzerine kaldırarak anlattığı hikâyenin içinde rahatladı. "Yalan söylemedim - dürüstçe beni öldürmek istediğini düşündüm - ama ben ıslah olmuş bir adamım ve son zamanlarda ne düşündüğümü ve neyin gerçek olduğunu gerçekten değerlendirmek için boş zamanımı kullanıyorum."

Tanrım, jüriyi avucunun içine aldı.

Herkes ayağa kalktı, gözlerindeki bıkkınlık kayboldu, sanki bu sahtekârlığın sona ermesi ve ailelerine geri dönebilmeleri için onlara tam olarak neye inanmaları gerektiğini söyleyeceği için minnettar gibiydiler.

Greg derin bir iç çekerek mükemmel bir yas tanığı gibi davrandı. "Penn Everett'in bana zarar verdiğini inkâr etmeyeceğim. Kahretsin, bunu kanıtlayacak morluklarım hâlâ duruyor ve beni hastanelik etti - bunlar gerçekler." Jüriye gülümsedi. "Kaburgalarım kırıldı ve gırtlığım zedelendi. Doktorlar hala bir ses kutusuna sahip olduğum için şanslı olduğumu söylediler."

Gözlerimi devirdim.

Lanet olsun, lütfen.

"Ama Everett dün haklıydı. Ben de kız arkadaşıma dokunan herhangi bir erkek için çıldırır ve birkaç yumruk atardım."

Ağzım açık kaldı.

Bunu doğru mu duydum?

Bekle, bu az önce olmuş olamaz mı?

Alternatif bir evrendeyim.

Alacakaranlık Kuşağı'na adım attım.

Elle'in en yumuşak nefesi arkamdan geldi ve tüylerimi diken diken etti.

Larry dimdik oturuyor, tırnakları masayı tırmalıyordu.

Olayların bu şekilde değişmesi karşısında sersemleyen tek kişinin ben olmadığımı sevinmiştim.

Burada ne haltlar dönüyor?

"Ona tecavüz ettiğimi yanlış anladı." Greg'in yüzü tanıdık bir hırsıyla karardı, sonra tekrar masumlaştı. "Rol yapıyorduk." Sanki aralarında bir sır varmış gibi jüriye doğru eğildi. "Bayan

Charlston biraz esaretten hoşlanıyor, eğer biliyorsanız-"

"Konudan sapmayın Bay Hobson," diye mırıldandı yargıç.

Greg ellerini kaldırdı. "Hey, burada kink yargılanmıyor, değil mi?" Bir ya da iki jüri üyesi kıs kıs güldü.

Yargıç Blake kaşlarını çattı. "Doğru olabilecek ya da olmayabilecek cinsel göndermeler olmadan devam edin."

Greg başını salladı. "Evet, sayın yargıç." Dik oturarak ekledi: "Penn, Elle ile beni kıskanıyordu. Elle benimle birlikte olmak için ondan ayrılacaktı-"

Arkamdan bir ses daha geldi. Kırık bir kedi yavrusu gibi küçük bir keskinlik. Elle ile aramızdaki kimya, onun gerginliğini hissettiğimde, paniğine katlandığımda patladı.

"Reddedildi." Larry ayağa kalktı. "Bayan Charlston'ın korumasından, babasından ve diğer personelden bunun yanlış olduğunu belirten çok sayıda tanık ifademiz var. Bayan Charlston ve Bay Everett evlenmek üzere nişanlanmışlardı." Larry bana hızlı bir gülümseme attı. "Hâlâ nişanlılar."

"Kabul edildi. Kayıtlardan çıkarılsın," diye emretti yargıç. Kürsüsünden Greg'e bakan Patrick Blake, sanki bütün bu duruşma migrenine sebep olmuş gibi alnını sıvazladı. "Gerçeklere bağlı kalmanızı ve uydurmamanızı öneririm, Bay Hobson."

Greg kıkırdadı. "Peki. O zaman söylemem gereken tek şey Bay Everett'in beni öldürmeye çalışmadığı. İfadeni geri alıyorum."

Yargıcın ağzı açık kaldı. "Emin misiniz?"

Greg tekrar Elle'e baktı. Yüzünden bir Çeyler geçti; yarısı nefretle, yarısı da büyük bir memnuniyetle. "Eminim."

Greg'in avukatı, "Ama-" diye homurdanırken Larry ayağa kalktı.

Larry ellerini çırpı. "Bu durumda, müvekkilimin yanlış suçlamalardan derhal serbest bırakılmasını talep ediyorum. Arnold Twig'in yolsuzluk ve yasadışı hapis cezasına çarptırılmasıyla ilgili diğer kanıtlara gelince, müvekkilimin sicilini temizlemek amacıyla daha sonraki bir tarihte suç duyurusunda bulunmak istiyorum."

Başım dönüyordu.

Kendimi baygın hissettim.

Tanrım, aptal gibi bayılma.

Az önce ne olduğunu anlayamadım.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım, ancak yargıç oturmam için havladı. Oturdum ve sandalyemde dönerek Elle'ye baktım.

Mutlu bir gülümsemeyle

gülümsedi. "Bunu sen mi

yaptın?" Fısıldadım.

Başını salladı, mavi gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Yalan söylüyor.

Tek yapmak istediğim onu aptalca öpmekti. İnkâr etse de bir şey yapmıştı.

Bana acı çektirmekten daha fazla değer verdiği bir şey verilmediği sürece Greg'in beni çürütme arzusunu geri çekmesine imkân yoktu.

Aniden içim anlayışla doldu.

Para.

Dudaklarımı büzdüm ve beni aydınlatması için başımı öne eğdim.

Lanet olası güneş gibi parlamamak için sadece alt dudağını ısırdı.

Bakışlarındaki parıltı bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Haklıyım.

Ona rüşvet vermiş.

Aptal kışımı kurtarmak için ne kadar çok söz verdiğini biliyordu, ama yapmıştı. Özgürdüm.

Döndüm, yüzümü sahaya

döndüm. Bekle, özgür
müydüm?
Hiçbir şey söylenmemişti.

Sadece gazeteler ve sabırsız muhabirler editörlerine bir haber ulaştırmak için koşuşturuyordu. Jüri üyeleri kendi aralarında mırıldanıyorlardı, sanki sadece bir karar üzerinde düşünemeyecekleri için değil, aynı zamanda bu kararı vermekten de mahrum bırakıldıkları için kızgındılar.

Suçlayan ya da ifade veren olmadan ve Arnold Twig, Sean Twig ve kötü şansla dolu geçmişim hakkında binlerce kanıt varken, başka hiçbir şey olamazdı.

Çoğu kişinin inandığının aksine ben iyi bir insandım.

"Sessiz olun!" Yargıç tokmağını indirdi. "Greg Hobson ile Penn Everett arasındaki davada, tüm iddiaları reddediyorum. Dava kapanmıştır. Bay Everett masumdur. Gitmekte özgürsünüz." Aynı anda Greg'e baktı. "Bay Hobson, Bayan Charlston'a karşı açtığınız davanın duruşmasını beklerken geri dönüp ev sahibiniz olarak devlette kalmaya devam edeceksiniz. O zamana kadar umarım herkes yasalara uyar ve kamunun zamanını ve parasını boşa harcamayı bırakır." Cübbesini giydikten sonra kürsüden indi.

Tantana ya da alkış yoktu.

Sadece bittiğine dair gerçeküstü bir sessizlik.

Greg, parmakları hayali dolarları sayarken bile bana küçümseme dolu cızırtılı bir bakış fırlattı. Avukatı çantasını omzuna atmış, tepinerek uzaklaştı. Larry beni ayı gibi kucakladı. Stewie bacaklarıma sarıldı. Ve Elle yüzümü tutup beni öptü.

Büyüyü bozdu.

Balonu patlattı ve bunun bir rüya olmadığını kanıtladı. Bu gerçektir.

Olan olmuştu.

Özgürdüm.

Kırkınıc Bölüm

Elle

Hapisten çıktuktan sonra yapılacak en pratik şey, yanınızda mücadele edenlerle akşam yemeğine çıkmaktır. Haber muhabirleri bu sabah mahkemeye yanımda sadece Fleur ve Stewie ile girdiğimi ve öğleden sonra Penn'in kollarına sarılmış olarak çıktığımı anlatmak için yalvarırken martı sürülerine cevap vermek.

Ve biz bunları yaptık.

Durduk ve gazeteler için öpüştük. Soruları geçiştirdik ve Stewie, Larry ve Fleur ile hızlı bir kutlama içkisi içtik. Arnold Twig ile yaklaşan kavgayı düşünmedik ve mahkemede Greg'e karşı tanıklık etme sıramın gelip gelmeyeceği konusunda endişelenmedik.

Hapishaneye geri dönmüştü, vaat edilen paranın içinde yuvarlanıyordu, duruşmasını bekliyordu. Hiç umursamayacağından hiç şüphem yoktu.

Umurunda olmazdı çünkü mutlu olmak için yirmi milyon nedeni vardı.

Ve umurumda değildi çünkü Penn'in özgür olmasına minnettar olmak için yirmi milyon nedenim vardı. Prangalar olmadan yanımda durabildiği için. İstedüğimiz zaman öpüşebildiğimiz ve çalınan hayatımıza ağıt yakmak yerine sahip çıkabileceğimiz bir hayat hakkında fısıldayabildiğimiz için.

Gelecek bizi zor kazandıklarımızdan mahrum bırakmadan bugünü kutlamamıza izin verdik. neşe.

Babam Penn'i arayarak onu tebrik etti, ancak hazımsızlık nedeniyle yemekte bize katılamadı. duruşmanın stresinden dolayı.

Ona yatmasını söyledim, hizmetçimiz Marnie'nin onu mutlu etmek için orada olacağını bilmek beni rahatlattı.

Steve de akşam yemeğinde bize katılmadı. Teknik olarak bugün onun için mutlu bir gün değildi, çünkü Greg mahkeme gününe kadar kefaletsiz olarak hapiste kalacaktı ve sonra ne kadar hapis yatacağını kim bilebilirdi.

Ama yerel bir barda, loş ışıktaki kırmızı deri kabinleri, birayla ıslanmış halısı ve jenerik bardak altlıkları olan bir masada otururken Penn'e kadeh kaldırdık ve onu geri kazanmanın verdiği rahatlamayla sarhoş olduk.

Kutlama bir grup çalışması olarak başladı. Penn herkesin kucaklamasını kabul etti. Sohbet etti ve şakalaştı, ama her zaman bir eli bana dokunuyordu - bileğime, elime, kalçama.

Bir saat sonra, elektrik bu dokunuşları birbirine bağladı, karnımı zapladı, içimi sıvılaştırdı. Kalbimin bir bowling topunu taklit etmesine, kaburgalarımı sanki iskambil lobutlarıymış gibi devirmesine engel olamadım.

Kimse fark etmedi ama yanaklarım yavaşça parladı ve bu alkolden değildi. Ona duyduğum arzu, en ufak bir fırça darbesi içimde şehvet dolu bir kasılma yaratana kadar içimde fokurdadı.

İhtiyaç dayanılmaz hale gelene kadar artarak devam etti.

Yarım saat sonra Fleur kulağıma, Penn ve benim daha uzun süre buralarda olmayacağımızı hissettiği için gittiğini fısıldadı.

Onu şakacı bir şekilde azarladım ve sonra veda öpücüğü verdim.

Penn'le yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama kabalık edip diğerlerini bu zor kazanılmış

partiden mahrum bırakamazdım.

Kanımı kaynatan havai fişeklere rağmen patates kızartması ve karides twister sipariş ettik. Daha fazla içki içtik. Tuvalete gitmek için izin istediğimde Penn, Palm Politics'teki gecede olduğu gibi beni buldu.

Tek kelime etmedi.

Beni sertçe duvara çarptı ve öyle derin öptü ki neredeyse yanacaktım. Dili tamamen günahkârdı. Elleri kesinlikle seksiydi. Bakışlarında bir parıltıyla sikini bana sıkıca bastırırken siki zonkluyordu.

"Seninle yalnız kalmak istiyorum. Şimdi."

Kelimeleri bulmak zordu. İçimi yakıp kül etmişti. Sinapslarımı yakmıştı. Sadece başımı salladım ve elimi tutmasına izin verdim.

Beni partililerin masasına sürükledi ve orada suçlu bir şekilde vedalaştık.

Sonra gördüğümüz ilk taksiye atlayıp onun evine döndük.

*

"Kan gitmiş."

Penn'in dairesine adım attığım anda fark ettiğim rastgele bir şeydi ama sinirlerim gerilmişti. Beni kurtardığı ve bana gerçeği anlatmaya başladığı, ancak polisin onu ikinci kez alıp götürdüğü günden beri onun evinde bulunmamıştım.

"Haklısın." Bir zamanlar beni tedirgin eden ama şimdi sadece keskin zekâsını ortaya çıkaran hesapçı gözleri, lekesiz mutfaktan düzenli oturma odasına gidip geliyordu. Yere saçılmış yatak çarşafı, kan ya da kavga izi yoktu. "Larry bir temizlik ekibi ayarlamış olmalı."

Sırtarak siyah topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve çantamı mutfak tezgahının üzerine koydum. "Buna sevindim. Canım ev işi yapmak istemiyor." Bu cümlemin bu kadar seksi çıkmasını istememiştim ama çıkmıştı. Sesim arzudan cızırıyordu, artık hiçbir kural ya da kafes olmadan ona dokunma ihtiyacı dayanılmazdı.

Sadece, evlilik ziyaretimizin gecesinde olduğu gibi bana saldırmadı. Çıplak ayakla bana doğru şehvetli bir şekilde yürümedi. Sadece evinin ortasında durdu ve tıpkı ilk tanıştığımızda yaptığı gibi ellerini ceplerine soktu.

Şimdi bildiklerimi öğrenince nedenini anladım.

Bu onun başkalarına ve kendisine karşı korunma biçimiydi.

Dirseklerine kadar kıvırdığı beyaz gömleğinin altında kolları iki bükülmüdü; siyah pantolonu kalçalarından çok büyük sarkıyordu ve yumrukları kalbimi tanıdıklıkla hıçkırıklara boğan ceplerinde toplanmıştı.

Bizi ayıran olaylara rağmen birbirimizi tanımaya başlamıştık. Nasıl tepki vereceğini tahmin edecek kadar biliyordum. O da cevabımı önceden tahmin edecek kadar biliyordu.

Sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuşuz gibi birbirimize bakıyorduk. Buraya geri döndüğümüze, yalnız ve gözetimsiz olduğumuza. Ne istersek yapmakta özgürdük.

Gülümsedim, aniden utandım ve anın ne kadar basit ama ağır yüklü hale geldiğinden bunaldım.

Penn'in dudakları tatlı bir sırıtişla benimkilerle eşleşti, duruşmanın stresi, endişesi ve paniği nihayet omuzlarından, kollarından aşağıya ve ceplerine doğru kayıyordu. O pantolonlarda bozuk para ve eski makbuzlar yerine beş aylık hapis cezası vardı, yani Penn'in artık buna ihtiyacı yoktu.

İlk hareket eden bendim.

Koyu gri blazer ceketimin düğmelerini çözerek ona doğru adım attım. Külotlu ayaklarım parke zeminde kayarak beni ürpertti. Son düğmeyi de açıp ceketin kollarımdan yere dökülmesine izin verdiğimde Penn kıpırdamadı.

Göz temasını hiç kesmeden arkama uzandım ve eteğimin fermuarını açtım. Ellerimi kalçalarımda gezdirerek, ince astarı vücudumdan aşağı doğru ittim ve yavaşça kıpırdanarak kumaşı hafifçe sıyırdım.

Penn çenesini sıktı, ellerini ceplerinde tutmak için kendini zorlarken göğsü gerildi. "Elle..."

Gözleri soluk krem rengi gömleğimin minik düğmelerini açmak için vücudumda gezinen parmaklarıma takılırken alt dudakını ısırđı.

Baştan çıkarma gibi bir planım yoktu. Buraya onun için soyunma fikriyle gelmemiştim. Ama beni izlemesi, beni içmesi, beni soluması.

Tanrım, en iyi afrodizyaktı.

Düğmeleri teker teker çözerken midem düğmelerin altında çırpındı. Saf erkek takdirinin uzun ve düzensiz bir iniltisini çıkardığında içim sıkıştı.

Yine de bana dokunmadı.

Dudakları daha ağır nefes almak için aralandı. Vücudu sanki görünmez bir güç tarafından benimkine bağlanmak için çağrılmış gibi sallandı, ama istediğim striptizi bitirmeme izin verdi.

Son düğmeyi de çözüp gömleği kollarımdan aşağı kaydırarak ceketimin ve eteğimin üzerine dökülmesine izin verirken konuşmak için hiçbir isteğim yoktu. Bakışlarımız duymamız gereken her şeyi söylediğinde kelimeler ucuz kalıyordu.

*Seni
istiyorum.*

*Sen
benimsin.*

*Sana
ihtiyacım*

*var. Ben
seninim.*

Özgürüz.

Birlikteyiz.

Krem rengi sütyenim, siyah dantel yıldızlarla süslü külotum, jartiyerlerim ve çoraplarımla onun önünde dururken kendimi daha önce hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum.

Otoriteyi pamuk ve ipekten ödünç almak için mahkemeye takım elbise giymiştim ama şimdi onlardan sıyrılmış, sadece dantel ve külotlu çorapla kalmıştım, dünyadaki herhangi bir kıyafetten daha güçlü, daha yenilmez, daha arzulanırdım.

Penn nefesini içine çekti. Sesi bir fısıltıyla alay ediyordu. "Çok güzelsin."

Sözleri bana dokundu ama elleri dokunmadı. Sanki ellerini çektiği anda bana uzanacak ve bu değerli anı tutkuya dönüşecekmiş gibi ceplerinde kaldılar.

Onu görmem gerekiyordu. Parmaklarımı göğsünde gezdirmek ve burada olduğuna kendimi ikna etmek istiyordum.

Bunun inanılmaz bir fantezi olmadığını.

Aramızdaki son adımı da atarak parmak uçlarımı karnına bastırdım ve keskin nefesini içime çektim.

Dokunuşumun altında, kalbimi verdiğim ve sonsuza dek saklayacağını umduğum adamın kas ve kemikleri yaşıyordu.

Gömleğini çekiştirerek yavaşça belinden çıkardım ve hala pantolonunun içine sıkışmış olan ellerinin etrafında kıvrılmış, çapkınca çözülmüş ve yakışıklı bir şekilde sarkmasına izin verdim.

Önce en alttaki düğmeyi, sonra diğerini açıp yavaşça vücuduna doğru ilerlerken nefes almayı kesti, tepeye ulaşana kadar pamukların birbirine yakın durmasına izin verdim.

Mahkemeler ona kravat vermemişti ve son düğme çözülür çözülmez onun sıcaklığını işgal ettim. Ellerimi sokarak pürüzsüz göğsünde, göğüs kaslarında, omuzlarında ve sırtında gezdirdim; ta ki gömlek kollarından aşağıya doğru dalgalanarak ellerinin hâlâ kalçalarında sıkışıp kaldığı yere sarkana kadar.

Siyaha karşı beyaz, sanki melek kanatlarını kesmişim gibi görünüyordu. Sanki bir tanrıyı

yozlaştırmış ve sırf onu istediğim için göksel bir varlığı alçak bir varlıkla takas etmesine neden olmuştum.

Derisini emmek için ağzım sulandı.

Ben de öyle yaptım.

ne doğru eğilerek göğüs kemiğine en yumuşak pcklerimi kondurdum ve meme ucuna doğru ilerledim.

Ağzım zerine kapandığında homurdandı, geriye doğru eğildi ve ona vermek istediğim zevke kendini feda etti.

Dilim göğüs ucunda dolaşırken ve ellerim karnında gezinirken titredi, ayak parmakları beyazlaşana kadar yeri kavradı.

Ereksiyonu pantolonunu yırttı ama ona uzanmadım. Henüz uzanmadım.

Ucuz sentetik kemeri çözerken, bir şehvet yumağı kalbimin yerini aldı, çünkü çok sert bir şekilde titriyordu - bir kısmı kendini kontrol altında tutup bana uzanmamaktan, ama çoğunlukla ona yaptığım şeyden kaynaklanıyordu.

Dokunuşumdan. Dudaklarımdan. Onu olan her şeyden sıyırmak için metodik bir yol izledim. Sadece kıyafetlerini çıkarmadım.

Geçmişini sildim.

Aylarca süren hapis cezasını yırtıp

attım. Yalanlarını ve yarı

gerçeklerini sildim.

Parça parça, hep var olduğunu bildiğim adamı ortaya çıkardım.

Nazik ama acımasız biri. Destekleyici ama sahiplenici. Zeki ama çabuk sinirlenen. O bir melek ve canavarın birleşimiydi.

Kusurları ve mükemmellikleri olan bir insan.

"Elle..." diye nefes aldı, ben pantolonunun düğmesini açıp fermuarını yavaşça indirirken. Çıplak ayaklarımla eteğimi ve ceketimi önümde sıkıştırdım, sonra önündeki yumuşak dolgunun üzerine diz çöktüm.

"Tanrım..." Parmaklarımı bileklerinin etrafında dolaştırarak pantolonunu açık bıraktığımda nefesini içine çekti. Elleri ceplerinde kilitli kalmıştı ama yumuşak bir çekişle sağ elini kaldırmama izin vererek kontrolü tamamen bana verdi.

Tek kelime etmeden, gömleğinin düşmesi için manşet düğmesini açtım ve avucuna bir öpücük kondurdum.

Bırakıp sol eline doğru ilerlediğimde titredi.

Bir kez daha, cebinden nazikçe çekerken kontrolü isteyerek bana verdi. Pantolonu ayak bileklerinin etrafına düştü ve onu sadece ne kadar sert ve kalın olduğunu vurgulayan dar beyaz boxer-şortlarla bıraktı.

Son düğmesini açıp sol elinin manşetini çözerken ağzım kurudu. Düğme çözülür çözülmez gömlek düştü ve atılan diğer giysilere katıldı.

Üzerinde sadece bir parça kalmıştı. Bir öpücük kondurup yumuşak pamuğun arasından şaftına sıcak hava üflerken tadını çıkardığım bir parçaydı.

Sarsıldı, elleri (artık hapsetmek için kullanacak bir şeyi kalmamıştı) saçlarıma indi. "Kahretsin, Elle... Bana ne yapıyorsun?" Sesi uzaklardaydı, kötü hiçbir şeyin olmadığı bir diyardaydı - yalnız geceler, güvensiz günler, soğuk, korku ya da açlık onu bulamazdı.

O artık benimdi.

Yarın, her zaman istediğim gibi ona kahvaltı hazırlayabilirdim. Onu yakınımda tutabilir, beni koruduğu için onu koruyabilirim.

Ellerim kalça kemiklerinin etrafına dolandı, parmaklarımı boxer-şortunun sıkı lastiğinin üzerinde kaydurdum. Kalbim boğazımda düğümlenirken ne kadar tahrik olmuştum - ne kadar ıslak, ne kadar ateşli, ne kadar ağır ve hazır -İç çamaşırını indirdim.

Mükemmel, seyrek saçlı teninin altında lezzetli kaslar dalgalanana kadar kaslarını sıktı. Ellerim boxer'ında kalıp ayak bileklerinin etrafına inerken kafası parçalanmış bir iniltiyle geriye düştü ama

ağzım... o kendi arayışına devam etti.

Açtım ve tacını buldum. Tadına, ne kadar sıcak olduğuna, ne kadar sert olduğuna, saten kılıflı çeliğine bakarak inledim.

Bacakları büküldü, parmakları başımı daha sıkı kavradı - kontrolü ele almak için değil, kendini desteklemek için, böylece yere yığılmadı.

"Yüce Tanrım," diye inledi dizlerimin üzerine daha uzun oturup onu derinlemesine yutarken. Parmaklarım yukarı kalktı, sol elim taşaklarını kavradı, sağ elim kolanını kavradı.

Boyundan aşağı akan kalın damarları yaladım. Uzun çekişlerle emdim, onu saniyeler içinde zirveye çıkarmak istiyordum.

Penn sessizleşti, sesi çıkmadı. Kendini tutarken tırnakları kafa derimi sıyrıyordu, kendine olan hâkimiyeti her saniye biraz daha azalıyordu.

Tabanını pompalayarak, tüy gibi bir dille yaladım. Karnım sımsıkı sarılmıştı, zevk vermekten zevk alıyordum.

Bir mutluluk dalgası şaftına doğru ilerlerken omurgası kilitlendi ve ağzımı pre-cum ile kapladı. Boşalmasını istiyordum. Kendini bırakmasını ve rahatlamasını istedim.

Ama o çenemi tutarak gözlerimi kendi gözlerine çevirdi. Yürek parçalayan muhteşem yüzü kendini kontrol etmekten vahşileşmişti. "Ağzına boşalmayacağım, Elle."

Dişlerimi açtım ve usulca ısırdım.

Ben onu emerken kalçaları öne doğru sarsıldı.

Beni ofisimde dizlerimin üzerine çöktürüp iki dakikamın dolduğunu söylediğinden beri hayalini kurduğum şeyi yaptım.

Bu ona dersimi ne kadar iyi aldığımı göstermek için bir yarışma değildi, ama onu iki dakika içinde böyle çözebilirim, ömür boyu kına yakacaktım.

Gözleri kömür karasına dönmüştü. "Siktir." Onu tekrar emdiğimde ürperdi, yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Bana bir soruya cevap ver."

Başımı sallayarak izin verirken dilimi tepesinde gezdirdim. Tekrar yutkundu ve "Islak mısın?" diye mırıldandı.

Islanmış mıydım? Sırılsıklam olmuştum. O kadar tahrik olmuştum ki; klitorisimin üzerine en ufak bir fısıltıyla boşalabilirdim.

Başımı salladım.

Dilim onu yaladı, ona bayıldım ve bu Penn için kırılma noktası oldu.

Bir saniye, dizlerimin üzerinde kontrol bendeydi. Onu tam anlamıyla taşaklarından yakalamıştım. Sonra, eli kıcıma şaplak atarken ve zemin gözlerimin altında hızla hareket ederken omzunun üzerinden fırlatıldım.

"Bunu ödeyeceksin, Elle." Beni tekrar tokatlayarak yatak odasına doğru yürüdü.

Bulduğum noktadan, beyaz çarşaf ve yastıklarla dolu yeni yapılmış bir yatakla birlikte şifonyerinin üzerinde duran dildo örneklerinin bulunduğu siyah çantayı fark ettim.

Beni şiltenin üzerine atıp çenemi avuçlarının arasına alana kadar tertemiz, bakirdi. Penn dizlerinin üzerine çökerken ben kenarda oturdum. Rollerimizin tersine dönmesi kalbimin kontrolden çıkmış bir balerin gibi çılginca dönmesine neden oldu.

Karanlık, lezzetli gözleri benimkilere dikilmişti. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki aklımı, kalbimi, varlığımı bile etkiliyorsun. Yine de benim için savaşıyorsun, düşmanlarıma benim için rüşvet veriyorsun, özgürlüğümü teslim ediyorsun ve sonra dizlerinin üzerine çöküp beni bu kadar özverili bir şekilde memnun ediyorsun?"

Başını salladı, öfke kaşlarını gözlerinin üzerine sürüklüyordu. "Hayır. Sen tapılmayı hak ediyorsun Elle. Zevki, korunmayı ve kalbinin hak ettiği her şeyi hak ediyorsun."

Yüz hatları gerginlikle titriyordu. "Umarım sen de beni benim seni istediğim kadar istersin."

Boktan hayatım bana en çok istediğim şeylerin ilk elimden alınanlar olduğunu öğretti. Seninle bunun olmasına izin veremem."

Dudaklarımı öptü, sertçe içine çekti, parmakları titriyordu. "Keşke geri alabilsem dediğim şeyler yaptım. Olduğum kişiden gurur duymuyorum ama Elle, eğer hapishanede yanımda durabilirsen, eğer mahkemede yanımda durabilirsen, ben de hayatının sonuna kadar senin yanında dururum."

Öne doğru sallandım, kollarımı omuzlarına attım ve saçlarından bir tutam yakaladım. Bana nasıl hissettiğini göstermek için duyduğu bariz ihtiyaç, odayı kirleten doyumsuz arzusu, hepsi ona karşı beslediğim duyguların derinliğiyle eşleşiyordu.

Sonsuzdu. Yeni bir şeydi. Bizim geleceğimizdi.

"Öp beni."

Tartışacakmış gibi dondu kaldı. Ama sonra ağzı benimkine çarptı. Dişleri alt dudağımı yakaladı, dili sanki daha fazla konuşmayı atlamak ve bana yeminlerini içirmek için daldı.

Uzanmak için yeterli yatağım olana kadar dirseklerimin üzerinde geriye doğru yengeç yürüyüşü yaptım. Penn de onu takip etti, elleri ve dizleri üzerinde üzerimde yürüyordu, ağzının benim üzerimdeki hâkimiyeti hiç bitmiyordu.

Parmakları önce sütyenimi, sonra çıplak göbeğimi izledi, ardından külotumun üst kısmıyla alay etti.

Avuçları bacaklarımın arasına girdi ve beni sıkıca kavradı. "Seni günlerce becereceğim, Elle. Kemiksiz kalana ve orgazmdan ölmek üzere olana kadar bu yataktan çıkmayacağız."

Külotumu bacaklarımdan aşağı sıyrırken inledim, sonra külotlu çorabımı açmak için jartiyer kemerlerini çözdü.

Sütyenimi çıkarması için sırtımı eğdim ve ben de onun gibi çıplak yattığımda parmakları beni tekrar buldu.

Bu sefer dantel yoktu, sınır yoktu.

Ereksiyonunu kalçama bastırarak bir parmağını özür dilemeden derinlere soktu. Ağzım kocaman açıldı. Bedenim onun kontrolünde sarsıldı.

"Bırak gitsin, Elle. Kuralları ve toplumu unut. Uygarlığın ne olmamız ve nasıl davranmamız gerektiğini söylediğini görmezden gel." İkinci bir parmak birincisine katıldı, beni doldurdu, aleti kalçamda sıcak ve sert bir şekilde zonklarken beni gerdi. "Bırak ve seni görmeme izin ver. Benim için ağla. Benim için çığlık at." Sesi volkanik küle dönüştü. "Benim için yalvar."

Klitorisime bastırırken vücudum başparmağıyla buluşmak için yükseldi. "Penn..."

"Penn ne?" diye kulağıma hırladı, parmakları beni beceriyor, beni zevkle cezalandırıyordu. Bedenim onunla buluşmak için kabardı ve sonra eğildi. Küçük sinir demetine daha sert bastırdı,

gözlerimi yaşartıyor ve doruk noktası yıkıcı bir fırtınaya dönüşüyor.

"Ben-ben-"

Şimdiden boşalmaya çok yaklaşmıştım. Rahmimin ve omurgamın ısıltılı dönüşümü bunun gerçekleşeceği konusunda beni uyarmıştı.

Durduramadım.

Çünkü Penn'in bana yaptığı buydu. Üzerimdeki büyü, en başından beri sahip olduğu büyü.

"Sen?" Boğazımı ısırды, parmakları daha da hızlandı. "Cümleli bitir. Söyle bana." Başparmağı bana kaçacak yer bırakmadı. Zevkten uzaklaşmaya çalışmaktan vazgeçtim ve kendimi zevkin içine attım.

"Geliyorum." Fısıltı olarak çıkacağını düşünmüştüm.

Tam olarak bana söylediği şeyi yapıp kendimi bıraktığımda çığlık attım.

Bedenim kaçak bir trenin hızı ve gücüyle kontrolü ele aldı. Orgazm beni yakaladı, sıktı, yok etti.

Kasılmalar ve dalgalar, Penn'in parmaklarını anlamsızca inleyene kadar

sağdım. En delici yükseklikten aşağı inerken beni derin, yumuşak, durgun
öptü.

"Hızlı gelebileceğini biliyordum." Dudakları yanağını okşadı, çeneme doğru ilerledi. "Evet dediğin o ilk gece, seni eve götürmesi için David'e teslim etmeden önceki sokakta. Hatırladın mı?"

Gözlerimi kırıştırdım, kendimi sıvı mutluluğu yerine insan mutluluğuna geri sürükledim. "Beni duvara yasladığın zaman mı?"

Kendini beğenmiş bir parıltı bakışlarını doldurdu. "Evet."

Bir parçamı paylaştım, kim olduğuma erişmesine izin verdim. "O gece beni alacağından endişelendim. Bekaretimi bir tuğla duvara karşı kaybedeceğimden."

"Bu yatakta kaybetmeyi mi tercih ettiniz?"

"Evet." Gülümsedim.

"O gece de içinde benim sikim varken boşalmıştın." Cenneti yeniden yaşıyormuş gibi gözleri doldu. "Kahretsin, çok alıcıydın. Hep böyle miydin? Bu kadar hassas mıydın?"

Başımı salladım. "Tek başıma kaldığımda ve hızlı bir sevişmeye ihtiyacım olduğunda işe yarıyor." "Bir daha asla tek başına olmayacaksın."

Dudaklarını aramak için doğruldum. "Sen de."

Kollarının beni acımasızca sarmasına hazırlıklı değildim. Onun olduğum için bana teşekkür edercesine sarıldı. Hareketleriyle bana, yalnızlığın uzun zamandır katlanması gereken bir yük olduğunu ve artık bunu taşımak zorunda olmadığını söylüyordu.

Dudakları tekrar benimkileri aradı. Ve konuşmamız sona erdi. Aynen böyle.

Bölüm Kırk Bir

Penn

Bunun son olmasını istemiştim.

Elle'in her santimini ezberlemek istiyordum, böylece o sadece geçmişimde yanlışlıkla hor gördüğüm bir kız ya da şimdiki zamanımda becerdiğim bir kadın olmayacaktı.

O benim geleceğimdi.

O benim evimdi ve her çilini ve doğum lekesini, her gıdıklanma noktasını ve tahrik edici bölgesini bilmek istiyordum.

Ama bu beni emmeden önceydi, sonra iki saniye içinde boşaldı, sanki ellerimin üzerinde olmasına dayanamıyormuş ve zevkinin her damlasıyla beni ödüllendirmiyormuş gibi.

Yavaşlık daha sonra gelecekti. Eğlence, oyuncaklar, oyunlar ve dört gözle beklediğimiz diğer tüm heyecan verici şeylerle birlikte.

Bu, aylarca süren acı dolu ayrılıktan sonra gelen bir merhabaydı.

Kalbinin benimkine çarpmasını istiyordum, beden bedene, ruh ruha.

Tek kelime etmeden kalçalarımı onun ayırık bacaklarının arasına sıkıştırdım. Sikim boşalmak için zonkluyordu. Elle altımdan tutup beni girişine doğru yönlendirirken sırtım kilitlendi.

Tacımı ıslaklığıyla ovarken gözleri mavi mavi parlıyor, ikimize de işkence ediyor, beni orgazmıyla kaplıyor, ne istersem yapmam için bana yalvarıyordu.

Ve ben istedim.

Hem de çok.

Tutkulu, özgür, bir sevgili, arkadaş ve ortaktı. Artık bir yabancı ya da nefret ettiğim şımarık bir velet değildi.

O benim.

İlk santimi içine bastırdığımda dudaklarım birbirine kenetlendi.

Göğsünde alçak, kadınsı bir inilti yankılandı. Bacakları daha da açıldı, bana her şeyi gösterdi, beni sarhoş etti ve utanç verici bir şekilde kontrolümü kaybetmeye yaklaştırdı.

Bakışlarımız hiç ayrılmadı; ona büyük bir hayranlıkla baktım. Alt dudağını ısırdı, beni benim kendimi okuyabildiğimden daha iyi okuyordu. Nazik olma sınırına ulaştığımı ve bir canavar olmam gerektiğini biliyordu.

Etrafımda kenetlendi ve bana bırakma izni verdi.

İleri atılarak doğruca içine girdim. Geniş ve ıslak bir şekilde yayıldı. Onu hızlı ve dağınık bir şekilde öperken ağzından bir çığlık yuvarlandı ve benimkine girdi.

Kollarım omuzlarına ve ensesine dolandı, kalçalarım saldırırken bile ona sarıldım. Onu.

Yatak sallanıyor, nefeslerimiz kesiliyor, bacakları sırtıma dolanıyor, ayak bilekleri sırtıma batıyor. Omurga.

"Tanrım," diye ısırdım.

"Evet... Tanrım, evet..." Parmakları saçlarıma indi, neredeyse zalimce bükerek ince kenarlı bir acı kattı. Tanrım, bunu yapmamalıydı.

Kaybettim.

Kendimi tamamen kaybettim.

Vücudum taş gibi sertti, karnım onunkine çarpıyor, taşaklarım bu kadına sahip olduğum her

şeyi vurmaya hazırlanıyordu.

Tekrar içine girmek için her geri çekildiğimde amı bana yapıştı. Göğüsleri göğsüme yapışana kadar sırtı eğildi ve onu çok yakın tuttum, bizi birbirimize yapıştırdım, ter ve ihtiyaçtan kayganlaştık.

Sürtünme çok fazlaydı. Onun her ıslak çıkıntısı, benim her sert santimim. Ben yukarı ittim, o aşağı itti; ben içeri soktum, o karşıladı. Daha sert sallanıyor, kalçaları lezzetli daireler çiziyor, klitorisini sikimin dibine sürtüyordu.

Kendi zevkinin peşinden koşmasını sevdim. Kendini bırakmaktan korkmamasını. Beni öğrenmekten, onu ortaya çıkarmaktan, ikimiz için de neyin işe yaradığını paylaşmaktan.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye nefes nefese kaldım. "Çok iyi hissediyorsun."

"Sen benimsin, Penn. Her zaman öyleydin." Dudakları benimkileri buldu. Vücudumun nerede bittiğini ve onunkinin nerede başladığını bilmeyene kadar birbirimize sarıldık.

Quad'larımdaki, omurgamdaki ve sikimdeki yanık, duman ve ateş patlayana kadar yandı. İnkâr edilemez salıverme ihtiyacı, açgözlülükle bağlanmış bir acıyla geldi.

"Kahretsin, boşalacağım." Onu daha sert sürdüm, daha hızlı sürdüm, seksi çılgınlığa dönüştürdüm. Elle de benimle eşleşti.

Yatak, her itişte duvardan uzaklaşarak yer değiştirdi.

Bir gündemimiz vardı. Bir nihai hedef. Sırtımı dikleştirdim, sıırıslıklam olmuş amına çarptım, kaslarım patlamayla sertleşti.

Nefes nefese kaldı, tırnakları omurgamı çiziyordu. Acının iğne uçlarını seviyordum. Nefesinin kulaklarımda püskürmesi, sikimin vücuduna kusursuz bir şekilde girmesi.

Onu her şeyimle becerdim.

Ve salıverilmem beni bulduğunda, hiç durmadı.

Kalçalarım, kıkım, kalbim, her santimim her şeyi tüketen bir fişkırmayla kasıldı. Derinlere daldım, içimden ve bana hayatımı geri veren bu kıza coşku fişkırırken homurdandım.

Elle de bıraktı, vücudu benimkinin altında titriyordu, ben onu doldururken amı beni kökten uca yumrukluyordu.

Doruk noktasını kovalayabildiğim kadar kovaladım; dalgalar yavaş yavaş zayıfladıkça sarsıntılara dönüşüyordu. Ağırılığımı Elle'nin üzerinden kaldırmayı bıraktım ve tüm vücudumu kucaklayarak onun üzerine kapandım.

Vücudu çok sıcaktı. Bir cehennem gibi yayılıyordu.

Amcığı hâlâ etrafımda dalgalanıyor, sikimden aşağıya ve bacaklarıma doğru gecikmeli mutluluk sekmeleri gönderiyordu.

"Kahretsin, bu iyi hissettirdi."

Kıkırdadı ve yanağımı öptü. "Katılıyorum."

Uzaklaşmaya çalıştı ama ben bileklerini yakalayıp başının üstünde sabitledim. "Ah ah, gitmiyorsun."

"Değil miyim?" Sevimli düğme burnu

kırıştı. "Hayır."

"Neden?" Bakışları banyoya kaydı. "Birlikte duş almak güzel olurdu... oh, banyo yapabiliriz. Saatlerce rahatlayabiliriz."

Ellerimi Elle'in çıplaklığı üzerinde gezdirme fikri kesinlikle harika bir plan gibi geliyordu. Ama henüz onu bırakmaya hazır olmadığımı itiraf edemezdim. Geri çekilmeye ve artık onun ıslak sıcaklığını hissetmemeye hazır değildim.

Bu gelmekle ilgili değildi.

Bu bağlantı kurmakla ilgiliydi ve buna ihtiyacım vardı.

Kalçaları mükemmel daireler çizerek klitorisini bana doğru bastırdı. "Eğer beni zapt edeceksen, tekrar boşalmam gerekebilir."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yapabilir misin?"

"Emin değilim. Daha önce hiç u kere gitmedim." Gülümsemesi Őeytanın ta kendisiydi. "Ama denemeye aığım."

Saçlarını okşadım, yavaşça içine pompaladım, Şimdiden yeniden sertleŐtięimi hissediyordum. "Bu durumda, neler yapabileceğini görelim. Sonra seni saatlerce yıkayacağım, besleyeceğim ve sonra Central Park'ta yürüyüşe çıkacağız."

"yle miyiz?"

"yleyiz."

"Ama neden Central Park? Benden ilk kez orada alınmıŐtın."

"nk Şu andan itibaren bu Şehrin her santimini benimle birlikte keŐfedeceksin. Sana uyuduğum yerleri göstereceğim; cıvata deliklerimi, yiyecek zulalarımı, insanların bahçelerine gömdüğüm acil durum fonlarımı ortaya çıkaracağım. Bu Şehir bana iyi davranmadı, Elle, ve gitme isteğim artıyor. Larry beni en son serbest bıraktığında, kaçmak için Los Angeles'a taŐındım. Yardımı oldu."

Stres gözlerini dağlarken burnunu öptüm. "Ama gidemezsin. İŞim... burada." Gözyaşları parlıyordu.

"Ben gitmiyorum. Bu yüzden kötü anıların yerine iyilerini koyman için sana ihtiyaım var. Seninle bu Őehri yeniden sevmeyi öğrenebilirim, ama sadece sen yanımdayken."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Her sokak köŐesine, her parka, her banka gideceğim. Nereye istersen oraya gideceğim Penn. Bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Bölüm Kırk İki

Elle

TÜM BUNLARI YAPTIK.

Penn'in beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdiği ikinci raunddan sonra, hızlı bir sevişme sapıkça bir oyun zamanına dönüştü, Central Park'a giden bir taksiyi yakalamadan ve güvenlik görevlilerinden kaçtığımız yolu yürümeden önce banyosunda ıslandık.

İlk öpücüğümüzü paylaştığımız beyzbol sahasının tel örgülerini takip ettik ve erkeklerin Penn'in çikolatasını paylaştığı elması çiğnediği bir akşam maçını izledik.

Tutuklandığımız çalılıklarda öpüştük ve New York'un birkaç sokağını gezerken bir sokak minibüsünden tarçınlı şekerli churros aldık.

Penn pek bir şey söylemedi. Gözleri daha aktif hale geldi, tüm vücudu alarmdaydı. Bekâretimi verdiğim acımasız iş adamı, ara sokakta tanıştığım vahşi yaratığa dönüşmüştü.

Sanki bir tehdit kokusu alıyormuş gibi havayı kokladı. Bakışlarını bize doğru gelen bir grup adama dikti. Aynı anda hem avcı hem de av gibi hareket ediyordu.

Elini tuttum.

Dondu kaldı, sonra rahatladı. Gözleri benimkilerle buluştu. Dudakları kaşlarını çatmaktan gülümsemeye döndü. Ve uyum içinde onun dairesine geri döndük.

Döndüğümüzde yatağa girip daha önce yaptıklarımızı tekrarlamayı ya da uyumayı bekliyordum. Uzun bir gün ve daha da uzun bir beş ay olmuştu, ama Penn yerel bir Tayland restoranından paket servis sipariş etti ve televizyon izlerken kanepesine sokulduk.

Ekrandaki esprilere güldük ve kıs kıs güldük.

Parmaklarımızı körili puflardan arındırdık ve Pad Thai'yi höpürdeterek yedik. Normalliği paylaştık ve onu sihirli hale getirdik.

Normal bir çift gibi. Aşık bir kız ve erkek gibi.

Hayatımın en güzel günüydü.

Bölüm Kırk Üç

Penn

SEVGİLİ PENN, bu dünyada pek çok şeyi seviyorum.

Şirketimi, kedimi, babamı, finansal güvenliğimi seviyorum.

Ama söylemeliyim ki, seni daha çok seviyorum.

Bu sabah seni uyurken izledim, ilk defa yumuşak davrandın. Alnın kırıkmamıştı; gözlerin bir sonraki felaketi beklerken şüpheyile kısılmamıştı. Rüya görürken seni güvende tutmam için bana güvenmiştin.

Kalbim bu yüzden çok dolu.

Ve umarım seni uyandırmadığım için beni affedebilirsin.

Belle Elle'in bana ihtiyacı var ve benim işe gitmem gerekiyor. Yine de sana bir hediye bıraktım.

Uyandığında beni ara, istersen bütün öğleden sonra uyu. Bunu hak ediyorsun. Sonra beni ofiste bul ve belki de masama geç.

Bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmek istiyorum.

Seni seviyorum.

Yakında

görüştürüz,

Elle xx

Yüzümde gülünç bir sırıtışla sırtüstü uzandım.

Bahsettiği hediye iç çamaşırıydı. Düzgünce katlanmış bir şekilde yorganın üzerine bırakmıştı, benim onu düşündüğüm gibi onun da beni düşünerek kıyafetlerinin altında çıplak bir şekilde işe gittiğinin kanıtıydı.

Onu çıplak ve beni beklerken hayal ederek sertleştirdim.

Yastığımdaki bir nota ve yatağımdaki iç çamaşırlarına bu kadar takılmamalıydım ama takıldım. Bunun bir rüya olmaması bana huzur verdi.

Bu gerçektir.

Uyandığım anda tekrar nezarethanede olduğumu düşünerek panik atak geçirdim ve vücudumdaki ağrı ve o kadar seks yapmaktan kaynaklanan hafif su kaybı tamamen hayal ürünüydü.

Sonra gerindim ve kâğıdın kırıkmaması aklımı anında Elle'e getirdi.

Ona göstermek istediğimden daha fazlasını biliyordu. Öfkemin ve keskin koruma ihtiyacımın bana karşı nasıl işlediğini ve içimi nasıl korkuyla doldurduğunu biliyordu. Benim geldiğim dünyanın tehlike ve düşmanlarla dolu olduğunu, onunkinin ise mutluluk ve dostlarla dolu olduğunu anlıyordu.

Rahatlamam ve felaketleri aramamam biraz zaman alacaktı ama o hayatımdayken, ne kadar çalarsam çalayım ya da borsadan ne kadar kazanırsam kazanayım, asla karşılayamayacağım tek şeyi bulabileceğimden hiç şüphem yoktu.

Sevgiler.

Aklımda o, kalbimde şehvet varken tekrar uykuya dalamayınca duş aldım, giyindim ve Belle Elle'e gitmeden önce biraz kafein almak için mutfağa yöneldim.

Kahve demlenirken, büfedeki kilitli çekmecedan dizüstü bilgisayarımı aldım ve beş ay sonra ilk kez interneti açtım.

Hapishanede düzenli ziyaretçi veya telefon görüşmesi yapamamak zordu. Günlük haberlere, hisse senedi fiyatlarına ve portföy güncellemelerine erişememek işkenceydi.

Hayır kurumumda oturum açtığımda, işe aldığım saha dışı personelin yerel bir gıda bankası, öğle yemeği günü ve belediyenin evsizler için deneme yapmamıza izin verdiği geçici bir çadır kentle meşgul olduğunu fark ettim.

Larry'nin bunu devam ettireceğinden hiç şüphem yoktu. Ona borcunu ödeyecek çok şeyim vardı.

Belki de Elle's'e gitmeden önce onu öğle yemeğine götürür ve dostluğuna ve desteğine ne kadar değer verdiğimi ne kadar abartısız bir şekilde gösterirdim.

Yerel haberleri açarak bir fincan taze demlenmiş kahve aldım ve önümüzdeki on beş dakikayı dünyanın bir kez daha içine düştüğü kargaşayı inceleyerek geçirmeye hazırlandım.

Sadece... kahve fincanım masaya çarptı ve her yere kahverengi buharlı sıvı döküldü. Kalbim durdu. Parmaklarım teknolojiyi yaklaştırmak için ekranı tırmaladı.

Dün geceki mutluluktan sonra... bu olamazdı.

NOELLE CHARLSTON EVSİZ BİR SUÇLUYLA MI BİRLİKTE?

New York kraliyet ailesi söz konusu olduğunda, hiçbiri Belle Elle mağazalarının sahipleri ve yaratıcıları olan Charlston ailesi kadar yakın değildir. Giysileri, oyuncakları ve ev aletleri onlarca yıldır evlerimizi süslemekle kalmadı, Charlston'lar kusursuz sosyal konumları ve skandaldan kaçınma konusundaki kusursuz sicilleriyle de düzenli olarak dikkat çektiler.

Noelle'in annesi öldüğünde, ülke destek için toplandı ve kayıtlar New York bölgesindeki çiçekçilerin hepsinin Charlston ailesine taziye için günde en az üç teslimat yaptığını gösterdi.

Ancak son zamanlarda yaşanan olaylar, kamuoyunun Charlston'ların bizi inandırdıkları kadar saf olduklarından şüphe duymasına neden oldu.

Protestocular dün amiral gemisi mağazalarının önünde giyim ürünlerini boykot ederken fotoğraflandı. Bir protestocuyla konuşurken, suçlularla ilişkisi olan bir şirket tarafından sağlanan giysileri giymeyeceklerini söylediler.

New York halkına mükemmel bir aile tablosu çizerken, kendi ahlaki kurallarına ve yıllar boyunca nelere karıştıklarına dair soruları gündeme getiriyor.

Penn Everett, Belle Elle'in gölgesinde saklanan adamdır. Kısa bir süre önce yanlış bir suçlamayla hapisneden salıverilen Everett'in daha önceki tutuklamalarının yerel avukat Larry Barns tarafından tartışıldığı ve polis şefi Arnold Twig'i işaret ettiği söylenmektedir.

Şef Twig, Penn'in en azılı suçlulardan biri olduğunu ve adalet sisteminin Amerikan halkını hayal kırıklığına uğrattığını görmenin bir felaket olduğunu belirtiyor.

Şef Twig bugün erken saatlerde verdiği kişisel bir röportajda Everett'in serbest kalmasıyla oğlu Sean için endişelendiğini de söyledi. Ona göre, Everett her zaman Sean Twig'i kıskanmıştır ve Everett'in işlediği suçların sorumluluğunu masum genç adama yüklediğini gösteren bir geçmiş vardır.

Ne Joseph Charlston ne de Noelle bir açıklama yapmaya hazır değildi.

Dirseklerim lanet olası makalenin iki yanındaki masanın üzerine dikildi.

Sikeyim.

Bacaklarım sandalyenin ayağında titriyor, kalbim karla doluyordu.

Bunun olacağını biliyordum. Hapishanede söylentiler duymuştum ve Larry'den Belle Elle'in düzenli olarak benim adımla birlikte anıldığına dair haberler almıştım.

Ama bunu siyah beyaz görmek?

Önde gelen bir gazetenin benim yüzümden Elle'in aile mirasını parçalaması?

Kahretsin, kalbime bir hançer sapladı ve nefes alamayana kadar büküldü.

Onu seviyordum. Onun için her şeyi

yapardım. Ama onlar haklıydı.

Hepsi benim hatamdı.

Nefretim yüzünden Elle'in peşinden gitmiştim. Aşkım yüzünden onu kaosuma sürükledim.

Bencilliğim yüzünden onun işini mahvettim.

Onunla ne kadar uzun süre birlikte olursam, linç kalabalığı o kadar kötüleşecekti.

Ne istediğimin ya da ona ne kadar değer verdiğimin bir önemi yoktu. Elle benim için çok fazla fedakârlık yapmıştı. Daha fazla fedakârlık yapmasına izin veremezdim. Onu, uğruna çalıştığı her şeyin çalınmasına izin vermeyecek kadar çok seviyordum. Dizüstü bilgisayarı kapattım, anahtarlarımı aldım ve çıktım.

Bölüm Kırk Dört

Elle

"ELLE, buraya gelebilir misin lütfen?" Babamın sesi ofisinden geldi.

Son beş aydır zihinsel olarak başa çıkamadığım dağ gibi işime nihayet dalmak için erkenden -çoğu personelden önce- gelmiştim.

Babamın daha fazla sorumluluk üstlenmesi ve Fleur'un yardımı sayesinde şirketi ayakta tutmuştum ama Penn artık özgür olduğuna göre dizginleri yeniden ele almamın zamanı gelmişti.

Sonunda ona olan borcumu ödemiştim. İnanılmaz derecede mutluydum. Hayatın geri kalanı da olması gerektiği gibi devam edecekti.

Babamın ofisine girerken gülümsedim. Gri yelekli ve bordo gömlekli sade siyah bir takım elbise giymişti. Yıllar önce bana Sage'i verdiği masasının arkasında oturuyordu.

Yüzünü buruşturarak bir gazete okudu. "Bunu açıklayabilir misin?" "Neyi açıklayabilirim?"

Makaleyi bana doğru fırlattı ve net bir şekilde okuyabilmem için baş aşağı çevirdi. Başlıkta şöyle yazıyordu: *BELLE ELLE'İN YENİ BİR CEO'SU OLABİLİR VE SABİKA KAYDI VAR.*

O aptal şeyi yakma ve babamın kalbini kırmamak için onu ikna etme isteğiyle savaştım.

"Gazetecilerin nasıl olduğunu bilirsin. Kopya satmak için her şeyi söylerler."

Babam yüzünü ovaladı. "Yine de ne kadarı doğru?"

"Hiçbiri doğru değil."

"Çoğunu mu kastediyorsun?" İçini çekti. "Greg ifadesini geri çekti. Sen karışmasaydın bunu yapmazdı."

Omuzlarım dikleşti. "Ben yasadışı bir şey yapmadım baba."

"Bundan pek emin değilim. Şimdi de yasadışı işler yapmış biriyle çıkıyorsun."

Kıbarca ayağa kalkarak, öfkemi karşılık vermekten sakındım. "Penn iyi bir insan. Yoksa ilk geldiği zamanki onayınızı unuttunuz mu?"

"Sabıka kaydı işleri değiştirir, Elle." Kamburunu çıkardı. "Senin mutlu olmanı istiyorum ama Belle Elle'in bu tür bir skandalın içine sürüklenmesini de istemiyorum."

"Şirket bunu halledebilir. Neden kamuoyu benim kişisel ilişkilerim üzerinde bu kadar etkili oluyor?"

Babam ofisinin etrafında devriye geziyor, en iyi perakende deneyimi, en iyi ticari ürün ve adil ücretleri destekleyen kuruluşlara yapılan en iyi bağış ödülleri atlıyordu. Yasalara uyduk ve işle ilgili her konuda dünya için üzerimize düşeni yaptık. Belle Elle hayatımı yönetiyordu. Aşk hayatımı da yönetmesine izin vermezdim.

"Çünkü halk bizim işimiz, Elle. Şirketin iyi niyetini hapisane ve suçluların pisliğine bulaştırmaya devam ederseniz, varisinize nasıl bir gelecek bırakacağınızdan korkuyorum."

"Benim neyim?"

"Çocuklarınız. Hadi ama. Bu konuda akıllı ol. Ben sadece seni korumaya çalışıyorum, Elle."

Sakinliğimi koruyarak etrafımda dolaşmasına izin verdim. Zar zor. "Onunla ilişkimi bitirmeyeceğim. Ona aşığım."

"Onu çok az tanıyorsun."

"Dört gün sonra onunla evlendiğim için mutluydunuz. Şimdi beş aydır onunla birlikteyim ve bunun çok erken olduğunu mu söylüyorsun?"

"Beş aydır hapiste."

"Önemli değil. Herkes mükemmel değildir. Hata yapan ama bundan ders çıkaranlar, hiç hata yapmayanlardan daha iyidir. O beni mutlu ediyor. Endişelenmen gereken tek şey bu."

Cevabını beklemedim.

Ellerimi yumruk yaparak onun ofisinden çıktım ve kendi

ofisime girdim. Babamı severdim ama emir almaktan

bıkmıştım.

Penn benim.

Ve öyle de kalacak.

*

"Ziyaretçi, Elle." Fleur öğle yemeğinden sonra ofisimin kapısını nazikçe çaldı.

Yemek için durmamıştım. Aslında, oturup mali tabloları ve gelecek tarihli kampanyaları tamamen incelediğimden beri durmamıştım. Fleur harika bir iş çıkarmıştı, ancak birkaç alan titiz kontrolümüzden kaçmıştı.

"Eğer yine babamsa, ona bu akşam geleceğimi söyle ve bunu yetişkinler gibi tartışalım. Ama hiçbir şey değişmeyecek, o yüzden buna alışsa iyi olur."

Fleur eşikten birkaç adım attı. "O senin baban değil." Ağzı kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Nişanlın."

Anında sandalyemden sıçradım ve geniş alanı geçtim. Sage sepetinden miyavladı, gidip gitmediğimi merak ediyordu.

Onu hiçbir yere gitmediğime ikna edemedim Penn ortaya çıktı; üzerinde düşük belli koyu renk bir kot pantolon ve siyah, kıvrık bir gömlek vardı. Kaygısız, umursamaz ve bir o kadar da lezzetli görünüyordu.

Dün gece onunla birlikte olmanın verdiği kaşıntı dinmemişti ve ağzım onu tekrar tatmak için sulanıyordu. Buraya son geldiğinde başlattığı şeyi bitirmek ve orgazmı ilgili eğlenceyle birlikte kötü olmak için.

"Merhaba." Onu içimde hayal ederken yanaklarım pembeleşti. Ne kadar seksiydi. Ne kadar *şanslıydım*. Sadece, kolunu bana dolamadı ve o şehvetli sesiyle merhaba diye fısıldamadı.

Gülümsemedi.

Aslında, elini kaldırarak bir adım geri çekildi. "Elle... yapma."

Omurgamdan aşağı buz kütleleri süzüldü. "Ne yapmayayım?"

Neyi?" Fleur bizi yalnız bırakarak gitti.

Birkaç saat önce yanından ayrıldığımdan bu yana ne değişmiş olabilirdi ki? Gözleri acıyla gerildi. O baktıkça içimdeki acıyla eşleşti. "Sana vermem gereken bir şey var."

Kollarımı ovuşturdum, ellerim gardırobumun kumaşı üzerinde gıcırdayordu. Fleur'un seçtiği, göğsünde siyah paneller olan gümüş rengi sundress, onun hayır galasına gittiğimiz geceye bir selamdı. Ona o gece her ne olursa bittiğini söylemenin kendi yoluydu çünkü yalanlar gitmişti ve biz birlikteydik. "Bana ne vereceksin?"

Kapımda bir rap sesi duyuldu. Gelen her kimse bizi yalnız bırakması için bağırardan babam kafasını içeri attı.

Bakışları anında Penn'e kilitlendi. "Ah, seni gördüğümü sandım." Odaya girerek kapıyı uğursuz bir şekilde arkasından kapattı.

Korkudan tüylerim diken diken oldu.

Neler olduğu hakkında hiÇbir fikrim yoktu ama Şimdiden canım çok yanıyordu.

Babam elini uzattı, Penn'in geçmiŐinin neden olduğu saçma haber makaleleri ve hafif rahatsızlık hakkındaki düşüncelerini (başarısız bir Şekilde) gizlemeye çalışıyordu.

Penn duygularını bastırarak babasının elini sıktı. "Bay Charlston."

Babam gülümsedi. "Beraat ettiğin için tebrikler. Çok sevindim." Sesi içtenlikle alçaldı. "Sen hapisteyken sana pek destek olmadığımı biliyorum ama Elle'i kurtardığın için sana minnettar olmaktan asla vazgeçmediğimi bilmeni isterim." Yumuşak gri gözleri benimkilerle buluştu. "O benim için her şey demek. Herhangi bir şey ona zarar vermeye çalıştığında biraz korumacı oluyorum - buna muhabirler de dahil."

Penn elini bıraktı ve cebine soktu. "Anlıyorum."

Dizlerimin üzerine çöküp onu emdiğim dün gecenin aksine, bunu kendini tutmak için yapmıyordu. Kendini korumaya aldı - her ne yapmak için geldiyse onu yapmak için kendini katı ve sağlam tutmak için bir güvenlik şeyiydi.

Ona izin verme.

Neyin değiştiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tüm içgüdülerim onu durdurmak için çılglık atıyordu... çok geç olmadan.

Yanına doğru ilerleyerek bir kolumu beline doladım ve yanağından öptüm. "Öğle yemeği yemek ister misin? Belki hızlı bir yürüyüşe çıkar ve biraz temiz hava alırız?"

Penn yakınlığımdan ürperdi ve sonra kaskatı kesildi. Bana hiç bakmadan çenesini sıktı ve kucağımdan kaçtı.

Soruma cevap vermedi, senaryosuna sadık kaldı ve onu durdurmam için bana hiçbir yol bırakmadı. "Yapmak için geldiğim bir şey var."

Dehşet içinde titriyordum, keşke bir saatin ibrelerini yakalayıp bizi her şeyin güllük gülistanlık ve parlak olduğu dün geceye geri götürebilseydim.

Babam kaşlarını çatı. "Ne yapmak için geldiniz Bay Everett?"

Kalbim sıkıştı. Babamın ona oğlum demekten vazgeçip resmi hitabına geri dönmesi ne benim ne de Penn'in gözünden kaçmıştı. Tıpkı Penn'in ona Bay Charlston dediği gibi.

Bu çok yanlış.

Penn'in hoş karşılanmaya ihtiyacı vardı - ait olduğunu hissetmeye çünkü aitti. Önümüzdeki birkaç ay magazin basını için zor geçecek olması, babamın zalim olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Baba, Penn beni kurtardı. O hak ediyor-"

"Yapma, Elle." Penn bir elini cebinden çıkardı ve burnunun kenarını sıktı. "En iyisi babanın burada olup bunu duyması." Sesi sakın ve odaklanmıştı ama kasları gerildi, sırtı aşırı dikleşti.

"Neyi duydun?" Ani titremeler yüzünden dizlerimi kilitledim.

"Sahte nişanımız hakkında." Halıya baktı, sesi acı ve keskin, vücudu kırık ve üzgündü. "Sanırım bunu iptal etmenin zamanı geldi." Aceleyle nefesini verdi, gözlerindeki çığ acı kanayan bir yaraydı.

"Ne?"

Babam araya girdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bence herkes için en iyisi yollarımızı ayırmamız." Tökezledim. "Ciddi olamazsın."

Babam elini kaldırdı. "Ne diyorsun sen?"

Penn'in yüzü karardı. "Hayatımda senin mükemmelliğini lekeleyemeyecek kadar çok şey olduğunu söylüyorum. Peşime düşmek üzere olan bir polis şefim, sabıka kaydım ve bir sürü başka sorunum var. Benimle ilişkilendirilmenin şimdiden işinizi nasıl etkilediğini gördüm. Bunu asla istemedim. Elle için işleri daha da kötüleştirmeyi hiç istemedim, özellikle de ne kadar sıkı çalıştığımı bilerek."

Yutkundum. "Penn, dur. Her şey bitti. Artık özgürsün. Dedikodular kaybolacak ve hayat normale dönecek."

"Hayır." Babam parmağını kaldırdı. "O haklı. Olmayacak. Bu tür şeyler sonsuza dek sürer, Elle. Tabii ki başka dedikodularla unutulup gidecek ama bir dahaki sefere Belle Elle'in bir davası olduğunda ya da kötü bir muhabir kin beslediğinde bu hikâyeyi tekrar gündeme getirecekler. Bundan asla kurtulamayacağız."

"Aynen öyle." Penn sertçe başını salladı. "Benden ve neden olduğum kargaşadan asla kurtulamayacaksın."

Kendine güveni azalsa da babam göğsünü kabarttı. Ruh hali şirketten özür dilemeye dönüştü. "Bak, üzgünüm Penn. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve kızımı mutlu ediyorsun. Onu kurtardın ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım ama Elle normal bir kız değil. Nesillerdir ailemizin bir parçası olan bir şirketle birlikte geliyor. Bunu tehlikeye atmasına izin veremem."

Penn yüzündeki buruşukluğu gizleyerek ayağa kalktı. "Bazen aşk yeterli değildir. Her şeyi fethedemez."

Kırılan parçalarımı bir arada tutarak irkildim. "Bu çok saçma. Sevginin yeterli olmadığını nasıl söylersin?" Sesimdeki kirli inançsızlık beni hırlattı. "Beni istiyorsun Penn. Ben de seni istiyorum. Böyle aptalca bir şey yapma-"

"Aptalca davranmıyorum, Elle. Akıllı davranıyorum."

"Hayır, öfkeli bir moron gibi davranıyorsun." Ona doğru adım atarak, elimi çarpan kalbinin üzerine koydum. "Beni sevdiğini söyle. Dün gece bana ne söylediğini söyle. Babama söyle ki ne kadar aptal olduğunu duysun."

Penn dişlerini sıkarak dokunuşumdan uzaklaştı. "Seni korumaya çalıştığım için aptal değilim Elle. Neden sen benim için bu kadar çok şey yapıyorsun da ben senin için aynısını yapamıyorum?"

"Sana zarar vermedim ve buna yardım etmek demedim!"

"Acımadığını mı sanıyorsun? Bu beni öldürmüyor mu sanıyorsun?"

Onu bundan vazgeçiremeyeceğim için yanaklarım dehşetle yanıyordu. Bu çılgınlığı durdurmak için. "O zaman yapma! Bu aptalca bir gazete."

"Siyah beyaz!" Dişlerini gösterdi. "Bu zarar verici. Çete zihniyetinin ne kadar korkunç olabileceğini biliyorum Elle. Sevdiğin her şeyi mahvedebilir."

"Gerçekten orada durup kalbimi kırarken bile aşktan bahsedebilir misin?" Kollarımı belime doladım ve sıkıca sarıldım. "Ben seni seçtim Penn. Sen bizim hakkımızda uydurdukları saçma hikâyelere değersin. Beni sevdiğini kabul et ve şehit olmaya çalışmayı bırak."

Dudakları inatla birbirine kilitli kaldı. Beni

sevdiğini söyleyemedi.

Yapmazdı.

Doğru şeyi yaptığına inanıyordu.

Öyle değil.

Bu doğru bir şey değil!

"Her ne kadar seninle aynı fikirde olsam da," dedi babam. "Bu konuda emin misin? Çok önemsiyor gibi görünüyorsun-"

Penn saçlarını karıştırdı. "Elbette çok önemsiyorum. Kızınızı seviyorum-" İtirafını fark eden Penn'in gözleri parladı. Sanki konu bu değilmiş gibi elinin tersiyle itti. Sanki önemli değilmiş gibi. Oysa önemli olan *tek* şey buydu.

Gözleri benimkilerle buluştu ama babamla konuştu. "Bunu onu sevdiğim için yapıyorum. Elle'in geleceğinin tehlikede olmasına seyirci kalamam."

Babam kollarını kavuşturdu. "Bu asil bir sebep." Bakışları sakinleşti, Penn'i daha önce hiç yapmadığı bir şekilde değerlendirdi. Onu gördüğüm gibi görüyordum - öfkeli yüz hatlarını ve

kendini beğenmiş özgüvenini geride bırakmışım. Sonunda değer verdiği herkesi kendisinden olabildiğince uzak tutarak koruyan adamı fark ettim.

Asildi.

Aptaldı.

O kadar özveriliydi ki, beni kurtarmak için kalbini söküp atmaya ve yanlış yönlendirilmiş bir girişim olarak çekip gitmeye hazırdı.

Gazetecileri ya da sahte hikayeleri daha az umursayamayacağımı göremiyor mu?

Eğer ona sahip olamazsam Belle Elle'i artık istemediğimi anlayamaz mıydı?

Penn anlamayabilirdi ama babam anlıyordu.

Başını salladı, bakışlarını Penn'e sabitledi, sonunda aramızdaki sevgiye inandı, onun gerçekliğini kabul etti.

Beni yok etmeye kararlı bu inatçı kıçla onur adına yaptığım bu savaşı kazanmama yardımcı olacağından değil.

Onurun canı cehenneme!

"Penn...bununla birlikte savaşacağız. Tıpkı senin cezanla savaştığımız gibi."

Vücudu kederle irkildi. "Benim için zaten çok şey yaptın Elle. Daha fazlasını isteyemem."

"Penn, belki de oturmalsın. Bunun hakkında konuşalım-" Babam kanepeyi işaret etti, hayatı parçalayan tartışmaya tanıklık ettikçe omuzları çöküyordu. "Eminim bunu çözebiliriz."

Kollarımı salladım. "İşte, gördünüz mü? Belle Elle'i tartışmalardan korumak konusunda kararlı olan babam bile tartışmaya istekli-"

"Seni acı çekerken görmek istememesi, bunun doğru seçim olduğunu kabul ettiği anlamına gelmez." Penn başını salladı, gözleri acıdan kararmıştı. "Sana zaten yaşamın gerekenden çok daha fazla stres yaşattım. Benden sana daha fazlasını yaşatmamı isteme."

"Sana sormuyorum. *Sana söylüyorum.*" Öfkeyle ileri atıldım, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordum. "Kalmanı istediğimde çekip gitmeye hakkın yok Penn. Seni sevdiğim için beni cezalandırma."

Çenesi kilitlendi. Sertçe yutkundu. Başımın üzerinden baktı. "Bunu daha fazla yapamam." "Artık mı? Bir gecedir birlikteyiz!"

"Ve o bir geceyi *kazanmak* için beş ay boyunca yalnız kaldın. Bu senin hak ettiğin bir hayat değil, Elle." Birden patladı. "Senden zaten çok fazla şey aldım."

"Hayır, yapmadın."

Homurdandı. "Öyle değil mi? Peki ya sana yaşattığım sayısız geceye ne demeli? Sürekli endişe? Düşündüren stres? Sana çok pahalıya mal oldum ve daha fazlasını almayı reddediyorum."

"Bunu isteyerek ödedim. Artık özgürsün. Hepsi geçmişte kaldı." "Bir sonraki sıçışa kadar."

Babam boğazını temizledi. "Hepimiz biraz nefes alsak nasıl olur? Bu, ilişkinizi şimdilik sessiz tutmak kadar basit olabilir - tüm bunlar sona erene kadar."

Penn soğuk bir şekilde güldü. "Bunun olmayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Olması gereken bu. En iyisi bu."

"Hayır!" Öfkem taşıtı ama onu bastırdım. "Bak, mantıklı olalım. Dün gece söz verdiğimiz her şeyi unuttun mu? Paylaştığımız tüm sevgiyi?"

Babama dönerek ekledim, "Baba, o gece Ağlayan Söğüt'te beni Penn'le resmen bir araya getirdin. Sonunda birlikteyiz. Aramızda ne olduğunu görebiliyorsun. Saçmalamasına izin verme."

Babamı Penn'e karşı kullanmak alçakça bir oyundu ama babam artık benim tarafımdaydı. Penn'in baba onayına ihtiyacı varsa, o da vardı.

Penn ellerini sıktı. "Saçma değil, Elle. Akıllıca." Hüzünle gülümsedi. "Buraya seninle tartışmaya gelmedim. Diğer elini cebinden çıkarırken omuzları büküldü. "Ben söylemeden önce

Güle güle, bir şeyler yapmam lazım."

"Veda edemezsin, Penn. Seni hapishanede bekledikten sonra olmaz. Sana aşık olduktan sonra -"

Bir elini ağzıma koydu, gözleri temkinli ve okunaksızdı.

Ama onları okumama gerek yoktu. Demirden cephesinin altında ne kadar kırıldığını biliyordum. O da en az benim kadar uluyordu.

O zaman bunu neden yapıyor?

Temellerimi silip süpürdü ve dünyayı bir deprem gibi salladı.

"Bu sana ait." Elini kaldırdı ve bu felaketi başlatan kolye parmaklarından sarkıyordu.

Ben kıpırdamayınca elimi tuttu, dik çevirdi ve zinciri avucuma damlattı. Sert bir nefesle parmaklarımı zincirin üzerine kapattı. "Stewie ve Gio onu geri alman gerektiği konusunda hemfikir.

Bunu sana yıllar önce, o gece seni bulmaya geldiğimde vermeliydim." Beni o kadar yumuşak öptü ki dudaklarının tadını zar zor alabildim. "Çok üzgünüm, Elle."

Babam öksürdü ama gözyaşlarımla savaşıp onu duymazdan geldim. Kalbim çatırdayarak açıldı, ölüyordum, nefesim kesilmişti. "Bunu neden yapıyorsun?"

Penn elmacık kemiğime saygıyla dokundu. "Çünkü hayatımda ilk kez doğru şeyi yapmam gerekiyor. Bana çok yardımcı oldun Elle. Geleceğini mahvetmeyerek sana yardım etmeme izin ver."

Elimde kilitli duran kolyeden nefret ederek hıçkırıklarımı geri çektim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Beni affettiğini söyle."

"Seni affetmek mi?" Kolyeyi tutmayan elimle bana sarılışını yansıtarak yanağını kavradım. "Affedilecek tek şey bu. Beni incitiyorsun Penn. Gazeteler ya da polis şefinin ne yapacağı umurumda değil. Tek umursadığım *sensin*." Gözyaşları yasaklanmadan yuvarlandı. "Yapma bunu."

Eğildi ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirdi, ağzımın kenarındaki bir damla yaş yalayarak uzaklaştırdı. "Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için özür dilerim, Elle. Ama baban haklı. Ben geçmişimden asla kurtulamayacağım ve sen de sonsuza dek Belle Elle'e ait olacaksın. Bize yer yok." Bir kez daha ellerini ceplerine sokarak geriye doğru adım attı. "Bir süreliğine gidiyorum. Bırakın skandal unutulsun." Omuz silkti. "Bırak gideyim, Elle."

Babam yanıma geldi. "Bak, Penn. Belki de çok aceleci davrandım. Sen kal. Konuşalım-"

Penn ürperdi, gözlerini sıktı ve tekrar açmadan önce acı içinde titredi. "Yapamam."

Gözyaşlarım bir haykırışa dönüştü. "Yapabilirsin. Benim için neyin en iyi olduğu ya da ne istediğim konusunda seni kim yetkili kıldı? En iyisinin ne olduğunu biliyorum ve *seni* istiyorum, Penn."

"Ve ben hep yanında olacağım." Kapıya doğru geri adım attı. "Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim ama birlikte olamayız. Artık seni incitmeyeceğim. Hoşça kal, Elle." Acısını keskin bir öksürüğün ardına gizleyerek kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

O gittiği anda dizlerimin üzerine çöktüm.

"Elle!" Babam dehşet içinde yanıma çömeldi. "İyi misin?"

Kendimi bıraktım, daha önce çok mutluyken gözyaşlarım hıçkırıklara dönüştü. "Ben iyi miyim? Hayır, iyi değilim."

Babam çocukken hasta olduğumda ya da kâbus gördüğümde yaptığı gibi sırtımı ovdu. Önceden, onun tesellisi işe yarardı. Bu sefer, sadece başka bir adamı daha çok özlememe neden oldu. "Bunu yapamaz baba. Onu seviyorum."

Sage üzgün bir şekilde miyavlayarak kucağıma süründü. Safir yıldızı halının üzerine bıraktım ve

onu kucakladım, ona sarıldım, üzüntümü silmek için onu bir mendil gibi kullandım. O da bana izin verdi. Mırıldandı

cesaretlendirdi, ağlamama izin verdi.

Babamın on dokuzuncu yaş günüm için bana aldığı kolyeyi aldığını gözlerim buğulanarak fark ettim. Yıldızı parmaklarının arasında döndürürken alını çatlamıştı. Penn'in kaybolduğu kapıya ve yerdeki parçalara ayrılmış bana bakarken yavaşça omurgası düzeldi.

"Tamam, bu kadar." Sertçe ayağa kalkarak eğildi ve beni ayağa kaldırdı. "Yaşlı bir aptal gibi davrandım."

Burnumu çektim, Sage'e daha sıkı sarıldım.

Yanağımı okşayıp gözyaşlarımı silerek, "O çocuk seni seviyor," dedi.

Kalbim yeniden sıkışmaya başladı. Yeni bir gözyaşı dalgası tehdit ediyordu. "Ve sen de onu seviyorsun."

Dudağımı ısırdım, akıntıyı durdurmak için elimden geleni yaptım. "İstiyorum."

"Ben bir aptalım. O da bir aptal. Hepimiz aptalız." Beni kapıya doğru iterek Sage'i kollarımdan aldı ve onun yerine bana safir yıldızı verdi. "Peşinden git."

Donup kaldım. "Ne?"

Aniden güldü, sanki terk edildikten sonra en bariz şey buymuş gibi gözlerini devirdi. "Senden ayrılıyor çünkü doğru olanın bu olduğunu düşünüyor. İtiraf etmeliyim ki bu cesaretlendirmede ben de rol oynadım. Ama bu seni ne kadar sevdiğini görmeden önceydi. Sensiz paramparça olacağı belli olmasına rağmen seni ne kadar öncelediğini ve kendini ne kadar ikinci plana attığını. Onu daha önce de severdim Elle, ama şimdi çok nadir görülen asil ve onurlu bir yönünü gösterdi."

Kapıyı açarken yanağımdan öptü. "Gazeteciler ve hikâyeler kimin umurunda? Biz sağlamız. İşimiz gelişiyor. Olmasa bile önemli değil."

Gözleri annemi her düşündüğünde aldığı o tuhaf ışıltıyı aldı. "Gerçekten seviyordum ve keşke sevmeseydim dediğim tek bir gün bile olmadı. Her sabah şükrediyordum. Her akşam minnettardım. Hiçbir para ya da iyi reklam gerçek aşkın yerini tutamaz, Elle. Ve ben de tam olarak bu bağı bulman için seninle savaştığım ve bulduğunda da seni ayırmak için elimden geleni yaptığım için aptalın tekiyim."

Yüzü düştü. "Umarım yaşlı aptal babanı affedebilirsin."

Gözyaşlarım kurudu.

Peşinden koşmalı mıyım? Ne diyebilirdim

ki? Ama başka seçeneğim yoktu.

Babam haklıydı. Belle Elle'in itibarı umurumda değildi. İnternetteki birkaç makalenin bizi yıkabileceğine inanıyorsak, o zaman zincirin başına ait değildik. Ve eğer kendi mutluluğumuzu maddi şeyler için feda ediyorsak, o zaman aşkı bulmayı hak etmiyorduk.

Ve ben aşkı bulmuştum.

Gitmesine izin vermezdim.

"Gitmesine izin vermeyeceğim." Konuştuğumu fark edemedi yemin ayağımın dibine düştü.

Sage aramıza girerken babam bana sarıldı. "İşte benim kızım. Şimdi git ve bana yaptığı gibi o çocuğa da biraz akıl ver. Hoşuna gitse de gitmese de bu ailenin bir parçası olduğunu söyle."

Gözyaşları süzülen yanaklarım ve hızla atan kalbimle ofisimden

çıktım. Fleur nereye gittiğimi sordu.

Sage

miyavladı.

Babam

kükredi.

Ve Penn'e sonsuza dek sahip çıkmak için kanatlanıp uçtum.

Bölüm Kırk Beş

Penn

New York'ta kalamam. Bundan sonra olmaz.

Stewie'nin Gio için sakladığı safir yıldızı almak için Larry'lere gittiğim anda, işlerin üzücü bir hal almak üzere olduğunu anlamıştı.

Beni sorguya çekmemişti ama gideceğim yere vardığımda onu aramamı söylemişti.

Muhabirler Elle ve şirketini karalamak mı istiyordu? Beni kullanamazlardı çünkü şehirde olmayacaktım. Kendimi uzak tutarak Elle'i koruyordum.

Çok acıttı.

Ama herkes için en iyisi buydu.

Arnold onu benim kaosuma sürükleyemeyecekti. Greg kilit altında kalacaktı. Charlston'larla olan bağlantım azalacak ve Elle, pek çok insanın iş ve gelir için güvendiği mükemmel prenses olarak kalabilecekti.

Yatağımın üzerine bir spor çantası atarak, pantolon, gömlek ve iç çamaşırlarını genel çevreye fırlatırken çok fazla dikkat etmedim.

Her şey acıyordu.

Göğsüm, gözlerim, lanet olası kalbim. Elle'i incittiğim için kendimden nefret ediyordum.

Onu gözyaşları içinde bıraktığım için kendimden nefret ettim. Ama en iyisi buydu.

Onu korumak için aklıma gelen tek yol buydu.

"Biliyor musun, ön kapını gerçekten kilitlemelisin."

Ne-

Çorapları spor çantasının yan ceplerine sokarken döndüm, ağzım açık kaldı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Elle kapımın pervazına yaslandı, kalçasını eğerken parmağından safir kolye sallanıyordu. "Seni geri alıyorum, tabii ki."

Ellerim kıvrıldı. "Sana söyledim. Seni daha fazla strese ve alaya sokmayacağım."

Sadece gülümsedi. Gözleri parlak ve yaşsızdı; vücudu dengeli ve kendinden emindi. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum..." Dikkati yarı dolu çantama kaydı. "Gitmeden önce. Bunu yapabilir misin?"

Gözlerimi kıstım, bir tuzak arıyordum, ama o açık ve nazık kaldı.

Yavaşça başımı salladım. "Tamam..."

"Harika." Kapı çerçevesinden iterek, kalçalarında seksi bir salınımla bana doğru geldi.

Sikim isteğim dışında anında tepki verdi. Kendini önüme diktiğinde yutkundum.

"Ofisimde bütün konuşmayı sen yaptın. İşte, sıra bende."

Hoşuma gitmedi ama başımı salladım. "Peki."

"Güzel." Kolyeyi bir sarkaç gibi salladı. "Öncelikle, bu artık bana ait değil. Beni kurtaran kukuletalı kahramana ait. Bunu ona üç yıl önce söyledim. Eğer geri istemeyi hatırlamış olsaydım,

beni kurtarıp eve götürdüğü için bunu kurtarıcıma vereceğimi söylediğimi çok net hatırlıyorum."

Kendimi tutamadım. "Ve ben de sana, bir daha asla böyle bir şeyi kabul etmeyeceğimi söylediğimi o." çok net hatırlıyorum.

Sırıttı. "Evet, bunu ben de hatırlıyorum." Kolyeyi çantama atarken mırıldandı, "Çok Kötü, o senin. Onu geri istemiyorum. Başka neyi geri istemiyorum biliyor musun?" Onun tuzağına düşmemek için donup kaldım.

Odamda ne kadar uzun süre durursa, o kadar lezzetli kokar ve o kadar cesur davranırsa, oksijen yoksunluğundan bayılana ve söylediğim her şeyi geri alana kadar onu o kadar çok öpmek istedim.

Ben bir aptaldım.

Aptaldan da beter.

Sırf onu incitmek istemediğim için onu bir kenara attıktan sonra yalnız kalmayı hak ettim.

Eninde sonunda onu incitecektim - ya doğrudan eylemlerimle ya da dolaylı olarak. Bu olacaktı. Bu riski göze alabilir miydim?

Benim için çok şey ifade ediyor.

Cevap vermediğimde gülümsedi. "Kalbim, Penn. Onu da geri istemiyorum. O artık senin. O yüzden onu göğsümden çıkarıp çantana koyabilirsin çünkü onu almadan gitmiyorsun."

"Elle," diye homurdandım. "Böyle yapma-"

"Ne? Dramatik mi? Olgunlaşmamış mı? Edebi mi?" Göğüs kafesimi bıçakladı. "Beni dinleyin Bay Everett, iyi dinleyin. Sizi ben seçmedim. Sen de beni seçmedin. Kader bizi seçti ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Gazeteciler bunu değiştiremez. Hayat bunu bozamaz. Ve sen de kesinlikle bundan kaçamazsın."

Karşı çıkmak için nefesimi içime çektim ama o da tıpkı benim ona yaptığım gibi elini ağzıma koydu.

"Başka hiçbir şey umurumda değil. Ne olup olmayacağı konusunda endişelenmeyeceğim. Central Park'ta kaçırıldığın gecedan beri seni hak etmek için savaşıyorum. O gecedan beri ne kadar suçluluk duyduğumu biliyor musun? Ne kadar korkunç hissettiğimi? Geri ödemek için katlandığım borcu?" Alt dudağı titredi.

Onu incittiğim için içim burkuldu. Onun da benim gibi acı çektiğini bilmiyordum. O suçluluk duygusuyla, ben de yersiz bir nefretle.

Keşke en başında ona adımı söyleseydim.

Ama yapsaydım, şu anda burada olup olmayacağımızı kim bilebilirdi? Aptalca ve pervasızca ama çok doğru bir şey yapmak üzereydik. Ona sahip olamayacağım düşüncesi nefesimi kesiyordu. Ofisinden çıkarken onu ne kadar çok sevdiğimi gördüm. Bunun ne kadar gerçek olduğunu.

Bir kaçamak değildi. Kısa süreli

değildi. Sonsuza kadardı.

Ve eğer onu kurtlara terk ederken güvende tutabileceğimi düşünerek bir pislik gibi davrandıysam, o zaman onu hak etmiyordum.

Onu güvende tutmak benim işimdi.

Kendimden bahsediyorsun sanmıştım.

Ama onu diğer pisliklerden korumayı ve hak ettiği erkek olamamakla ilgili korkularımı boş vermeyi tercih ederim.

Kapımda belirlediği anda beni kendisine bağlamıştı. Onun sevimli küçük tartışması beni tahrik etti, ta ki tiradının bitmesi için pantolonumun içinde zonklayana kadar, böylece ona gitmesine asla izin vermeyeceğimi gösterebilecektim.

Bugün mutlu başlamış ve korkunç bir hal almıştı ama şimdi tam da olması gereken yerdeydi.

Bu gerçektir. Hem de çok gerçektir.

"Şimdi beni dinle, Penn. Hangi argümanı denediğin umurumda değil.

Ben-" "Elle..." Parmağımı dudaklarının üzerine koyup bakışlarımla onu susturdum. "Tamam." "Tamam mı?" Dudakları dokunuşumun üzerinde gezinerek beni arzuyla ürpertti.

"Sen kazandın." Öne doğru eğildim, kendime hâkimiyetim sona ermişti. Ağzını kendi ağzımla yakalayarak onu öpebildiğim her evet ve özürle öptüm. "Ben lanet bir aptalım ama seninim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Yeminimin kulaklarından beynine ve oradan da kalbine ulaşması bir saniye sürdü. Ama bu gerçekleştiğinde, sanki her zaman oraya aitmiş gibi kollarıma atladı. "Gerçekten mi?"

Kıkırdadım. "Gerçekten."

Çenemi öpücüklerle boğdu. "Sen bir pislüksin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum. Bu yüzden kendimi senin hayatından çıkarmaya çalışıyordum." "Denedin ve başarısız oldun. Bir daha asla deneme."

Başımı salladım. "Evet,

hanımefendi." "Ve bana

hanımefendi deme."

"Sana ne dememi istiyorsun?"

"Sen kıyafetlerimi çıkarıp benimle hınzırca oynarken kirli bir şeyler."

Kaşlarım kalktı. "O halde arkanızı dönün Bayan Charlston. Birdenbire sizi domaltıp sıkımı içinize sokma ihtiyacı duydum."

Titredi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Kıçına bir şaplak attım ve onu yatağa doğru yürüttüm. "Oh, ben sormadım. Yaramaz bir kız oldun, isteklerime karşı geldin ve seni tutmamı sağladın. Cezalandırılman gerek."

Kahkahası tüm galaksimi ısıltı ısıltı yaptı.

Bölüm Kırk Altı

Elle

"EVLEN BENİMLE."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Penn beni döndürdü, giysileri parçalanmış çantasını yataktan itti ve beni şiltenin üzerine fırlattı.

"Evlen benimle. Sahte nişanımızı gerçek yap."

"I-wow."

"İstediğim cevap vay be değil." Sesi baştan çıkarıcı bir törpüydü. "Tekrar dene.

Benimle evlenir misin?" Otoriter ve sapıkça ses tonundan hoşlandığım için tüylerim diken diken oldu.

Cevabımı biliyordum ama alt dudağımı ısırdım. "Bunu ne kadar düşünebilirim?"

Beni sırtüstü yatırıp gümüş elbisemi kaldırarak çıplaklığımı ortaya çıkarınca nefes nefese kaldım. Bu sabah ona iç çamaşırlarımı hediye olarak bırakmışım ve yerine koymamışım.

İnledi. "Tanrım, beni öldüreceksin." Bir parmağını içime soktu, yüzünü saçlarıma gömdü. "Evet ya da hayır, Elle. Acıma son ver." Açlık ondan akıyor, ben açlıktan kıvranana kadar bana bulaşıyordu. Benden çok daha büyüktü, çok daha güçlüydü, çok güzeldi ama yine de küçük bir kelimeyle onu paramparça edecek güce sahiptim.

Tıpkı beni kırdığı gibi.

Hayır deme fikriyle oynadım. Ona kendi ilacından tattırmak için, ama dokunuşunu geri çekti ve yan tarafına yuvarlandı.

"Tek istediğim sensin, Elle. Tam bir ahmaktım." Beni saygıyla öptü ve sonra ani bir saldırganlıkla buna karşı çıktı. "Oraya gitmek beni mahvetti. Sana beni terk etmeni söylemek. İstediğim her şeye sahip olup sonra hepsini tekrar vermenin o tanrısal boşluğunu hissetmek. Çok canım yandı."

İtirafı ve içten dürüstlüğü karşısında gözlerimden daha fazla yaş aktı. Beni kesti ve kollarında kanlar içinde bıraktı.

"Seni hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum. Uyumak için kuru bir yer istediğimden daha fazla.

İki günlük yokluktan sonra bile yemekten fazlası." Ukala bir sırıtış dudaklarını büktü. "Gerçek bu, ama asıl bilmen gereken sana deli gibi aşık olduğum ve evet diyene kadar yatağımdan ayrılmayacağın."

"Bu bir tehdit mi?"

"Olmasını istiyor musun?"

Gözlerim kapandı. "Belki."

"Seni ikna etmek için on yıllar harcamak umurumda değil." Kemerini ve fermuarını çözerek kot pantolonunu ve boxer-şortunu uyluğunun ortasına kadar indirdi. Ereksiyonu kalın ve sert bir şekilde ortaya çıktı.

Bacaklarım davetkâr bir şekilde açıldı. "Güzel çünkü sanırım ikna edilmeye ihtiyacım var."

Üzerime bastırırken vücudu gerginlikle titreşiyordu. Girişimi bulduğunda uyarılmışlığı teninden benimkine akıyordu.

Dudakları benimkilere doğru hareket etti, sıcak ve ıslaktı. Birbirimizi yuttuk, her saniye daha

da vahşileşiyor ve şehvete kapılıyorduk. Isırmalar, yalamalar ve bitmek bilmeyen birleşme, çiftleşme dürtüsü.

Aleti göbeğimde zonkluyor, bana eziyet ediyor, beni ağırlaştırıyor ve ihtiyaçtan ağrıtıyordu. "Sensiz perişan olacağım, Elle. Lütfen beni perişan etme."

"Beni perişan ediyorsun." Ona karşı sallandım, beni doldurması için yalvardım. Duyularım onun kokusu ve tadıyla sırlıslıkla olmuştı. Aklımı tamamen yitirmeden önce başladığı işi bitirmesine ihtiyacım vardı.

"Beni istiyor musun?" Kendine açığı verdi, her anlamda üzerime çıktı. "Bana sahipsin." İçime daldı.

"Oh, Tanrım." Gözlerim karardı. Oda dönmeye başladı.

İkimizden de bir inilti yükseldi. Kalçalarımın ona sürtünmesine engel olamıyordum, çünkü o santim santim vahşice itiyordu.

"Bu yeterince ikna edici mi?" Kalçaları benimkilere doğru bükülürken ağzımı yakaladı ve beni yatağa doğru sertçe itti.

"Pek değil..." Beni becerirken, uyuştururken konuşmaya çalıştığım için bile kendimi tebrik ettim.

"Daha fazla mı?"

Dilimi emdiğinde inledim.

Öpücükleri özürler ve çuvallamalarla sarmalanmıştı. Dudakları tutku ve aşkla doluydu.

Hiçbir şeyi saklamadı. Verecek her şeyini bana verdi. Ama ben

açgözlüydüm.

"Daha fazla, kesinlikle daha fazla." Tırnaklarımı kışına batırdım, onu daha sert çektim, beni daha derine doldurmasını sağladım. Beni tamamladı.

Onu istedim. Onu içimde istedim. Onu sonsuza kadar istedim.

Ritimimiz alay etmekten kararlı olmaya doğru yükselirken nefesi titreyerek çıktı.

Ağzı tekrar benimkine kilitlendi. Bir eli saçlarımda, diğeri çenemde, dudakları benimkilere şiddetli bir dans öğretti. Dili, sikiinin amıma girmesiyle aynı tempoda ağzımın içine girdi.

Dişlerim alt dudağına gömülürken, ben de onu kavradım. Onun tarafından kısıtılmışım.

Alışılmadık evlilik teklifine bir cevap beklerken seks tarafından rehin alınmışım.

"Sahte olana evet dedin," diye homurdandı, daha hızlı iterek. "Gerçek olana evet de."

Havayı sıvı gibi içtim. "İlkine hiç evet demedim. Birçok kez hayır dediğimi hatırlıyorum."

Beni yatağa yatırdı. "O zaman hayır demene izin vermedim. Şimdi de hayır demene izin vermeyeceğim." Tutkusu taşmıştı. Yumruğu saçlarıma indi ve tamamen onun merhametine kaldığımı hatırlatacak kadar sert bir şekilde çekti.

Gücünü beni incitmek için asla kullanmayacağına güvenerek onunla yattım.

"Beni becererek evet dedirtemezsin Penn."

"Yapamaz mıyım?" İçime daldı, tanıdık havai fişeklerin bir çakmak kapıp fitillerine alev tutmasını sağladı.

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım, bedenim coşkulu bir terk edilmişlik içinde dönmeye ve ateş etmeye hazırlanırken iniltimi tuttum.

"Bana güveniyor musun?" diye fısıldadı, dili kulağımda geziniyordu.

Kendimi kaptırmış, boşalmaya bu kadar yaklaştım bile başımı salladım ve tırnaklarımla omuzlarını kavradım. "Kesinlikle."

"Bu durumda. Evet de."

Bakışları benimkileri aradı, yüz hatları boşalma arzusuyla kırılgaılaştı ve keskinleştı. "Sen bana cehennemi yaşattın çünkü seni çok seviyorum ve ben de sana cehennemi yaşattım çünkü yükümle geldim. Ama ben birlikte savaşmaya hazırım Elle. Ya sen?"

Elleri tekrar saçlarımı buldu ve beni umutsuz öpücüklerle çözerken beni yerimde tuttu. "Evlene benimle. Lanet olsun, Elle."

İçime girdi, kıvılcımı yok etmeye çevirdi.

Başımı geriye attım ve vücudum onunkinin etrafında uyanırken çığlık attım. Amım onun sikini yumrukladı ve her orgazm baloncuğu bacaklarımdan aşağı patladı.

Kara kıkırdaması beni uçurumdan aşağı kovaladığı yere geri getirdi.

Parmak uçları yanağımda gezindi. "Siktir, boşalmanı izlemeye bayılıyorum." İçime daha derin girdi. "Beni çok sertleştiriyor." *İtti*. "Kendimi kontrol edemiyorum." *Daldı*. "Tanrım, Elle." Hınzırca seksi ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, dölünün sıçramaları içimi doldururken hırıltısını bana yediriyordu.

Vücudu sarsılırken gözleri kapandı.

Yüksekten inerken onu tutarak, güvende tutarak, hayatlarımızı birleştirerek, "Evet. Evet, seninle evleneceğim İsimsiz," diye mırıldandım.

Sonsöz

Penn

Lanet olası cennetin altı ayı.

Kollarımda Elle ile uyandığım altı ay.

Uzun bir iş gününün ardından geceleri Elle'yi kanepede sıkıştırdığı için Sage tarafından

tıslanarak geçirilen altı ay.

Altı ay boyunca Belle Elle'de bir ofiste çalıştım, hayır kurumumu işlettim ve çok sevdiğim

kuruşluk hisse senetlerinin ticaretini yaptım.

Elle'in babasının beni aileye gönülden kabul ettiği, Larry'nin Stewie'yi evlat edinme işlemini

tamamladığı ve hayatın boş, yalnız bir dünya yerine dolu, neşeli bir dünyaya yerleştiği altı harika

mutlu ay.

Birkaç ay önce Elle'i Gio'yu görmesi için Fishkill'e götürmüştüm.

Başlangıçta soğuk ve mesafeliydi - ki onu en son gördüğünde bağırıp çağırdığını ve fiziksel

olarak ona zarar verdiğini görünce bunu anladım.

Ama Larry'nin her zaman dediği gibi, *'Hırsızlar aziz olabilir. Azizler de hırsız olabilir.*

Çoğumuz ikinci bir şans hak ediyoruz. Gio değişmişti. Stewie'nin evlat edinilmesi nihayet

gerçekleştiğinde onunla telefonda kutlama yapmıştık ve artık Sean'ın cebinde olmanın neden

olduğu nefreti taşımıyordu.

Hapishanede bir inşaat kursuna başlamıştı ve dört yıl sonra serbest bırakılacağı zaman

-Bir beceriyi parayla takas etmeye hazır tam teşekküllü bir marangoz olacaktı.

İhtiyacı olanlar için barınaklar inşa etmek ve daireleri yenilemek üzere benim için çalışmasını

çoktan ayarlamıştık. Bir daha asla evsiz kalmayacaktı ve yargılamak ve alay etmek yerine

affetmeyi ve yardım etmeyi bilen hazır bir ailesi olacaktı.

Muhabirler hiçbir zaman tamamen ortadan kaybolmadı.

Arnold Twig onların dedikodu ve iftiralarına yeni detaylar verilmesini sağladı. Larry başka bir

davada benim için mücadele etti - bu davada jüri değil sadece yargıçlar vardı. Kanıtların bir değil

üç denetçisi vardı.

Ayağa kalkma ve katlandığım her şeyi açıklama fırsatım oldu. Arnold Twig'in gözlerinin içine

baktım ve onu ayrıntıların, kanıtların ve yanlış hizmet ettiğim uzun yılların altına gömdüm.

Artık bir çocuk değildim ve ondan

korkuyordum. O benden korkuyordu.

Arnold'un yalanlamalarına, hatta Sean'ı mükemmel bir rol model olarak halkın önüne

çıkarmasına rağmen, gazeteler bir kez olsun iyi bir şey yaptı ve Sean'ın yerel bir köpeği kasten

sakatlamaktan dolayı ıslahevinde aldığı cezayı ortaya çıkardı.

Bu ilginç ayrıntı, daha fazla muhabiri Sean Twig'in pek de masum olmayan dünyasını

araştırmaya teşvik etti.

Yavaş yavaş, kadınlar okulda kendilerine uygunsuz şekilde dokunulduğunu ve Sean

tarafından gizlilik yemini ettirildiklerini açıkladılar. Hatta bir kadın öğretmen Sean'ın son

sınıfın son gününde kendisine tecavüz ettiğine dair yemin etti.

Bunu rapor etmemişti çünkü bir öğretmenin bir öğrenciyle yatması nedeniyle hakkında dava

açılmasından korkuyordu.

Sean'ın benim yapabileceğimden çok daha fazla suçtan dolayı resmen tutuklandığı gün, Arnold Twig polis şefliği pozisyonunu kaybetti ve tıpkı oğlu gibi gözaltına alındı. Kefaleti, hem cüzdanına hem de geçim kaynağına zarar verecek kadar yüksek belirlenmişti.

Her ikisinin de işledikleri suçlardan dolayı ceza alacaklarını ve bana yaptıklarının bedelini yıllarca ödeyeceklerini bilmeme rağmen, intikam almak pek de tatlı gelmedi. Sanki çok kolay kurtulmuşlar gibi hissediyordum. Kötülük küçük bir şekilde kazanmıştı.

En azından küçük bir zafer kazanmıştım. Sean geçen hafta hüküm giymişti. İşlediği çok sayıda suç ve iğrenç suçlar nedeniyle, şartlı tahliye şansı olmaksızın yirmi yıl ceza almıştı.

Umarım birkaç ay içinde Larry kararını verir, Arnold Twig mahkûm olur ve kayıtlarım sonsuza dek silinir.

İşte o gün Elle ve ben, hikayemiz için sürekli peşimizde olan basınla bir röportaj yapmayı kabul edecektik. O gün aklanmış olacaktım ve dünyaya her şeyi anlatacaktım. Sonunda Elle'in yanında duracak kadar gururlu ve yalanlarla lekelenmemiş olacaktım, imparatorluğundaki hırsız bir gölge olarak değil, onun dengi olarak.

Bekleyemedim.

Tüm yarım kalmış işlerimiz düzgünce tamamlanıyordu.

Greg sonunda mahkemeye çıktı ve Elle tanıklık etti. Ancak mutluluğumuz, özellikle de Gio'nun ne kadar değiştiğini gördükten sonra, kötü niyetini korumakta zorlandığı anlamına geliyordu. Aynı şeyin Greg'e de olmasını umuyordu.

Mahkemede gerçeği söyledi, David'in kanıt olarak sakladığı zincirler ve kelepçeler ortaya çıktı, ikinci bir araba satın aldığı banka dekontları, ona zorla taktığı elmas nişan yüzüğü - Greg'in yaptığı her şey önceden planlanmıştı.

Jüri ona yapılan muameleden dolayı oo ve aahed. Greg'e dik dik baktılar ve daha duruşma sonuçlanmadan onun cezalandırılmasını planladılar.

Yargıç ona ne olmasını istediğini sorduğunda Elle'in daha ağır bir ceza için bastırma fırsatı vardı. Ancak, çirkinleşmedi. Ne surat astı ne de daha ağır bir ceza için yalvardı.

Sadece gerçekleri ifade etti ve kararı mahkemeye bırakarak ayrıldı.

Ancak birkaç hafta sonra, sekiz yıl iki ay hapis cezasına çarptırıldıktan sonra -ki bunun son derece kısa bir süre olduğunu düşünmüştüm- Greg'in adına yapılan büyük bir bağış hayır kurumunun banka hesabında göründü.

O gece Elle bana Greg'le özgürlüğüm karşılığında ona yirmi milyon vermek üzere yaptığı anlaşmadan bahsetti.

Pazarlıklarına sadık olduğu için ona ödeme yapmıştı.

Ancak şehirdeki projelere katıldıkça ve Belle Elle'in gösterişli koridorlarını çadırlar ve aşevleriyle -benim gibi olanlara yardım etmekle- takas ettikçe, rüşvetin başka yerlerde daha iyi kullanılabileceğine karar verdi.

Greg affedilemez bir şey yapmıştı ve Elle onu kurtarılabilir kılmak için kendi ellerine aldı. Bunun karakterine kötü yansıtacağından korktuğu için hepsini almadı. Ama onun adına on yedi milyonu hayır kurumuna aktardı ve ona sadece üç milyon bıraktı.

Sadece üç tane.

Hak ettiğinden çok daha fazlasıydı.

Tüm hayırsever bağışlarının kayıt servisine kaydedilmesi gerektiğinden gazeteciler bunu fark etti ve sonunda Elle'in Greg'e son fırçası onun kabahatlerini daha iyi bir şekilde resmetmesine neden oldu.

Kim bilebilirdi ki? Belki de onu doğru bir yola sokmuştur. Kendisiyle röportajlar yapıldı ve hakkında tarihin en cömert suçlusu olduğu yazıldı - açgözlü bir aptal değil.

En azından babası Steve'in içi rahattı. Oğlu o kadar da kötü değildi. Belle Elle, yıllarca kendi saflarında çalışmış bir tecavüzcü hakkında daha fazla skandal çıkmasını önledi. Ve ben de benim olan kadına daha çok aşık oldum.

Kaderin bir cilvesi olarak Sean, Greg'le aynı hapishaneye kondu ve Gio sayesinde bize ulaşan söylentilere göre Greg de karmadan payını almıştı.

Bana ulaşamayan Sean, hıncını Greg'den çıkardı. Kırık bir kol ve birkaç hapishane kavgası daha meydana geldi. Sean'ın beni günah keçisi olarak kullanmasından ne kadar nefret etsem de, Greg'in tamamen paçayı sıyırmamış olmasına sevinmiştim.

Elle'e yaptıklarından dolayı bedensel bir acı çekmişti. Bu uygundu.

Gerçek nişana dönüşen sahte nişanımız sadece davet ettiğimiz özel kişiler tarafından kutlandı. Küçük ve sade tuttuk ama ona aldığım yüzük hiç de öyle değildi.

Elmas her iki yanında yakutlarla ışıldıyordu, mükemmel bir zarafete sahipti ve sonsuza dek parmağında kilitli kalacaktı.

Gio'nun boynundan zincirini kopardığı safir yıldız kolyesi tamir edildi ve bir tılsım gibi gömme dolabımızda asılı durarak bize savaşmaya devam etmemizi hatırlattı, çünkü bazen kötü adamların bile iyi olduğu ortaya çıkıyordu.

Gio ve Sean olmasaydı, Elle'in çılgınlığını asla duymayabilir ve günü kurtarmak için ara sokağa asla girmeyebilirdim. New York'ta dolaşıp kulesine dönecek ve benim varlığımdan asla haberdar olmayacaktı.

Bunun trajedisi, yanımda o olmadan yaşlanma düşüncesi karşısında nefesimi kesmekten asla geri kalmadı.

Hapisten çıktıktan iki gün sonra birlikte taşındığımızda onun dairesi benim dairem olmuştu. Ben binada yaşamadığım için, inşaatçılar binaya girmekte, merdivenleri sökmekte, mutfakları yıkmakta ve binayı parça parça değil tek seferde yıkmakta özgürdüler.

Umduğumdan iki ay önce bitmişti, bir molaya ihtiyacı olan yeni düşük gelirli kiracılar için hazırды.

Katlandığımız ve hayatta kaldığımız her şey sonunda bize şüpheyi yer bırakmamıştı.

En büyük hediye hak edip etmediğimizi görmek için sınanmıştık.

Ve neyse ki, layık görülmüştük. Elle

benim sonsuza dek mutluluğumdu.

Ve ben de onunkiydim.

Kim bilir? Belki de gelecekte babasına ve Larry'ye istediklerini verecek ve yeni bir Belle Elle varisi ya da varisesi doğuracaktık.

Ama şimdilik... o benimdi. Ben de onunkiydim ve pratik yaparken çok eğleniyorduk.

Lafı açılmışken.

Elle, başında bir havlu ve çarpıcı vücuduna sarılmış başka bir havluyla banyodan çıktı. Sage, yemek vakti geldiğinde her zaman yaptığı gibi topuklarının dibinde koşturuyordu.

Kanepede olduğum yerde kaldım ve Afrika'daki yatırım fırsatlarıyla ilgili bir dergiyi karıştırdım.

Elle gri kediciğe taze pişmiş tavuk payını verene kadar bekledim ve sonra uzun sarı saçlarını çözüp omzunun üzerinden atmasını izledim.

Havluyu göğüslerinin etrafında daha yükseğe kaldırarak, Larry ile birlikte ev sahipliği yapacağım hayır galası için giyinmeye devam etmek üzere yatak odasına doğru geri döndü.

Bu akşamın rengi olan altın rengi smokini zaten giymiştim.

Elle henüz giyinmemişti.

Saatimi kontrol ederek gülümsedim.

Ben ev sahibiydim. Geç

kalmamalıydım.

Ama çok lezzetli bir niřanlím vardı.

Dergiyi fırlatıp attıktan sonra onu yatak odasına kadar takip ettim, bileğinden yakaladım ve etrafında döndürdüm. Havluyu çektim.

"Hey." Kumaş yere yuvarlanırken bana bir tokat attı. Gözleri parlıyordu; görmekten asla alışamayacağım ya da bıkmayacağım aşkı pırıl pırıl parlıyordu. "Eğer beni öpersen, kim bilir ne kadar uzun süre birlikte oluruz."

Sırıttım. "Seni öpmekten çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum, Elle." Kulağın ısırarak, "Yatağı geç" diye homurdandım.

Sırıtarak anında itaat etti, bacaklarını açtı, aynı anda hem nazlı hem de utangaç davrandı. Mükemmel kadın.

Benim mükemmel kadınıım.

Kemerimi çözdüm ve ona tapınmak için dizlerimin üzerine çöktüm. Yardım etkinliğine gideceğiz.

Sonunda.

Bu arada, birlikte olurduk. Sadece biz.

Severdik. Tartıştık. Korurduk. Gelişirdik. Biz bir aileydik.

Ve önemli olan tek şey de buydu.

TEŞEKKÜRLER

Beta okuyucularıma bu kitabı zamanında çıkarmama yardımcı oldukları için yorulmak bilmeyen enerjileri için teşekkür etmek istiyorum. Melissa, Amy, Yaya, Vickie, Melissa ve Tamicka. Siz olmasaydınız bunu yapabilmemin imkanı yoktu. Yazdığım her kitapta olduğu gibi. Köşemde olduğunuz için onur duyuyorum ve umarım beni asla terk etmezsiniz.

Bu düetin duyulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına ve yorumculara ve yıllar boyunca verdiğiniz büyük destek için çok teşekkür ederim. Tekrar, umarım beni asla terk etmezsiniz çünkü bunu siz olmadan asla yapamazdım.

Çalışmalarımı alıp pek çok egzotik, harika dile çeviren uluslararası yayıncılarıma teşekkür ederim.

Kylie ve Eric'e ses kaydını bu kadar hızlı ve mükemmel bir şekilde yaptıkları için teşekkür ederiz.

Bu kitap üzerinde bu kadar uzun saatler çalışmamdan hoşlanmayan uzun süredir acı çeken kocama teşekkür ederim (yalnız kaldı). Sanırım Şubat 2017, uykusuzluğa karşı en çok çalışılan saat olarak tarihe geçecek. Yayınla düğmesine bastığımda komaya gireceğimi ve bir gün tatilin ne olduğunu merak edeceğimi biliyorum.

Birini unutacağımı bildiğim için teşekkür yazılarından nefret ediyorum (bu yüzden bazı kitaplarımda var, bazılarında yok). Bu yüzden internette düzenli olarak konuştuğum herkese teşekkür ederim. Bilgelikleri ve içgörülerini için yazar arkadaşlarıma ve bir ya da iki at gezintisiyle aklımı başımda tutan çevrimdışı arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Hepiniz benim için çok şey ifade ediyorsunuz.

Bir sonraki kitaba kadar, güvende ve nazık olun ve bir kez daha TEŞEKKÜRLER.

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'in tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

KARANLIK ROMAN

New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçlemesi "En İyi Karanlık Romans, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı Erotik Romans Seçildi"

Üçlemeye şununla başlayın

[Tess'in Gözyaşları \(Karanlıktaki Canavarlar #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

New York Times'in En Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi "Vintagely Dark & Delicious Seçildi. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"

Seriye ÜCRETSİZ olarak başlayın

[Borç Mirası \(Indebted #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

GRİ ROMANS

USA Today Bestseller '[Destroyed](#)' SATIN ALMAK İÇİN

TIKLAYIN "En İyi Gözyaşı Döktüren, 1 Numaralı Romantik

Gerilim" SURVIVAL CONTEMPORARY ROMANCE

[USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Saf Yolsuzluk' Duolojisi

["Günahkâr ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Amnezi Hikâyesi"](#)

[Duolojiye şununla başlayın:](#)

[Yıkım ve Kural \(Saf Yozlaşma #1\) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

GÜNAHKAR ROMAN

USA Today Bestseller 'Dolar' Serisi "Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."

Bu seriye sadece 99c ile başlayın

Pennies (Dolar Serisi #1) [SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#)

EROTİK ROMANS

Yepyeni Yayın 'Gerçek ve Yalanlar' Düeti Bu düete Yalanların

Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) ile başlayın TESS HUNTER olarak

yazılan ROMANTİK KOMEDİYİ [SATIN ALMAK İÇİN](#)

TIKLAYIN

#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This'

[SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN](#) "2016'nın En İyi Romantik

Komedisi Seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya." YAKLAŞAN

YAYINLAR

2017 ve sonrası başlıklar için lütfen [BURAYA TIKLAYIN](#)

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Yaklaşan yayınlardan ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'in Bültenine katılın (size asla spam göndermeyeceğine veya sizi rahatsız etmeyeceğine söz veriyor.) [Pepper'in Bülteni](#)

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: [Peppers Kitapları](#)

Instagram: [@Pepperwinters](#)

Facebook Grubu: [Peppers](#)

[Playgound](#) Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

YAZAR HAKKINDA

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Kahraman ödülleriyle tanındı. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim'de 1 numaranın yanı sıra iBooks'un en çok satan 1 numaralı yazarıdır. Şu anda yayınlanmış 19 kitabıyla, üç yıl içinde yirmi yedi kez en çok satanlar listelerine girmiştir. Pepper, hem geleneksel hem de kendi yayınladığı eserleri olan melez bir yazardır. Pure Corruption Serisi Grand Central, Hachette tarafından yayımlanmıştır. Trident Media ile anlaştı ve kitapları dünya çapında birçok dilde ve sesli olarak satıldı.

Kişisel bir not olarak, Pepper on altı yıllık bir aradan sonra yakın zamanda at binmeye geri döndü ve şimdi Sonny adında muhteşem bir siyah jöleye sahip. Eski bir yarış atı olan Sonny, mutlu bir hacking, dresaj ve gösteri atlama midillisi olarak yeniden eğitildi. Eğer yazmıyorsa, ata biniyordur. Hayatındaki diğer erkek ise ilk görüşte aşık olduğu en yakın arkadaşı ve kocasıdır. Evlenme teklif etmemiş ve bir iddianın parçası olarak evlenmişler, ama on bir yıl ve sayısız macera ve eğlenceden sonra, peri masalını kendisi yaşadığı için romantizme bayılıyor.

Pepper ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen takip

edin: Facebook: [Peppers Kitapları](#)

Instagram: [@Pepperwinters](#)

Facebook Grubu: [Peppers](#)

[Playgound](#) Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

